GORDONOVA ZEMĚ

Vladimír Šlechta

Ploty z kostí

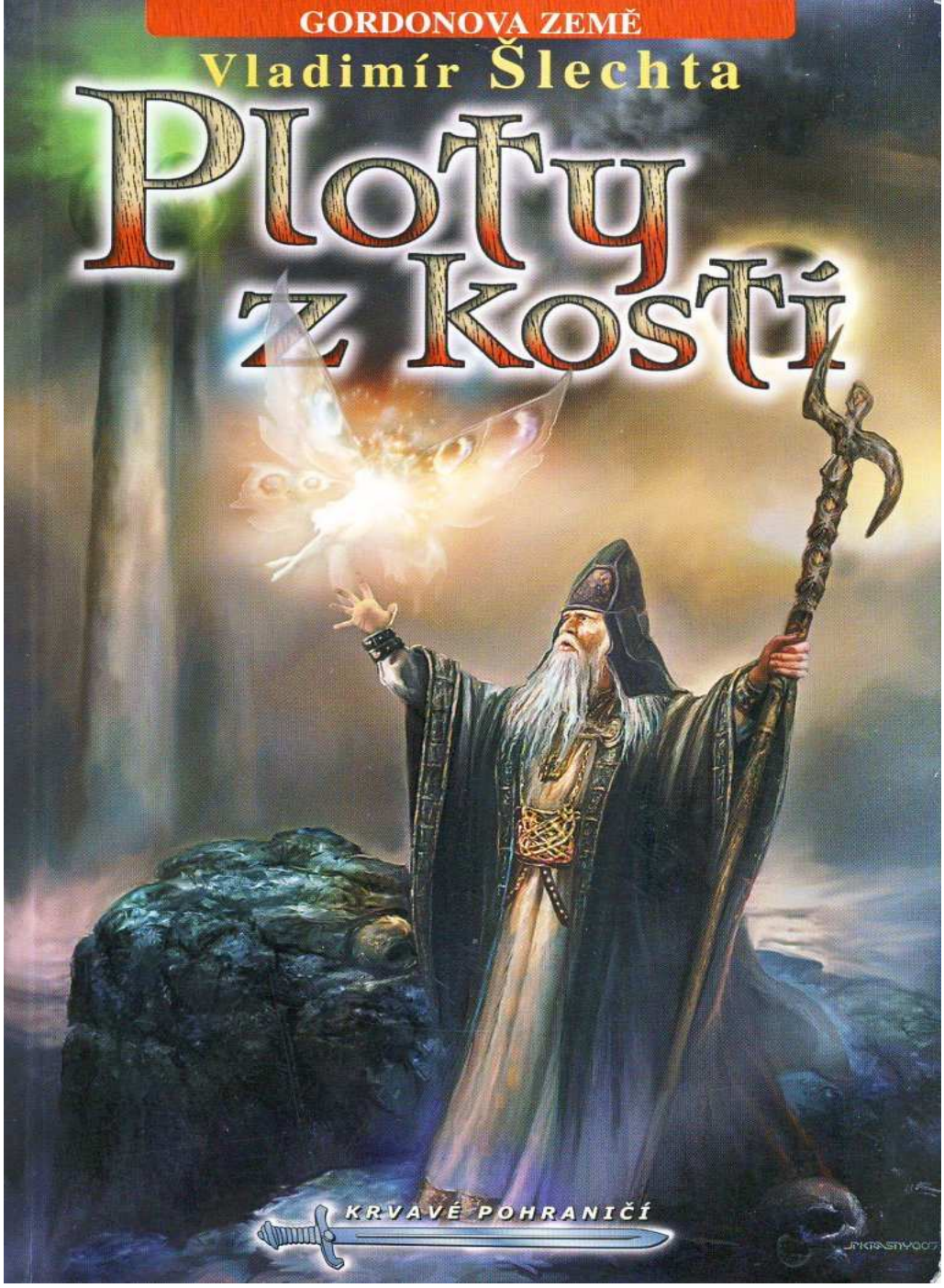

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Vladimír Šlechta

Ploty z kostí

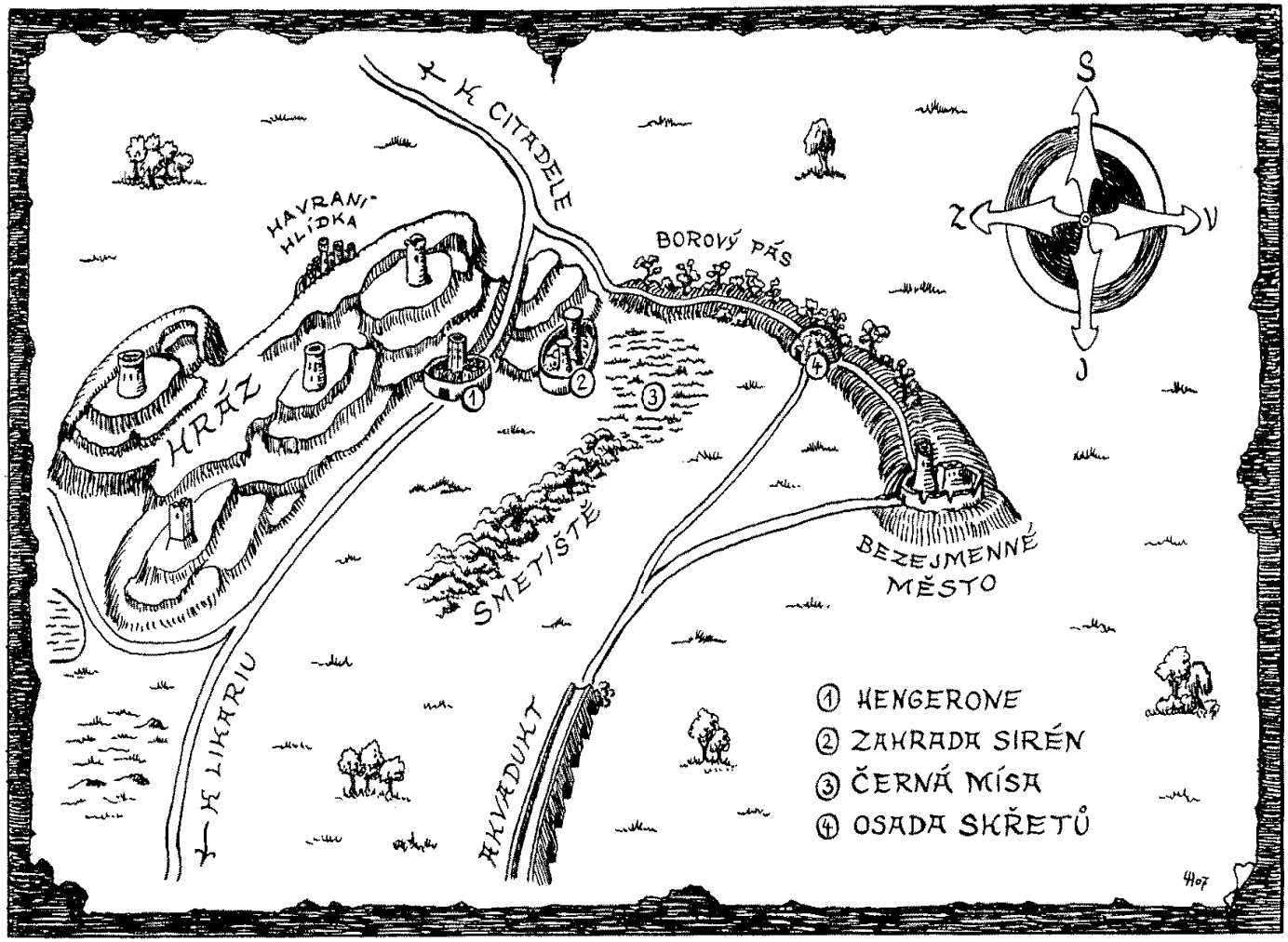
K CITADELE
HAVRANÍ HLÍDKA
BOROVÝ PÁS
S
Z
V
J
HRÁZ
SMETIŠTĚ
BEZEJMENNÉ MĚSTO
K LÉKAŘI
AKVADUKT
① HENGERONE
② ZAHRADA SIRÉN
③ ČERNÁ MÍSA
④ OSADA SKŘETŮ

Část první

Sirény v bažinách

KAPITOLA PRVNÍ

ÚTĚK Z HENGERONE

Andres drkotal zuby a ani o tom nevěděl. Dýchal mělce, protože mlha *páchla*. Do smradu zkažených vajec se mísil neurčitý kovový zápach. Znečištěný vzduch škrábal v hrdle a pálil v plicích.

Z mlhy, která místy zežloutla či zfialověla, se nořily oblé pahorky pokryté slizem a nitkovitou trávou. V prohlubních naplněných olejnatou vodou se natahovaly pokroucené kořeny. Tohle bylo Smetiště. Dávní obyvatelé Hráze sem vyvezli hlušinu z dolů a také odpad z hutí, barvíren a koželužen. Pod tenkou vrstvou žlutozeleného šlemu se skrývala síra, rtuť, olovo.

Stín ve tváři, starý zjizvený goblin, udržoval rychlé tempo. Nepřetržitě kašlal. Andres kladl nohu před nohu, držel se za ruku Arietty. Chvíli ho táhla ona a chvíli zase on ji. Stín se jim co chvíli ztrácel v cárech mlhy. Vždycky ho našli podle jeho chrchlání.

Putovali už od půlnoci. Přerušili odpočinek, když zahlédli světlo rachejtle. Signál znamenal jediné: obyvatelé

Zahrady sirén byli napadeni a oni, tedy Stín, Andres a Arietta, přicházejí pozdě.

V kalném měsíčním světle šlapali celý zbytek noci. Před ránem přišla mlha a oni putovali dál. Dávno už se rozednilo, možná se blížilo poledne. Mlha neklesala.

Arietta se chvílemi pokoušela Stína zastavit. Zapřísahala ho, aby zpomalil. Bylo to k ničemu. Starý goblin, plný nejčernějších obav, je táhl pořád dál.

Museli ho následovat. Kolem Smetiště se rozkládal Orcigard, země orků. Bez Stína by dlouho nepřežili.

Mlha se trhala, mezi žlutobílými cáry probleskly sluneční paprsky. Andresovi se zazdálo, že vzduch je čistší. Využil toho a zhluboka se nadechl.

Pak zaslechl *zpěv* a všechna únava z něj spadla.

Píseň beze slov, zpívaná neznámou dívkou. Melodie plná příslibů a touhy.

Mimoděčně změnil směr, vydal se vstříc zvuku.

Píseň? Dívka? Tady, uprostřed otrávených pahorků? Andres takhle neuvažoval. *Píseň* mu vyhnala z hlavy všechny myšlenky.

Šel za *písní*. Byl přesvědčený, že se mlhou blíží Loire, jeho manželka, která zemřela v Elblaggu na mor.

Stín také zvolnil, zaposlouchal se. I on vykročil k neznámé zpěvačce. Nevnímal Ariettu, která ho rvala za rameno a ječela mu do ucha.

Z mlžných cárů se noří ženská silueta, vábivě rozpřahuje ruce.

„Loire," šeptá Andres. „Loire…"

Pak se mu zatmělo před očima. Arietta povyskočila a křísla ho pěstí do spánku.

„Stíne! Ty blázne!" ječí půlelfka. „Je to *siréna!* Stůj! Zastav se, ty pitomče!"

Zadrnčení tětivy, syknutí šípu. Zpěv je rázem pryč a nahrazuje ho… ostrý kyselý zápach!

Andres má před očima mžitky. I přes závoj slz však vidí, že to, co považoval za dívku, je nestvůra. Teď, když kouzlo pominulo, nechápe, jak si ji mohl splést s člověkem. Horní část trupu má jakési lidské proporce, nejvýraznější jsou hrotité ženské prsy. Hlava je tvořena beztvarým chuchvalcem

pokrytým dlouhými řasami. Ruce nahradila chapadla. Na pseudoženský trup navazuje článkovaný vak podobný tělu obrovského červa.

Nestvůra nemá nohy. Pohybuje se plazením – jako obrovská dešťovka.

Je od nich sotva deset kroků.

Článkovaným koncem projel Ariettin šíp a pak ještě jeden. Zrůda se zmítá, šíří se od ní kyselé pachové vlny.

Goblin si protírá vypoulené oči. Arietta ho fackuje, objímá a zároveň táhne pryč, což se nedá dělat najednou, takže ty činnosti chaoticky střídá.

„Kam sis myslel, že jdeš, ty starej kozle? Málem jsi jí napochodoval přímo před žihadlo! Cítíš ten smrad? Brzy jich tu bude plno!“

„Někdo vypustil sirény,“ chraptí goblin.

„Ty jsi hlavička, žes to poznal. Musíme pryč – támhle do bažiny!“

Andres se chvěje jako v horečce. Udiveně se rozhlíží. Za tu chvilku, v níž byl omámen zpěvem sirény, se mlha roztrhala na cáry.

Na západě se rýsuje vzdálené uměle navršené pohoří – Hráz. Před Hrází, blízko k němu, je předsazena plochá hora. Podle Ariettiny mapy to musí být ono skalisko, na němž stojí Zahrada sirén. Jsou od ní blízko, necelých deset mil…

Goblin a půlelfka spěchají východním směrem. Pahorky Smetiště se tam svažují dolů. Dodaleka se rozkládá podmáčená krajina plná lesklých vodních ploch, žlutých rákosových polí a temných olšových hájů.

O Orcigardu se říká, že je tvořený souvislou bažinou, není to však pravda. Většinu území pokrývají mělká jezírka napájená stružkami stékajícími ze Zrcadlových hor, z Hráze,

z Dračího hřbetu a z jiných vyvýšených míst. Část jezírek v parném létě vysychá, za dešťů se naopak naplňuje vodou a rozlévá do krajiny.

Překlopýtali na okraj Smetiště. Zastavili před první mělkou zátokou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Andres. „Coby,“ cukla půlelfka hubenými ramínky. „Nemůžeme k bráně, jsou tam sirény. Museli je vypustit kolem půlnoci, když jsme zahlédli tu rachejtli. Rozlézají se do všech stran… Musíme do vody, tam budeme rychlejší než ony.“

Goblin neřekl nic, zdálo se, že půlelfku neposlouchá.

Pak zdvihl kloubnatý ukazovák a zaskřehotal: „Bubny!“

Od severu se nesl klapot orčího bubnu *lokali*. Když po chvíli ztichl, rozezněl se od východu další. Do toho se ozval ještě jiný zvuk podobný…

„Elfové,“ vyhrkla Arietta. „Elfské rohy…“

„Orkové už o sirénách vědí,“ vysvětlil goblin. „Vyzývají všechny, ať prchají co nejdál od Zahrady. Tohle je znak pro nejvyšší nouzi. Staré spory musejí být zapomenuty. Kmeny musí spolupracovat. Nikdo nesmí vraždit uprchlíky, naopak, musí jim být poskytnuta pomoc.“

„A elfové?“ zeptala se Arietta. „Co ti tady dělají?“

„Výzva se vztahuje i na ně. Nikdo nesmí s dlouhýma ušima bojovat a oni také nikoho nenapadnou.“

„A Daniel? Co se stalo v Zahradě sirén?“

„O tom bubny nemluví, ale zjistíme to. Vyhledáme orčí vesnici a pošleme přes bubeníka dotaz.“

Kdyby to záleželo jen na Nomean, byla by strávila celé léto v Lohenriettině věži. Poslouchala by Učitelovy příběhy a dělala společnost Danielovi.

Jenomže slíbila Thompsonovi laskavost, která jí nakonec

zabrala veškerý čas.

Už víc než rok prováděla pro Thompsona špionáž. Organizovala síť zvědů. Podplácela obchodníky, uzavírala dohody se strážci karavan i s *člověčími* žoldáky. Ze začátku ji to docela bavilo, v posledních měsících však pochopila, že Thompson měl pravdu. Z válek, jež se rozhořely po smrti Temného mága, začínal vycházet jediný vítěz. Rostl a sílil jako obludná houba.

A nakonec, před začátkem *října*, opravdu přituhlo. Z několika stran dostala zprávy, že nepřítel se chystá zaútočit na Jezerní kraj.

Jezernímu kraji vládl Corin Alef, napůl muž a napůl obrovský pták. *Ten* Corin Alef, který Nomean vždycky ujišťoval, že ona je jeho nejmilejší sestrou a on že nedovolí, aby jí byl zkřiven jediný vlas.

Všemožně se ho snažila varovat. Vyslala k němu posly, ti však nemohli dorazit včas. Pokoušela se vyslat zprávu holubí poštou. Jak však může nebohý holub prokličkovat na ostrov, nad nímž stále krouží hejno hladových harpyjí?

Včera se to ještě zhoršilo. Poslové se vrátili zpátky. Tvrdili, že zaslechli hlas bubnů. Corin Alef padl a jeho armáda harpyjí, po zániku vázacího kouzla, odlétla do Zrcadlových hor.

A kdo že zvítězil v bitvě o Jezera? Bubny prý zmiňovaly *rychlé oči.*

Takže to byl Daziar, který si, po mágově smrti, osoboval právo na příjmení Touraine. Daziar Göck Yll, ten ukňučený, věčně mžikající posera. Dazz, který nikdy nevlastnil žádné území. Po Mágově smrti nezaváhal a přetáhl na svou stranu Psy.

Jak se mu to jen mohlo podařit? Vždyť ani nepatří do

rodiny! Tvrdí sice, že Temný mág byl jeho dědečkem, ale takových *vnuků* se kolem potulují tucty.

Oznamovaly bubny pravdu, nebo byla zpráva jenom lstí? A co gobliní poslové – nevymysleli si všechno?

Zoufalá Nomean se pokusila o vyvolání zrcadlového kouzla. Do kotlíku s vroucí vodou naházela přísady vyjmenované ve staré knize. Ve vířící páře se pokoušela zahlédnout Ostrov harpyjí.

Nadýchala se jedovatých výparů, pak se dokázala jen odpotácet na lůžko.

Probrala se dlouho po svítání. I přes zavřené okenice slyšela křik. Celé Hengerone bylo na nohou. Něco se dělo.

Vlastně ji probudily silné údery. Nepozvaní hosté tloukli na vstupní dveře.

Hlava jí třeštila. Zvednout se z postele a trochu se upravit stálo značné úsilí. Včera usnula obutá v mucklutinách, oblečená do oddělených elfských nohavic, bederní zástěrky a lněné košile, ze které před časem utrhala rukávy. Tohle domácké odění se ani trochu nehodilo pro přijímání návštěv. Přehodila přes sebe dlouhou jelenicovou halenu, stihla to jen tak tak, protože vyděšení sluhové zdvihli závoru a otevřeli dveře.

Nečekaní hosté se drali vzhůru po točitých schodech. Řinčeli zbrojí, otloukali stěny ratišti krátkých kopí.

Půlorkové. Půltucet ozbrojených bojovníků v drátěných košilích. Ramenatí kříženci s ostrůvky šedé kůže v člověčích *ksichtech.* Z bledých pysků se jim draly přerostlé spodní špičáky, dlouhé vlasy měli svázané do uzlů, líce zbrázděné ozdobnými jizvami a barevným tetováním.

Byli rozvzteklení k nepříčetnosti. Vedl je Gerôz Fyr, jeden ze *starších* města.

Gerôz Fyr. Takže je to vážné.

Vpadli do Nomeaniny ložnice a začali halasit.

Nechápala, co po ní chtějí. Gerôz Fyr neustále vykřikoval: **„Je to jenom tvoje vina!“**

Teprve za chvíli pochopila, že jí sdělují tři různé věci.

Za prvé: zásobovací oddíl, který včera poslala do Zahrady sirén, se nevrátil.

Za druhé: o půlnoci vylétla ze Zahrady rachejtle.

A do třetice všeho špatného: za svítání se pár dobrovolníků vydalo hledat Čmoudka a jeho parťáky. Když sestoupili až k začátku hengeronského sedla, zaslechli zpěv sirén. Na likarijské cestě se plazily nestvůry, které někdo vypustil ze Zahrady. Záchranný oddíl jim naběhl přímo před jedová žihadla.

Naštěstí byly sirény jen dvě. Každá si vybrala oběť. Když se pak začaly krmit, zbytek komanda procitl z omámení a hbitě je rozsekal na kusy.

I takhle to stálo životy dvou hengeronských válečníků. Nebylo pochyb, že i Čmoudek je mrtvý a s ním i ostatní, které Nomean poslala s naloženou károu.

A ještě hůř: před pár dny se měl vrátit Grunfors se svým pašeráckým oddílem – bylo pravděpodobné, že i oni padli za oběť sirénám.

Hengerone samotné bylo v bezpečí. Vědělo se, že sirény nedokáží lézt po schodech, výstup sedlem je pro ně nemožný. Pokud se však rozptýlí do krajiny, pokud přezimují a na jaře se začnou množit, nikdo už neprojde obchodní stezkou do Likaria.

Za pár let zamoří celý Orcigard.

Nomeanino srdce sevřel strach. Nepřátelé přišli zavraždit Dannyho a ona tomu nedokázala zabránit.

„Jdu tam!“ vykřikla. „Dostanu se po větvích až k bráně! Zjistím, co se stalo.“

Provázená křičícími půlorky přešla do pracovny. Z kotlíku, v němž se včera pokoušela vyvolat zrcadlové kouzlo, se ještě slabě kouřilo.

Sběhli se k ní její gobliní sluhové. Měla je dobře vycvičené: přetahovali jí přes tělo řemení a na ně zavěšovali všechny potřebné věci: cestovní lékárničku, čutoru s vodou, zálesácký nůž, váček s kulemi, roh na prach. Na záda si Nomean hodila malou *hromovou hůl*, kterou pro ni před pár roky ukradl Vykotlaný zub.

Věrná gobliní služka jí podala brašnu s jídlem. Když se Nomean shýbala, aby si přehodila řemen přes hlavu, šeptla jí goblinka do ucha: „Utečte, má paní. Už se nevracejte.“

Půlorkové nepřestávali křičet. Obviňovali, vyčítali, vyhrožovali.

Otočila se k nim a zaječela: „Říkám, že jdu do Zahrady! Až zjistím, co se stalo, tak se vrátím!“

„Musíš jít do bažin a pobíjet sirény!“ hřměl Gerôz Fyr.

„Pošlete tam panenské bojovnice a kněžky!“ štěkla Nomean.

„To už jsme udělali!“

„A dali jste jim lovecké psy, nebo spíš feny?“

„Ano, to uděláme…“

„Zalejte si uši voskem a jděte tam sami. Likvidujte sirény z dálky – lukama a samostřílama. Miřte jim na spodní polovinu, na tu červí. Horní část je krytá exoskeletem.“

„Se zalitýma ušima tam budeme k ničemu!“ rozkřikl se Gerôz Fyr.

„Vezměte s sebou manželky a dcery, ať vás navádějí. Ony uslyší zpěv, ale nepůjdou za ním.“

Půlorkové zmlkli. Chvíli bylo ticho. Nomean se až zajíkla: skutečně to řekla? Prominou jí půlorkové tu neuvěřitelnou drzost?

Jeden z nich hlesl: „Naše samice nesmějí opustit domovy… Nesmějí se ukazovat na veřejnosti…“

„Jo?“ roztáhla papulu do vzteklého úsměvu. „Jestli je *čest* vašich samic *takhle* důležitá, tak bude lepší, když vás sirény sežerou! Uhni,“ odrazila ramenem půlorka, který jí stál v cestě.

Rozběhla se dolů po schodech.

Teď už řekla opravdu příliš.

„Zadržte ji!“ zaburácel Gerôz Fyr.

Útlá Nomean seběhla po schodech, ramenatí bojovníci ji nemohli v úzké prostoře dostihnout. Před vchodem však stála dvoučlenná hlídka.

První půlork jí vstoupil do cesty a chytil za rameno. Mimoděčně se ho dotkla levicí a vyslala mu do těla *ledovou dýku*. Zatřásl se v křeči a pustil ji. Druhému se vyhnula kličkou.

Rozběhla se po kamenných deskách, pryč od svého domu. Po pěti krocích uskočila stranou. Právě včas, druhý půlork po ní střelil ze samostřílu. Šipka jí přelétla kolem ucha.

Utíkala dál.

Tohle je Tröoch, nejspodnější část Hengerone. Vypadá jako vypláznutý jazyk Sighu, natažený k jižní části ostrohu.

Většina Tröochu je zavalena troskami, z nichž čouhají zborcené klenby. Na hromadách suti rostou březové a borové hájky. Vypadají jako dobrá zásobárna palivového dřeva, málokdo se k nim však vydává. Už několikrát se stalo, že se odvážlivec, který vyšplhal na hromadu, propadl do spodních pater. Sutiny se za ním zavřely a nikdo ho nikdy nenašel.

V Tröochu žijí zdejší goblini, některé jejich rodiny tu přebývají už čtvrtou generaci. Goblini provozují řemesla i obchod, zajišťují provoz amfiteátru a chrámu. Někdo přece musí zametat chodníky, odklízet sutiny a pečovat o zeleň v kamenných květináčích, ne? Drobným goblinkám je dovoleno pohybovat se v Tröochu veřejně. Pro choutky půlorků jsou příliš titěrné. Přesto se goblinky klidí z dohledu, pokud se blíží nějaký půlork. Za dlouhá léta si goblini vypracovali fungující výstražný systém.

Kromě goblinů žije v Tröochu i pár *člověčích* žoldáků. Také půlorkové zbavení cti.

Obyvatelé Tröochu si k bydlení vybrali nejzachovalejší domy. Vyčistili pár ulic i náměstíček. Za větrných dnů se však sutiny dávají do pohybu. Odkryté ulice jsou zavaleny lavinou starého zdiva a goblini mají práce nad hlavu. Díky tomu se Tröoch mění. Z méně důležitých uliček se stávají slepá zákoutí, jinde vznikají nové zkratky –

Nomean se v Tröochu vyznala dost dobře. Utíkala ulicemi, vyhýbala se goblinům i rozječeným skřeticím. Dávala pozor, aby nepřišla do cesty půlorkské hlídce.

Půlorkové ji nikdy neměli rádi. Nomean byla v Hengerone *kuriozitou.*

To, že ji v Tröochu trpěli, že jí dovolili pohybovat se svobodně, bylo privilegium z minulosti.

Nomeaniným otcem byl Alarich Touraine, Temný mág. Po celé jedno století ovládal Orcigard – s výjimkou Hengerone. Touraine a hengeronští půlorkové se navzájem respektovali. Ve špatných dobách, kdy ptákohlavci zesílili a sestoupili z Hráze, si pomáhali.

Před deseti roky koupil Touraine v Tröochu dům a usadil do něj Nomean. Měla tam působit jako styčný důstojník.

Půlorkové protestovali, ale Mág tvrdil, že Nomean je nejchytřejším a nejspolehlivějším z jeho dětí, což byla nejspíš i pravda. Prosadil ji proti vůli většiny *starších.*

Po Tourainově smrti se ozvaly hlasy, že by měla být zotročena, či alespoň vyhnána. Doslechla se o tom, neboť si našla pár přátel i mezi půlorky. Stále jí však zbýval jeden ochránce: Corin Alef. Nikdo z půlorků nestál o to, aby nad Hengerone přilétly harpyje a začaly shazovat nádoby s výbušnou náplní.

Jenže Corin Alef, milovaný a milující bratr, je teď mrtvý…

Proplétala se uličkami. Jak utíkala po kamenných deskách, všechna její výbava nadskakovala a tloukla ji do těla. Třásně jelenicové haleny za ní vlály a dlouhá zástěrka *loingawaschach* se jí pletla mezi nohy.

Ačkoliv už jí dvacítka dávno minula, vypadala stále na sedmnáct. Stárnutí se zastavilo díky lektvaru, který jí podal Temný mág, její otec.

Mísila se v ní krev lidí, orků a snad i elfů, ze všeho nejvíc se však podobala člověku. Velmi široká, srdcovitě vykrojená ústa jí neubírala na půvabu. Z hezké tváře však vyzařovalo cosi znepokojivého, *nečlověčího.* Vlasy si nechávala po způsobu orčích bojovníků vyholovat – na temeni jí zůstávala jen skalpová kadeř. Líce si ozdobila tetováním – na každé tváři si pořídila dva proužky ubíhající od koutků očí k uším.

Utíkala uličkami, proplétala se mezi závaly. Mířila východním směrem. Hengerone je obkrouženo třemi pásy hradeb: kolem citadely, kolem Sighe a kolem Tröochu. Ten úplně nejnižší pás je však děravý jako skřetova košile. Nejspíš nebyl nikdy dostavěn.

Vybrala si jeden z průlomů, prosmýkla se jím. Venku, na

travnaté pláni, se převalovaly zbytky ranní mlhy. Pár ukoptěných gobliňat tam hlídalo stádečko koz.

Zatravněná proluka mezi Hengerone a Zahradou je široká asi pět mil. Nejprve se svažuje dolů, pak zase stoupá vzhůru, až se změní v černé srázy. Nahoře na skále se pak rozkládá Zahrada sirén.

Nomean přeběhla travnatý pás. Ve zbrázděných srázech našla staré vydrolené schody. Škrábala se vzhůru, mimoděčně se třásla strachem. Obávala se, že tu budou čekat půlorkové, že ji polapí a spoutají.

Ale ne. Oni ještě nevěděli, že je Corin Alef mrtvý.

Přelezla polorozbořenou hradbu a ocitla se v Zahradě.

Zahrada sirén získala své jméno asi před sedmdesáti lety. Tehdy vytvořil Temný mág své stvůry a vypustil je do prastarého kultovního místa. Před tím se jí říkalo prostě Zahrada.

Zahradu sirén porůstají deštníkové stromy s hladkými kmeny a doširoka rozevřenými, hustě zalistěnými korunami. Stín deštníkových stromů upírá světlo všemu, co by chtělo vyrašit dole. Prostřednictvím deštníkových stromů si dávní pterrové zajistili, že jejich bílé sochy i oltáře nikdy nezarostou křovím. Podél západní hradby se však táhne pás divoké vegetace – půlorkové zde kdysi deštníkové stromy vykáceli a otevřeli prostor bujné zeleni.

Od hradeb až ke věži, vysoko nad zemí, měla Nomean zřízenou *veverčí stezku.* Jindy, když byla v plné síle, utíkala po klenbách svatostánků, přebíhala po kymácejících se visutých lávkách. *Veverčí stezka* byla dlouhá několik mil a Nomean ji, s pomocí zapůjčené harpyje, budovala celé jedno léto. Snažila se tehdy, aby byla *veverčí stezka* zábavná. Nechala si na ní plno míst, která přeskakovala, nebo přes

které se přehupovala na zavěšených lanech. Cožpak mohla tušit, že přijde dnešní den, kdy na sebe navěsí všechnu tu těžkou výstroj a výzbroj?

Dneska se na nějaké skákání necítila. Pořád ještě byla přiotrávená výpary z nepovedeného zrcadlového kouzla. Když měla přeskočit první průrvu, širokou asi tři kroky, prostě to vzdala.

Opatrně sklouzala z nakloněné sochy na zem a dál šla pěšky.

Nebála se sirén. Věděla, že už tu nejsou. Neslyšela jejich zpěv, necítila kyselý pach. Někdo jim otevřel cestu. Proč by tu zůstávaly?

Našlapovala na pružný podklad ze spadaného listí. Srdce jí bušilo, v nitru se střídal strach a vztek. Strach z toho, že ji půlorkové polapí a budou jí dělat všechny ty hnusné a bolestivé věci. Vztek na Thompsona. To kvůli němu zůstávala v Hengerone, jen odtud mohla řídit špiclovskou síť.

Thompson za to může. Nebýt jeho, už dávno by se přestěhovala do Likaria, nebo by se usídlila v Lohenriettině věži.

Když si však vzpomněla na Dannyho, vztek ustoupil. Milovala ho, jako by to byl její vlastní syn. V hloubi duše věděla, že Daniel je pro ni jen náhražka, ve svém věku už by měla mít vlastní děti. To však její obavy neumenšovalo.

Kéž by se Dannymu nic nestalo, opakovala si polohlasem. V duchu vzývala všechna orčí božstva, na která si jen dokázala vzpomenout.

Udýchaná a vystrašená se dostala na dohled Lohenriettiny věže. Robustní kamenná stavba se zdvíhala nad koruny deštníkových stromů. Dostala své jméno po Lohenriettě, která v ní byla nějaký čas vězněna.

V dálce se mezi kmeny stromů objevila temná linie východní hradby. Tím směrem se nacházela jediná brána do Zahrady.

Jak se Nomean blížila k věži, viděla, že je zle. Lano, které původně spojovalo Lohenriettinu věž se sousední věžičkou, někdo přeřízl. Neměla šanci dostat se dovnitř obvyklou cestou.

Brána byla od věže vzdálená asi čtyři stovky kroků. I na tu vzdálenost však rozeznala, že jsou vrata pootevřená. Mezi křídly se rozevírala temná škvíra. Tudy se sirény dostaly ven.

Sirény se dorozumívají pomocí pachových signálů. Ty první oznámily útěk. Výrony kyselého zápachu zachytily jejich družky a poslaly zprávu dál. Zároveň spěchaly za potravou.

V létě se sirény, uzavřené v Zahradě, přemnožily. Vyžraly veškerou potravu – zajíčky, zpěvné ptáky, larvy, brouky, včely. Učitel prorokoval, že se už brzy začnou zabíjet a požírat mezi sebou.

Teď se před nimi otevřel Orcigard jako prostřený stůl.

Nomean se opřela o kmen nejbližšího deštníkového stromu. Tělem jí projížděly záchvěvy strachu. Bláhově si pohrávala se smrtelně nebezpečnými tvory. Každý rozumný člověk by sirény už dávno vyhubil.

Věděla, jak to bude pokračovat. Na jaře, po procitnutí ze zimního spánku, se sirény začnou pářit. Nakladou stovky lesklých vajíček. Jejich počet se zmnohonásobí.

Za několik generací začnou degenerovat, tak to alespoň tvrdil Učitel. Ztratí dary Temného mága: jedová žihadla, exoskelety. Výrazně se zmenší. Znovu se z nich stanou tlustí červi, takoví, jaké si před stoletím přinesl Mág do své laboratoře. Jenomže to už bude pozdě. Orcigard se stane

mrtvou zemí. Sirény všechno vyhubí.

Doklopýtala k patě Lohenriettiny věže. Po vnějším plášti se zdvíhalo otevřené schodiště. Vystoupala po něm až do patra. Opírala se přitom o zeď, jako by oslepla. Schodiště bylo úzké a bez zábradlí. Při tom, jak se celá třásla, mohla snadno přepadnout dolů.

Bytelná vrátka, obitá kovovými pásy, zevnitř jistily závory. Nomean na ně zabušila, nestalo se nic. Bylo jí jasné, jak do věže pronikli nepřátelé: vyšplhali se po zásobovacím laně nataženém od brány až k oknu v nejhořejším patře. Netušila, jak se jim podařilo překonat důmyslná bezpečnostní opatření, ale stalo se.

Zpátky se dostali stejnou cestou. Sjeli na hradbu vozíkem zavěšeným na zásobovacím laně. Ostatně – vozík se dosud opíral o plošinku vedle brány.

Opatrně sestoupila dolů, dovlekla se k bráně. Tam uviděla, jakým způsobem si vetřelci otevřeli: od obyvatel věže si *vypůjčili* Učitelovu čtyřnásobnou kladku. Nomean by si nikdy nebyla pomyslela, že čtyři spojená kolečka budou mít takovouhle sílu.

Její strach se proměnil ve vztek. Nepřátelé pouze využili zařízení, které pro ně připravil Učitel: lanovou dráhu, zavěšený vozík, kladku. Kdyby jim to nenabídl takřka na stříbrném podnose, nedokázali by nic. Věž, obklopená sirénami, by zůstala nedobytná.

Zazdálo se jí, že cítí kyselý pach nějaké opožděné sirény. Urychleně vyšplhala na hradbu, vedle brány se k tomu účelu nacházely kapsy vysekané v kamenném zdivu.

Přehoupla se přes předprseň, rozhlédla se. V uličce zahlédla kapky krve. Drobné, zaschlé, temně hnědé. Ale byla to krev. Nomean strávila dost času se svým otcem, který

pořád někoho pitval a kuchal. Pozná přece zaschlou krev, ne?

Řádka rozstříknutých, temně hnědých kapek se táhla dál po hradbě.

Jasně, nepřátelé to vymysleli dobře. Vylomili bránu, ale nemohli slézt dolů, tam už se hemžily sirény. Věděli, že musejí projít po hradbě až na severovýchodní roh. Odtamtud se mohli vydat jak do Citadely, tak do Bezejmenného města.

Nepříčetná vzteky se rozběhla po hradbě. Věděla sice, že *ti parchanti* mají pořádný náskok a že je nejspíš nedožene, hýčkala si však svůj *vztek.* Byl mnohem lepší než ochromující strach.

Hradba měla šířku asi čtyři kroky. Na jejím temeni vedla ulička z obou stran sevřená nízkými předprsněmi. V pravidelných intervalech se o hradbu opírala vnitřní schodiště a, což bylo zvláštní, tu a tam i schodiště vnější. Hradba nejspíš nikdy neplnila obranný účel. Staří pterrové si jí jen vyznačili kultovní místo.

Utíkala. Od brány až k severovýchodnímu rohu to měla nějakých šest mil. Po levé straně, mezi kmeny deštníkových stromů, *svítily* bělostné sochy, obětní kameny a zdi letohrádků. Napravo, pod hradbou, se terén prudce snížil dolů. Kalně se tam leskla hladina Černé mísy.

Od východu se nesl zvuk *lokali.* Znovu a znovu opakoval výstražný virbl. Také se odtamtud ozvalo troubení rohu. Roh? Co to znamená? Jsou tam nějací lidé, nebo snad elfové?

Byli to snad elfové, kdo napadl Lohenriettinu věž?

Utíkala. Hladová, unavená, vzteklá i vystrašená se dostala do zvláštního tranzu.

Severovýchodní roh byl najednou tady.

Nalevo zívala díra do Zahrady sirén, zatímco napravo, z vnější strany, byla hradba zavezena sutí. Směrem na východ klesal povlovný svah, který o míli dál přecházel do Borového hřbetu.

O osamělou břízu, vyrůstající hned u hradby, se vsedě opírala *člověčí* žena.

Lidská žena? Tady, tak blízko Hengerone?

Nebyla sama. V mokré trávě ležel naznak muž a ona držela jeho hlavu v klíně.

Dva *člověci* v pustinách? Co tady pohledávají? Jistě zodpovídají za útok na věž! Co udělali s Dannym?

Klopýtla. Mimoděk zpomalila, protože si všimla dvou podivností. Žena byla těhotná. Podle vzdutého břicha mohla klidně porodit třeba hned.

Muž byl těžce raněný. Z prsou mu trčel konec šipky s barevným opeřením.

„Kde je Danny?“ zachraptěla Nomean.

„V támhletom lese,“ zasípal muž. Z úst se mu vyřinul pramínek krve. „Utekl Backerovi, neměj strach.“

„Mlč, Kolfe, nevysiluj se,“ hlesla těhotná žena. Měla silnou auru, tak výraznou, že ji vnímala i Nomean, která v těchhle věcech nebyla nijak dobrá.

„Backer? To byl Joselin Backer?“ zeptala se Nomean. Znala jméno, nikoliv Backera samotného. Jméno pocházelo z Thompsonova seznamu. Okamžitě se jí vybavily podrobnosti, poznámky napsané drobným Thompsonovým písmem. „Backer? Kuchařův syn? Jak se dostal až sem? Jak to dokázal?“

„Měl s sebou panenskou bojovnici jménem Daer,“ řekla žena. „Když už Daer nepotřeboval, poslal ji sirénám… Daer je mrtvá…“

Těhotná žena měla hezký hubený obličej a dlouhé světlé vlasy spletené do dvou volných copů. Byla obutá do mucklutin vysokých až ke kolenům, oblečená do jelenicové haleny. Tvář měla zšedlou únavou, mluvila zmateně, ale dávala si pozor, aby vyslovovala zřetelně.

„Daniel a Justýnka utekli do lesa," vysvětlovala. „Rolf se Backerovi postavil, zdržel ho, ten ho střelil šipkou. Děti stačily utéct. Schovaly se v mlze."

„Děti? Jaké děti? O čem to mluvíš?" znejistěla Nomean. Pokusila se vzkřísit starý dobrý vztek: „Jak vypadá ten Backer? Najdu ho a uříznu mu hlavu! Do hajzlu! Zabiju každýho pitomýho člověka, kterýho potkám!"

KAPITOLA DRUHÁ

NOVÍ PŘÁTELÉ

Rozběhla se dolů po svahu. Kamenitá pláň klesala, pak začínaly stromy. Rostl tam borový les. Nízký a protáhlý hřeben, zalesněný borovicemi, spojoval Zahradu sirén s Bezejmenným městem.

Než přeběhla k lesu, několikrát se ohlédla. Kdo jsou ti dva? Proč pomohli Dannymu? Jaký z toho měli prospěch? Anebo lžou?

Doběhla mezi stromy. Borovice voněly pryskyřicí, pod nimi vyrůstalo borůvčí. Nomean se rozhlédla. Zdánlivě přehledný les se táhl do daleka.

„Danny?“ zaječela. „Danny! Danny, do prdele!“

Pak si všimla pohybu. Mezi hnědými kmeny borovic se blížil tmavý stín. Pes.

Štíhlý elfský ohař.

Nedokázala se vzchopit k obraně. Jen se dívala, jak pes ladně přeskakuje trsy borůvčí. Kdyby byl chtěl, mohl ji povalit a rozervat jí hrdlo.

Ale on nechtěl.

Zastavil se před Nomean. Upřeně se jí zadíval do očí, dvakrát štěkl. Pak se otočil a odskákal zpátky do lesa.

Elfští ohaři dokáží telepaticky *hovořit* se svými pány. Nomean měla jen kapičku elfské krve, stejně však pochopila, co jí sděluje. Ze srdce jí spadl obrovský kámen.

Dívala se, dokud pes nezmizel mezi stromy. Úlevný pocit ji připravil o sílu. Přála si mít zpátky svůj drahocenný vztek, ale ten byl pryč. Zůstala jen tupá bolest hlavy.

Uvědomila si, jak moc je unavená. Opřela se o kmen borovice, odzátkovala čutoru a zhluboka se napila. Zašátrala v brašně, hledala něco k jídlu. Gobliní služka jí připravila samé výživné věci: sušené maso, ječné placky, kandovaný med. Všechno tuhé až k neukousání.

Obrátila se, krok za krokem stoupala zpátky do svahu. Plahočila se řídkou trávou. Vracela se k neznámým lidem.

Když k nim došla, žena se zeptala: „Kde jsou děti?“

„Mají je elfové… Děti jsou teď u elfů. Poslali za mnou psa, ten mi to *pověděl…*“

„Ah, elfové,“ přikývla žena, zřejmě se tím všechno vysvětlovalo.

„Já se jmenuju Margaretta,“ dodala, jako by to mělo nějaký význam.

„Já jsem Nomean.“

„Já vím. Rolf mi to řekl.“

Nomean se zadívala na muže. Byl docela hezký, asi třicetiletý. Měl delší tmavé vlasy, bledý bezvousý obličej a na něm šmouhy, jak si ho otíral zakrvácenýma rukama. Oblečený byl do kalhot z pevného plátna a do kožené kazajky podbíjené kovovými pásky, které se v Pohraničí říká *brigantina*. Proti šipce ze samostřílu mu brigantina nepomohla.

Dýchal mělce, v koutku úst mu zasychala krev.

Zdál se jí povědomý. Pak ho poznala.

„Já tě znám,“ vyhrkla. „Ty jsi ten *člověk*, co pracoval pro Grunforse! Vždycky jsi mě hlasitě zdravil, křenil ses, vnucoval… Obtěžoval jsi mě!“

„Já myslím, že s tím je teď konec,“ zakuckal se Rolf. „Už to neudělám. Slibuju.“

Přemýšlela. Věděla, že by se měla vydat do bažin a najít

Dannyho. Bažiny jsou teď bezpečné, alespoň co se týče skřetů. Bubny *lokali* vytrvale vyzývají ke klidu zbraní.

Chtěla však zjistit, co se stalo s Učitelem. Nepřátelé ho nejspíš zabili… Potřebovala si s Učitelem promluvit – ať s živým nebo s mrtvým.

„Jsem léčitelka," ozvala se Margaretta. „Dokázala bych Rolfa zachránit. Jenže jsem unavená. Nedokážu vyndat tu šipku."

Do této chvíle se o ně Nomean nezajímala. Nic jim nedlužila. Dva *člověci* v pustinách? Ať se o sebe postarají sami.

Pak, z náhlého popudu, vyslovila větu, která převrátila celý její život naruby: „Pomůžu vám."

„Jsem léčitelka…" zopakovala tiše Margaretta.

„Nejsem hluchá," odsekla Nomean. „Nepotřebuju léčitelku. Mám s sebou dryjáky, který oživí mrtvýho…"

Pustila se do práce. Odstrojovala se z řemení, odepínala brašničky a zbraně. Na pruh jelenice položila pazourkový skalpel, který před léty ukradla svému otci. Pazourek je skvělý – neztrácí ostří, nerezaví. Vedle skalpelu si připravila fióly s medikamenty. Svorky z rybích kostiček. Nakonec kostěnou jehlu s navlečenou režnou nití.

„Někde máme kotlík… Nemám převařit vodu?" nabídla se Margaretta.

„Chceš se snad umýt? Nebo umýt jeho? To by nebylo špatný, smrdí jako tchoř… Hele, musím mu sundat brigantinu. Radši jdi dál, bude sebou házet. Mohl by tě kopnout do břicha a to bys určitě nechtěla. Když jseš tak hrr, dej se do vaření. Ohřej vodu, rozpustíme v ní med, najdeš ho tady v tý brašně…"

Margaretta poslechla. Vyvlékla se zpod Rolfovy hlavy,

kterou pak opatrně uložila na zem. Z batohu pohozeného o kus dál vytáhla očazený kotlík. Sbírala březové klacíky.

Nomean si prohlížela šipku trčící z Rolfových prsou.

„Nemám nikoho, aby tě přidržel," vysvětlila mu. „Musíš se přemoct. Jestli sebou budeš házet, tak umřeš. Je to jen na tobě."

„Jo, bez obav. Hlavně se do toho pusť," hlesl Rolf. Z úst mu vytekl další pramínek krve.

Chytila šipku levičkou, do pravice popadla ostře nabroušený zálesácký nůž. Podařilo se jí přeříznout dřík jediným tahem. Rolf se zazmítal, ale už bylo hotovo.

Opeření bylo pryč. Nomean se mohla pustit do svlékání probíjené vesty.

Rolfova brigantina se zapínala na bocích, přetahovala se přes hlavu. Nomean rozepjala přezky. Zvedla přední díl, vyvlékla ho z pahýlu šipky. Tím odkryla košili zatvrdlou koláčem zaschlé krve.

Nechtělo se jí svlékat brigantinu úplně, otvor pro hlavu byl příliš úzký. Prostě Rolfovi položila přednici přes obličej.

Rozřezala košili a odkryla mu bledou hruď. Šipka vnikla do těla pod levou prsní bradavkou. Nejenže probodla plíce, nejspíš i škrtla o srdce.

„Teď se pořádně nadechni," přikázala Rolfovi. „Nadechni se co nejvíc. Pak zadrž dech."

Snažil se. Se sípavým zvukem do sebe natahoval vzduch.

Odzátkovala fióly s tekutinami. Uchopila do pravice skalpel. „Teď dej pozor. Rozříznu tě a vytáhnu hrot."

„Huhhhh…" ozvalo se zpod přednice brigantiny.

Ještě si na něco vzpomněla: „Jsi vyčůranej?… Hm, asi už to necháme bejt. Teď!"

Zajela ostřím mezi Rolfova žebra. Rána se rozchlípla,

žlutě se zaleskla blána obalující plíce.

Tlačila pazourkové ostří hlouběji. Protrhla blánu a odkryla pórovitou hmotu plic, ze které, jak Rolf prudce vydechl, vyrazily desítky bublinek.

Rolf kýchl. Brigantina se mu svezla z tváře. Z úst i z nosu mu vylétly krvavé hleny a postříkaly Nomeaninu tvář.

Udeřila ho dlaní do prsní kosti: „Lež!“

Vyrážel kvílivé zvuky, dusil se. Z posledních sil se snažil odplazit, naznak se odstrkoval oběma nohama.

Znehybnila ho *ledovou dýkou,* tak slabou, jakou jen dokázala. Vlastně to měla udělat hned. Proč ji to nenapadlo?

Páčila šipku. Pórovitá plíce se smrskla do těsné hroudy velké jako pěst.

Vrazila levici mezi žebra, rozevírala škvíru co nejvíc. Zapáčila jednou, dvakrát. Hrot byl najednou venku.

Na zpětných háčcích ulpěly houbovité kousky plic.

Z čela jí stékal pot, pálil do očí. Nešlo to tak dobře, jak by si přála.

Rolf, ztuhlý, znehybněný kouzlem, dokázal jen mátožně pohybovat nohama. Nemohl dýchat.

Margaretta klečela vedle něj, držela ho za ruku. Dodávala mu *sílu.* Kdyby to neudělala, už by nejspíš umřel.

Nomean, levici stále vraženou mezi žebry, lila do rány obsah lahviček. Nejdřív hojivý roztok. Potom regenerační roztok. A nakonec to nejvzácnější. Speciální lektvar.

Zázračný lék, neuvěřitelně silný a tak vzácný, že ani neměl jméno. Lektvar věčného života, který zajistí, že tělo přestane stárnout. Poslední z těch, co vyrobil její otec.

Nikdo už takový nepřipraví.

Původně jí ani nepřišlo na mysl, že by jej vyplýtvala na nějakého pitomého *člověčího* žoldáka. A přesto, v náhlém

popudu, ho vylila do díry mezi žebry.

Rolf se dusil.

Popadla okraje rozříznuté kůže, přitáhla je k sobě a spojila svorkami. Sáhla po nádobce se žlutou mastí. Naplácala mast v tlusté vrstvě, vmačkala ji dovnitř. Žlutá hmota ucpala díru a to se projevilo vzápětí: Rolf se nadechl.

Poulil oči, prskal krev, ale dýchal.

Chopila se jehly s nití. Sešívala ho rychlými stehy, jehlu bodala skrz mast hluboko do masa. Po celou tu dobu se z Rolfova hrdla draly přiškrcené zvuky. Znělo to jako chroptění umírajícího zvířete.

Skončila se zašíváním. Ukousla nit těsně u Rolfova hrudníku, přitom si lízla krve. Měla nasládlou a zároveň slanou chuť, snad to bylo tím, že se smíchala s potem.

Popadla připravenou náplast: široký pruh lýka namazaný lepkavou hmotou. Připlácla náplast na ránu. Předloktím si otřela pot, ruce měla až po zápěstí zakrvácené.

Mimoděk se zadívala na temnou skvrnu rozšiřující se v rozkroku Rolfových kalhot: „Že jsem se vůbec ptala…“

„Trápilas ho zbytečně,“ hlesla Margaretta. „Už ho nedokážu udržovat. Umře…“

„Za chvíli se to zlepší,“ pokusila se jí vysvětlit Nomean. Zarážela zátky do prázdných lahviček, ruce se jí třásly. Z obočí visel krvavý hlen.

„Už máš oheň? Bude mít hroznou žízeň…“

Přiložila ruku k hromádce březových větví a vyvolala docela malé kouzlo. Dřevo vzplanulo.

Postavila kotlík na dvě nejsilnější větve, nalila do něj vodu z čutory a naházela kostky medu.

„Co bylo v těch lahvičkách?“ zeptala se léčitelka.

„Ani se neptej… V téhle byl speciální lektvar… Mým

otcem byl Alarich Touraine, jestli to nevíš. Temný mág. Než umíchal tenhle lektvar, zkoumal životní procesy nejrůznějších tvorů. Zvířat, orků, lidí, elfů. Rozřezával je zaživa… Nakonec získal, co chtěl. Desítky bytostí zemřely, ale teď to snad zachrání tvému manželovi život.“

„Není můj manžel,“ vyhrkla léčitelka. „Jenom přítel…“

„Je otcem tvého dítěte?“

„Ne… Můj manžel zemřel začátkem jara…“

Rolf sebou zahýbal, znehybňující kouzlo sláblo. Zasténal. Nomean sebrala z ohniště kotlík, podložila mu hlavu, přiložila okraj nádoby ke rtům. Hltavě pil.

Pak se důkladně napila sama, voda byla vlažná a sladká jen trochu, kousky medu zůstávaly přilepené na dně.

Zbytek oslazené vody podala léčitelce: „Dopij to. Další vodu už nemám. Musíme ho zvednout a dopravit do věže. Tam je všechno: voda, jídlo, bezpečí.“

Znovu si navlékla řemení, ověsila se brašnami i zbraněmi. Postavila se nad Rolfa: „Tak půjdeme, človíčku.“

Shýbla se, popadla ho v pase a vytáhla na nohy. Byla mnohem silnější, než vypadala.

Rolf se zapotácel, ale zůstal stát. Přehodila si jeho ruku kolem krku, což šlo snadno, neboť byla o hlavu menší.

„Tak jdeme, jedna noha, druhá noha. Margaretto, odcházíme.“

Vlekli se po hradbě zpátky k bráně.

Slunce putovalo po obloze a těch šest mil, které museli překonat, se zdálo nekonečných. Rolf se držel statečně, dělal, co mohl, ale Nomean pod jeho váhou stejně podklesávaly nohy.

Celou dobu přemýšlela, jak se dostanou do věže. Branka je zavřená, zatarasená zevnitř. Bude mít dost sil, aby

vyšplhala po zásobovacím laně a zvedla závory?

Podzimní den byl krátký. S tím, jak se slunce naklánělo k západu, se rychle ochlazovalo.

Ploužili se dál. Dole se přes Černou mísu rozšiřoval stín Zahrady. Rolfa rozpalovala horečka, hřál jako kámen vytažený z ohniště. Alarich Touraine říkával, že *horečka je dobrá, tělo si pomáhá samo.* Nomean věděla, že až se Rolf pořádně napije, zlepší se to.

Konečně zahlédli Lohenriettinu věž, šedý válec za řídkým plotem z kmenů deštníkových stromů. V tuto chvíli byli od věže vzdáleni něco přes půl míle.

„Sejdeme dolů po schodech," ukázala Nomean ke schodišti přimknutému k vnitřní stěně hradby. „Slezeme tady, u brány by se nám to po těch stupadlech nepovedlo."

„Sirény," zasípěl Rolf.

„Sirény jsou pryč, utekly do bažin," uklidňovala ho.

Sestupovala po schodech první. Rolf se na ni navalil shora a ztěžknul ještě víc. Margaretta měla dost potíží s tím svým obrovským břichem.

Schodiště bylo bez zábradlí. Měli namále, skoro přepadli dolů, ale nakonec přece jen sestoupili bez úrazu.

Závěje spadaného listí se utápěly ve stínech. Bílé sochy v šeru svítily, jako by je nasvěcovalo nějaké kouzlo.

„To nejhorší máme za sebou," povzbuzovala je Nomean.

Čím to, že se s nimi tak rychle sžila? Učitel jí to jednou vysvětlil. Když někomu pomůžeš, budeš ho mít ráda. Pokud někomu ukřivdíš, začneš ho nenávidět. Takhle to je a nepátrej po tom proč.

Dobře. Vyoperovala Rolfovi šipku, vylila mu do rány nejdražší a nejúčinnější lektvar, jaký kdy existoval. Teď ho vleče už šestou míli takřka na zádech. To je důvod, aby si ho

přímo *zamilovala.* Otlemeného žoldáka, který se s ní v minulosti neomaleně *seznamoval.*

Zdaleka však neměli vyhráno.

„Sirény!“ vyhrkla Margaretta. „Jsou tady!“

Ve vzduchu visí kyselý zápach. Támhle odsud. A ještě támhle… Jedna, dvě… Nějaké další jsou nejspíš o kus dál.

Teď se ozývá i *zpěv.*

Nomean opírá Rolfa o strom: „Zůstaň tady! Nikam nechoď!“

Svírá malou hromovou hůl. Bystrýma očima propátrává stíny. Pomaličku, kousek po kousku, otáčí hlavou. Po tváři jí stéká pot.

Támhle! Sotva patnáct kroků!

Stvůra natřásá rádoby ženský trup. Vyluzuje tóny, které zmámí smysly každému muži.

Hromová hůl se odpaluje pomocí doutnáku, Nomean však stačí prst. Přikládá k otvůrku ukazovák, vyvolává jiskru.

Práááásk!

Z ústí hromové hole vyráží zášleh plamene, za ním se valí hustý bílý dým. Večerní ticho je rozerváno na kousky.

Olověná koule naráží do exoskeletu a prolamuje ho dovnitř. Odráží se od zadní části krunýře, rotuje vnitřkem rozměklého těla.

Tahle siréna už to nerozchodí, nebo spíš nerozplazí!

Nomean, ohlušená výbuchem, stěží vnímá Margarettin křik.

Rolf objímá kmen deštníkového stromu, Margaretta se k němu přimyká, jako by ji snad mohl ochránit. Ječí z plna hrdla.

Druhá siréna je sotva pět kroků od nich.

Nomean napřahuje ruku, od prstů se jí odděluje ohnivá

koule.

Huuuůůšššš!

Zvuk se mění na *šššcccsssl*. *Zní* to, jako by se něco škvířilo na pánvi. Ohnivá koule se zahryzla do spodní, červí části těla.

Od sirény se valí puch spáleniny. A také kyselé *výkřiky*. Sirény jsou němé, dorozumívají se pachem a tahle, soudě podle intenzity, přímo *ječí* bolestí.

Nomean je skokem u Rolfa, podepírá ho, vleče k věži: „Už jen pár kroků! To dokážeš!“

Margaretta však vidí, v čem je problém: „Dveře jsou zavřené! Nedostaneme se dovnitř!“

Ze dvou či tří stran přilétají pachové *výzvy*. Smečka obkličuje kořist.

Mají jedinou možnost: vylézt na schody přilepené ke věži. I když jsou vrátka zavřená, ve výšce patnácti stop budou v bezpečí. Ale co až je sirény oblehnou? Co až dojde Nomean černý prach i kouzelná síla? Zůstanou sedět na schodech v mrazivé noci, bez vody, bez ohně…

„Vyrazím dveře ohnivou koulí,“ vřeští Nomean. „Uhněte!“

Sama si není jistá, zda to dokáže.

A náhle…

Vrátka se otevírají.

Stojí v nich prapodivná postava. Dlouhé vlasy i vousy má plné skvrn. Tkanou košili, své jediné oblečení, rozervanou od levého ramene až k boku. Kymácí se ze strany na stranu.

„To je ten stařec, kterého zabil Backer!“ vříská Margaretta. „Tys ho oživila na dálku? Nechalas ho, aby nám otevřel? Nebo ho oživil Backer a nechal ho tu?“

Margaretta je ochotná uvěřit všemu. Že by se Backer, ten

zvídavý, přičinlivý parchant, naučil oživovat mrtvoly?

„Není mrtvý," vysvětluje Nomean.

Vychrtlý stařec se kymácí ze strany na stranu, obnažený bok mu pokrývá škraloup zaschlé krve. V ruce drží…

V ruce má šipku ze samostřílu, přesně takovou, jakou vytáhla Nomean z Rolfa. Je jasné, co se stalo. Stařec si vyrval šipku z těla sám.

„Je úplně studený," vzlyká Margaretta. „Nemá žádnou auru! Je mrtvý! Já tam nepůjdu…"

„Do hajzlu!" ječí Nomean. „Ze všech stran se k nám hrnou sirény! Polez!"

Podivný stařec se kymácí ze strany na stranu – a mlčí.

„Nemůžeme dovnitř," chrčí Margaretta. „On *obživl…*"

Strach ze sirén je silnější. Léčitelka stoupá po schodech, před sebou postrkuje Rolfa jako štít.

Nomean stojí před starcem: „Já jsem Nomean! Vzpomeň si, Mrzoute! Nomean! Tourainova dcera!"

Stařec se kývá sem a tam. Mlčí.

„Víš, kdo jsem? Víš, kdo jsi? Vzpomínáš si?"

Rty, ukryté v houštině zcuchaných vousů, se konečně pohnuly: „Kde je chlapec?"

„Mají ho elfové! Je naživu a mají ho ti pitomí dlouhoušáci! Tak nás pusť dovnitř!"

Stařec couvá, uvolňuje dveře.

Vtáhli Rolfa do věže. Léčitelka se dotkla starcovy ruky: „Je úplně studený, věděla jsem to. Je mrtvý!"

„Už se konečně uklidni!" křičí Nomean. „Je živý! Můj otec na něm zkoušel všechny možné lektvary a on je teď skoro nesmrtelný! Po každém zranění zregeneruje!"

Chytila starce do náruče, dýchla mu do špinavých vlasů: „Zvorali jsme to, Mrzoute… Zkazili jsme to… Danny utekl.

Je naživu…“

Odpovědí je nezřetelné mumlání: „Ty jsi Nomean. Já jsem Frank Ormond. Ty jsi Nomean. Nezapomněl jsem…“

Hengerone

Stalo se to krátce před začátkem letopočtu Hraničních zemí. Průzkumný oddíl Šesté legie se prodral Orcigardem až k Hrázi. Onen průzkumný oddíl tvořily asi dvě stovky mužů a jejich rozkaz zněl **dojít těmi zatracenými bažinami tak daleko na sever, kam až to půjde, a tam vybudovat opěrný bod.**

Na severovýchodním okraji Hráze našli prastaré opevnění. Připravili se k přezimování. Vyslali hlídku s hlášením, že rozkaz byl splněn a opěrný bod zajištěn.

Hlídka se nikdy nedostala do zimoviště Šesté legie. Patrně ji pobili orkové.

Následujícího jara přišel onen den, kdy byla Šestá legie rozpuštěna, vojákům přidělena půda a území rozděleno do dvou částí, jen formálně podléhajících Říši. Tehdy vzniklo vévodství Barro a království Arkastie. Na průzkumný oddíl se zapomnělo. Odepsali je. Řekli si, že ony dvě stovky vojáků padly za oběť bažinám a orkům.

Průzkumníci žili dál a plnili rozkaz – drželi opěrný bod, sídlo nazvané Hengerone. Bojovali s orčími klany. Orkové jsou krutí bojovníci, ale průzkumníci byli ještě nelítostnější. Bojovali a vítězili. Potřebovali jídlo – brali si je od poražených orků. Potřebovali nové bojovníky, ale chyběly jim ženy, které by jim je porodily. Tak si vojáci brali orčí samice a obcovali s nimi. Tím vznikla zvláštní smíšená rasa, nepodobná ani orkům, ani lidem.

Lidé a skřeti jsou si navzájem odporní. K jejich míšení dochází zřídka. Orkolidských kříženců je nesrovnatelně méně než půlelfů. Za svůj dlouhý život jsem čisté půlorky potkal snad jen tři nebo čtyři – žádný z nich však nevypadal jako bojovníci z Hengerone. Půlorkové z Hengerone jsou **jiní.**

Pokud se spáří lidský muž se skřeticí, či snad skřet s lidskou ženou, bude se mládě podobat deformovanému člověku s našedlou pletí, s podivnými, poněkud žabími rysy, možná i s přerostlými spodními špičáky. U půlorků z Hengerone je to jinak. Někteří se podobají spíše lidem, jiní zase spíše skřetům, **všichni** však mají bledou lidskou pokožku a v ní šedé ostrůvky hrubé skřeti kůže.

Samotní obyvatelé Hengerone o sobě nemluví jako o půlorcích, považují se za **poslední vojáky Šesté legie.** Na všechny ostatní, na lidi, skřety i elfy, se dívají s pohrdáním. Pro nikoho nemají ani soucit, ani slitování.

Tvrdý život se odrazil na jejich zvycích. Společenské zřízení v Hengerone bych nazval **válečnickou demokracií.** Vládnou zde rody prostřednictvím svých **starších.** Rodů, založených původními členy průzkumného oddílu, je v současné době osm. V minulosti jich bylo více, některé však ztratily vliv, rozpadly se na jednotlivé rodiny, nebo úplně zanikly. Avšak i bojovník z nevýznamné rodiny smí promluvit na shromáždění a je mu naslouchán.

V Hengerone nejsou psané zákony, jen zvykové právo, které je uplatňováno podle okamžité nálady. Obecně není nic, co by nebylo možné vyřešit prostřednictvím souboje. Tyto souboje jsou značně ritualizovány, aby docházelo k co nejmenším ztrátám na bojové síle. V souboji prohrává ten, kdo se první dotkne země trupem nebo hlavou. Pokud někdo padne záměrně, je považován za zbabělce. Jestliže však lehne

až po druhém zranění, soudí se, že pro obhajobu své cti učinil dost.

Odvaha a bojová zdatnost jsou v Hengerone velmi ceněné, vždyť Hengerone už víc než sto padesát let žije z loupeží. Půlorkové okrádají skřety. Pořádají válečné výpravy na Hráz, kde stále přežívají ptákohlavci. Bojují s elfy z Izironku i s elfy od Kančího klu. Tu a tam skrytě útočí na lidské osady. Hengeronští bojovníci jsou od útlého věku vychováváni k naprosté tvrdosti. Neustále musejí projevovat odhodlání, připravenost k boji, krutost k nepřátelům i k sobě samým. Je jim zapovězeno dávat najevo emoce – s výjimkou vzteku, zloby a pohrdání. Je zvláštní, že i přes tuto výchovu jsem se setkal s mnoha vstřícnými, přívětivými a přátelskými půlorky.

Tím, čeho si v Hengerone váží nejvíce, je **čest. Čest** musí být stále udržována, **opečovávána,** pomocí množství drobných, těžko pochopitelných rituálů. Ztráta cti je **pro** bojovníka horší než smrt a co víc, přináší pohanu celému rodu.

Nedostatek žen v prvních dvou generacích a skutečnost, že hrdí průzkumníci museli vzít zavděk opovrhovanými skřeticemi, se v Hengerone projevuje dodnes. Lidské ženy znamenají pro půlorky nejvzácnější majetek. Ještě cennější jsou elfky, ovšem těch je tam vždy jen nepatrné množství. Elfky, na rozdíl od lidských žen a skřetic, dokáží zemřít tak, že si to prostě přejí. Většina zajatých elfek raději volí smrt než živoření v hengeronském otroctví.

Hlad půlorků po lidských ženách je přísloveční. Téměř celé jedno století bojovaly Hraniční země s komandy lovců otrokyň. Hengerone, zbohatlé zlatem z pterrských chrámů, nasávalo další a další zástupy nešťastnic. Kolem roku 130,

pod tlakem administrativy z Thonnieriky i z Barge, bylo v Hengerone postaveno loupení žen mimo zákon. Stále jsou sice unášeny ženy a dívky z farem, ovšem již v mnohem menší míře.

Hengeronští válečníci mají ke svým manželkám a dcerám majetnický vztah. Hengeronská **samice** nemá duši, je jen nástrojem k uspokojení bojovníkových potřeb a k rození nových válečníků. Otcové prodávají dcery za peníze tomu, kdo nabídne nejvíc, po prodeji se o ně nezajímají. V Hengerone neexistuje vztah tchán – zeť. Takovéto svazky tu nic neznamenají.

Hengeronské ženy jsou nadosmrti izolovány v domech jednotlivých rodů a je s nimi zacházeno s bezohlednou tvrdostí. Půlorkové od svých samic vyžadují poslušnost a dokáží si ji vynutit. Zároveň se však o svůj majetek dobře starají. Z panenských bojovnic jsou v pozdějším věku školeny léčitelky a porodní báby, takže se manželkám a dcerám dostává slušné lékařské péče.

Hengeronští řemeslníci se proslavili zejména výrobou pout, napínacích žebříků, bičů, rákosek, kroužků do nosů, uší i jiných částí těla. V Hengerone není pěstováno žádné umění s výjimkou proslulých rytin. Půlorčtí „umělci“ ryjí své zvrácené, ale skvěle provedené kresby do desek z mědi. Pomocí lisů mohou rytiny otiskovat na papír desetkrát, stokrát. Sešity vázaných, ručně kolorovaných mědirytin jsou prý v Thonnierice žádaným zbožím, jejich pouhé vlastnictví je však trestáno Církví.

Co se týče náboženství: půlorkové vyznávají Dvanáctku Hromovládného Yra, což je pochopitelné, neboť Hengerone vzniklo ještě před skutečným nástupem víry v Dvojjedinou bytost. Půlorkové však svou víru smísili s orckým

šamanismem i s krvavými rituály pterrů. Kromě toho vytvořili kult panenských bojovnic, což je jejich způsob **obětování panny.** Z unesených lidských dívek jsou vybírány ty nejmladší a nejpěknější. Dostane se jim tvrdého, několikaletého výcviku. Získají netečnost k bolesti, pružnost, vytrvalost, zručnost v boji se zbraní i beze zbraně. Pak, oblečeny do dráždivých přiléhavých obleků, mohou volně procházet ulicemi a nikdo se jich nesmí dotknout. Tento kult, obětování panenství tím, že je nikdo nesmí porušit, nám může připadat směšný, ale půlorkové, které rozvášní i ženská silueta nakreslená na zdi, jsou vystaveni těžké zkoušce.

Nakonec se zmíním o samotném Hengerone jakožto městě.

Nachází se na ostrohu mezi Hrází a Zahradou sirén. Vystavěli je v dávných dobách snad ptákohlavci – to není jisté. Schodiště i vstupní otvory domů by měly sloužit bytostem s mnohem menšími tělesnými proporcemi, než mají lidé. Hradby, průčelí domů a veřejná prostranství však postrádají ony obvyklé pterrské ozdoby.

Zlé jazyky tvrdí, že se Hengerone podobá rozpláclému třípatrovému dortu. Na samém vrcholku se tyčí osmiboká Citadela, dnes téměř opuštěná. Kdysi ji obýval rod založený velitelem průzkumného oddílu, ten však postupem času ztratil vliv. Dnes v Citadele přebývá jen pár staroušků.

Mezi Citadelou a vnějším pásem hradeb se nachází prstenec nazývaný **Sighe,** což v elfštině znamená První. Právě v něm žije většina půlorků. **Sighe** je tvořen jedinou širokou ulicí, z obou stran lemovanou domy přimknutými k vnitřní i vnější hradbě. Mluvit o domech je však v tomto případě zavádějící. Každý z **domů** je samostatnou pevností, komplexem budov s vnitřními zahradami a terasami, na nichž je možné pěstovat zeleninu, chivu a pšenici. Půlorkové o tom

neradi mluví, nepovažují se za zemědělce. V základním zásobování je však Hengerone soběstačné. V dobrých rocích olupují hengeronští válečníci orčí kmeny, plení pole ptákohlavců na Hrázi či kupují zboží z Likaria. Pokud se ale něco zvrtne, dokáže Hengerone přežít z vlastních výpěstků.

V úplně nejnižším patře města se nachází jakási předsíň Sighu, zvaná **Tröoch,** což v jazyce orků znamená „nepotřebná věc“. Tröoch netvoří prstenec, i když tak při pohledu od jihu vypadá. Obepíná sotva polovinu vnějších hradeb Sighu, při pohledu z Citadely se prý podobá odkapávající kapce.

Tröoch je poničen zubem času. Více než polovina budov byla zničena počasím, orky a rostlinstvem. A přece je Tröoch místem, kde se půlorkové setkávají. Zde se nacházejí dílny řemeslníků, obchody, sklady, chrám Hromovládného Yra i amfiteátr, který prý v minulosti sloužil k zápasům gladiátorek a v němž se dnes konají shromáždění bojovníků. V Tröochu žijí ti, kdož do Hengerone nepřináležejí rodem: gobliní obchodníci a řemeslníci i pár lidí vyhnaných z Hraničních zemí.

Frank Ormond: „Zapomenutý čas, zapomenutý svět“

KAPITOLA TŘETÍ

Chlapec jménem Daniel

Andres, Arietta a Stín se vlekli rákosovými poli. Brodili se po kolena ve vodě. Občas vešli do olšových hájů, kde jim nohy vázly v rozbředlém bahně. Slunce se sklánělo k západu. Andres si ani nevzpomínal, kdy naposledy jedl. Zvuk orčích bubnů se ozýval z různých stran, zdálo se, že se točí ve větvích olší stejně jako vítr.

Byli by se ploužili snad až do skonání světa, kdyby je za soumraku nevyčenichal pes. Z rákosí vyběhl štíhlý černohnědý ohař. Byl ze stejného chovu jako ten, který před léty prokousl Andresovi rameno. Elfský pes. Tenhle ale neútočil.

Oběhl poutníky v půlkruhu – tam a zase zpátky. Goblin měl kamennou sekeru pohotově, ale půlelfka mu položila dlaň na rameno: „Klid, žabáčku. Konečně se dozvíme, co se děje.“

Pes vyskákal na nejbližší pahorek, párkrát štěkl a pak táhle zavyl.

Šli za ním. Uskakoval před nimi, hlídal si, aby se k němu nepřiblížili víc než na pět kroků.

„Počkáme,“ řekla Arietta.

Vyšli po pahorku o kus výš. Posedali na studenou zem pokrytou spadaným listím. Andres se opřel o olšový kmen a na chvíli usnul.

Probudil ho hovor. Otevřel oči, soumrak se už změnil v noc. Arietta mluvila s útlým, asi pět stop vysokým tvorečkem, jehož tmavý plášť splýval s nastávající nocí.

„Za wagech zfar Daniel yratch…“ žvatlal tvoreček dětským či snad dívčím hlasem.

Arietta jásavě vykřikla: „Danny je v pořádku! Utekl Backerovi a je u elfů! Žabáčku, Danny žije!“

Popadla goblina v pase, zdvihla ho a zatočila se s ním kolem dokola. Stín se té důvěrnosti nebránil, což znamenalo, že i on je štěstím bez sebe.

Arietta postavila goblina na zem, mluvila dál.

„Ptá se, jestli jsme viděli sirény a kde,“ vysvětlovala. „Pověděla jsem jí, že jsme jednu zabili na východním okraji Smetiště. To je pro ně překvapení. Vůbec nepočítali s tím, že by se sirény vydaly přes Smetiště.“

„Tohle je elf? Proč je tak mrňavej?“ vyhrkl Andres. Měl o elfech jiné představy.

„No, nejspíš proto, že je to elfinka a navíc pěkně mlaďounká…“ vysvětlila Arietta.

„Co tady dělá?“ zeptal se goblin. „Co hledá elfská fena v bažinách?“

„Ona toho moc neví. Před pár dny vyrazili z Ynaveraku. Vede je nějakej Craech Seeikha. Já ho neznám, ale Thompson mi o něm povídal. Přej je to pěknej hajzl. Tenhle Craech se nějak dozvěděl o Backerově výpravě. Pobral všechny, kdo s ním byli ochotní jít. Vyrazili, aby, jak říká tahle mrňka, zachránili Dítě osudu. Můžeme bejt jedině rádi, že se jim to povedlo.“

„Kde najdeme Daniela?“

„Tady ta maličká toho víc neví. Nebyla u toho, když Daniela našli. Elfské hlídky jsou roztažené v bažině a s Craechem se dorozumívají na dálku – pomocí rohů a taky nějakou tou elfí telepatií. Craech uzavřel se skřety mír. No, pěkně mu to vyšlo. Sirény jsou venku ze Zahrady a jestli s

nima může někdo zatočit, tak jsou to elfské lovkyně a jejich psi. Craech Seeikha, zachránce orků – dobrý, ne? Hele, vymámím z ní nějaký jídlo.“

Arietta se znovu pustila do konverzace v elfštině. Malá lovkyně sáhla do brašny a podala jí pár proužků sušeného masa. Pak mávla rukou na pozdrav a zmizela ve tmě.

„Utáboříme se,“ zaskřehotal goblin. „Mám žízeň. Opatříme si nějakou vodu.“

Jeho poslední prohlášení bylo trochu divné, protože voda se rozprostírala všude kolem. Až příliš *živá* voda. Tak živá, že ji odmítl pít i Stín ve tváři, který jinak lokal přímo z jezera, v němž se hemžily vodní vši.

Arietta sestoupila do rákosí, nabrala do očazeného kotlíku vodu. Z osamělé břízy, vyrůstající mezi olšemi, olámali pár větví. Zakrátko pod olšemi plápolal hřejivý ohýnek. Zavěsili nad něj kotlík s vodou. Jeden vedle druhého se posadili na povalený olšový kmen, žvýkali sušené maso, dívali se do plamenů.

„Co to bylo za řeč?“ zeptal se Andres. „Elfština? Ty umíš elfsky? Vždyť jsi říkala, že jsi z města…“

Arietta si poklepala ukazovákem na spánek: „Celou elfštinu mám odjakživa tady. Thompson tomu říká *rodová paměť*. Nemusíš se nic učit, prostě se s tou znalostí narodíš – teda pokud jsi elf nebo alespoň půlelf.“

„Kódová paměť?“

„Hele, já jsem po svejch elfskejch předcích nezdědila nic užitečnýho. Thompson umí kouzlit, svede ledovou dýku i ohnivou kouli. Vidí ve tmě mnohem líp než já. Jiní půlelfové zvládají kouzlo neviditelnosti, umí léčit, věští budoucnost. A co jsem dostala do vínku já, aha? Jenom tu pitomou milostnou touhu. Věčně hárám jak fena a nemůžu si pomoct.

Tak bys mi snad dopřál pár těch elfskejch slovíček, ne?“

Čekali, až se voda převaří. Pak ještě chvíli, než vychladla. Přes čisté plátýnko ji zcedili do čutory. Měla ohavnou chuť, ale zahnala žízeň.

Spali vsedě na kmeni povalené olše. S Ariettou uprostřed se k sobě tiskli boky a vzájemně se zahřívali tělesným teplem. Přes záda si přehodili pokrývky, hlavy položili na kolena.

Pro Andrese to nebyla pohodlná noc, ale přece jen se trochu vyspal.

Před svítáním začalo pršet. Dešťové kapky vytrhly spáče z neklidné dřímoty.

Znovu rozdělali oheň, hřáli se v teple plamenů, zatímco na ně shora padal vytrvalý podzimní déšť. Mělo to jednu výhodu – mohli dešťovou vodu nachytat do kotlíku a uhasit žízeň.

Stín pozobracel pár kamenů, z padlé olše odloupal velké pláty kůry. Shromáždil bohatou kořist: červy, dešťovky i pár brouků. Usmrtil je, rozpáral pazourkovým nožíkem a vymačkal obsah střev. Rozkrájené kousky nechal omýt dešťovou vodou. Pak se podělil se společníky.

Andres bez chuti sežvýkal tři dešťovky a jednoho tučného bílého červa. O brouky neměl zájem, zdálo se mu, že na nich zbývá příliš tuhých částí.

Jak se rozednívalo, rozezněl se vzduch hlasem bubnů. Ze dvou či tří stran přizvukovaly elfské rohy, občas se nad bažinou rozlehlo táhlé psí zavytí.

„Hele, Stíne, tahle žoužel stojí za prd,“ vyhrkla Arietta, když dožvýkala posledního zlatohlávka. „Dneska si uděláme loveckej den. Nachytáme žáby a upečem pořádnou baštu. A neříkej mi, že by se tu mezi olšema nenašel ježek.“

„Na to zapomeň,“ kvákl Stín a vstal. „Jdeme dál. Zdrželi jsme se.“

Putovali v dešti, brodili se vodou, která jim sahala po kolena a místy až po pás. Přecházeli nízké pahorky porostlé olšemi, vrbami i břízami. Arietta se bavila lovem žab. Všude jich bylo plno a ona se je snažila zasáhnout šípem. Netrefila se ani jednou.

Chvílemi se dohadovala se Stínem a z jejich řečí Andres pochopil, proč vlastně posnídali červy a ne žáby. Takže za prvé: červi jsou mnohem výživnější. A za druhé: syrové žáby jsou špatně stravitelné a upéct je, nebo uvařit, by zabralo příliš času.

Také se dozvěděl něco, čemu nejprve vůbec nemohl uvěřit: Orcigard je přímo přecpaný jídlem, jde jen o to ho najít.

Před pár stovkami let zde byla obdělávaná, hustě osídlená země. Ptákohlavci tu pěstovali obilí, chivu, zeleninu. Vysázeli sady ovocných stromů. V krajině je stále možné objevit takzvané *kapsy* přeplněné zplanělými obilovinami či jedlými hlízami.

Kdesi v Orcigardu se nachází i legendami opředené, přesto skutečné místo nazvané Pestré pastviny, ovládané roji zdivočelých včel. Včely ubodají každého, kdo se k Pestrým pastvinám jen přiblíží. Zkušení gobliní včelaři však odtamtud každým rokem dovážejí ohromné množství medu.

Vlastně to odpovídalo tomu, co už Andres věděl. Orcigardské mokřiny vznikly tím, že poté, co se pterrové vybili ve vzájemných válkách, naprosto zkolabovaly jejich důmyslné zavlažovací a odvodňovací systémy.

Od severu se hnaly mraky. Déšť přicházel ve vlnách. Chvílemi se řinul jako neprůhledná záclona, pak byl najednou

ten tam a umytá krajina se odkryla dodaleka. V takových chvílích kontroloval Andres Zahradu sirén.

Měli ji po levé ruce ve vzdálenosti patnácti či dvaceti mil. Putovali neúnavně, ale pokaždé, když se vyjasnilo, byla Zahrada v té samé pozici. Andres měl pocit, že se vůbec nehýbou, či snad že chodí v kruhu.

Možná ale, že Zahrada putovala s nimi.

Kromě Zahrady a vzdálené Hráze se na obzoru nacházelo několik dalších orientačních bodů. Andres je v duchu pojmenoval.

Přímo na východě se tyčil *Svícen* – prastará věž s uraženým vrcholem. Na jihu, na oblém pahorku, se rozkládala protáhlá rozvalina *Spící skřet.* Nakloněná věžička se podobala hákovitému nosu. Rozpadlé zdivo, kopírující pahorek, vypadalo jako nafouklé břicho.

Zahrada, Svícen, Spící skřet. Během dne se je Andres naučil znát a nenávidět.

Před polednem zahlédli putující skupinku orků. Asi pětadvacetičlenná tlupa šla v řadě za sebou. Vepředu prošlapávali rákosí bojovníci, na ramenou měli položené oštěpy, záda zvětšená balíky přikrývek a kožešin. Za nimi se táhla mláďata a rozkynuté samice vlekoucí kotle, hrnce i nejmenší ze svých potomků.

Řádka skřetů se přiblížila na vzdálenost nějakých padesáti kroků. Když vůdčí samec rozpoznal člověka s půlelfkou, zase se vzdálili.

Dunění bubnů neustávalo. Stín pozorně naslouchal a nakonec řekl: „Danny je na Borovém pásu, v osadě Ostrého trna.“

„Jseš si jistý?“

„Jo. Až zahlédneme Bezejmenné město, můžeme jít přímo.“

Putovali k severu. Nebylo však možné jít přímo. V obtížném terénu kličkovali sem a tam, vyhýbali se hluboké vodě i bahnu. Drželi se vyvýšenin, prodírali se rákosovými poli. V rákosí to bylo dobré. Museli jít vodou, ale dno bylo pevné a poskytovalo nohám oporu.

Po poledni, když vystoupili na další z oblých vršků, se na chvíli vyčasilo. Na severu, ve vzdálenosti asi pěti mil, zahlédli souvislý val. Táhl se od severovýchodního cípu Zahrady až daleko na východ.

„Támhleto je Borový pás,“ ukázala Arietta. „Znáš to tu, Stíne?“

„Ne. Ale někde v těch borovicích žije Ostrý trn. Slyšel jsem o něm. Je to hlupák. Myslí si, že je silný. Žije na snadném místě, snadném pro půlorky. Příliš blízko Hengerone. Ještě nevytáhli, aby ho zabili a vzali si jeho samice, ale udělají to.“

Andres se toužebně díval na vzdálené vršky borovic. Borový les? V tuto chvíli mu něco takového připadalo jako rajská krajina z Knihy Zářícího.

Pak ho, daleko na východě, zaujal pahorek ukončující Borový pás. Byl vzdálený asi patnáct mil, ale i tak bylo znát, že se přímo ježí svislými linkami. Jako by tam někdo vystavěl desítky věží a věžiček.

„Co to tam je?“ zeptal se. „Vypadá to jako nějaké město.“

„To je město beze jména,“ zazněla Ariettina odpověď. „Poslední velké město ptákohlavců. Před dvěma stovkami let ho elfové zničili – a jméno města bylo *zapomenuto.*“

Dotkla se ukazovákem čela: „*pamatuju* si to. Ten boj a tak. Někteří z mých elfských předků tam byli. Po dlážděných

ulicích tekla krev. Ptákohlavci, vyděšení k smrti, se už ani nebránili. Pobili jsme bojovníky i otroky, samice i mláďata… Byl to nejlepší den… Nejlepší den pro umírání…“

Stín ve tváři zvolil nejkratší směr, přímou trasu k borovicím. Dělilo je sotva pět mil.

Budou tam za chviličku.

V cestě jim však stanulo cosi jako obrovská louže. Stín ušel pár kroků a zapadl do vody až po prsa. Vyjekl, plácal kolem sebe, zkoušel plavat, ale nohy mu vězely v bahně.

Pak se nad ním zavřela voda. Z místa, kde se před chvílí nacházel, se rozběhly vlnky. Bahno ho vtáhlo.

„Drž mě,“ křikla Arietta na Andrese. Podala mu ruku, popošla do vody, druhou rukou zašmátrala pod hladinou. Něco popadla, zapřela se.

„Táhni!“ zaječela.

Rval ji za ruku na pevnou zem, Arietta něco vlekla pod vodou.

Pak se odspoda vyvalily bubliny. Stínová hlava se vynořila nad hladinou. Ukázalo se, že ho Arietta táhne za skalpovou kadeř.

O chvíli později už byl goblin venku z vody, kašlal a kýchal.

„Ještě že máš ty svý pačesy,“ chechtala se Arietta.

Stín vypoulil oči a sáhl po kamenné sekeře: „Ty ses dotkla mých vlasů! Dotkla ses mých vlasů!“

Měl už sekeru vytaženou z opasku, když si uvědomil, co dělá.

Celé to bylo… směšné. Goblin se málem utopil a teď se rozčiluje, že půlelfka *zneuctila* jeho skalpovou kadeř.

Andres si nemohl pomoci, rozesmál se.

Společně s Ariettou se chechtali jako blázni, zatímco

goblin přešlapoval v mělké vodě, kýchal, prskal a utíral si předloktím nos. Smích byl osvobozující. Dal jim zapomenout na únavu, hlad i na promočené oblečení.

Nakonec se uklidnili. „Tohle bylo zase jen o fous," řekla Arietta. „Před náma je totiž Černá mísa. Musíme ji obejít."

Ač to měli přes vodu sotva pět mil, putovali k Borovému pásu celý zbytek odpoledne. Obcházeli Černou mísu východním směrem, pokoušeli se ji přejít po roztroušených ostrůvcích. Většinou byli nuceni se vrátit a zabočit ještě dál na východ.

Vybředli z bažiny teprve za soumraku, unavení, vzteklí, promočení do poslední nitky.

Borovice je přivítaly jako vyslanci z jiného světa. Borový les – to byla v Orcigardu vzácnost. Andres už ani nevzpomínal, kdy se nadechl takhle čistého vzduchu. Opřel se o zbrázděný kmen, opájel se vůní pryskyřice. Chvílí se mu zdálo, že se nachází poblíž Elblaggu. Nejraději by si lehl na zem, do zhnědlého borůvčí. Jakmile se však zastavil, z promočeného oblečení jej roztřásla zima.

„Musíme dál," zaskřehotal goblin. „Najdeme orky a přenocujeme u nich. Ostrý trn sídlí poblíž Bezejmenného města."

Teď by se jim putovalo mnohem snáz, soumrak se však překulil do noci. Nechali se vést Ariettou. Tvrdila sice, že její noční vidění nestojí za moc, ale v přehledném borovém lese stačilo. Šla vepředu, upozorňovala je na výmoly a strouhy.

Proplétali se mezi borovicovými kmeny, šlapali do borůvčí.

Pomalou, opatrnou chůzí ušli pět nebo šest mil. Drobně pršelo, ale někde za mraky se nad obzor vyhoupl měsíc. Rozsvětlilo se.

Arietta náhle zasykla: „Jsou tady!“

„Skřeti?“ zachrčel goblin.

„Elfové…“

Najednou to *věděl* i Andres. Ve tmě, všude kolem nich, se přibližovaly neznámé bytosti.

„Jsem Stín ve tváři!“ zavřískl goblin. „Přišel jsem za chlapcem!“

Odpovědí mu bylo ticho a šumění borovic.

Kousek od Andrese někdo promluvil. Slova byla v obecné řeči, avšak vyslovovaná s jakýmsi odporem. Hlas zněl syčivě – jako když vítr šelestí ve stéblech ostřice.

„To jsi ty, lodivode? Kde ses tu vzal?“

Vzadu zaznělo volání v hrdelní orčtině. Objevila se dvě, tři, čtyři světla. Skřeti bojovníci scházeli ze svahu a svítili pochodněmi.

Tma se rozsvětlila. Andres se až zajíkl: pár kroků od něj stáli tři elfové. Dva napínali tětivy dlouhých luků. Toho třetího znal.

Byl to Craech Seeikha s vlasy tak bílými, až se zdálo, že září. Vychrtlý, s nosem ostře trčícím dopředu, oblečený do zelenomodře žíhané peleríny utkané z lesního lnu.

Craech Seeikha zamával rukama a vykřikl: „Ayakon wa! Ezar nyx garech!“

Pak, snad aby tomu rozuměli i orkové, přešel do obecné řeči: „Skloňte zbraně! Skloňte zbraně! Tohle nejsou nepřátelé!“

Orkové sevřeli poutníky do těsného kruhu. Tohle byli dobře živení pořízci, ramenatí, oblečení do zvířecích kůží. Vydávali temné zvuky. Hrozili zbraněmi, cenili spodní špičáky.

Stín se točil na místě, mával kamennou sekerou a

vykřikoval slova v orčtině. Andres necítil strach. V řevu skřetů nebyla skutečná nenávist, ani Stín nedával do svých výhrůžek srdce.

Craech Seeikha znovu a znovu vybízel ke klidu.

Konečně si dali říct a zmlkli.

„Opozdil ses," oslovil Craech Seeikha goblina.

„Kde je chlapec?" zamručel Stín.

„Uvidíš ho. Přišel jsi pozdě, ale my jsme tu byli včas."

„Kde je chlapec?"

„No dobře. Pojď za mnou…"

Skupina elfů a orků vedla poutníky lesem. Cíl ležel velice blízko: mýtina a na ní orčí vesnice.

I v záři pochodní bylo jasné, že místní klan je velice mocný. Ovládl zalesněnou šíji mezi Zahradou sirén a Bezejmenným městem. Žilo tady plno lovných zvířat: zajíci, králíci, veverky, srnci, koroptve. Místní orkové se živili skutečným masem, takže byli větší a silnější než nějací žrouti ponrav.

Osada byla obehnána řídkou palisádou z borových kmenů. Mezi kůly, vysokými sotva šest stop, zely mezery, jimiž by se protáhl i Andres. Hradba z kůlů ovšem neměla stejnou funkci jako opevnění lidských sídel. Účelem palisády není nepřítele zastavit, nýbrž zpomalit. Orkové neválčí lidským způsobem – nějaké obléhání či hájení hradeb jim je cizí. Andres věděl, že orkové jsou podobní lidským dětem. Pokud se jim daří, prokazují nesmírné zanícení a krutost. V opačném případě upadají do apatie.

Většinu střetnutí rozhodne jediný útok. Někdy je úspěšný, obránci *ztratí srdce* a jsou zmasakrováni. Nebo se útok nezdaří a obránci si pro změnu užijí plno zábavy při pronásledování zdrcených útočníků.

Orčí bojovníci odtáhli zátaras z trnitých větví a vpustili návštěvníky dovnitř. Andres rozeznal, že uvnitř palisády je vystavěno asi deset kupolovitých hooganů. Podle toho, co už věděl, odhadl, že tu žijí zhruba tři stovky orků. Na místní poměry to bylo opravdu velké sídlo.

Orčí hoogany mají kostru z dlouhých lískových prutů, které jsou zapíchány do kruhu. Uvnitř kruhu je čtvercový rám vyzdvižený na kůlech. Pruty jsou ohnuty a jejich konce se přivážou k rámu, čímž vznikne kostra pro oblou kopuli. Kostra je pak překryta materiálem, který je k dispozici – kůrou stromů, kůžemi, rákosovými rohožemi. Vnitřek čtvercového rámu zůstane volný, odchází jím kouř z ohniště.

Letní hoogany se stavějí přímo na zemi, v trvale osídlené osadě se příbytky zahlubují tři stopy pod úroveň terénu. Kolem hooganu je navršen límec z hlíny, která byla vytěžena uvnitř. Zahloubením je zajištěno, že i v zimě, za nejkrutějších mrazů, je v hooganu pěkně teploučko.

V takovém hooganu žije celá rozsáhlá rodina, až tři tucty orků. Ale hoogan, do něhož je zavedli, byl téměř prázdný.

Uprostřed kruhové prostory žhnuly uhlíky. Kdosi na ně přihodil uschlé chrastí, plameny vyšlehly vysoko. V jejich záři zahlédl Andres hromadu rákosí, na níž, zachumlané do přikrývek, spaly dvě drobné postavičky.

Kruhová prostora se zaplnila příchozími. Byl tu Craech Seeikha a jeho dva společníci – půvabná elfka s vlasy spletenými do spousty copánků a podsaditý bojovník s lícemi zohyzděnými jizvami. Kromě nich se sem vecpal asi tucet orků. Tady, v uzavřené prostoře, Andres naplno ucítil jejich pach – ostré pižmo, v němž se mísil pot i žluklý tuk, kterým se natírali.

Mlčeli, což bylo zvláštní. Andres se s orky setkal

několikrát a vždycky byli hluční – hrozili, ryčeli, brebentili. Teď však byli zticha.

„Člověčí mládě?“ zeptal se nejistě Stín. „Jsi to ty?“

Zpod přikrývky se vysunula střapatá hlavička: „Stíne? Stíne!“

Goblin se dvěma rychlými kroky přesunul k chlapci. Vzal jeho ručku do uzlovité pazoury a přitiskl ji na svou zjizvenou tvář. Neřekl nic. Andres viděl, jak se celý chvěje.

Gobliní válečník plakal.

Arietta přisedla k chlapci a vzala ho za druhou ruku. „Šli jsme rychle a šli jsme dlouho, Danny,“ vysvětlovala. „Ale nepřišli jsme včas.“

„Backer nás zaskočil,“ promluvil chlapec flétničkovým hlasem. „Zabil Ochäzka a taky Margö a Jochü. Střelil Učitele šipkou. Myslím, že se mu strefil přímo do srdce. Pak otevřel bránu a vypustil sirény. Musel jsem utéct *veverčí stezkou.*…“

„Jsme rádi, že jsi utekl,“ chraptěla Arietta, zatímco goblin nebyl schopen slova. „Jsme rádi…“

„Kdo je to?“ zeptal se chlapec a kývl k Andresovi.

„To je náš přítel. Lodivod. Postavil vor. Přepluli jsme jezera.“

Andres užasle zíral na chlapce. Kolik mu mohlo být? Deset roků? Možná méně. To kvůli němu se Stín s Ariettou probíjeli Orcigardem?

Sáhl do svého téměř prázdného batohu a nahmatal lodičku, model říčního člunu, který vyrobil pro svého syna. Vytáhl ho a ukázal chlapci: „Tohle ti můžu dát.“

Hledal v batohu maličký stěžeň a vesla, zasazoval je do výřezů: „Něco se polámalo, když jsme utíkali z Ostrova harpyjí. Ráno to spravím.“

Chlapec vyprostil levičku z Ariettina sevření a natáhl ji

pro loďku: „Nemusíš ji spravovat, dej mi ji. Děkuji ti.“

Zpod druhé přikrývky vykoukla rozcuchaná vlasatá hlava patřící asi osmileté dívence: „Co se děje?“

„To je má kamarádka Ju,“ představil ji chlapec. „Dokáže oživovat mrtvoly… Máš pro ni také něco?“

Andres zapátral v batohu a našel pestře zdobený šátek, který patříval Loire: „Tohle jí mohu dát. Šátek. Je úplně promočený. Celý den jsme putovali v dešti…“

Chlapec vzal šátek a podal ho dívence: „To vůbec nevadí… Ty jsi lodivod Andres? Slyšel jsem příběh… O lodivodu Andresovi a míšence Karin…“

„To jsem já… Hledám svého syna, jmenuje se Chymmisdä.“

„Jednou jsem ho viděl,“ přikývl vážně chlapec. „Vypadá jako ork. Karin ho odvedla k Zrcadlovým horám. Odešla tam se svým bratrem…“

„Víš něco víc?“ vydechl dychtivě Andres. „Hledám je oba. Potřebuju je najít!“

„Skřeti nám to povědí. Najez se a vyspi, lodivode. Ráno si promluvíme… Vidím, že tvůj příběh pokračuje…“

Poslední věta vyvedla Andrese z rovnováhy. Náhle měl pocit, že se topí.

„A co ty?“ vyhrkl. „Ty jsi také součástí nějakého příběhu?“

Chlapec se na něj vážně díval: „Můj příběh se teprve odehraje, tak to říkal Učitel. Pokud budu dost silný a dost chytrý, abych zůstal naživu…“

Andres mlčel. Cítil, že nemá daleko k mdlobám. Zapotácel se.

„Šli jste celý den, co?“ ozval se znovu chlapec. „Nic jste nejedli.“

„Tím si buď jistý, Danny," zavrněla Arietta. „Bez jídla a odpočinku. Znáš Stína."

„Skřeti vám dají najíst. Přespíte tady," řekl Danny. Položil se naznak a zavřel oči na znamení, že *audience* skončila.

Andres se vysvlékl z mokrého kabátu, posadil se k ohni. Někdo mu podal misku s vodou, hltavě se napil. Pak mu dali nějaké placky. Pomalu a vytrvale žvýkal. Usnul s plnou pusou.

Arietta mu zatřásla ramenem: „Ještě chvíli vydrž. Shoď ze sebe ty mokrý hadry. Posuň se támhle, ať nás skřeti neokukujou…"

Uvnitř hooganu, za zástěnami z rákosových rohoží, bylo několik oddělených koutků. Arietta do jednoho odtáhla Andrese. Na udusané hlíně tam ležela hromada suché trávy a pár zmačkaných přikrývek. Andres si mátožně rozepínal košili, Arietta už byla nahá. Pomohla mu vysvléct kalhoty, povalila ho na zválené skřeti lůžko. Přikryla ho dekou a pak si k němu vlezla.

Usnuli vzápětí. Tiskli se k sobě a vzájemně se zahřívali. Nebylo v tom nic *milostného*, šlo jen o teplo. I Arietta byla utahaná tak, že neměla chuť na nějaké hrátky.

Když se Andres probudil, byl sám. Převalil se na slaměné podestýlce, zamžoural do šera. Kouřovým otvorem vnikal do hooganu drobný déšť.

Omotal si kolem těla přikrývku, postavil se a vykoukl zpoza rákosové zástěny. U ohniště se vrtěla stará skřetice oblečená v potrhané, ale poměrně čisté *člověčí* košili. Míchala cosi ve velkém hliněném hrnci postaveném přímo v plamenech. Kromě ní už v hooganu nikdo nezůstal. Chlapec i děvče, Stín, Arietta, skřeti i elfové byli pryč. Andres zahlédl

své oblečení a boty: někdo je rozvěsil na šikmý dřevěný rošt vedle ohniště.

Skřetice po něm loupla krhavýma očima, něco zabrebentila. Mezi *člověky* by mohla sloužit ke strašení dětí. Nos měla rozpláclý, jakoby přeražený, vlasy svázané do uzlu a obličej zbrázděný jako zorané pole. Těžko říct, čeho měla na tvářích víc: zda vrásek či prastarého jizvičkového tetování. Přerostlé spodní špičáky měla drobné a zežloutlé až do hnědá. Košile jí sahala sotva ke kolenům, její paže a nohy se podobaly uzlovitým větvím. Zalovila naběračkou v hrnci a plnou ji podala Andresovi. Kývnutím poděkoval, s přikrývkou omotanou kolem boků sedl na borové poleno a věnoval se snídani.

V naběračce byla vodová šlichta, silně kořeněná nějakými bylinkami, snad mateřídouškou a tymiánem. Kromě několika kousků divoké cibule ho skřetice obdarovala rozvařenou žábou.

Upíjel z naběračky horkou tekutinu, okusoval žábu. Pečlivě ožužlal kostičky, obral z nich drobné chrupavky i šlachy.

Sebral z roštu oblečení, přes noc téměř uschlo. Za zástěnou se oblékl. V kapse kabátu našel hřebínek, učesal se. Přejel si dlaní tváře. V uplynulých dnech se občas oholil, ale teď mu narostl krátký měkký plnovous.

Vylezl z hooganu do drobného mžení. S vařenou žábou v žaludku se cítil mnohem lépe.

Orčí osada stála v mírném svahu. Přímo na východě, asi dvě nebo tři míle daleko, se nad borovicemi tyčily trosky Bezejmenného města. Na severu a na západě nebylo vidět nic než zalesněný svah a nízká mračna. Na jihu se mezi stromy leskla vodní hladina. Zněl odtamtud křik. Bylo slyšet hrdelní

bublání skřetů, vřískot mláďat a tu a tam i Danielův flétničkový hlásek. Andres se tam vydal.

Protáhl se škvírou v palisádě, přešel odlesněný pás mezi osadou a borovicemi. Vstoupil mezi stromy a šel dál, až tam, kde břeh spadal do vody. Pohybovalo se tu asi padesát postav. Křičely, pištěly a ječely.

Nejvíc hulákal rozložitý ork stojící po pás ve vodě. Líce, nahá ramena i paže měl zvrásněné jizvovým tetováním, vlasy skalpové kadeře mu vyrostly tak dlouhé, že na nich mohl uvázat tři uzly. Cenil spodní špičáky a vykřikoval: „Já být Ostrý trn! Já silný! Já potopit kocábka člověku! Já zabít člověky! Já prodat člověčice do Hengerone!“

Rozpláclými prackami hrnul vodu. Posílal vlnu tam, kde se na hladině zmítala lodička. Ta samá lodička, kterou Andres daroval chlapci. Někdo už vyspravil plachtu a zastrkal vesla do úchytů.

Vlna, vyslaná orkem, lodičku jenom nadzvedla. Člunek sklouzl do prohlubně za vlnou. Do plachty se opřel větřík, hnal malé plavidlo dál od břehu.

Z kakofonie hlasů zahlaholil Danny: „Lodivod zná řeku jako svou dlaň! Tak, jako pokaždé, unikl z léčky! Vede člun do bezpečí!“

Shromáždění orkové, dospělí i mláďata, ho jásavě překřičeli.

Oni si tady hrají s lodičkou! užasl Andres.

Skřeti ječeli a poskakovali, mezi nimi postávali tři elfové ze včerejška. Stín seděl u chlapcových nohou, nahrbený, zamračený. O kus dál se o kmen borovice opírala dívenka jménem Ju, přes šedé košilové šaty měla přehozený šátek darovaný Andresem. Nedívala se na lodičku, ale na Dannyho, jako by byla jeho osobní strážkyní.

Andres scházel dolů. Danny se ohlédl a uviděl ho. Zdvihl ruku a skřeti se utišili.

„Vzbudil ses," řekl Danny. „Jsme všichni. Můžeme si promluvit. Trne, prosím tě, mohl bys vzít loďku?"

Otočil se a vykročil do svahu. Skřeti, elfové, Stín s Ariettou i holčička ho následovali. Jako by to byl jejich přirozený vůdce.

Ork, který předtím dělal vlny, se dobrodil k člunku a opatrně ho vzal do pracek. Vycapkal na břeh a následoval ostatní.

Porada se konala v hooganu, kde strávili noc. Kromě elfu, Andrese s Ariettou a Stínem, Daniela a Justýnky se jí zúčastnilo několik skřetích bojovníků, mezi nimi i Ostrý trn. Sesedli se do kruhu, dál od kouřového otvoru, kterým se znovu řinul déšť. Usadili se na borová polena.

„Myslím, že můžeme začít," řekl Danny. Andres znovu užasl, jak je ten přemoudřelý chlapec zvláštní. Na první pohled se neodlišoval od obyčejných dětí, byl jen o pár let starší než Andresův lidský syn, který zemřel na mor. Pohledný, ale všechny děti jsou v tomhle věku hezké. Střapatý, s širokou usměvavou tváří, velkými kukadly a přerostlými pačesy. Byl oblečený do dlouhé jelenicové haleny, která původně patřila dospělému. Elfové ji zřejmě narychlo přešili na menší velikost.

Někdo musel zahájit jednání, a tak to, s jakousi pokorou či zodpovědností, udělal on. A, což bylo zvláštní, všichni ho respektovali. Zmlkli, přestali se vrtět.

První promluvil Stín. „Mám otázku," zachraptěl. „Mám otázku k dlouhým uším. Co *hodláte* udělat teď?"

Craech Seeikha se pousmál: „Máme ve svých plánech jasno. Počkáme, až se vrátí naši bojovníci, kteří loví sirény.

To bude trvat asi jeden měsíční oběh. Po tu dobu využijeme pohostinství našich nových přátel vedených Ostrým trnem. Pak se přesuneme do Bezejmenného města a tam přezimujeme. Chlapce vezmeme s sebou. Máme na něj právo, protože jsme ho zachránili.“

„Ne,“ zachraptěl goblin. „Nezachránili jste ho. Chlapec uprchl sám. Pomohla mu tahle člověčí dívka a ještě další lidé. Vy jste ho jenom našli v lese. Kdyby nebylo vás, našel bych ho já – nebo Nomean.“

„Nesmíte přivést Dannyho do Ynaveraku, co?“ přidala se Arietta. „Rada starších by nakopala vaše *delikátní* zadky. Spolčování se skřetama, kdo to kdy slyšel? Nelíbilo by se jim, že zachraňujete člověčí mládě.“

Craechu Seeikhovi zlostně zacukalo ve tváři, ale ovládl se. „Jsme tady, protože nás tu je potřeba. Naši *přítelíčkové* dokážou vystopovat sirény. Jenom my, *bytosti*, dokážeme ty stvůry vyhubit, než se na jaře rozmnoží a zamoří celou krajinu. Já vidím dál, než dohlédne rada starších v Ynaveraku. Studoval jsem proroctví moudrého Orichalkiana…“

„Pche!“ vyprskla Arietta. „Orichalkianova proroctví! Blábolení starého dědka!“

Craech Seeikha se na ni líbezně usmál: „Já znám svou povinnost. My a skřeti se musíme spojit, abychom čelili společnému nepříteli, *člověkům.*“

„Danny je taky člověk!“

„Oh,“ usmál se povýšeně Seeikha. „Dítě osudu není naším nepřítelem. Nejsem bláhový, abych si myslel, že bychom dokázali člověky zastavit, i když se třeba spojíme se skřety. Musíme si však získat jejich respekt a tady ten malý človíček nám k tomu dopomůže.“

„On vám nebude pomáhat,“ vybuchl goblin.

Rozmluva se odehrávala v obecné řeči, které částečně rozuměli všichni. Určitě alespoň náčelník Ostrý trn a hezká elfka Hiwiareé, která přikyvovala. Její společník Moncharw však naslouchal s pootevřenými ústy a s nešťastným výrazem v široké tváři.

Seeikha se široce usmíval. „Proč mluvíš za chlapce, gobline? Proč se ho nezeptáš na jeho názor?“

„To je pravda,“ souhlasila Arietta. „Co k tomu povíš, Danny?“

Chlapec vážně přikývl: „Elfové nejsou moji nepřátelé. Bylo jim ukřivděno, lstí je připravili o Timorok a Kamenný klíč. Myslel jsem, že jim je vrátím, pokud se stanu vládcem Barro. To však může trvat několik let. Požádám maminku, aby jim je vrátila hned… Už jsem se rozhodl, strávím s elfy zimu. Je to velká příležitost. Hodně se naučím.“

Pak se naklonil ke goblinovi a položil mu ruku na rameno: „Byl bych rád, kdybys tam šel s námi, Stíne.“

Andres užasl. Chlapec, který si ještě před chvílí hrál s lodičkou, s lehkostí formuluje složité věty. Předsedá shromáždění a všichni se k němu chovají s úctou.

Stín ve tváři potřásl vrásčitou kebulí: „Mám závazek, člověčí mládě. Slíbil jsem Andresovi, že s ním půjdu na pobřeží Dlouhé vody, kde žije Kchreen Vinnebago a Andresův syn.“

„Oni nežijí u Myabewsku,“ namítl Danny. „Kchreen následovala bratra do Sršního hnízda.“

„Co o tom víš?“ vyhrkl Andres. „Vyptával ses orků? Craech Seeikha mi tvrdil, že Karin odešla k Dlouhé vodě!“

Všichni se podívali na stříbrovlasého elfa. Nepřestal se usmívat. Zasyčel, jako když vítr šustí ve stéblech trávy:

„Cožpak já vím, kam odešla Kchreen? Slyšel jsem, že až k Dlouhé vodě. Nic víc.“

„Ale – přinesls mi od ní amulet!“ vyjekl Andres. Sáhl pod košili, stále ho tam měl zavěšený. Ukázal ho ostatním: kus kančí kůže, velký jako dlaň, ozdobený korálky a kančími kly.

„Tohle je amulet, který patřil Karin! Kdes ho vzal? Proč jsi mi ho přinesl?“

Craech Seeikha zavrtěl hlavou. „To není její amulet. Ona má ten svůj nejspíš pořád u sebe.“

„Tomu nerozumím. Nechápu…“

„Kchreen u nás žila, když měla čtrnáct let. Už tehdy nosila ten amulet. Vyrobil jsem stejný. Mohl se hodit, kdybych vyrazil na území skřetů. Je to *totem* Karinina bratra, válečníka jménem Zuřící kanec. Vlastně… mám jich ještě několik. Nemusíš mi ho vracet…“

Andres se zalykal vztekem. Ostatní mlčeli. Po chvíli promluvila Arietta: „Jsi pěknej zmetek, Seeikho. Víš to?“

Elf se přestal usmívat. Úsměv mu zmizel z dravci tváře, jako by tam nikdy nebyl. „Co byste ode mne chtěli? Jsou to dva úplňky, co jsem se dozvěděl, že člověčí město Elblagg zachvátila *nemoc.* Šel jsem se podívat. Šel jsem, abych se potěšil pohledem, jak naši nepřátelé *chcípají.* Na kraji lesa jsem uviděl lodivoda. Pohřbil rodinu a jen tak seděl v dešti. Viděl jsem, že nemoc překonal a že se uzdraví. Zároveň však umíral zevnitř… My tě známe, lodivode! Ty nejsi náš nepřítel! Navštívil jsem tě a dal jsem ti naději! Myslíš, že jsem tě oklamal? Možná, ale bylo to pro tvůj prospěch! Ušel jsi dlouhou cestu, zesílil jsi. Teď ses dozvěděl, kde žije Kchreen i tvůj syn. A máš přítele, který tě tam doprovodí…“

Andres zachraptěl: „Proč jsi mi o mém synovi neřekl dřív? Myslím – už před několika lety?“

Seeikha zašelestil: „A k čemu by to bylo dobré? Opustil bys svou člověčí rodinu a vydal se do bažin za Kchreen? Já ti řeknu, jak by to dopadlo: To poznání by tě rozervalo na kusy.“

Andres si uvědomil, že se třese jako v horečce. Sepjal ruce, zatnul svaly. Zhluboka dýchal a pokoušel se uklidnit. Nikdo nemluvil, všichni se dívali na něj a na Seeikhu.

„Jste si jisti, že tam Karin je? V tom Sršním hnízdě?“

Pár skřetů zabrebentilo v orčtině, Ostrý trn něco vychrchlal v obecné řeči.

„Víme jen, že tam před několika roky odešla,“ vysvětlil Danny. „V posledním roce života Temného mága.“

„Odešla? Proč?“

„Je to příběh bez konce. Neznáme jeho konec. Zuřící kanec požádal Sršně o jeho dceru Alberquianu. Alberquiana je, nebo byla, velice zvláštní. Ještě zvláštnější než Kchreen. Sršeň ji zplodil se zajatou elfkou. Alberquiana je čistý míšenec orka a elfky. Ještě nikdy nebyl nikdo takový… Se Zuřícím kancem odešla na námluvy celá výprava a také Kchreen a Chymmis-dä. Kanec přinesl Sršňovi bohaté dary a on mu Alberquianu zaslíbil. Ona prý také nebyla proti. V Sršním hnízdě se připravovala svatba, stalo se však něco divného. Alberquiana uprchlá.“

„Uprchlá? Proč?“

„Nikdo to neví s jistotou. Alberquiana prchala Orcigardem a Zuřící kanec ji pronásledoval, s ním dvacet jeho bojovníků. Říká se, že nakonec Alberquianu dostihl. Aby jí dokázal lásku, zaútočil na Citadelu a zabil Temného mága.“

„Touraina prý zničil Gordon Fee, arkastský dobrodruh.“

„To se také říká. Nikdo neví, co se stalo. Pravdou je, že

Zuřící kanec i Alberquiana zmizeli z povrchu světa. Už dva roky o nich nikdo neslyšel. Kchreen Vinnebago zůstala v Sršním hnízdě.“

Skřeti se mezi sebou bavili hrdelní, temně znějící řečí. Andres požádal Ariettu: „Mohla bys mi ukázat svoji mapu?“

„Jo, to bych mohla,“ kývla půlelfka a rozbalila dlouhý pás jelenice. Poklepala na místo nacházející se na východní straně Zrcadlových hor, severně od Jezerního kraje. Bylo označené jako *Sršňova vesnice.*

„Od místa, kde jsme postavili vor, se tam dá dojít za pár dní.“

„Kdybych se vrátil tam, kde jsme nechali člun,“ zauvažoval Andres, „mohl bych se přeplavit zpátky přes jezera.“

„Na cestě jsou sirény,“ upozornil ho Stín.

„Tak musíme jít jinou cestou.“

„Jestli dovolíš, tak ti poradím,“ zašelestil Craech Seeikha. „Brzo se ochladí. Sirény budou ztuhlé, nepohyblivé, zvlášť za ranních mrazíků. Bude jich zbývat jen málo, moji bojovníci a bojovnice zabíjejí jednu za druhou. Můžeš tu zůstat pár dnů, jako host Ostrého trna. Brzy vypuknou říjnové slavnosti. Něco takového jen tak neuvidíš, nezažiješ. Hojnost jídla, divoká skřeti hudba, tanec… Bezuzdná vášeň orčích samic…“

Stín promluvil místo Andrese: „Počkáme. Počkáme pár dnů a pak se vrátíme ke člunu. Půlelfko, půjdeš s námi?“

„Já nevím,“ nakrčila nosík Arietta. „Asi jo, co bych tady dělala? Chtěla bych se dostat do Likaria a tam přezimovat. Nebo do Barge za Thompsonem…“

Poslední věty pronášela do houstnoucího šumu, orkové se zvedali a odcházeli ven. Zdvihl se i Danny, s ním elfové a

Stín. Náhle byli pryč. Na opuštěném poradním místě zůstal jen Andres s Ariettou.

„Nemusíš s námi chodit," řekl Andres.

„No jo, pořád," utrhla se na něj půlelfka. „Já vím, že máš svoji Kchreen. Nechci se ti pověsit na krk."

Pokrčil rameny, poodešel za zástěnu a lehl si na zválené lůžko. S rukama za hlavou se díval, jak kouřovým otvorem padá déšť, poslouchal, jak se u ohniště rozbrebentily dvě kuchtící skřetice.

Orčky náhle zmlkly. Zpozorněl. Za zástěnou se ozval šelestivý hlas Craecha Seeikhy. Stříbrovlasý elf se vrátil.

„Omlouvám se, že tě ruším, sestřičko. Rád bych ti předložil návrh."

Mluvil obecnou řečí, nejspíš si nebyl jistý, do jaké míry ovládá Arietta elfštinu.

„Jo, ptej se," padla nevrla odpověď. „Víš, jsi jedna z nás a _"

„Jedna z vás? Chtěl jsi říct *pitomá poločlověčice*, ne?"

„Mě nezajímá tvoje *člověčí* část. Ve tvých žilách koluje krev *bytostí* od Kančího klu. Taje rozhodující…"

„Hm? Pokračuj, poslouchám!"

„Hodila by ses nám. Slyšel jsem, že jsi skvělá bojovnice. Thompson tě dobře vycvičil. Pomohla bys nám zabíjet sirény. Strávila bys zimu s Danielem – v bezpečí, v suchu, v teple, s dostatkem potravy."

„Co ta náhlá láska k poločlověkům? Pokud vím, tak Thompsona nenávidíte čistě jen proto, že je poloviční člověk. Jeho dědečka jste vyhnali, když se Thompsona ujal."

„To byli *oni*. Gizmí Ddorény a ostatní. Oni jsou oni a já jsem já. Pro mě je důležitá ta část tvé krve, která patří *bytostem."*

„Chceš mě opíchat?“

„Cože?“ zajíkl se Craech Seeikha. „No, chceš se do mě zasunout – a tak podobně?“ Chvíli bylo ticho. Pak Seeikha zašelestil: „To bych chtěl.“

„Už tě omrzely tvoje mlaďounký samičky?“

„Ani jsem se jich nedotkl. Jsem pro ně *gawyr*, mistr. Nemůžu je zneužívat… Thompson o mně říká špatné věci. Možná jsem *špatný*, ale ne takhle.“

„A co ta Hiwiareé? Pěkně po tobě hází očkem, *gawyre.*“

„Nic s ní nemám! Navíc, ona miluje Thompsonova syna…“

„To já dobře vím, že s ní nic nemáš. Tyhle věci poznám na první pohled… Ale proč já?“

„Jsi dospělá. Silná. Nezávislá… Urazil jsem tě. Promiň.“

„Ne, neomlouvej se. Já vůbec nejsem proti. Ale necháme to až na večer, jo?“

„Ahhh!“

„Doufám, že mi předvedeš něco úžasnýho. Slyšela jsem o elfský *rafinovanosti…*“

„Rafinovanosti? Co je to za slovo?“

„Něco jako *vynalézavost.* Thompson zná plno takovejchhle slov.“

„Ty a Thompson…“ naznačil Seeikha a hlas se mu zatřásl.

„Já a Thompson – nic. V tomhle je stejnej jako ty. *Co je v domě, není pro mě,* říkával. Ne že by měl nějakej dům… A to jsem mu pěkně nadbíhala!“

„Takže dneska večer? Ty a já?“

„Ty a já. Už teď se těším. Vytratíme se do lesa, jo? Sežeň pár dek a taky něco k jídlu, ráda si po tom něco zakousnu.“

„Třesou se mi kolena jak dospívajícímu mláděti,“ přiznal

Seeikha.

„To je úplně v pořádku. Dneska totiž zažiješ něco neuvěřitelnýho.“

Andres ležel naznak, třeštil oči a dýchal jenom mělce. Vůbec ho netěšilo, že vyslechl rozhovor.

Pak zaslechl, jak Craech Seeikha vylézá zvýšeným vstupním otvorem.

Arietta obešla zástěnu a shora se na Andrese podívala: „Vůbec o tobě nevěděl. Kde zůstaly jeho jemný elfský smysly? Uši měl zalepený a před očima rudo. Mozek mu přestal pracovat, zato se mu překrvil jinej orgán.“

„Takže s náma nepůjdeš…“

„Nedělej si z toho hlavu, lodivode. Ty a já jsme kámoši. Věřím, že najdeš svou Karin a nakonec si taky zapícháš. Ale pochop, tuhle šanci já nesmím pustit. Cožpak ty by ses nechtěl stát elfem, kdyby sis mohl vybrat?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sešit s obrázky

Rolf strávil dva dny v horečkách. Učitel byl, snad aby se to vyrovnalo, studený jako mrtvola. Leželi v postelích, které patřívaly půlorkovi jménem Ochäzek a jeho manželkám. Znamenalo to sice vyvléct je oba do nejvyššího, pátého patra, ale námaha se vyplatila. Na tom samém patře se totiž nacházela i kuchyně.

Margaretta jim vařila bylinkové čaje. Později, když už mohli něco sníst, je krmila lžící. Pečovala o ně jako svědomitá matka o vlastní děti.

Na kuchyňském sporáku stál kotlík a v něm neustále bublala ovesná kaše. Margaretta střídala sladkou kaši, oslazenou medem, a slanou, do níž házela sádlo a kousky sušeného masa. Ona sama téměř nepřetržitě jedla. Potřebovala jíst za dva. Dítě se mělo narodit brzy.

Spižírna se rychle prázdnila. Čmoudek měl dovézt nové zásoby, ale nedojel. Na cestě ho zastihla smrt.

Jediná Nomean se jídla skoro nedotkla. V žaludku jí seděl strach. Byla by si sedla někam do koutka a okusovala si nehty, Margaretta jí však nedala pokoj. Nomean totiž jako jediná zastala nějakou práci. Takže se co chvíli vydávala dolů do Zahrady, hledala spadané větve. Pilkou je rozřezávala na kusy a odnášela do věže.

Věž se změnila v komín, kterým protahoval ledový vítr. Okno ve druhém patře rozbil Backer. Ve třetím a v pátém patře, v místnostech s rumpály, nebyla okna zasklená. Učitel znal způsoby, jak utěsnit dveře. Za loňské zimy dokonce

zprovoznil své *plynové vytápění.* Jenže Učitel byl k nepotřebě a Nomean jeho triky neovládala. Potřebovali se zahřát a kuchyňský sporák polykal další a další dřevo.

Vždycky, když potřeboval Rolf na záchod, volala Margaretta Nomean. To pro Nomean představovalo úplně novou zkušenost. Nebylo pro ni žádným tajemstvím, jak vypadají samci. Znala to z otcových laboratoří. Na pitevních stolech se neustále povalovaly nějaké nahé mrtvoly… Koneckonců – potkávala se s orky a s gobliny, kteří chodili v bažinách téměř bez oblečení. Ale podepírat zpoceného Rolfa a vyhrnovat mu košili…

I když hořel horečkou, byl neuvěřitelně zdvořilý. Chraptivým hlasem opakoval své omluvy i komplikované formulace *já vím, jak je to pro vás nepříjemné…*

To s Učitelem byla mnohem menší práce. Ležel tuhý jako prkno, studený jako kámen. Ztěžka a sípavě oddechoval. Všechno, co mu nastrkali a nalili do svraštělých úst, v něm taky zůstalo. Ztratil hodně krve. Podle skvrn zaschlých porůznu na podlaze z něj vytekla snad všechna. Potřeboval ji obnovit. Značná část jeho plíce zůstala na zpětných háčcích šipky, což mu také nebylo ku prospěchu.

Třetího dne opustily Rolfa horečky. Už bylo načase, Nomean si kladla otázku, proč *lektvar* zabírá tak pomalu. Ten samý den se Margaretta důkladně porozhlédla po věži. V přístěnku čtvrtého patra objevila koupelnu s velkou litinovou vanou. S vervou se pustila do *organizováni.* Nechala si vysvětlit systém zachytávání dešťové vody. Protože už několik dní pršelo, byly cisterny plné čisté, nezkažené vody.

Nomean zatopila pod kotlem. Kotel stál přímo v koupelně, voda se do něj napouštěla shora. Ohřát ji nedalo žádnou práci – samozřejmě krom nařezání dřeva a vytahání

polínek do čtvrtého patra.

Společně s Margarettou oba muže, přes jejich chabé protesty, svlékly a vykoupaly. Všechna práce s taháním a podpíráním raněných zůstala pochopitelně na Nomean. Když bylo po všem, Margaretta jim rozčesala mokré vlasy a vousy.

Koupel oběma prospěla. Učitel přestal vypadat jako týden stará mrtvola a z Rolfa se vyklubal pohledný mladý muž. Dokonce s Nomean *laškoval.* Když ho tahala z vany, nahého, mokrého a vyhublého na kost, zamrkal na ni: „Zdá se, že jste právě poznala všechna moje tajemství…“

Koupáním to neskončilo. Margaretta Nomean donutila, aby v chladnoucí vodě vyprala všechno špinavé a zakrvácené oblečení. Ve skladištích ve druhém patře se sice nacházelo takové množství šatů, že by vystačilo pro celý regiment, ale Margaretta patřila k hospodyním, kterým je proti mysli jakékoliv plýtvání.

Nomean se, aniž si toho zprvu všimla, změnila v plnohodnotnou službu a pradlenu. V některých chvílích v ní bublal vztek, až málem začala na Margarettu ječet. *Co je to za ženskou, která mě tady komanduje*[1]*?* běželo jí hlavou. Zároveň byla šťastná, že má svůj vztek zpátky. Nevzepřela se. Mlčky a vztekle plnila Margarettiny příkazy.

Kdyby se vyzuřila, vztek by zmizel a místo něj by se vrátil strach.

Práce jakoby neměla konce. Poté, co Nomean vykoupala zraněné, jim převlékla postele. Vyprala několik hromad špinavého prádla. Vydrhla zakrvácenou podlahu a uklidila spoušť, kterou po sobě zanechal Backer. Mezitím, kdykoli došlo dřevo, se vracela dolů do Zahrady a hledala ulámané větve.

Domácí práce? Na ty Nomean nikdy nebyla.– A vida, šly

jí docela dobře.

Pak se to zlepšilo. Učitel se tu a tam zmohl na pár slov. Rolf zázračně ožil. Vybelhal se z postele a šmejdil po věži. Zkoušel kladky, rumpály, prozkoumal přístroj na destilaci vody. Ve třetím patře vlezl do místnosti s ovládáním *plynového vytápění.* Otáčel kolečky, až otevřel *hořák.*

Celou věž zahltil obrovský zápach. Smrad zkvašených výkalů z jímky pod věží.

Nomean seběhla dolů. Rolf tam nešťastně točil kolečky, dusil se, lapal po dechu. Nomean otevřela okno dokořán a pokusila se přívod *plynu* zastavit. Nepodařilo se jí to hned. Rolf, svýma všetečnýma rukama, celý složitý systém *rozšteloval.*

Trvalo to pár dlouhých chvil. Nakonec se jí podařilo *hořák* utěsnit.

Vykláněli se z okna a lapali po čerstvém vzduchu.

„Co to bylo za smrad?“ zeptal se Rolf.

„Hele, už na nic nesahej. Na nic, rozumíš? Nesahej, chápeš? Nebo se může stát, že s náma celá tahle věž vyletí do vzduchu.“

„No, omlouvám se, ale stejně by mě zajímalo, co je to za aparaturu. Všechny ty trubky a páky…“

„To je plynové vytápění.“

„…nechápu.“

„Tady ve věži je vypiplanej systém na zpracování vody. Máme tekoucí vodu a splachovací záchody, nevšiml sis? Otočíš kolečkem, zatáhneš za páku, voda teče. Nebo jste to doma měli taky?“

„No… V Thonnierice je ústřední rozvod vody. Voda je vedená z prameniště. Potrubím je rozváděná do městských kašen i do některých domů. U nás jsme ke kašně chodit

nemuseli. Voda nám tekla přímo v kuchyni. A jestli chceš vědět, co se děje s *použitou* vodou, tak ti to taky můžu říct. V Thonnierice jsou podzemní stoky. Odvádějí splašky do Lodusu.“

„A co splachovací záchody, he?“ nechtěla se vzdát Nomean. Ani si nevšimla, že jí Rolf začal tykat. „Zatáhneš za páku a záchod se sám spláchne. Už jsi to někdy viděl?“

„No… Vždycky tam byl nějaký sluha, který to spláchl… Hele, já se nechci hádat. Opravdu mě zajímá, co je to za zařízení. Vysvětlíš mi to, pěkně prosím?“

„No dobře,“ smilovala se Nomean. „Pozoruj, vnímej a uč se, jak mi říkával můj otec, než začal kuchat nějakého nešťastníka. Koloběh vody v Lohenriettině věži, část první. Věž nemá studnu. Dost blbý, co?“

„No… blbý.“

„Naštěstí občas prší. Voda padá z nebe. Úplně zadarmo. Jako zrovna teď. To venku, za oknem, je déšť. Déšť naprší na horní plošinu. Neodteče jen tak pryč, kdepak. Jsou tam kanálky, které vodu zachytí a odvedou do cisteren. Pokud sis ještě nevšiml, tak mezi pátým patrem a horní plošinou je hodně tlustej strop. Tak tlustej, že by tam mohly bejt nějaký skrytý prostory. A vida, jsou tam. Cisterny na vodu. Byly tam odjakživa, Učitel je objevil a zprovoznil.“

„V cisternách se ale voda zkazí, ne?“ namítl Rolf.

„Vida ho, chytráka. Přišel na to. Takže lekce druhá: pro pití je nutné vodu předestilovat. Na to se používá destilační přístroj ve čtvrtém patře. Na koupání dešťovka úplně stačí. Když se v létě zkazí, tak se prostě nekoupeš a počkáš, až naprší čistá. A teď dávej dobrej pozor. Dole, pod zemí, se původně nacházely hladomorny. Učitel je využil lidumilnějším způsobem. Když vypustíš vanu, vyteče voda

mimo věž. Když ale spláchneš záchod, tak tvoje *exkrementy* odtečou do podzemních kobek. Tam zůstanou.“

„Vy tady skladujete srač… Ehm, exkrementy?“

„Přesně tak. Splašky jsou v podzemí a tam kvasí. Kvasí, chápeš? Uvolňuje se z nich plyn. Učitel pro něj má dokonce název: *bioplyn.* Bioplyn je hořlavý. Může i vybuchnout. Při správném zacházení se dá bioplynem topit, ty to ale nezkoušej. Princip spočívá v tom, že zapálíš tenhle hořák, otevřeš támhleto okno dokořán a utěsníš támhlety dveře. Bioplyn pěkně hoří, ale smrdí. Hořákem se ohřívá voda tady v tom kotli. *Samotížně* stoupá touhle rourou a přenáší teplo do horních pater. Abych nezapomněla, čas od času, asi tak dvakrát za den, musíš sejít dolů do sklepení a dlouhou tyčí ty zkvašené splašky prošťourat. Aby se uvolnil bioplyn ode dna, víš?“

Rolf ohromeně mlčel. Přemýšlel. „Co je ten Učitel zač?“

„Jmenuje se Frank Ormond. To jméno ti asi nic neříká, že? Býval asistentem mého otce.“

„V Hengerone jsem něco zaslechl. Jenomže… Půlorkové o něm nechtěli mluvit. Mám pocit, že i on umí čarovat.“

„Kdysi uměl velmi mnoho. Teď už je starý. Můj otec na něm sice zkoušel lektvary, které zpomalují stárnutí, on byl ale starý už tehdy. Regeneruje pomalu. Bála jsem se, že zemře… Nebo že ztratí paměť.“

„Mechanika mě vždycky zajímala. A on o ní tolik ví! Myslíš, že by mě mohl něco naučit?“

„Těžko říct. Už před tím, než ho Backer střelil, se u něj projevovalo stáří. Dávno překročil stovku. Je roztržitý, zapomnětlivý, potrhlý. Někdy. Má i dny, kdy je svěží, při smyslech a plný nápadů…“

„Sebere se ještě?“

„Kdo ví? Možné je všechno…“

Chvíli se dívali, jak za oknem prší.

„Půjdu si lehnout,“ řekl pak Rolf. „Jsem unavený.“

Nomean osaměla. Cítila se spokojená se sebou i se světem. Udělala plno práce! Zachránila dva životy, věž je uklizená, prádlo vyprané a poskládané… Příštích pár dnů si odpočine.

Což si takhle přečíst před spaním nějaký příběh?

Zašla do Učitelovy knihovny, prohrábla se ve spisech. Dávala na stranu náčrtky komplikovaných zařízení. Doufala, že najde pokračování příběhu Doreeny Vlnky.

Vzadu, za knihami, objevila sešit vázaný v kůži. Otevřela ho. Nebyla v něm žádná písmena, jenom obrázky. Precizní mědirytiny, jaké je možné přetiskovat z měděných desek znovu a znovu.

Vzala si sešit ke světlu, aby si obrázky prohlédla. Pak pochopila, co drží v ruce.

Strach byl zpátky, větší a silnější.

Zakousl se jí do srdce.

Nedokázala usnout. Byla vzhůru celou noc. Nehty si okousala až do krve.

Seděla na horní plošině věže. Poslouchala vzdálené dunění bubnů, do něhož občas zaznělo troubení rohu. Už nepršelo. Přes koruny deštníkových stromů bylo vidět dodaleka. Kdyby si vzala *špiónské sklo,* uviděla by Bezejmenné město i Dračí hřbet.

S čistou oblohou přišel mráz. I teď, dopoledne, bylo velice chladno. Nomean, sedící na mokrém kamenném sedátku, se třásla zimou. Jelenicová halena nechránila před chladem.

Nedokázala si pomoct, znovu a znovu nahlížela do sešitu

s obrázky.

Byly tam kresby lidských žen a elfek. Některé spoutané a zavěšené na kladkách, jiné zase roztažené na komplikovaných konstrukcích. Polohy, v nichž byly spoutány, musely být samy o sobě bolestivé. Některé ženy měly ústa otevřená křikem, jiným vklínili mezi rty roubíky.

Některé nešťastnice měly vražené roubíky i v dalších tělesných otvorech.

Mědirytiny byly provedeny s neuvěřitelnou lehkostí a bravurou, do všech podrobností. Ty první zpodobňovaly jen spoutávání, další už i bičování a mučení.

Za některými *oběťmi* výtvarník načrtnul roztlemené, smějící se ksichty půlorků.

Nomean si sáhla pod halenu a silně si stiskla bradavku. Takovéhle to bude, až mi tam dají svorku?

Zdola se ozvaly kroky. Zavřela sešit a schovala ho za záda.

Padacími dveřmi vykoukla Rolfova hlava, pak vylezl celý Rolf. Přes ramena měl přehozenou přikrývku.

„Hledal jsem tě," řekl.

„Našel jsi mě," přikývla.

Přešel k nízké předprsni a podíval se do hloubky pod sebou.

„No nevím," pokýval hlavou. „Spadnout dolů by byla jistá smrt… Když jsem tě teď viděl, napadlo mne, že snad chceš skočit."

„To jsem chtěla," přisvědčila vážně. „Proto jsem přišla. Ale neudělám to."

Díval se na ni a mlčel. Zdálky zaznělo volání rohu.

„Slyšíš?" řekla Nomean. „V bažinách jsou elfové. Nevím, odkud se vzali, ale jsou tady a loví sirény. Stopují je pomocí

psů, zabíjejí je šípy ze svých dalekonosných luků. Teď jim to půjde snadno. Za ranních mrazíků jsou sirény ztuhlé, neschopné odporu.“

„To je snad dobře, ne? Nebýt elfů, zaplavily by celý Orcigard. Já vím, proč jsou tu elfové. Dozvěděli o Backerově výpravě a přišli zachránit chlapce. To se jim podařilo. Takže je všechno v pořádku.“

„Ano. Všechno je v pořádku. Jenže za pár dní přijdou půlorkové. Zajmou mě a postaví před ten jejich pitomý soud.“

„Něco jsi provedla? Něčím jsi je popudila?“

„Sirény sežraly pár půlorků, kteří šli hledat Čmoudka. A nejspíš zabili i samotného Čmoudka a jeho společníky. Já jsem za to zodpovědná!“

„Ty? Sirény vypustil Backer! A pokud to ještě nevíš, tak Backer zabil i Čmoudka a ostatní! Nic jsi neudělala!“

„Já jsem zodpovědná! Můj otec vytvořil sirény a vypustil je do Zahrady! Vina padá na jeho rodinu, tedy na mne! Především na mne, protože nikdo jiný už tady není!“

Rolf jí přehodil přes ramena přikrývku: „Vezmi si tohle, nemůžu se dívat, jak se klepeš zimou… Hele, já znám půlorky dobře, v některých směrech jsou neuvěřitelně natuplí. Myslím, že vím, jak na ně. Půjdu k tomu jejich soudu a budu tě hájit. Dlužím ti to!“

„K soudu? K čemu mi to bude? Než mě postaví před soud, pořežou mi jazyk a usekají konečky prstů, abych nemohla kouzlit!“

„Jo… To by nejspíš udělali…“

Nezkoušel ji utěšovat a Nomean mu to přičetla k dobru.

„Proč neutečeš k elfům?“ zeptal se. „Zachránili chlapce a tak by třeba pomohli i tobě, ne?“

„Nemůžu utéct. Půlorkové by se pomstili na tobě, na Margarettě a na dědečkovi.“

„Cožpak nemáš někoho, kdo by tě ochránil? Nějakého silného spojence? Hodně se povídalo o tvém bratrovi Corinu Alefovi.“

„Corin je mrtvý. Zabili ho skřeti Dazze s rychlýma očima. Půlorkové se o tom dozvědí. Nemám nikoho. Jedině Thompson by se mne zastal, jenže ten je daleko.“

Díval se na ni a mlčel. Mimoděk sáhla za záda a podala mu sešit s obrázky. „Mám strach. Namlouvala jsem si, že mne snad půlorkové zabijí rychle. Ale včera jsem našla v dědečkově knihovně tohle…“

Vzal sešit a zalistoval stránkami. „Jsou to jen obrázky…“

„Tohle oni dělají. Je to jejich zábava. Udělali to stovkám žen a dívek a budou to dělat i mně. Dají mě někomu, jak říkají, na výchovu. Thompson mě na jaře vykoupí. Ale co ze mě zůstane? Budu zmrzačená a potrhaná zevnitř…“

Rolf zavrtěl hlavou: „Hnusí se mi to. Něco takového by v Thonnierice prostě nebylo možné. Každá žena někoho má – otce, bratry, přátele, obdivovatele… Kdyby to ti zmetci prováděli v *civilizovaných* krajích, tak by je místní lidé prostě vykuchali. I jednoduché znásilnění je v Thonnierice trestáno smrtí.“

„Jednoduché znásilnění?“

„Promiň. To je právnický termín. Nějaký čas jsem studoval práva…“

Vzal ji za ruku. Pokusila se ucuknout, ale držel ji pevně: „Nemohl jsem pomoct ženám, které půlorkové věznì ve svých domech. Ale nedopustím, *nedopustím*, aby tam odvedli tebe.“

Cítila, že se jí vrací vztek, a byla za to ráda.

„Nedokážeš nic!“ vmetla Rolfovi do tváře. „Nejsi nic a nic nezmůžeš!“

Pousmál se, a to ji vyvedlo z míry.

„Pojď dolů, je tady zima,“ vyzval ji.

Slezli po žebříkových schodech a zavřeli padací dveře.

„Víš co?“ řekl Rolf, když sestoupili do patra. „Hledal jsem tě kvůli něčemu jinému. Špižírna je prázdná. Nemáme co jíst.“

„To já vím!“ štěkla. „A co asi mám dělat?“

„Čmoudek vezl zásoby. Viděl jsem jeho dvoukolák, zůstal na takové vyvýšené cestě. Myslím, že se k němu sirény nedostaly, neumějí šplhat do srázů. A i kdyby – určitě je nezajímaly zrní a boby. Co kdybys tam došla a přivezla jídlo? Tebe sirény neomámí, dokážeš je zabít…“

Dívala se mu do očí a pak kývla. „Jo, to bych mohla. Vyrazím hned, dokud je chladno. Sirény jsou v chladnu ztuhlé.“

„Doprovodím tě za bránu.“

„Zbláznil ses? Nalila jsem do tebe neuvěřitelně vzácnej lektvar, ale tak zázračnej, aby tě postavil na nohy za pět dní, určitě není!“

„Nepůjdu daleko… Před bránou zůstaly nějaké moje věci…“

Vyrazili okamžitě. Nomean oblékla kožešinovou vestu, na záda si hodila malou hromovou hůl. Margaretta protestovala, ale Rolf ji poplácal po tváři: „Backer tam zahodil můj meč, kamarádko. Bez něj si připadám nesvůj. Přece ho tam nenechám, ne? Je to meč Bargunů, předáváný z otce na syna, mhm, už celou jednu generaci. Tím myslím, že ho jednou předám svému synovi, pokud se nějaký objeví…“

Zdvihli závory a otevřeli vstupní vrátka. Sestoupili po

vnějším schodišti. Zamířili k bráně, v jinovatce za nimi zůstávaly stopy.

„Pokud mi něco říkáš, tak tě neslyším," vysvětloval Rolf a v chůzi si do uší namačkával vosk. Dýchal ztěžka, chůze ho vysilovala.

„Mně je to jedno," odsekla mu.

Protáhli se rozchlípenou bránou. Všechno zůstalo tak, jak to tam Backer zanechal. V přemrzlé trávě leželo lano, řetěz i kladka uchycená ke skupince bříz. Nomean znovu zavrtěla hlavou. Jak se to mohlo Backerovi podařit?

Rolf se rozhlédl: „Ten blbec tady nechal samostříl… Kde jen může být… Hele, tady!"

Popošel pár kroků a zdvihl zbraň ze země.

„Je ti k ničemu!" utrhla se na něj Nomean. „Natahuje se heverem a ten nemáš! Taky ti chybí šipky!"

Možná ji slyšel, možná ne. Každopádně si jí nevšímal. Rozhlížel se a mluvil sám k sobě. „Viděl jsem to tady jen v noci, ale myslím, že jsme byli támhle. Jo, támhle."

Vydal se dolů po svahu. Tvář mu zbledla, pokryla se kapkami potu.

Půl míle od brány vyrůstal březový háj promíchaný se zakrslými deštníkovými stromy. Tam našli místo, které Rolf hledal. Před časem tu někdo tábořil. Ve zdupané trávě zůstaly nějaké věci.

„Hele, tady je napínák na kuši a tuhle vypadlo Backerovi pár šipek," řekl Rolf. „Věděl jsem to. Dobře si to pamatuju."

Zdvihl ze země řemen s prázdnou pochvou. „Teď už mi zbejvá jenom meč…"

Podal hever Nomean: „Můžeš mi natáhnout tětivu?"

Udělala to. Napínání tětivy heverem nebylo namáhavé, ale trvalo dlouhou chvíli.

Podala natažený samostříl Rolfovi, ten vložil do žlábku šipku.

„Dál už nepůjdu," řekl jí. „Ještě nejsem dost silný. Musíš jít sama. Jenom se tu porozhlédnu."

Pokrčila rameny. Co s ním? Je svéhlavý a nedá si říct. Snad ho sirény nevyčenichají.

Rozběhla se k cestě, zhluboka dýchala mrazivý vzduch. Pět dní byla zavřená ve věži a běh jí udělal dobře.

Cestu zbudovali staří ptákohlavci. Zařízli ji do skaliska, na němž byla vystavěna Zahrada sirén. Jak Nomean utíkala, měla po pravé ruce černé srázy. Nalevo se rozevíral pohled do bažin.

Uběhla asi osm mil, když narazila na převrácený dvoukolák. Cesta se tady snížila na úroveň bažiny, od mokřin ji odděloval schod vysoký pár stop.

Jeden z Čmoudkových *chlapců* tu stále ještě ležel, oklovaný vránami, ohlodaný zvěří až ke kostem. Na odkrytém boku se vlnil koberec červů, kteří se krmili vším, co na kostře ještě zbývalo. Zboží leželo rozházené vedle dvoukoláku.

Tyhle věci prodělaly dlouhou cestu. Pocházely z Likaria. Přes Orcigard je dopravila jediná karavana, které se letošního roku podařilo prorazit mezi bojujícími skřetími klany. Vůdce karavany si za dopravu řekl trojnásobek obvyklé částky.

Tohle zboží si zasloužilo, aby bylo zachráněno.

Nomean postavila dvoukolák na kola, párkrát s ním popojela sem a tam. Zdál se v pořádku. Podepřela ho a začala přebírat rozházený náklad. Pytle se zrním a s ovesnými vločkami dávala rovnou na ložnou plochu. Zrní leželo několik dní v mokru. Pytle však byly z tuhého, téměř nepropustného plátna. Pokud teď zrní ve věži vysypou a

nechají proschnout, ještě se je podaří zachránit.

Soudky s nasoleným masem a se zelím odvalila stranou, byly příliš těžké a nedokázala je zvednout. Možná se pro ně někdo vrátí, soudky jsou pevně zabedněné a škůdci se nedostanou dovnitř.

Mezi pytle ukládala hliněné hrnce se sádlem, medem a masem v octovém nálevu. Hrnce měly poklice pečlivě převázané a po obvodu zalité voskem. Pár se jich rozbilo, když se dvoukolák převrhl, ale většina zůstala vcelku.

Nakládala dlouho a pečlivě. Nepodařilo se jí zachránit všechno, stejně by pak dvoukolák neutáhla. Svět se jí začínal líbit. Až tohle dopraví do věže, zavře dveře na závoru. Ať si půlorkové dělají, co chtějí. S těmihle zásobami vystačí až do jara – a pak se uvidí.

Zbývala jí ta horší část cesty. Zatímco dolů seběhla jako laňka, teď musela dvoukolák dopravit do mírného kopce. Zkoušela ho strkat i táhnout, ani jedno nebylo to pravé. Šlapala s hlavou skloněnou, pot jí tekl do očí. Čím dál častěji odpočívala.

Když se dovlekla pod jihovýchodní roh hradby, zlepšilo se to, cesta už vedla víceméně po rovině. Podél hradby to k bráně však měla ještě tři míle.

Postupovala pomalu. Poledne se už dávno změnilo v odpoledne a to se nachýlilo k večeru. Celá stráň pod hradbou se utápěla ve stínu.

Pak ucítila kyselý pach sirén.

Srdce se jí rozbušilo. Divoce se rozhlížela, poslouchala, zda nezačnou *zpívat.* Všude byl klid, jen suché listí šustilo ve větru.

Kde je Rolf?

Zjistila to vzápětí. Vztyčil se na hradbě a zamával na ni:

„Tady jsem! Nemusíš mít strach! Sirény tu nejsou!“

Nejsou? Zřetelně cítila jejich pach. Volala na Rolfa, ale on ji neslyšel, uši měl ucpané voskem.

Vrhla se k hradbě, po výstupcích vyšplhala nahoru. Doběhla k Rolfovi a zaječela mu do ucha: „Sirény jsou tady! Cožpak je necítíš?“

Mírně se usmál a ukázal směrem k bažině: „Jo, byly tady.“

Podívala se za jeho prstem. Asi čtyřicet kroků od brány zahlédla hromadu bledých cucků. Některé se ještě cukaly. Pochopila, že tam v jediném chumlu leží šest či sedm mrtvých a dodělávajících sirén.

„Hledal jsem meč,“ vysvětloval Rolf. „A pak jsem ucítil tu první. Nejspíš *zpívala*. Ještě, že tak smrdí. Vylezl jsem na hradbu a střelil jsem ji šipkou. No, něco takového sirénu jenom poškádlí. Jako když propíchneš pytel sádla. Trošku vyváděla, vysílala ty svoje pachový výkřiky. Natáhl jsem samostříl a střelil ji ještě jednou. Pak se připlazily dvě další. Možná se na zimu stahujou do Zahrady, nevím. Když viděly, že je jejich kamarádka načatá, začaly ji žrát. Měl jsem jenom pět šipek a všechny jsem do nich nasázel.“

Udiveně se dívala na předprseň hradby. Rolf tam měl položený samostříl se založenou šipkou a hned vedle něj meč pokrytý rezavými skvrnkami. Na světlé části ostří bylo vidět, že na něm zapracoval brouskem.

„A kdes sebral tohle?“ vyjekla a ukázala na další šipky, připravené pod předprsní.

Spíš odhadl, na co se ptá, než aby ji slyšel. „Došel jsem si pro ně do věže,“ odpověděl. „Úplně dole je zbrojnice.“

„Já vím, že je tam zbrojnice –“ zaječela, ale Rolf jí položil dlaň na paži: „Žádný strach, Nome. Zdá se, že sirény nejsou

až tak blbé. Když zjistily, že je tady pěkně odstřeluju, stáhly se. Tak jsem se vrátil na tábořiště a hledal, dokud jsem nenašel meč. S ním se cítím mnohem líp.“

Vykoukl přes předprseň, zadíval se na dvoukolák: „Vidím, žes byla úspěšná. Teď to musíme dopravit do věže…“

Škvíra v bráně byla příliš úzká, aby jí dvoukolák projel. Z hradby, naproti lanové dráze, však na výložníku stále ještě visela kladka, kterou tam nechal Backer.

Pomocí ní vytahali náklad na hradbu a tam ho přeložili do vozíku lanové dráhy. Namáhala se zase jen Nomean, protože když došlo na opravdovou práci, začal Rolf funět a chrchlat.

Za soumraku se vrátili do věže. Pomocí rumpálu vtáhli vozík dovnitř. Margaretta radostně probrala nadílku. Nedala jinak, než že se zrní musí hned vysypat, aby proschlo. Vhodná suchá místnost se nacházela o patro níž. Nomean dlouho do noci šlapala nahoru a dolů po točitých schodech. Ve světle magických pochodní snášela pytle a vyprazdňovala je, zatímco Margaretta rozhrnovala zrní košťátkem.

Usínala udřená jako otrokyně, ale šťastná. Do jara mají co jíst.

KAPITOLA PÁTÁ

SOUBOJ

Oknem ze skleněných tabulek, šikovně zasazených do dřevěného rámu, se dralo denní světlo. Poledne bylo blízko. Nomean spokojeně odfukovala v teplém pelíšku.

Pak se ozval ten zvuk: *třesk, třesk, třesk.*

A ještě jednou.

Třesk, třesk, třesk.

Vzápětí zazněl silný hlas: „Nomean! Vyjdi ven!“

Skokem byla na nohou. Otevřela okno a vyhlédla.

Přišli si pro ni!

Kolem věže se rozestavilo asi patnáct půlorků v plné zbroji. Čtveřice z nich znovu udeřila sekerami do štítů: to byl ten zvuk.

Hlasatel zahalekal: „Nomean! Dcero Alaricha Touraina! Sejdi dolů! Budeš se zodpovídat před *staršími* Hengerone!“

Vedle hlasatele stojí Gerôz Fyr.

To není dobré.

Potíž je v tom, že Nomean má Gerôze Fyra docela ráda. Gerôz Fyr je postarší bojovník, kterému se do tváře vryl *zahořklý* výraz. Ví se o něm, že je *spolehlivý* a *zodpovědný*. Gerôz Fyr se zcela jistě nebaví mučením samic. Nomean si ho spíš dovede představit, jak sedí unaveně na židli, jedna manželka mu masíruje záda a druhá mu myje nohy ve škopku, zatímco on jim vykládá, jak se celý den potýkal s tupostí a neschopností.

Kdyby vyslali nějakého parchanta z rodu Kyazoo nebo Wire, Nomean by ho bez výčitek spálila ohnivou koulí. Ale

Gerôze Fyra? To prostě *nemůže* udělat.

Gerôz Fyr je jako lovecký pes nasazený na stopu. Není možné s ním smlouvat, podplatit ho či obměkčit. On zná svou *povinnost*. Odvede Nomean do Hengerone, aby se podrobila *spravedlnosti* půlorků.

Dveře do Nomeanina pokoje se otevřely. Stojí v nich Rolf. Také on je připravený k boji. Přes košili si oblékl brigantinu, na zádech má zavěšený meč.

„Tak co, zaútočíme, nebo se budeme bránit?“ ptá se.

Nomean, bosá, jen v tenké noční košili, stojí na kamenných deskách. Roztřásá ji zima a strach. „Sejdu dolů a vzdám se jim…“

„Ne. Nesejdeš.“

„Nomean!“ vykřikl znovu vyvolávač. Teď, když je okno otevřené, zní hlas mnohem silněji. „Vyjdi ven a zodpovídej se! Je to tvá povinnost!“

„Nemůžeme válčit s celým Hengerone!“ vysvětluje Nomean. „Nakonec by věž dobyli – a ublížili by tobě, Margarettě i dědečkovi. Půjdu.“

Rolf ji odstrčil od okna a vyhlédl ven. „Jo, hned jsem tam,“ houkl.

Pak se Nomean zadíval očí: „Jejich tam plno. Dostavil se sám velký Gerôz Fyr. To je dobře, trochu se s ním znám. Jo, máš pravdu, nemůžeme s nima bojovat. Jsou pořád ještě **Šestá legie.** Nic nezapomněli. Dokázali by sestavit katapult a ostřelovat věž z dálky… Hele, Nome, sejdu dolů a něco jim nabulíkuju. Mám nápad.“

„Nezmůžeš nic…“

„Ale jo, bude to dobrý. Věř mi.“

Obrátil se k léčitelce, která stála na chodbě: „Margi, vyjdu ven a ty za mnou zavřeš závoru. Nedovolíš Nome, aby šla

taky… Támhle je nataženej samostříl, kdyby něco, střel ji do nohy…“

Nomean chce Rolfa zadržet, předběhnout ho, ale nohy ji neposlouchají.

Venku pořád ještě tlučou půlorkové do štítů.

Než se na cokoli zmohla, je Rolf venku. Margaretta za ním přibouchla pevná vrátka.

Ve dveřích do pokoje stojí Učitel. Po mnoha dnech vstal z postele. Je vyhublý až na kost, vlasy mu padají do obličeje a pod nimi žhnou zapadlé oči. Přidržuje se stěn, klopýtá k oknu.

„Dědečku,“ vzlyká Nomean.

Otočil se, natáhl k ní ruku, ale zapotácel se.

Rolf vyšel do mrazivého dne. Pomalu sestoupil ze schodů.

Gerôz Fyr stojí před věží, s ním vyvolávač a čtyři bojovníci. Beze strachu se vystavují Nomeaniným kouzlům či šipkám ze samostřílů. Jsou oblečeni do drátěných košil a kalhot z vepřovice s přinýtovanými chrániči.

Gerôz Fyr má přes drátěnou košili hrudní plát. Z ramen mu spadá rudý plášť. Na hlavě má přilbici s brýlovým hledím. Pravičku si položil na jílec meče, zavěšený u pasu. Na levici má okrouhlý štít.

Půlorkové jsou v Pohraničí výjimkou. Nikdo jiný nechodí v kovové zbroji – železo je těžké, rezaví, po většinu času je na obtíž. Pro půlorky je však zbroj otázkou prestiže.

Rolf se rozhlédl a spočítal *vojáky*. Za deštníkovými stromy se skrývají střelci s kušemi, na hradbách stojí další a s nimi dvě panenské bojovnice v přiléhavých oblecích z černé kůže. Dohromady tu může být asi pětadvacet nepřátel.

Důstojná eskorta pro dceru Temného mága.

Popošel před vůdce půlorků. Usmál se: „Zdravím tě,

Gerôzi Fyre. Vzpomínáš si na mne? Býval jsem Grunforsův společník.“

Gerôz Fyr si ho změřil skrz brýlové hledí: „Nemám s tebou co mluvit, *člověče.* Chceme Nomean, která se provinila,“

„Nomean nepřijde,“ usmívá se Rolf.

Usmívá se naschvál. Půlorkové jsou zvyklí na kamenné obličeje a zdůrazňovanou agresivitu. Přátelský úsměv je vyvádí z míry.

„Nomean přijde. Přijde velice brzy,“ vrčí půlork. „Odejdi, člověče, nebo tě zabijeme.“

Rolf zvyšuje hlas: „Nomean nepřijde, protože jí to nedovolím. Nomean teď patří mně. Je mým majetkem.“

Gerôz Fyr udělal první chybu. Pustil se s Rolfem do hovoru.

„Nomean ti nemůže patřit. Nejsi jedním z nás a nemůžeš se dovolávat našich zákonů!“

Rolf přechází do útoku. Huláká. „Co se to v Hengerone stalo? Přicházejí teď válečníci k domům sousedů a žádají jejich manželky? Chcete mi ji ukrást?“

Gerôz Fyr je rozhořčen průtahy. Nějaký člověk ho *nezajímá.*

„Jsi jenom pes!“ burácí. „Pliju na tebe! Uteč, dokud můžeš!“

„Pro Grunforse jsem byl dobrý! A Čmoudek byl můj přítel! Chceš snad říct, že se Grunfors a Čmoudek přátelili se psem?“

V Hengerone žije asi půl druhého tisíce bojovníků. Příliš velké množství, než aby se znali navzájem. Ale Grunforse a Čmoudka znají všichni. Grunfors se proslavil jako odvážný lupič, dobrodruh a pašerák. Čmoudek zase jako

politováníhodný dobráček, obecně známá figurka.

Gerôz Fyr se dostává do varu: „Pro Grunforse jsi jenom poloviční otrok! A jestli ses přátelil s Čmoudkem? Ano, Čmoudek se přátelil s prašivými čokly! Byl měkký jako sračka a k ničemu!“

Rolf se spokojeně pousmál. Gerôz Fyr mu právě vlezl do pasti.

Zaječel, aby to slyšeli i ti na hradbách: „Troufáš si urážet Čmoudka a Grunforse, protože víš, že jsou mrtví! Nemohou se bránit! Nemohou tě vyzvat! Urážíš mrtvé!“

Rozhostilo se ticho. Ke Gerôzu Fyrovi přistoupil jeden z *vojáků* a zašeptal mu do ucha.

Gerôz Fyr zahřměl: „Co je s Grunforsem? Víme, že tě najal v Likariu! Kde je, když ty jsi tady? Odpověz! Odpověz pravdivě, nebo budeš umírat dlouho a v bolestech!“

„Ty mi vyhrožuješ?“ zařval Rolf. „Cožpak už v Hengerone neplatí právo? To vy, hengeronská rada, jste způsobili smrt Grunforse, Kyyry, Šklebouna a Tchoříka! Budete se zodpovídat jejich rodinám!“

„Blekotáš, aby sis zachránil život,“ chrčí Gerôz Fyr. Začíná chápat, že se mu situace vymyká z rukou.

Už nejde o Nomean.

Střelci vycházejí z úkrytů. Vzdálení bojovníci slézají z hradeb, aby lépe slyšeli.

Co se stalo s Grunforsem? Zajímají se o to všichni.

„Prodali jste panenskou bojovnicí jménem Daer!“ křičí Rolf. „Získal ji Joselin Backer, agent arkastského krále. Vracel jsem se s Grunforsem z Elblaggu. Vezli jsme náklad železa a mědi. Procházeli jsme přes Úzké hrdlo a tam jsme se s Backerem setkali. Poštval na nás Daer. Daer je zabila všechny! Grunforse! Kyyru! Šklebouna! Tchoříka!“

„Lžeš! Jsi lhář! To nemůže být pravda!“

„Ze lžu? Pošlete zvědy za Dračí hřbet a najdete tam nepohřbené mrtvoly! Když budete dobře hledat, naleznete i náklad, který jsme vezli. A povím ještě víc: byl to Backer, kdo vylomil bránu a vypustil sirény! Před tím pobil Čmoudkovo komando. Backer zabil Čmoudka, viděl jsem to! Hledejte v Zahradě, najdete Daeřinu vysátou mrtvolu! Poslal ji sirénám, když už ji nepotřeboval. A ona šla, nechala se sežrat. Tak dobře jste ji vycvičili.“

Od hradby zní volání. Zvědové už před chvílí našli kosti oblečené do přiléhavého oděvu panenské bojovnice. Potvrzují, že to, co Rolf říká, je pravda.

„Lžeš,“ chrčí Gerôz Fyr. „Co by tady ten Backer dělal? Proč by sem chodil? Neměl důvod nikoho zabíjet!“

Rolf ukázal za sebe: „Ve věži bydlel chlapec. Ukrýval se před nepřáteli. Ale jeden jeho nepřítel přišel až sem. Joselin Backer. Cestou zabíjel všechny, které potkal. Nikdy by se nedostal tak daleko, kdybyste mu neposkytli Daer.“

„To není možné! Prodali jsme Daer arkastskému králi!“

„V Arkastii není žádný král! Rada v Thonnierice ho uvěznila! Ten chlapec z věže je budoucí král!“

„A Backer – ho zabil? Zabil chlapce, který se měl stát králem?“ ptá se zmatený se Gerôz Fyr.

„Proč se ptáš na chlapce? Co ti je po něm? Ne, nezabil ho. Chlapec Uprchl. Zajímá tě ten chlapec? Chceš dokončit to, co začal Backer? Chceš ho zabít?“

Gerôz Fyr mžiká po svých *vojácích.* Svaly v obličeji mu samovolně cukají.

„Prověříme všechno, co říkáš. Vyšetříme, co se stalo, a potrestáme viníky. Pokud mi bude prokázána vina, přijmu zodpovědnost… Teď jsme však přišli pro čarodějnici

Nomean.“

„O Nomean si promluvíme později. Mám jinou věc. Vznáším k tobě, jako k jednomu ze *starších*, stížnost! Vaším jednáním jsem utrpěl škodu! Měl jsem s Grunforsem smlouvu a teď nedostanu zaplaceno!“

„Co pořád meleš o Grunforsovi? Grunfors je mrtvý a ty žiješ! Plazil ses před Backerem jako pes a zachránil sis život. Jsi zbabělec a nemáš žádnou čest! Jsi zbabělec a lhář!“

„Nejsem zbabělec ani lhář!“ zdvihl Rolf ruce. „Mohu to dokázat!“

„Nedokážeš nic!“

„Ne? Tak se podívejte!“

Půlorkové přicházejí blíž. Dívají se, jak si Rolf přetahuje přes hlavu brigantinu, jak svléká košili.

Na hrudníku má propadlou, zarudlou jizvu. Půlorkové nevědí o vzácném lektvaru. Zdá se, že zranění bylo způsobeno před asi před dvaceti dny.

„Backer mě střelil šipkou,“ vysvětluje Rolf. „Nedorazil mě, protože mne chtěl mučit. Nechal mě před bránou, aby mě sežraly sirény. Ale já jsem unikl.“

Nechává půlorky, aby se vynadívali do sytosti.

„Co mi teď řekneš o zbabělosti, Gerôzi Fyre?“

„Já,“ váhá půlork, „beru svá slova zpět. Na vlastní oči vidím, že jsi překonal těžké zranění…“

„Co se týče Nomean,“ říká Rolf, „měli jste přijít dřív. Zkrotil jsem ji bičem i metlou a naučil ji poslušnosti. Teď je mi naprosto oddaná. Je mým majetkem. Měli jste přijít dřív.“

„Trvám na tom, že si ji odvedeme s sebou!“

„Říkal jsem, že patří mně! Neslyšels to? Zapomněl sis ráno umýt uši? Dokážeš jen urážet mrtvé, Gerôzi Fyre! Co je to s vámi, bojovníci z Hengerone? Nedodržoval snad

Čmoudek zákony? Projevil někdy zbabělost? Zaslouží si, aby se o něm říkalo, že se přátelil s prašivými psy? Nikdo z vás se Čmoudka nezastane? Dobře, udělám to já! Gerôzi Fyre, urazil jsi mého drahého přítele Čmoudka! Vyzývám tě na souboj!“

„Nebudu se s tebou bít,“ chraptí otřesený půlork. „Nejsi mi roven. Odvedeme tě do Hengerone. Budeme soudit i tebe. Zodpovíš se za své urážky!“

„Chápu,“ směje se Rolf. „Slyšel jsi o mém šermířském umění! Nedivím se, že máš strach! Ukaž prstem a tvoji vojáci mě prostřílejí šipkami. Nač by ses vystavoval nebezpečí? Cha! *Starší* z Hengerone se bojí tuláka bez domova!“

Ticho.

Gerôz Fyr se ohlíží po ostatních. Odtahují se od něj, ustupují krok za krokem.

Je jediný způsob, jak si zachovat *čest.*

Půlorkové vytyčují kamenný kruh o průměru sedmi kroků. Rolf postává opodál. Opakovaně prudce vydechuje, chrchlá, pak vyplivuje krvavé hleny. Řečnický výkon otevřel jeho zranění. Chvěje se zimou a rozčilením. Třesoucími se prsty zapíná přezky brigantiny.

Gerôz Fyr stojí osamocený, nikdo se k němu nechce přiblížit. V obličeji mu cuká a je jasné, že se utápí ve zmatku. Co vlastně udělal? Přišel jako žalobce a teď musí bojovat, aby si zachránil čest.

Z okna se dívají Rolfovi přátelé: Nomean, Margaretta i starý Frank Ormond.

„Je opravdu tak dobrý šermíř, Margi?“ jektá Nomean. Stále ještě je bosá, jen v noční košili.

„Já nevím… Skoro ho neznám. Viděla jsem ho šermovat s Backerem… Šlo mu to… Určitě je dokonalý lhář.“

„Jak to můžeš říct?“

„Všechno překroutil… Byl Čmoudek jeho přítel? Já myslím, že ne. A co ty, Nome? Cožpak tě zkrotil bičem a metlou?“

„Proč ten souboj? Vždyť ho Gerôz Fyr zabije! I kdyby byl dobrý šermíř – plivá krev! Ještě není vyléčený!“

„Někdo zemře,“ chrčí stařec.

„Dědečku… bude to Rolf?“

„Gerôz Fyr už prohrál… I když Rolfa zabije, prohrál,“ láme ze sebe stařec. „Oni mu nevěří… Nechají tě být.“

„Nechci… já nechci…“

„Dívejte se… začínají!“

Protivníci vstupují do kruhu. Gerôz Fyr si ponechal zbroj, štít i přilbu s brýlovým hledím. Rolf, chráněný jen brigantinou, vedle něj vypadá téměř nahý.

Čepel půlorkova meče je dlouhá čtyři stopy, Rolfův meč je kratší a subtilnější. Ve srovnání s půlorkovou zbraní vypadá jako dětská hračka.

Jeden z pobočníků dává povel. Gerôz Fyr se hrne vpřed.

Mává mečem, rozráží vzduch šikmými seky.

Rolf mu jde drobnými krůčky vstříc. Vůbec nezdvihl meč.

Gerôz Fyr vyráží štítem, aby Rolfa srazil.

Rolf se nepatrně přetáčí, odšlapuje do strany. Míjí se s Gerôzem Fyrem jen o vlas.

Půlork popobíhá setrvačností pár kroků. Překračuje hranici z kamenů.

„Přešlápls,“ říká za jeho zády Rolf.

Půlork se udiveně rozhlíží. Dívá se na okraj kruhu. Pravidla jsou jasná: ten, kdo přešlápne dvakrát, prohrál. K čemu by tam ta hranice jinak byla?

Dvojnásobný přešlap se považuje za zbabělost.

Tohle je Rolfova taktika? Zesměšnit ho?

„Takhle se ti to nepodaří!“ burácí Gerôz Fyr.

Rolf stojí jen půldruhého kroku za jeho zády. Gerôz Fyr se otáčí. Rozmachuje se přes levé rameno, aby ťal co největší silou.

V nejzazším bodě nápřahu jako by zaváhal.

Dokončuje seknutí, ale bez razance. Čepel protíná vzduch jen volně.

„Zásah,“ oznamuje Rolf.

Přihlížející hučí údivem. Rolfův pohyb byl tak hbitý, že jej postřehli jen málokteří. Ti to teď sdělují ostatním.

„Bodl Fyra do podpaží… Je rychlý… Umí to s mečem…“

Gerôz Fyr se kryje štítem, na což je už trochu pozdě.

„Myslím, že jsem ti probodnul košili,“ oznamuje Rolf. Půlork nevěřícně zdvíhá pravou ruku. Opravdu, pár kroužků se zbarvilo krví. Rolf zasáhl mezeru mezi ramenním plátem a hrudním pancířem. Hrot prosekl drátěnou pleteninu.

„První krev,“ ozývá se kolem.

„Doufal jsem, že probodnu tepnu,“ vysvětluje Rolf. „Nepovedlo se. Snad příště… Pořád ještě to můžeš vzdát…“

Gerôz Fyr ryčí jako rozzuřený býk. Odhazuje štít, chytá meč obouruč. Vrhá se na Rolfa, seká ze strany na stranu jako šílený dřevorubec.

Tady už nejsou šermířské triky nic platné.

Rolf jakousi šťastnou náhodou uhýbá do strany. Půlork po něm seká plochým obloukem, jako by nedržel meč, ale kosu. Rolf ustupuje, hrot meče ho těsně míjí ve výši pasu.

Teď už má Gerôz Fyr Rolfa tam, kde ho chce mít: u okraje kruhu.

Rolf došlapuje na jeden z ohraničujících kamenů. Noha mu ujíždí. Rolf podklesává a mimoděk se dívá stranou.

Půlork seká shora dolů.

Rolf nastavuje meč do horního krytu, půlorkova čepel do něj s třesknutím naráží. Gerôz Fyr drží jílec obouruč, vede ránu obrovskou silou.

Vyráží Rolfovi zbraň.

Rolf se nešikovně uhýbá. Udiveně vykřikuje:

„Jejda!“

Chaoticky chňape, pokouší se zachytit padající meč.

Podařilo se mu to, ale levičkou a podhmatem.

Přetáčí se kolem půlorka zpátky do kruhu, zatímco Gerôz Fyr přešlapuje hranici podruhé.

V jediný okamžik se oba zastavili, ztuhli jako pterrské mramorové sousoší.

„Prohráls,“ oznamuje Rolf. Je obrácený zády k půlorkovu boku. Meč drží v levé ruce podhmatem, čepel směřuje někam dozadu. Prudce oddechuje, z hrudi mu zní nepříjemný pisklavý zvuk.

Gerôz Fyr neříká nic. Široce rozkročený se zachvívá v drobných křečích. Chrčí. Chroptí. Pak se k tomu přidává jakési *bublání.*

Teprve teď si diváci uvědomují, co se stalo. Hrot Rolfova meče probodl půlorkovo hrdlo. Rolf zasáhl nechráněné místo nad železným límcem.

Rolf, s čepelí opřenou o železný límec, páčí. Ostří prořezává hrtan. Z levé krční tepny tryská krev. Jeden výstřik, druhý.

Po třetím výstřiku padl Gerôz Fyr na obličej.

„Varoval jsem tě,“ zachrčel Rolf. „Upozornil jsem tě, že jsem skvělý šermíř.“

Vystoupil z kruhu, sebral odhozený řemen s pochvou. Zakašlal a vyplivl krvavý hlen.

Vyklopýtal po schodech do patra, ramenem se při tom opíral o kamennou zeď. Zabušil na vrátka jílcem: „Nomean! Otevři! Otevři a vpusť mě domů!“

Seběhla dolů, odsunula závory. Čekala, že se jí zhroutí do náručí, ale on zůstal stát. Opřel se o zeď, třásl se.

Venku sebrali půlorkové mrtvolu, položili ji na nosítka z oštěpů. Odešli. Zůstal po nich jen kruh z kamenů a krev na listí.

Rolf se opíral o kamennou zeď, vydýchával se, kašlal. Nomean stála půl kroku od něj.

„Myslela jsem, že tě zabije… Měla jsem takový strach.“

Ze schodů sešla Margaretta: „Jsi neuvěřitelný lhář!“ vmetla Rolfovi do obličeje.

„Mlč!“ křikla na ni Nomean. „Vždyť se kvůli mně málem nechal zabít!“

„Ten blbec…“ zachrchlal Rolf. Teprve teď Nomean pochopila, že se Rolf směje.

„Ten blbec,“ kuckal smíchy. „Byl tak srandovní… S tím svým štítem… S brněním a helmou… Ta jeho pitomá *čest.*…“

„Čekala jsem, že každou chvíli padneš! Sotva jsi stál na nohách!“

„Já a padnout? Cítím se skvěle! Ten tvůj lektvar je vážně něco!“

„Vždyť vykašláváš krev!“

„Ale hovno! Schválně jsem se kousnul do jazyka. Ten blbec mi na to skočil! Myslel, že jsem v posledním tažení!“

Mlčení. Nomean se nevěřícně dívá na Rolfa, který se směje a plácá dlaní do stěny.

„Neměl jsi ho zabíjet. Gerôz Fyr nebyl tak špatný…“

Rolfův smích je rázem ten tam. „Musel jsem ho zabít, jinak by mě nevzali vážně!“

„Jsi lhář! Neštítíš se ničeho!“

„Vyměnil jsem jeho život za tvoji svobodu,“ upozornil ji. „Je tu ještě jedna věc. Bude nás to něco stát, tebe a mne. Řekl jsem jim, že jsi moje, mhm, milenka. Musíme z toho udělat pravdu. Ty a já…“

„Cože? Mám se stát tvojí souložnicí?“

„Budeš se muset *stát mojí*, pokud chceš přežít. Půlorkové nás budou sledovat… Jestli zjistí, že jsem lhal, stáhnou nás oba z kůže. Zaživa.“

„Chceš mě zkrotit?“ ujistila se. „Bičem a metlou?“

„Ne. Ale… jenom říkám, co bychom měli udělat! Já… můžeme se dohodnout jinak. Ani se tě nedotknu… Na jaře tě *jakoby* prodám nějakému tvému známému z Likaria…“

Vztekle plácl do kamenné stěny a zaječel: „Do prdele! Právě jsem zabil půlorčího velitele! Vůbec to nebylo snadný! Klidně jsem mohl bejt mrtvej! Snad si zasloužím trochu uznání, ne?“

Podívala se na něj s rozšířenýma očima: „Tak o tohle ti jde… Já platím svoje dluhy. Nezůstanu dlužná ani tobě. Stanu se tvojí souložnicí. Budu tvůj majetek a nikdy si nebudu stěžovat. Klidně mě můžeš i bičovat. Každý den a kolikrát budeš chtít… já… promiňte, musím na záchod…“

Otočila se a vyběhla po schodech.

Rolf se podíval na Margarettu: „Snad toho zas tolik nechci, ne?“

„Ty víš, jak dosáhnout svýho, co?“

„Co po mně chceš? Tři roky se potuluju Pohraničím jako nějakej pitoměj mnich! Všude jen samý skřetice, těch bych se ani nedotknul. Akorát v Chawyně jsem přefiknul holku, sama to chtěla, div mě neznásilnila – a víš, co se stalo? Málem mě oběsili!“

„V Likariu mají člověčí hampejznice, neříkej, žes tam nezašel.“

„Hele, neurážej mě. Nikdy bych nešel s kurvou. Já potřebuju trochu lidskýho citu, víš? A Nomean se mi líbí! Už dávno jsem po ní v Hengerone koukal!“

„Já jen… Myslela jsem, že ty a já…“

Dotkl se její tváře: „Margi, vždyť mě vůbec neznáš. Jsem tvůj přítel. Buď si jistá, že ti pomůžu. Postarám se o tebe až do jara. Nemůžeš po mně chtít víc…“

Mlčela a dívala se mu do očí.

„Nemohlo by nám to vyjít! Jsi taková nesnesitelně hodná a spravedlivá, já zas takovej zmetek…“ Pak na ni zamrkal: „Navíc bych musel čekat až do porodu a ještě celý to pitomý šestinedělí…“

Zapitvořil se. Margarettu to rozesmálo. Uvědomila si, že Rolfa opravdu nezná. Backer ho držel *utlumeného* lektvary. Teď se konečně ukazuje, co je zač. Lhář, manipulátor, zabiják.

I přesto ji dokázal rozveselit.

„Já ti to přeju, Rolfe. Byla jsem vdaná a tak vím, že vy, muži, myslíte jenom na páření. Chcete to pořád a pořád. Tak to prostě je a ty nejsi výjimka. Ale nemůžeš na Nomean tak tlačit. Je úplně vystrašená.“

„A z čeho? Ze bych ji párkrát přefiknul?“

„Copak nic nechápeš? Ona je ještě panna…“

„Ah… Vždyť není tak mladá, jak vypadá. Už jí musí být nejmíň pětadvacet… To mě nenapadlo… To je ale překvapení… Víš co? Já ji ukonejším jedna dvě. Dobře vím, po čem takovéhle holky touží.“

„A po čem?“

„Ty to přece víš, Margi. I ty jsi po tom toužila.“

Nomean se vkradla do kuchyně umytá, oblečená, učesaná. Ostatní tam čekali – Rolf, Margaretta, stařec. Usmívali se. I starý muž měl vousy zvlněné úsměvem.

Podívala na Rolfa provinile: „Promiň, že jsem na tebe křičela…“

Zarazil ji pohybem ruky. Vstal.

„Něco ti chci říct, Nome. Něco důležitého. Probral jsem to tady se starým pánem. Možná to není tvůj skutečný dědeček, ale je jediný z tvé rodiny, kdo je k maní. Požádal jsem ho o tvoji ruku a on –“ udělal dramatickou pauzu.

„On co?“

„On souhlasil! A to ještě není všechno. Něco pro tebe mám. Mohla bys zavřít oči?“

Pevně stiskla víčka. Cítila, jak ji Rolf bere za ruku a něco jí navléká na prst…

Vytřeštila oči: „Prsten! Ty mi dáváš prsten!“

„Mám ho u sebe dlouho. Viděl jsem ho v Likariu a hrozně se mi líbil. To je prsten, který jednou navléknu své nevěstě, řekl jsem si. Stál mě sedm sorynů… Teď může být tvůj. Nomean, vezmeš si mě za muže?“

„Já? Jestli si tě vezmu?“

„Už jsem se dohodl se starým pánem. Oddá nás. Všechno bude, jak má být…“

Sedla na lavici, oči se jí zalily slzami. „Nikdy mě nikdo nechtěl… Měli strach z mého otce… Báli se i mě… Nikdo si nechtěl začít s čarodějnicí…“

„No vidíš – a já to riziko podstoupím. Jaká je tvoje odpověď? Vezmeš si mě?“

„Ano! Moje odpověď zní **ano!“**

Smrákalo se. Probíhaly poslední přípravy. Nomean se máčela ve vaně, Margaretta seděla na stoličce vedle ní,

kartáčovala její krátké vlasy a zároveň se jí snažila předat zkušenosti. Za sedm let manželství jich nasbírala plno.

Vysvětlila mužskou lenost. Probrala ješitnost. Také náladovost a vybíravost v jídle. Své výklady prokládala větičkou: „A to jsem měla manžela úplně zlatýho, na rukou mě nosil.“

Právě se dostala k tomu nejzajímavějšímu: k neodbytnosti, s níž muži vyžadují tělesnou lásku.

Někdo však zabušil na dveře koupelny.

„To jsem já!“ ozval se z chodby Rolf.

„To jseš tak nedočkávej?“ utrhla se na něj Margaretta.

„Já jen, že dorazili svatební hosti…“

„Cože?“

„Pod věží jsou nějací poutníci, divná sebranka. Jeden člověk, dva elfové a goblin. Toho goblina jsem vídal v Likariu, jmenuje se Stín ve tváři. Jo, taky je s nima pes. Elfskej ohař. Chtějí u nás přenocovat –“

Nomean se vymrštila z chladnoucí vody: „Vpusť je dovnitř! Hned je vpusť!“

KAPITOLA ŠESTÁ

PODZIMNÍ LOVCI

Ze všech podivných věcí, které viděl Andres v bažinách, byla tahle svatba nejpodivnější. Ženichem byl čistokrevný člověk, vysoký pohublý muž, oblečený do brigantiny a obnošených, ale pořád ještě draze vypadajících kalhot. Působil sebejistě, usmíval se koutkem úst, jako by tu celý svět byl jen pro jeho pobavení.

Nevěsta se zdála být mlaďounká, Andres však už o čarodějce Nomean slyšel. Domyslil si, že její věk bude o něco vyšší. Byla docela hezká – menší, s důkladně stavěnou postavou, s širokou pusou a velkými kukadly. Na první pohled byla znát její orčí krev. Na svatbu se oblékla do dlouhé otřásňované haleny z vybělené jelenice. Do krátkých vlasů si posadila věneček z podzimních kvítků. Květy už venku několikrát přešly mrazem a teď, v teple, rychle hnědly.

Předtím, než začal obřad, se Nomean podrobně vyptala Stína na Dannyho. Několikrát zopakovala „Zvorali jsme to, všichni!“ a „To jsem šťastná, že je Danny v pořádku…“.

Svatba se konala v kuchyni spojené s jídelnou. Byla to jediná místnost, kde hořel oheň. Teplo kuchyňského sporáku přišlo všem vhod. Podzim pokročil, za nocí se ochlazovalo.

V kotlíku bublala ovesná kaše a Andres dokázal myslet jen na to, že se po předlouhé době nají lidského jídla. Žížaly a žáby sice nejsou špatné, ale není na závadu občas změnit jídelníček.

Obřad vedl vychrtlý stařec oblečený v pytlovité haleně dlouhé až po kolena. Šedé vlasy mu spadaly do půli zad,

vousy až k pasu. Andrese by nijak nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že je to sám Hromovládný Yr, vyhnaný Církví do bažin.

„Sešli jsme se," zakrákoral stařec, „abychom se zúčastnili svatby naší Nomean a, é, Ralfa Backera…"

„Rolfa Barguna," opravila ho Nomean. „Backer byl ten, co tě střelil šipkou, dědečku."

„Snoubenci musí sdělit, zda tu nejsou nějaké nepřekonatelné překážky," napověděla copatá Margaretta.

„Já bych o překážkách věděl," zaskřehotal Stín ve tváři, který se na ženicha vysloveně mračil.

Moncharw, jenž spolu s Hiwiareé doprovázel Stína a Andrese, přihlížel s otevřenými ústy. Zmateně se zeptal: „Ceff wa? Ceff wa gorchz?"

Hiwiareé mu šeptem vysvětlovala v elfštině, čeho jsou svědky.

„Jsou tu, é, nějaké překážky?" zakrákoral stařec.

„Já jsem někdy hrozně vzteklá," podívala se Nomean na vysokého Rolfa zespoda. „Jen abys to věděl."

„Ah," mávl rukou Rolf, „já mám plno špatných vlastností. My, Bargunové, jsme nafoukaní a sebestřední. Ale máme jednu zvláštnost. Nikdy neopouštíme přátele. A nikdy neopouštíme manželky. Budu s tebou, dokud ty budeš se mnou, Nome – a ještě dlouho, dlouho po tom."

Majetnicky objal Nomean kolem ramen. Ta se mimoděk odtáhla, bylo to drobné gesto, ale naprosto jednoznačné.

Stín ve tváři hmátl po kamenné sekeře a odchlípl spodní ret, aby vynikly přerostlé špičáky.

Nomean rychle popadla Rolfa kolem pasu a přitiskla se mu k boku.

„Ne, Stíne, to je v pořádku," vyhrkla.

Goblin se uvolnil. Andres si pomyslel, že chybělo jen málo. Stín by Rolfovi rozkřápl hlavu a svatba by skončila.

Co jsou ti dva, Rolf a Nomean, zač? Andresovi nepřipadali jako milenci. V obličejích jim zůstávaly stopy nějaké hrůzy, kterou prožili docela nedávno.

Vypadali jako dva lidé, kteří společně prošli nebezpečím a vyvázli jen tak tak.

Stařec se pokoušel pokračovat v obřadu, ale nějak mu to nešlo. Vyrážel zvuky jako *ehhh!* a *ahhh!*. Pak mu copatá Margaretta položila ruku na rameno: „Raději to vezmu za vás, dědečku…“

Otočila se ke snoubencům a předříkávala: „Rolfe, je to tvá vůle vzít si Nomean za manželku? Budeš ji chránit a obstarávat pro ni potravu? Budeš se svědomitě starat o děti, které vzejdou z vašeho spojení?“

„Ano,“ přikývl Rolf.

„Nomean, je to tvá vůle stát se Rolfovou manželkou? Budeš se bez reptání řídit jeho příkazy, pečovat o domácnost a starat se o oheň, aby nevyhasl?“

Čarodějka střihla pohledem po Stínovi a téměř vykřikla: „Ano! Je to má vůle!“

„Natáhněte ruce.“

Zdvihli ruce a stařec jim omotal zápěstí řemínkem: „Tímto se z vás stali manželé.“

Okolostojící vlažně zatleskali.

Přišel vytoužený čas večeře. Všichni se usadili za stůl. Margaretta roznášela misky s kaší. Podávaly se dva chody: sladká ovesná kaše s medem a slaná se sádlem a škvarky.

Jedli mlčky. Ticho začínalo být nesnesitelné. První promluvil ženich. Obrátil se ke Stínovi, kterého pokládal za vůdce výpravy: „Kam vlastně cestujete?“

„My jdeme k Chawynskému průsmyku, do Sršního hnízda,“ zaskřehotal goblin. „Elfové cestují na jih. Najdou někoho, kdo doručí zprávu Sylvii Viktorině.“

„Jdete do Sršního hnízda? Jak se chcete dostat přes jezera?“

Do hovoru vpadla Nomean: „Nesete zprávu? Napíšu Sylvě pár řádek.“

Začala se shánět po papíru a psacím náčiní.

V nastalém zmatku šeptl Stín Andresovi: „Nemluv o lodi. Nemluv o Corinu Alefovi. Byl to její bratr, nechci, aby se trápila.“

Cpali se ovesnou kaší, zatímco Nomean zuřivě psala brkem.

Rolf se pokusil vzkřísit konverzaci: „Orčí říje už začala, že?“

„Začala,“ kývl Andres. „Radši jsme odešli z osady.“

„Taky jsem se jednou zúčastnila říje,“ ozvala se Nomean drásající papír.

„Ale?“ hlesl Rolf. „Povídej, lásko.“

„Já,“ zrudla Nomean, „jsem tam byla jako divák… Před několika roky, když byl ještě otec naživu. To on chtěl, abych se podívala… Utekla jsem odtamtud.“

„Tys utekla? Co tam bylo tak hrozného?“

„Ti orkové ani tak ne. Měli vypoulené oči a pěnu u úst. Strhali ze sebe oblečení a ty jejich… ty samčí orgány, jak se jim říká?“

Ticho.

„Ceff wa? Ceff wa?“ ozval se Moncharw. Přestal rozumět obecné řeči a tak mu Hiwi překládala rychlou elfštinou.

„Nějak se tomu snad říká, ne?“ zajíkla se Nomean. „I prsty mají jména… Palec, ukazováček… A tyhle… Samčí

věci… Jsou docela důležité, ne? Měly by mít název…“

„Říká se tomu *pyj*,“ napověděla Margaretta.

„Já tomu říkám *můj malý válečník*,“ ozval se Rolf.

„Jo,“ hlesla Nomean, rudá jako třešeň. „Tak tyhle – *pyje* – Před pářením se zvětšují… Jaksi nabobtnají… Víte?“

„Něco jsme o tom zaslechli,“ broukl Rolf.

Situace nemohla být trapnější.

„No tak tihle orkové s těma svýma…“

„Ztopořeníma,“ pomohla jí Margaretta.

„Jo, s těmahle… ty jejich… ztopoření… jako by je táhly dopředu… Orkové se vrhali do tmy, kde čekaly samice… Orkové jsou zvířata a podobné věci dělají… Ale… To rozjařené ržání samic… Ty jejich výkřiky!… To nadšení!… Ony to chtěly!… Opravdu si to přály!… Utíkala jsem bažinou, ale slyšela jsem je odevšad. Bylo to tak hnusné, že jsem každou chvíli zvracela… Obrátila jsem si žaludek naruby…“

Ticho.

Pak se Moncharw rozesmál. Smál se hýkavým hlasem, nedokázal přestat. V chodbě se dal do vytí elfský pes. Konečně se začali smát i ostatní. Dokonce i Stín se kvákavě zachechtal.

Nakonec to byl příjemný večer. Povídali si o Danielovi a Bezejmenném městě, o tom, že Stín s Andresem nejspíš narazí na bojovníky Dazze s rychlýma očima, o starých pterrech.

„Co se vůbec stalo s Backerem?“ zeptal se Rolf. „Dostali jste ho? Dali jste mu, co mu patřilo?“

„Asi proklouzl,“ zavrtěla Hiwi hlavou, copánky jí zavlály.

„Ten zmetek šel rovnou na Dračí hřbet. No, pokud vydržel celý den utíkat, mohl se dostat až k akvaduktu… Jak

je možné, že vždycky vyvázne?“

Moncharw vytáhl ze svých věcí píšťalu, hrál na ni pětitónovou melodii a Hiwi zpívala v elfštině.

Rolf s Nomean se vytratili do svého pokoje, ostatní vybírali z kotle ovesnou kaši.

Copatá Margaretta se Andresovi svěřila, že její manžel na jaře zahynul, roztrhal ho kanec. Zůstalo jí jen dítě, které se už brzo narodí.

„Já jsem taky přišel o rodinu,“ pokýval Andres. „Manželka a dvě děti zemřely na mor. Je to už dávno…“

Dávno? uvědomil si vzápětí. Vždyť jsou to dva měsíce!

Před půlnocí se uložili ke spánku. Andres spal po dlouhé době v posteli, nebylo mu však dopřáno, aby si to opravdu užil. Stín ho vzbudil za kalného svítání.

Balili se potichu, aby nevyrušili nikoho z domácích. Nomean se však přišla rozloučit. Přicapkala bosá, přes noční košili si přehodila huňatou vestu. Oči měla hluboko zapadlé. Zřejmě si v noci ani na chviličku nezdřímla.

„Tak co,“ máchl Stín pěstičkou, „mám si promluvit s *novomanželem?*“

Zavrtěla hlavou: „Ne.“

„Uškrtila jste ho?“ zeptal se Andres.

„Ale vůbec ne,“ usmála se. „Je to můj drahoušek.“

Přes noc se na ní něco změnilo. Oproti včerejšku byla mnohem klidnější. A vyrovnanější.

Sklonila se, políbila goblina na zjizvenou tvář: „Měl jsi přijít dřív, Stíne. Byla bych si vzala tebe…“

„Přijdu tě utěšit, až ti ten člověčí žoldák uteče,“ zavrčel goblin.

Vyzařovalo z ní teplo a příjemná, velmi *ženská* vůně. Když odešli, zasunula za nimi závory.

Cestovali pomalu, protože se vyhýbali karavanní cestě. Na severu, na ostrohu mezi Hrází a Zahradou sirén, se tyčilo Hengerone jako připomínka, že půlorkové jsou nablízku. Nechtěli se s nimi zaplést, přece jenom s nimi byla Hiwi.

Krajina se podobala zoranému poli. Mezi Hrází a Smetištěm se v pásu širokém asi čtyřicet mil táhly hluboké brázdy. Na jejich dnech hnila stojatá voda, hřebeny a boky byly hustě porostlé trnitými keři.

Prostor mezi Hrází a Smetištěm křižovaly elfské hlídky. Andres se postupně setkal s dvěma desítkami elfských lovců a lovkyň. Všichni bez rozdílu byli mladincí, na lidské poměry téměř děti. Míjeli se s Hiwiareé, předávali jí zprávy a přijímali od ní pokyny. Elfinky byly hezounké, přepůvabné. Elfíci si ve tvářích udržovali *sveřepý* výraz. Všichni byli vyparádění v pestře zdobených, otřásňovaných oblecích z jemné jelenice. Plavé čí téměř bílé vlasy si zaplétali do složitých vzorů a zdobili ptačími péry. Pokud se jich sešlo víc než tři, začali být hluční, hlasitě se smáli a překřikovali. K Andresovi se chovali nepřátelsky, nebo předstírali, že tam vůbec není. Stínovi projevovali určitý respekt.

Byl div, že se elfové dokázali v tak nepřehledném terénu najít, možná jim pomáhali právě ti vyšlechtění ohaři.

Andres se dozvěděl, že se sirény vyhrnuly trychtýřem mezi Hrází a Smetištěm. Plazily se po starých cestách nebo po okraji Smetiště. Některé se pustily i přes Smetiště. Většina z takových zahynula v jedovatých výparech, několik se jich však proplazilo až na východ.

Elfská mláďata přicházela a odcházela, Andres zůstával ve společnosti Stína, Hiwiareé a Moncharwa. Za den urazili nejvýše patnáct mil a někdy se i vraceli k severu. Dalo by se říct, že se jen tak *potulují*. Cestovali nalehko, nenesli žádné

jídlo. Bylo nutné nakrmit sebe i psa. Také museli získat pitnou vodu. Moncharw a Hiwiareé pokaždé něco ulovili: kachnu, zajíce, smečka, párek koroptví, z hromady listí vytáhli ospalého ježka. Lov je ovšem zdržoval. Trasu, kterou Andres se Stínem a Ariettou překonali během dvoudenního pochodu, teď procházeli mnoho dní.

Andres přestal vnímat plynutí dnů. *Čas?* řekla mu jednou Hiwi. *Čas je jen výmysl člověku.*

Dříve byl zvyklý používat kalendář zavedený kněžími Zářícího. Míval přesný rozpis plaveb, protože Severozápadní společnost si hlídala termíny. Za každý den prodlení si účtovala smluvní pokutu.

Ale tady, v bažinách? Čas přestal existovat.

Za nocí přicházel mráz, každý večer bylo nutné vybudovat tábořiště. Pro přenocování si stavěli chýši z větví, v níž spali namačkáni jeden vedle druhého a zahřívali se tělesným teplem.

Andres se naučil, jak se v bažině získává pitná voda. Vždycky se o to postaral Moncharw. Vyhlédl si vhodné místo, nějakou vyvýšeninu uprostřed mokřin. Zem musela být písčitá, což se nedalo poznat snadno, ale Moncharw na to měl oko.

Když už Moncharw našel *vhodné místo,* začal vyhrabávat studnu. Pro ten účel s sebou nosil jelení lopatkovou kost. Vyházel díru hlubokou tři nebo čtyři stopy. Počkal, až se díra naplní vodou, tu pak vybral miskou. Znovu čekal, až voda prosákne dovnitř. Po několikerém vybrání už byla voda čistá a dala se pít.

Pro Andrese představoval podsaditý elf záhadu. Měl širokou, poměrně hezkou tvář, na každé líci ji však hyzdila vodorovná rozšklebená jizva. Andres vyrozuměl, že si ty

jizvy způsobil Moncharw sám. Proč? Tímto způsobem se *zkrášlují* skřeti, ne elfové.

Moncharw byl skvělý lovec, výborný hráč na flétnu. Když však došlo na mezilidské a mezielfské vztahy, choval se jako naprostý břídil. Neohrabaně se dvořil Hiwiareé a ta se mu jen vysmívala. Zároveň se o něj starala jako o milého, ale duševně zaostalého sourozence. Mladí lovci a lovkyně dávali Moncharwovi najevo neskrývané opovržení, ač byl mnohem starší než oni.

K Andresovi projevoval Moncharw jakési *snaživé přátelství*. Lodivod jen projevil přání, Moncharw mu okamžitě ukázal, jak se správně střílí z luku. Dokonce mu i vyrobil luk a pár šípů. Když se Andresovi rozpadla bota, obšil ji Moncharw nevydělanou králičí kožešinou. Syrová kůže se smrskla a ztvrdla, vytvarovaná přesně podle potřeby. To samé pak udělal i s druhou botou.

Moncharw se cvičil v mluvení obecnou řečí. Někdy se mu to vedlo, jindy, častěji, ze sebe nedokázal vypravit jedinou větu.

Občas nedokázal kloudně promluvit ani v elfštině.

Hiwiareé byla Moncharwovým opakem. Společenská, milá, hezoučká. Vždy přívětivá a usměvavá. Za její dobrou náladou se skrývala jen radost ze života, v jejím smíchu nebyla žádná vyzývavost. Elfská mláďata ji, na rozdíl od Moncharwa, uznávala za přirozenou vůdkyni.

K jižnímu výběžku Smetiště putovali sedm či osm dnů. Elfové tam sledovali smečku sirén, která unikla z *trychtýře* do volného Orcigardu.

Andres se stal svědkem posledního letošního lovu.

Troubení elfského rohu je přivedlo na rozsáhlý ostroh porostlý buky. Nějací elfští lovci tam už čekali, další

přicházeli. O polednách se jich tam sešlo asi patnáct.

Samozřejmě, bukový les byl v Orcigardu zvláštností. Každé místo, porostlé čímkoliv jiným než olšemi a vrbami, patřilo silnému orčímu klanu a bylo urputně hájeno. Tento ostroh nebyl výjimkou. Pod korunami buků orvanými podzimním větrem stálo několik hooganů obehnaných palisádou ze zahrocených větví.

Osada byla prázdná. Obyvatelé ji narychlo opustili, alespoň ti, kteří mohli.

Orkové používají místo brány zátaras z trnitých větví. Tady ho měli také, neochránil je však. Skřeti samci jej sami odstranili, když zaslechli zpěv sirén.

Elfové prozkoumávali okolí, Hiwiareé ukazovala Andresovi vycucané pozůstatky.

„Sirény lovily ve smečce," vysvětlovala. „Zabíjely bez slitování. Leží tu skoro stovka mrtvol. Samci, samice, mláďata…"

„A kde jsou sirény?" zeptal se otřesený Andres.

„Támhle," ukázala Hiwi do bukového lesa.

Nejdřív nevěděl, co tam je. Pak pod stromy rozeznal hromady z listí.

„Uložily se ke spánku," vysvětlila Hiwi.

Lov byl připraven s velkou pečlivostí. Elfové si ucpali uši a rozestavili se dál od hromad, šípy nasazené na tětivách. Jeden z nich oddělil psy od fen. Psy pak odvedl co nejdál a uvázal ke stromům. I psi se mohli nechat zlákat *zpěvem.*

Elfky se vyzbrojily velmi dlouhými zahrocenými tyčemi. Postupně šly od jedné hromady listí ke druhé. Každou pečlivě rozšťouraly. Když odkryly malátnou sirénu, vrážely do ní špice tak dlouho, dokud ji nezabily.

Postupovaly s neuvěřitelnou, *nelidskou* trpělivostí.

Nechtěly umírat pro nějakou hloupou chybu.

Byla to zdlouhavá činnost. Vzduch zhoustl odporným kyselým pachem. Psi, hlídaní opodál dvěma bojovníky, se i přes svůj skvělý výcvik nedokázali zdržet vytí a štěkotu.

Andres přihlížel z dálky. Když zahlédl první sirénu, roztřásl ho neovladatelný strach. Byl by se otočil a utíkal do bažiny. Přemohl se však. Postupně, jak odpoledne ubíhalo, mu zabíjení zevšednělo. Fascinovaně přihlížel. Z kyselého smradu se mu zvedal žaludek. Se soumrakem se vrátil k palisádě. Sedl si do spadaného listí, odpočíval.

Náhle měl pocit, že slyší *zpěv*. Slaboučký, přerývaný. Byl to nějaký přelud? Nebo se tu ještě skrývala zapomenutá stvůra?

Zpěv jako by se nesl od hooganů. V bráně stáli nějací elfové, ti však, na rozdíl od Andrese, měli zalepené uši.

„Hiwi," křikl, „já něco slyším! V osadě je siréna!"

Ohlédla se. Zamávala rukama. Pak zaječela: „Moncharw! Aya ze wasech!"

Otočil se a zjistil, na co Hiwiareé ukazuje. Uvnitř palisády stál Moncharw. Přešlapoval sem a tam jako opilý, na první pohled bylo jasné, že je omámený *kouzlem*. I on, zdálo se, nevěděl, odkud *zpěv zaznívá*. Pak to zjistil. Udělal jeden krůček, druhý…

Hiwiareé proběhla branou, doslova jí prolétla. Narazila do Moncharwa a odhodila jej stranou. Zároveň se k hooganům hrnuly elfky se svými špičatými tyčemi.

Záhada *zpěvu* se brzy vyjasnila. Lovící siréna vnikla do jednoho z hooganů a spadla dovnitř. Tím se ocitla v pasti. Podlahy v hooganech jsou zahloubeny pod terén, siréna nedokázala vylézt. Pomalu tam umírala hladem.

Když uslyšela příchozí, udělala jediné, co mohla: začala

zpívat. Byla zesláblá, takže *zpěv* neměl plnou sílu. Jen díky tomu zůstal Moncharw naživu.

Objasnilo se i to, co dělal Moncharw v osadě. Prohledával hoogany, díval se po nějaké kořisti. Než zaslechl hlas sirény, dal si stranou pár dobře vyčiněných kancích kůží.

Moncharwův prohřešek byl neodpustitelný. Podsaditý elf neposlechl Hiwiareé, zanedbal základní pravidla opatrnosti. Málem zemřel a ohrozil i ostatní. Mladí elfové mu to okamžitě vysvětlili. Shlukli se kolem něj a hlasitě křičeli, jaký je hlupák.

Moncharw stál nad ukořistěnými kůžemi, mlčel. Zdálo se, že nemá daleko k pláči.

Setmělo se. Elfové prošli opuštěnou osadu. Propátrali ji s fenami, žádná siréna se tam už neskrývala. Andres a Stín se uložili ke spánku v opuštěném hooganu. Elfové, hlouběji v bukovém háji, pokračovali v zabíjení. V noci viděli dobře, tma jim nepřekážela.

Ráno se skupina rozdělila. Andres, Stín, Hiwi a Moncharw pokračovali k jižnímu výběžku Hráze, ostatní se obrátili k Bezejmennému městu. Lov skončil. Sirény, pokud nějaké zbyly, se uložily k zimnímu spánku. Bylo zbytečné je hledat.

Ještě týž den došli na karavanní cestu a pustili se po ní. Za soumraku dorazili k místu zvanému Jižní hrot. Od elfských průzkumníků věděli, že se k Jižnímu hrotu přibližuje karavana.

Jižní hrot byl místem, kde karavany odpočívají. Rychlý běžec odsud dorazí do Hengerone za jediný den, pomalá karavana však putuje plné tři dny. Jižním hrotem protéká čistý potok stékající z Hráze. Proto tu goblini postavili pár kůlen a srubů.

Andres a ostatní tam počkali dva dny na příchod karavany. Nebylo na škodu získat nějaké jídlo a poslechnout si nové zprávy.

Karavana čítala osmdesát mezků a zhruba čtyřicetičlenný doprovod. Provázelo ji pár půlorků, několik *člověčích* žoldnéřů, ale především goblini.

Seděli kolem táborového ohně: Andres, Stín ve tváři a čtyři goblini. Přizvali i Moncharwa a Hiwiareé, protože žoldáci by mohli být k hezké elfce dotěrní. Takhle, ve společnosti vůdců karavany, byli Stínovi přátelé nedotknutelní.

Plameny zaháněly tmu, goblinům se žlutě leskly oči. Andres už věděl, že tohle je jeden z rozdílů mezi orky a gobliny. Orkům září oči rudě.

Tato karavana byla letos teprve druhá, které se podaří projít do Hengerone. Vůdcové očekávali závratné zisky.

Goblini nepřestávali Andrese udivovat. Byli malí, téměř jako lidské děti. Hlavy měli velké, jaksi vodnaté, a v žabích obličejích pitvorné rysy. Harüff Warg byl oblečený po *člověcku*, do kalhot, košile a kazajky, zatímco Jizva Föh a Skřípal na sebe navěsili jen bederní roušky a hrubě vykrájené kožešinové vesty. Poslední ze čtyřky,

Bantram, si oblíbil elfskou otřásňovanou halenu z jelenice. Byla mu sice dost velká – ale co na tom záleželo?

Podivné bylo, že tyhle nazelenalé *pitvorky* mluvily rozumně.

„Ty sirény na ostrově s bukovým hájem," zeptal se Skřípal hlasem objasňujícím jeho přezdívku. „Jak se tam dostaly?"

„Správná otázka," souhlasil Harüff Warg. „Umějí sirény plavat?"

„Já myslím, že neumějí," odpověděla váhavě Hiwi. „Nepřeplavou hlubokou vodu. Na ten ostrov se přeplazily po ostrůvcích a mělčinách."

„Dostali jste všechny? Všechny, které unikly ze Zahrady?"

„Snad ano," pokrčila Hiwi ramínky. „Jistě to nevíme."

„Bodejť byste se připravili o kšeft, vy elfové," zachechtal se Jizva Föh. „Pár jste si jich určitě schovali na příští rok, ne?"

Hiwiareé neodpověděla, zamračila se.

„Nic ve zlým," uklidňoval ji Jizva. „Každej se snaží. Pokud jste si pár sirén *odložili*, tak já v tom nevidím nic špatnýho."

„Chtěl bych jen upozornit," přidal se Bantram, „že vám do kšeftu může vstoupit někdo jinej. Konkrétně my z Likaria. Naše samice smějí bojovat. Taky máme psy. A umíme zabíjet na dálku," strčil nohou do samostřílu, který si odložil vedle.

Skřípal nabídl Hiwi láhev: „Tady, napij se na přátelství. Nic se neboj a pij, je to jen slaboučký víno."

Napila se, poslala láhev dokola.

„Ani jsem netušila, že se budu přátelit s goblinama," řekla, když si utřela pusu. „No dobře, jsem přítelkyně – ale jen pro vás čtyři. A pro Stína."

„Pár sirén jste tu měli nechat," řekl Harüff Warg. „Ten zkurvenec Dazz s rychlejma očima by měl strach sem přijít."

„Tourainovi psi vyřídili Corina Alefa, toho ptákočlověka, věděli jste to?" zeptal se Skřípal.

„To byli Psi?" podivil se Stín. „No jo, vlastně, teď mi to dochází."

„Kdo jsou Tourainovi psi?" zeptal se Andres.

„Býval to elitní oddíl Temného mága," vysvětlil Jizva.

„Vycvičení zabijáci. Samí vybraní skřeti.“

„Taky jsem býval Tourainův pes,“ podotkl Stín.

„Po Mágově smrti přišli Hünd-ch o kšeft. Zbyly jich asi dvě stovky, dost na to, aby vymydlili pár menších klanů a zašpásovali si s jejich samicema. Pár jich pak odešlo, pár pochcípalo. Už to vypadalo, že se tak nějak rozplynou. Jenomže se spřáhli s Dazzem.“

„Daziar s rychlejma očima byl vždycky plnej ambicí.“

„Tvrdí o sobě, že jeho druhý jméno je Touraine.“

„Pěkně se lísal už ke starýmu Tourainovi, k tomu skutečnýmu. Mág ho jmenoval Hlavním administrátorem, přerozdělovačem. V mágových službách by to byl dotáhl daleko.“

„Byl to umrněnej přizdisráč, nic víc. Pořád mžikal očima. Proto ta jeho přezdívka Göck Yll, Rychlé oči.“

„Dokázal se pořádně namíchnout. Míval záchvaty vzteku.“

„Jedno nechápu,“ zeptal se Stín. „Proč zaútočili na Corina Alefa? Jaký z toho měli prospěch?“

„Ohó, Stíne, cožpak to nevíš? Dazze podporujou *ďáblové od jezera Myabewsk.*“

„Ďáblové?“

„Prý vypadají jako lidé. Malí, černovlasí lidé.“

„Podle tohohle popisu to klidně mohou být nějací goblini,“ zachrochtal Stín.

„Usídlili se v Gordonově zemi. Pořádají výpravy přes Myabewsk a kradou orky.“

„Jo. Celý pobřeží je úplně odorčený. Odvádějí samce i samice. Odvážejí je přes vodu do Gordonovy země.“

„Proč?“ podivil se Andres.

„Nejspíš jsou jako starý ptákohlavci,“ vysvětlil Bantram.

„Potřebujou živý oběti pro svoje bohy.“

„Prý mají nějaké *hromové hole.* Dokážou s nima zabíjet na dálku. Něco jako samostříly, ale místo šipek vystřelujou olověný koule. Dělají při tom hrozný rámus.“

„Teď půjdou dál od Myabewsku,“ dodal Jizva. „Jejich bohové chtějí další oběti. Stovky a stovky. Dazz jim otevřel cestu.“

„Západní Orcigard už není hlídanej z vejšky,“ přidal Harüff Warg. „Můžou jít hluboko do bažin a nikdo o nich nebude vědět.“

„Dazz a ďáblové teď půjdou na Sršně, nebo až na jih, na území Pekelnýho koně.“

„Kairó-chat i Regg budou přichystaný. Pěkně Dazzovi napráskají.“

„To doufám,“ potřásl Bantram lysou kebulí. „Protože jestli ďáblové projdou, můžou se dostat až k Likariu.“

Karavana se vzbudila před svítáním. Mezkaři napájeli zvířata, vůdci kontrolovali složené balíky. Strážci se hřáli u ohňů, ládovali se snídaní a nadávali na těžký život. Andres, Stín, Moncharw a Hiwi se vytratili dřív, než na tábořišti začal opravdový ruch.

Ještě chvíli putovali společně. Pak se rozloučili.

Moncharw a Hiwiareé měli namířeno k jihovýchodu, tam, kde z pahorkatiny vybíhá Dračí hřbet. V těch místech prý sídlil nekromant, který doručí dopis Sylvii Viktorině, Danielově matce.

Andres se loučil se smutkem. Hiwiareé ho okouzlila. Moncharw pro něj byl zase připomínkou, že i mezi elfy jsou smolaři. Tušil, že ani jednoho z nich už nikdy nespatří.

Moncharw mu na rozloučenou daroval párek čerstvě ulovených zajíců. A také vestu ušitou z kančí kůže, kterou tak

nešťastným způsobem získal v osadě na bukovém ostrově.

Se Stínem pak Andres postupoval podél jižního okraje Hráze. Snad se tu Stín dobře vyznal, možná to byla náhoda, ale bez potíží nalezli skřeti osadu, v níž nocovali před mnoha dny. Jediný nevypálený hoogan byl prázdný. Skřeti odešli. Možná je někdo pobil a těla naházel do bažiny.

Zůstali v hooganu na noc. Andres už dávno pochopil, že něco jiného je putovat za dlouhých teplých dní, zvlášť když člověk vyrazil najedený a odpočinutý. V deštivém podzimu bylo nutné šetřit silami, pečlivě si obstarávat jídlo a pitnou vodu. Zatímco v létě dokázali za jediný den ujít i čtyřicet mil, byla teď denní dávka deset, nanejvýš patnáct.

Celé další dopoledne strávili tím, že hledali Kalousův hrob. Ne že by toužili zavzpomínat na mrtvého přítele, ale někde tam nechali i člun.

Jezerní kraj se v dlouhých výběžcích zakusoval do pevniny. Na poloostrůvcích vyrůstaly březové háje. V jednom nalezli oboje: rozmáčený pahrbek označený zlomeným mečem i člun schovaný pod hromadou ulámaných větví.

V uplynulých dnech nejspíš jezerní hladina stoupla a pak zase klesla, protože převrácený člun byl pokrytý krustou zaschlého bahna. Vespod však zůstalo všechno, co tam Andres poskládal: čtyři vesla, kormidelní veslo zvané *ploutev*, vyjímatelný stěžeň, šňůry usoukané nejspíš z vlasů i plachta. Bylo to oblemtané bahnem, v němž se hemžily drobné potvůrky.

Odpoledne strávil Andres čištěním člunu. Dotáhl ho na vodu a tam drhnul suchou trávou. Vydrbal vesla, vztyčil stěžeň.

Člun ho nepřestával udivovat. Neměl *člověčí* proporce,

byl určený pro menší tvory. Andres nepochyboval o tom, že ho kdysi, snad před stoletím, vyrobili ptákohlavci. Jen díky tomu, že ho natřeli černým lakem, mu dlouhý pobyt v bahně neuškodil. Neošetřené dřevo by zachvátila hniloba.

Dokonce ani plachta nezteřela. Zůstávala pevná a tuhá. Ušili ji z látky tak husté, že by se v ní dala přenášet voda. Měla trojúhelníkový tvar. Přesně takové si Andres nechal ušít pro své říční čluny.

Na něco si vzpomněl.

„Stíne?“ zeptal se goblina, který seděl na břehu a předstíral, že chytá ryby. „Ten stařec ve věži, ten, kterého jsme viděli na svatbě – nejmenuje se Frank Ormond?“

„Jo,“ kvákl Stín. „To je jeho jméno.“

„Víš, co je zvláštní? O takovýchhle trojúhelníkových plachtách jsem se dočetl v knížce Příběhy z pohraničí. A tu napsal také nějaký Frank Ormond. Ale už hrozně dávno…“

„Jo. To napsal on. Stařec Frank Ormond.“

„Víš, v té knížce to bylo popsané velice přesně. Trojúhelníkové plachty, se kterými je možné křižovat proti větru. Nevěřil jsem tomu. Pak jsem nakoukl do starých svitků, které přinesli z Orcigardu nějací dobrodruzi. Trojúhelníkové plachty tam byly nakreslené. Jednu jsem ušil, vyzkoušel na malém člunu tam, kde byla Vickea dost široká – a ono to šlo!“

„No a co má být?“

„Frank Ormond popsal plující ostrovy i trojúhelníkové plachty. Proč lhal o Tinovi a Lohenriettě? V pohádce o Zahradě sirén se píše, že Tino prošel všemi pastmi, vyhnul se sirénám, unikl nástrahám – a zahynul až v boji s černokněžníkem. To je přece lež!“

„Touraine chtěl, aby to bylo napsané právě takhle,“

zaskřehotal goblin. „Ten blbec Tino neušel ani pět kroků a bylo po něm. A Mág," zachechtal se, „pro něj připravoval *překážkovou dráhu.* Piplal se se sirénama. Všechno k ničemu! Po Tinovi už nikdo nepřišel. Mágova práce vyšla nazmar…"

Vypluli ještě ten samý den. Andres napnul plachtu, musel ji však zase sundat, protože od západu vál silný vítr. Nezbývalo než zasadit pár vesel do havlinek a opřít se do nich. Veslování zůstalo na Andresovi, goblin se k práci nehrnul.

Před soumrakem se Andresovi podařilo vyveslovat z rozeklaného pobřeží. Na nocleh přirazili k vyvýšeně porostlé břízami. Stín propátral okolí, ale nepodařilo se mu zjistit, zda se nacházejí na jednom z dlouhých poloostrovů či na ostrově. V noci raději drželi hlídky, nikdo je však neobtěžoval.

KAPITOLA SEDMÁ

SETKÁNÍ V BAŽINÁCH

Kdyby se byl Andrese později někdo zeptal, jak dlouho plul přes Jezera, nedokázal by odpovědět. Osm dnů? Devět? Nebo deset?

Pamatoval si jenom první den. Vesloval podél jižní strany Hráze na západ, překonával silné vlnobití. Dlaně si omotal kusy hadrů, přesto mu naskákaly puchýře a pak popraskaly.

Bylo už dlouho po polední, když se dostal tak daleko na západ, že za výběžkem nazvaným Věž zahlédli zvlněnou hladinu prostírající se k severu.

Když dovesloval za výběžek, proudění větru se změnilo. Vítr narážel do Hráze a stáčel se k severu. To byla ta správná chvíle, aby napjal plachtu a chopil se kormidelního vesla.

Vypranou a usušenou plachtu naplnil vítr. Člun poskočil, jako by ho nakopl mezek. Pak se plachta s ošklivým zvukem rozervala na dva kusy.

Následovalo několik dní, v nichž Andres neúnavně mířil k severu. Pokaždé vyvesloval proti vlnám do jezera, napjal plachtu, kterou předchozího večera sešil. Ta nějakou chvíli odolávala, pak se rozškubla a vlny zahnaly člun k Hrázi.

Zbytek dne strávil veslováním.

Z téhle, západní strany, vypadala Hráz *nepřátelsky.* Strmé svahy, na něž nikdy nedopadly sluneční paprsky, byly porostlé pokřivenými břízami a trnitými keři. Na mnoha místech se uvolnily kamenné laviny a vytvořily dlouhé splazy.

Vrchol zvaný Věž zůstal na jihu, zatímco na

severovýchodě se v závratné výšce ztrácel Vládce, nejvyšší ze všech. Mezi Věží a Vládcem, nízko nad vodní hladinou, zůstával před samotným tělesem Hráze pás země široký dvě až tři míle. Podobal se plovací bláně na žabích prstech.

Člun se pohyboval krátkými přískoky k severu. Všechnu dřinu obstaral Andres. Stínovi bylo jedno, zda postupují rychle nebo pomalu. Většinu času se věnoval rybolovu, tu a tam dokonce i něco chytil. Díky tomu nehladověli.

S večerem přistávali na nevlídnou, podmáčenou zem. Tady, v zóně věčného stínu, nerostlo ani rákosí. Jen pelyněk, kopřivy a trnité keře. Našli si v pelyňkových polích vyvýšené místo, vyhledali pár osamělých břízek a nemilosrdně je rozlámali. Březové dřevo bylo jediné, na němž šlo opéct ryby.

Za soumraku připravoval Stín večeři, zatímco Andres drobnými a pečlivými stehy látal plachtu.

Jednoho podvečera se Stín vypravil k Hrázi. Prodíral se vysokým pelyňkem, z něhož mu vykukovala jen hlava. Došel až ke strmým srázům a tam našel cestu.

„Měli bysme jít po zemi," navrhl pak Andresovi, „když nás vítr zahání zpátky."

„Co je to za cestu?" zeptal se lodivod. „Už jsi po ní někdy šel?"

„Nikdo tudy nešel už spoustu let," kvákl goblin. „Nikdo tudy nechodí. Proč taky? A kam? Ale jsou tam ptákohlavské sloupy. Našel jsem i zbytky dláždění."

„Kam myslíš, že vede?" rozbalil Andres mapu, kterou si obkreslil od Arietty. „Tady není namalované nic."

„Co já vím? Možná k nějakým schodům a pak nahoru. Až na vršek Vládce."

„Takže po ní můžeme dojít k nějakým těm pterrům?"

S
V
Z
J
CITADELA
SRŠNÍ HNÍZDO
RÁKOSOVÁ POLE
CHAWYNA
① JEZERO DLOUHÁ VODA
② OSTROV HARPYJÍ

„To můžeme.“

„A oni nás položí na obětní kameny a vytrhnou nám srdce.“

„To by si mohli zkusit,“ zachechtal se goblin a píchl pěstičkou do vzduchu. „To by si mohli zkusit…“

Přes noc se západní vítr utišil, změnil se ve slabý vánek. Ráno už na pobřeží nedorážely vlny, hladina se mírumilovně leskla. Andres vyvesloval co nejdál do jezera a napjal sestupovanou plachtu. Chvíli si hrál s napínacími lanky. Člun se pohnul žádaným směrem.

Ten den se, bez námahy, dostali nejméně třicet mil na severozápad. Vymanili se ze stínu Hráze.

Přenocovali na jednom z mnoha ostrovů.

Další den pokračovali v plavbě. Andres věděl, že by měl zamířit přímo k západu, k Zrcadlovým horám, to však nebylo možné. Severozápadní směr – to byl jediný dosažitelný kompromis.

Hráz se vzdalovala, zmenšovala, až se ztratila v oparu. Na západě se objevily Zrcadlové hory. K nim měli vlastně namířeno. Nejlepší by bylo přirazit k západnímu břehu a dojít podél hor k Chawynskému průsmyku.

Podle zvyšujícího se počtu ostrovů se dalo usoudit, že se břeh přibližuje. Ostrovy houstly, zvětšovaly se, až zabíraly nejméně desetinu vodní plochy. Všechny byly protáhlé, orientované od západu k východu. Porůstaly je břízy, v některých místech i duby a buky.

Mezi ostrůvky se vítr točil všemi směry, takže Andres skasal plachtu a chopil se vesel. Byl rozhodnutý plout po vodě co nejdál, i kdyby měl člun přetahovat přes výběžky pevniny.

Všechno však dopadlo jinak. Stín zahlédl *znamení.*

Den byl slunečný, i když poměrně chladný. Díky tomu se dalo dohlédnout dodaleka.

„Co je to támhle?“ ukázal Stín, sedící jako obvykle na přídi.

Daleko za ostrovy, nad odlistěnými korunami stromů, stoupaly dva vzdálené sloupy kouře.

„Vypadá to jako hraničářské znamení!“ podivil se Andres. „Jsou tam snad nějací lidé? Potřebují pomoc? Nebo… nevím…“

I Andres věděl, co to znamená. Pokud se nějaký člověk ocitne v pustině a zabloudí, zraní se či onemocní, rozdělá dva ohně s hustým kouřem a doufá, že přijde pomoc.

„Orkové mají také takovýhle signál?“

„Ne. To je *člověčí* znamení,“ zaskřehotal Stín. „Buď jsou tam nějací lidé, nebo je to past. Ale proč by *člověci* volali o pomoc tady, na území orků? A proč by někdo připravoval takhle divnou past?“

„Co budeme dělat?“

„Podíváme se tam!“

Byla to zajížďka. Znamenalo to změnit směr k severovýchodu. I Andres byl však zvědavý.

Kouřové znamení chvílemi mizelo z dohledu. Buď je zakryl opar nad vodní hladinou, či se schovalo za hájky na ostrovech. Vždycky se ale nakonec objevilo. Andres vesloval, zkoušel plachtit, kličkoval mezi ostrovy. Čekal, že se ostrůvky změní v rozeklané pobřeží plné mokřadů a tůní. Místo toho narazil na souvislý břeh.

Od západu na východ se táhl strmý svah, tak přímý, jako by ho tam vytýčil mistr stavitel. A možná ho opravdu vytýčil.

Andres přistál. Po příkrém břehu se vyškrábal do výšky asi sedmi stop. Nahoře se rozhlédl. Za pásem země zahlédl

další vodní hladinu. Země byla porostlá břízkami a vrbami, především však dvěma řadami dubů. Někdo sem před věky vysázel duby, aby svými kořeny zpevnily jižní i severní okraj vyvýšeného pásu.

„Stíne," řekl Andres, „tohle je cesta."

„Cesta?"

„V Ariettině mapě není zakreslená, ale myslím, že je to cesta od Hráze k Chawynskému průsmyku. Ptákohlavci ji tu nechali, když odnášeli zeminu."

Stín se vyškrábal za ním. Přešel mezi stromy. Pás země byl široký asi sto kroků, za ním se nacházela další vodní plocha, nebo, přesněji řečeno, další změť ostrovů a rákosových polí.

Andres se rozhlížel, porovnával krajinu s mapou. Upíral oči k východu, snažil se rozeznat vzdálenou Hráz. Byla tam, ale ukrytá v oparu. Daleko na západě se zdvíhaly Zrcadlové hory.

Na severu stále stoupaly dva sloupy kouře.

„Musíme přetáhnout člun na druhou stranu…"

Rozhlédli se. Našli místo, kde vysoký břeh nahlodaly dorážející vlny, takže se sesunul a byl poměrně povlovný. Když vyňali stěžeň a vesla, nebyl člun zas tak těžký. Vystrkali ho pomocí silných klacků, které používali jako páky. Přetáhli ho přes cestu a na druhé straně spustili do vody.

Stmívalo se, ale goblin trval na tom, že se utáboří na některém z ostrovů. Odveslovali dál na sever a přirazili k osamělému kusu země.

„Do Sršního hnízda dojdeme zítra nebo pozítří," řekl Stín.

Zítra? Že by se přiblížil konec dlouhé cesty? Andres tomu nemohl uvěřit. Necítil se připravený. Skutečně tam žije Karin

a jejich syn? Jak ho přijmou? Budou o něj stát?

„Už jsi tam někdy byl?“ zeptal se goblina.

„Jo. Párkrát.“

„Znáš se se Sršněm?“

„Jo.“

„On také sloužil Tourainovi?“

„Ne. Ne tak jako já. On… vedl války, jenom když musel…“

„Když musel? Nikdo přece nemusí vést válku!“

„Ne? Nemusí?“ ušklíbl se goblin. „A co bys dělal, kdyby tvá rodina hladověla? Kdyby se tvým mláďatům nafoukla břicha od hladu?“

„Požádal bych někoho o pomoc…“

„Ano. To udělal. Požádal *člověky* z Chawyny. Oni mu pomohli. Za dlouhé zimy mu darovali potraviny. Ne tolik, kolik by mohli. Zdaleka ne. Ale něco mu dali. Sršeň se jim odvděčil přátelstvím.“

„Tak vidíš, že to jde i bez válčení…“

„Jseš opravdu tak hloupý? Myslíš, že se někomu líbil mír mezi člověky a skřety? Netrvalo to dlouho. Mág Touraine se dozvěděl o Sršňově *přátelství* a za trest mu odňal manželku.“

„Myslíš tu elfku? Tu, o které mluvil Ostrý trn?“

„Ano. Mág vzal Sršňovi jeho milovanou elfku a nechal ji odvést do svých laboratoří. Z druhé strany hor přišel *člověk* jménem Gordon Fee. Nenáviděl skřety a zabíjel je bez rozdílu: bojovníky, samice i mláďata. S Gordonem přicházeli hraničáři z Chawyny, kterým se zabíjení zalíbilo. Mezi Sršní hnízdo a Chawynu se vrátila válka… To hraničáři porušili mír! A Sršeň jim oplatil stejně. Jeho jménem se pak v Chawyně strašily malé děti! Nebyl to Touraine, koho se nakonec Chawynští obávali, ale Sršeň.“

Za noci se Andres několikrát vzbudil. Napínal oči do tmy a zdálo se mu, že na severní straně vidí slabou záři dvou planoucích ohňů.

Káno bylo mrazivé a jasné.

„Podívej!“ ukázal Stín. „Je to tam znova.“

„Ty ohně hoří někde u vody. V noci jsem viděl odlesky na hladině.“

„Jo. Já taky.“

„Takže – jedeme se tam podívat?“

„Jo.“

Vyrazili bez snídaně. Sloupy kouře se zdvíhaly ve vzdálenosti asi pěti mil, nebylo však snadné se k nim dostat. Úzké, podlouhlé ostrovy se nahloučily k sobě. Mezi některými zůstávaly jen mělčiny hustě porostlé rákosím.

Nedalo se plachtit, Andres vesloval. Tu a tam vytáhl veslo a v mělké vodě se jím odpichoval jako bidlem. Člun se spíš prodíral rákosím, než aby plul po volné hladině. Dvakrát narazili na mělčinu, vrátili se a zkusili to jinudy. Přestože měli překonat pětimílovou vzdálenost, urazili nakonec trojnásobek.

Ostrovy byly stále plošší. Už je neporůstaly stromy, neměly dost půdy, aby pořádně zakořenily, a vítr je nakonec vždycky vyvrátil. Na sever, na západ i na východ se rozkládala nekonečná rákosová pole.

Ohně hořely na vyvýšeném pásu země řídce porostlém břízami. Někdo je důkladně přiživoval suchým rákosím. Andres párkrát zabral vesly a vyvedl člun na hlubší vodu.

Od ohňů se ozvalo zaburácení hromu.

„Už nás uviděli,“ kvákl goblin. „Jsou to nějací *člověci!*“

Andres zabíral z plných sil, prodíral se řídkým rákosovým porostem. Uslyšel i křik. Znělo to jako obecná řeč.

Ohlédl se. Na břehu vzrušeně mávali dva *člověci,* jeden skřet a jedna *člověčice.*

Ne, žádná *člověčice,* opravil se, ale po lidsku oblečená elfka.

Goblin se vztyčil na přídi a zamával rukama: „Jsem Stín ve tváři! Jsi to ty, Gordonovo štěně?“

Rákosím, po kolena ve vodě, se brodil asi dvacetiletý muž. Dlouhé mastné vlasy měl stažené do culíku. Oblečený byl do hraničářského obleku z kůže, přes kazajku měl nasazený pomačkaný hrudní pancíř, který mu byl příliš velký.

V neoholeném obličeji mu seděl výraz, kterému se říká *vytřeštěný.*

„Musíme se dostat do Sršního hnízda!“ vykřikl. „Okamžitě!“

„Jsi to ty, Floyde Bartlette? Jsem Stín ve tváři, vzpomínáš si? Co se stalo?“

Floyd Bartlett se dobrodil ke člunu, chytil se za bort: „Zdrželi jsme se! Zabloudili jsme v mokřinách! Musíme do Sršního hnízda, než bude pozdě!“

Goblin se vyklonil z člunu, rozpláclým nosem se dotkl toho Floydova. Zavřískl a poprskal mladíka sprškou slin: „Řekneš mi, co se stalo?“

„Od Dlouhé vody přicházejí *paedwankové!“*

Stín se otočil k Andresovi: „Paedwankové? To jsou ďáblové, o kterých mluvili Jizva a Skřípal…“

Pak štěkl k Floydovi: „Kde jste se tu vzali?“

„S paedwanky přichází Dazz s rychlýma očima. Jdou s ním nepřátelští orkové. Jsou roztažení do šířky, aby obklíčili Sršní hnízdo! Vyhýbali jsme se jim. Nechtěli jsme bojovat, jenom bychom ztráceli čas. Uhýbali jsme, putovali dnem i nocí, až jsme uvízli tady. Motáme se tu už dva dny! Zpátky

nemůžeme, tam jsou Dazzovi skřeti… Chvála Bledé paní, že jste nás našli! Musíme varovat Sršně!“

„Máme stejnou cestu,“ kývl Andres.

„Víte, kudy se tam dostaneme? Dál na sever jsou jen mokřiny! Tamtudy neprojedete! Člun uvízne!“

„Vrátíme se. Na jihu vede cesta k Chawynskému průsmyku.“

Mezitím se příď dotkla pevniny. Floydovi společníci se hrnuli dovnitř i se svou chudičkou výbavou. Vlastnili jen pár pokrývek a splasklých, téměř prázdných vaků. Pouze zbraní měli dost: luky a zálesácké nože. Vzali s sebou opravdu hodně šípů – asi pět nebo šest silných svazků. Floyd měl za opasek zastrčené válečné kladivo s noscem, skřetovi visela na rameni krátká železná roura připevněná k samostřílové pažbě. Byla to snad ona *hromová hůl,* o které mluvili goblini na Jižním hrotu?

Floyd a jeho *člověčí* přítel usedli k veslům, která jim Andres připravil do havlinek. Lodivod se chopil kormidla. Vydával pokyny, jak mají veslovat. Chvíli trvalo, než člun otočili přídí dozadu.

Elfka vytáhla z brašny polosyrovou kýtu a podala ji Floydovu *člověčímu* příteli: „Teď už se můžeš najíst, Paule…“

Paul si ukousl pořádný kus a podal maso dál. Kýta šla dokola a dostalo se i na Andrese a Stína. Maso bylo srnčí, jen zpola upečené. Tuhá vlákna zůstávala mezi zuby.

„Možná bychom se měli představit,“ řekl Floyd. „Jmenuju se Floyd Bartlett, Stín mě zná.“

„Já jsem Andres Larache z Elblaggu,“ kývl Andres. Vzpomněl si na svou rozepři s panem Hoytem a dodal: „Myslím si ale, že by mě v Elblaggu neviděli rádi.“

„Já jsem Paul Kranis,“ přidal se Floydův přítel. „Býval jsem z Chawyny, teď jsem odnikud. Žádná Chawyna už není.“

Paul Kranis byl vysoký, hezký, ramenatý. Dlouhé vlasy měl učesané, tváře čerstvě oholené. Na sobě obnošený, ale velmi kvalitní lovecký oblek z pevného tmavozeleného plátna, ozdobený matnými kovovými přezkami a knoflíky z parohu.

„Já jsem Perette,“ řekla elfka melodickým, velmi příjemným hlasem. „Jsem z lesa Izironk, ale už se tam nemůžu vrátit.“

Elfka patřila k Paulovi, to se poznalo podle drobných, mimoděčných doteků. Měla na sobě *člověčí* oblečení: dlouhou modrou sukni a šedý vlněný kabátek. Křížem přes záda jí visel do bandalíru svinutý elfský plášť. Vlasy si po způsobu lidských žen zahalila modrým šátkem, ten se jí však posunul do týla a odhalil světle šedou kštici a dlouhé elfské uši.

„Já se jmenuju Orclik-er-haut a říkají mi Drobeček,“ vychrchlal skřet. „Býval jsem voják v pevnosti Rudenrog, ale pak mě *demobilizovali.*“

To už Andres viděl, že Drobeček není čistokrevný ork, ale míšenec s člověkem. Žádný skřet by nepoužil slovo *demobilizovali.* Byl velmi malý, ale rozkynutý do šířky. Kůži měl šedou a papulu takřka žabí. Spodní špičáky mu přečnívaly ven. Od levého ucha až k chřípí rozpláclého nosu visel stříbrný řetízek. Býval vojákem? Možná. Každopádně měl oblečení arkastských pěšáků z tuhé vepřovice pobité železnými pásky.

Drobeček žvýkal srnčí maso a přitom se zabýval svou *hromovou holí.* Byla to zvláštní zbraň. Masivní roura, do níž

by se dala strčit ruka, byla k pažbě připevněna pomocí širokých železných pásků. Celé to muselo být hodně těžké.

Drobeček do roury nasypal černý prach a pak do ní vecpal pytlík ze špinavého plátna. Nakonec tam vložil kus hadru a zadusal ho co nejhlouběji železným nabijákem.

„Co bylo v tom pytlíku?“ zeptal se Andres.

Drobeček k němu otočil oči protkané červenými žilkami: „Vida ho, chytráka. Všechno by chtěl vědět.“

„Slyšel jsem, že se do hromových holí dávají olověné kule. Ale v tom pytlíku bylo něco jiného, ne?“

„Drobečkův Polibek není normální hromová hůl,“ řekl Paul Kranis. „Nic z toho, co Drobeček vlastní, není normální. To proto, že on sám není normální.“

Půlork se zachechtal a pak vysvětlil: „Do toho pytlíku jsem zašil kousky olova.“

„A nestačilo by nasypat olovo přímo na ten černý prach?“

„Hele, chytrák,“ zachrochtal Drobeček.

„Všechno ho zajímá, co?“ přidal se Paul.

„Víš co, Andresi Larache? Kousky olova zašívám do pytlíku, protože *tak je to lepší.*“

Floyd a Paul našli rytmus. Zabírali dlouhými, vytrvalými tempy, Andres dorovnával směr. Vraceli se víceméně po vlastní stopě, protože v rákosí zůstávala zřetelná brázda. Andres nechtěl riskovat, že se vydají zkratkou a někde uvíznou.

„Goblini povídali,“ ozval se Andres, „že ti *ďáblové,* ti *paedwankové,* potřebují živé bytosti, aby je obětovali svým bohům.“

„Blbost,“ odfrkl Floyd. „Potřebují otroky.“

Otroky? Všechno bylo najednou jasné!

„Kolik je těch *ďáblů?*“ zaskřehotal Stín.

„Půl druhé stovky *paedwanků“* vysvětlil Floyd. „A k tomu pár set skřetů, které najal nebo donutil Dazz.“

„Nějací Tourainovi psi?“

„Nejspíš.“

„To je docela dost nepřátel, co?“ zasmál se Stín skřípavě.

Floyd se zadíval k západu „Támhle ty vršky! Ty pahorky předsazené před horama! Vzpomínám si! Tam je Sršní hnízdo!“

„Jak to víš? Už jsi tam někdy byl?“ zeptal se Paul.

„Jo. S Gordonem.“

„Tak mě napadá,“ zachechtal se Drobeček, „že si tě Sršeň pamatuje. Pomordovali jste pár jeho skřetů, co? Tím myslím: pár tuctů jeho skřetů. Teď nás přijme s otevřenou náručí!“

„Bude muset,“ procedil Floyd mezi zuby.

„Stejně přijdeme pozdě,“ potřásl hlavou Paul. „Potkáme akorát pár uprchlíků. A taky plno Dazzových bijců. Chvála Bledé paní, že nám přihrála tenhle člun. Do vody za náma nepolezou.“

„Mám v Sršním hnízdě manželku a syna,“ vyhrkl Andres. Všichni čtyři se na něj podívali.

„Větší blbost jsem v životě neslyšel,“ zachrochtal Drobeček. „Tvoje manželka žije u skřetů? To ses asi splet, ne?“

„Ona je… poloviční ork. A taky má elfskou krev. A lidskou… Jmenuje se Karin. Chci říct Kchreen…“

„To máš teda divný chutě,“ zavrčel Drobeček. „Já vím, že jsou i takoví. Mojí *matičku* drželi v Thonnierice v bordelu. Zpovykaným *člověkům* ze zachtělo opíchat orčí samici. Prý o ní byl velkej zájem. Já bych se orčky nedotkl ani ulomenou větví… No, teda jenom díky tomu jsem se narodil…“

Andres nějak nedokázal vstřebat zprávy, které právě

vyslechl.

K Sršnímu hnízdu se blíží nepřátelé. Karin i Chymmis, kterého nikdy neviděl, jsou ve vážném nebezpečí.

Cítil, jak mu srdce stoupá až do krku.

Pak, po dlouhém mlčení, z přídě zaskřehotal Stín: „Já si myslím, že pořádně lžete. Žádní *paedwankové* sem nejdou. Já tě znám, Floyde Bartlette. Sršňovi skřeti zabili tvoje rodiče. Mstil ses, dokud byl naživu Gordon Fee. Teď se mstíš dál."

Floydův *vytřeštěný* výraz se stal ještě vytřeštěnějším.

„Já nelžu," zajíkl se. „Zeptej se Paula, Perette nebo Drobečka…"

„Jakou máš připravenou lest?" šklebil se goblin. Párátkem svíral násadu kamenné sekery, celé tělo se mu napjalo.

A je to tady! blesklo Andresovi hlavou. Pošetile jsme vzali na palubu čtyři dobrodruhy!

Zapřel se patami o vzpěru. Pokud to bude nutné, zapáčí kormidelním veslem a převrhne člun.

Potíž byla v tom, že cizinci, snad až na Drobečka, nevypadali jako násilníci.

„Hele, ten goblin má pravdu," zasmál se nevesele Paul Kranis. „Přísahali jsme, že Sršně zabijeme. Říkali jsme si *Zabijáci orků*, vzpomínáš, Floyde? Bylo nám asi tak osm let."

„Nemusíme nic dokazovat," zachrochtal Drobeček. „Jdeme pozdě. Brzy to uvidíte sami."

Paul se na Andrese přátelsky usmál: „Bude lepší, když nás vysadíš na nejbližší pevnou zem. Pokud ti můžu radit, obraťa upaluj pryč."

„Sklapni, Paule!" štěkl Floyd. „Ještě je čas! Můžeme Sršně varovat! Zaber těma veslama!"

„Celé je to k ničemu," vyhrkla Perette nešťastně. Zdálo

se, že nemá daleko k pláči.

Stín ve tváři se uvolnil. Čekal boj, ale poutníci se začali hádat mezi sebou.

Floyd zabíral ze všech sil, Paul Kranis se k němu po chvíli přidal.

Člun objel špici dalšího z podlouhlých ostrovů, před přídí se otevřela volná hladina. Za ní se od východu na západ táhla čára vyvýšené cesty, nad níž se jako dlouhý oblak vznášely rezavé koruny dubů.

„Už na nás čekají," zaskřehotal Stín.

Mezi dubovými kmeny stálo několik pokřivených, rozložitých postav. Orkové zahlédli kouřový signál a vyslali průzkumníky.

„Nejezdi až ke břehu," kvákl Stín. „Drž člun dál!"

Vztyčil se na přídi a začal vykřikovat hrdelní řečí. Orkové odpovídali. Po chvíli se do debaty zapojil i Drobeček.

Floyd a Paul zabírali vesly jen napůl, člun se váhavě pohyboval podél cesty.

Goblin se otočil ke společníkům: „Oni už o nepřátelích vědí. Dazz napadl dvě osady na severu, několika tamním skřetům se podařilo uprchnout. Vědí také, že jiní nepřátelé přehradili Chawynský průsmyk."

„To jsou jedni a ti samí!" vykřikl Floyd. „Skřeti postupují roztažení do šířky – a paedwankové se skrývají uprostřed! Sršeň jim nedokáže vzdorovat! Řekni jim to!"

Člun stále klouzal podél cesty. Linie dubů končila. Dál na západ, ve žlutém rákosí, vyrůstaly jen osamělé vrby či březové hájky. Vyvýšená cesta nejspíš pokračovala dál, ale rozplizla se v nedohledných rákosových polích.

„Támhle přistaneme," mávl goblin prackou. „Tam, jak končí stromy. Ukryjeme člun."

Andres zakormidloval blíž k cestě. Floyd, Paul, Perette i Drobeček posbírali své svazky šípů a vyskákali do mělké vody. Brodili se ke břehu.

„Ten člun je naše výhoda," sykl goblin. „Schováme ho. Popadneme tvou manželku a syna, naložíme je do člunu a zmizíme na vodu. Zapamatuj si támhlety dvě velké vrby, tam člun ukryjeme!"

Vytahováním člunu na bahnitou zem se zdrželi. Než se dostali na cestu, byl už Floyd pryč. Čekali tam jen dva orkové, aby je doprovodili do Sršního hnízda.

KAPITOLA OSMÁ

SRŠNÍ HNÍZDO

Noc je jasná. Kulatý měsíc podobný nakřaplému talíři stojí v nadhlavníku. Krajinu zalévá přízračně bledé světlo.

Mezi hoogany hoří ohně. Plameny osvětlují totemový sloup vysoký snad patnáct stop a silný tak, že by jej Andres neobjal. Do sloupu jsou vyřezány reliéfy – pitvorné postavičky, zvířata, bůžkové. Jak plameny šlehají, zdá se, že se řezby pohybují: navzájem se zabíjejí, ožívají, kopulují, rodí.

„Přelož mu to!“ ječí Floyd na Stína. „Řekni mu, že *paedwankové* přijdou ještě před svítáním!“

Floyd sem dorazil dávno před Andresem, snad ještě za světla. Nechtěli se s ním však bavit. Buď nerozuměli Drobečkově lámané orčtině, nebo Drobečkoví nevěřili. Čekali na Stína.

Noc je jasná. Měsíc se leskne jako vyleštěný soryn.

Dav orků se vlní. Je jich tu tolik, snad stovky! Mručí, ropotí, drmolí. Zní to jako hučení větru.

Tihle orkové jsou jiní, než jaké Andres dosud potkal. Neřvou, neječí, ani se nepřekřikují. Vydávají temný, znepokojený hukot.

Jsou *ukáznění.* A mají strach.

Jejich strach je cítit přímo hmatatelně.

Z dálky zaznívá bučení dobytčat.

Andres, unavený až k mdlobám, se udiveně rozhlíží. Úžas je silnější než únava. Tohle tedy nečekal.

Sršní hnízdo vykazuje všechny znaky prosperity – stejně

jako Likario a podobně jako Elblagg. Na temeni oblého vršku stojí osada obehnaná palisádou. Příliv obyvatel byl však tak silný, že obydlí vyhřezla ven z opevnění.

Na povlovných svazích jsou vystavěny hoogany, srubové chaty, záhraby. O něco dál pak ohrady pro dobytek, kolny a seníky. Před některými sroubky visí vývěsní štíty pokreslené jednoduchými znaky. Jsou tu snad nějací skřeti obchodníci? A támhle vzadu: není to kovářská výheň vyzděná z plochých kamenů?

Do skřetího drmolení se mísí kvičení goblinů. Pozval sem snad Sršeň obchodníky a řemeslníky z Likaria?

Andres tomu nejprve odmítal uvěřit. Teď už však ví, že je to pravda. Tihle orkové se neživí ani žížalami, ani ponravami. Chovají stáda dobytka. Jsou to pastevci.

Je unavený až k smrti.

Do soumraku se plahočil nekonečnými rákosovými poli. Vyvýšená cesta, která původně vedla přímo, začala kličkovat. Z náspu vybíhaly odbočky, které končily slepě v mokřinách. Nezvaný host by tady dokonale zabloudil. Skončil by ztracený v rákosí. Po pás ve vodě by se brodil od jednoho vyvýšeného pásu k druhému, dokud by ho pijavice nevycucaly dosucha.

Ani skřeti průvodci se tady nevyznali moc dobře. Na křižovatkách však byly zaražené klacky jako označníky. Orkové je dokázali číst.

Žluté rákosí šustilo ve větru. Po většinu roku tu musel být ráj vodních ptáků. A také ráj komárů. Nekonečná rákosová pole skýtala obživu srnčí zvěři a nejspíš i divočákům. Před skřetími lovci je chránily tůně a neprostupné pásy bažin.

Andres by byl běžel, dokud by nepadl. Za krkem mu seděl strach. Co když má Floyd pravdu? Co když sem opravdu

táhnou nepřátelé?

Stín ve tváři ho vždycky přinutil, aby si odpočinul.

„Budeš muset ujít stejnou cestu zpátky!“ ječel mu do ucha. „Setři silami! Nesmíš se uštvat už teď!“

Za soumraku dorazili k pahorkům předsazeným před Zrcadlovými horami. Slunce zapadalo za vysoké štíty, mezi nimiž se skrývá onen proslulý a utajený Chawynský průsmyk.

Ve slábnoucím světle zahlédl Andres strakaté skvrnky pohybující se na povlovných svazích.

„Stíne,“ zeptal se nejistě, „támhleto vypadá jako krávy!“

„To jsou krávy!“ zaskřehotal Stín.

„Skřeti pasou krávy?“ zajíkl se Andres úžasem. „Jak je to možné?“

„Takhle to zavedl Sršeň,“ kvákl goblin. „Zkouší to už pár let.“

Ze Stínová hlasu znělo znepokojení. Orkové, pasoucí stáda, nebyli vhod ani jemu. Porušovalo to zavedené pořádky.

Andres vyrozumněl, že Sršní hnízdo tady prosperuje snad už dvacet let. Orky tu sice ohrožovali hraničáři z Chawyny, půda však byla lepší než dole v mokřinách.

A co víc, po starých pterrech tady zbyla zpustlá pole. Rostl tu zdivočelý oves, chiva, len, řepa, mrkev. Skřeti mohli sklízet, aniž by sázeli.

Setmělo se, Andres však zdaleka nebyl na místě. Musel jít přes pahorky nazvané Sršní hnízdo až do centrální osady.

Cestou se k nim přidávali skřeti pastevci. Věděli o nebezpečí, z dálky zněl varovný zvuk bubnů. Skupinka kolem Andrese a Stína se rozrostla na nějakých padesát hlav.

Andres si orky prohlédl ve světle pochodní. Byli silní a dobře živení – dokonce i *oblečení.*

Jejich *oblek* tvořily přikrývky nebo hovězí kůže přikrojené do obdélníkového tvaru s otvorem pro hlavu uprostřed. Přední a zadní díl částečně sešili křížovými stehy, v pase stáhli řemenem. Spodní okraje sahaly až ke kolenům. Nic víc. K oblekům se však přidávala i jakási *úpravnost.*

Tihle orkové se na hony vzdálili pohastrošeným pitvorkám Corina Alefa i Ostrého trna.

Andres tomu nemohl uvěřit. Civilizovaní orkové? Pastevci? Znovu a znovu se dotazoval Stína, který jen nevrle odštěkával. Nakonec však Andres pochopil: tohle všechno vytvořil jediný ork. Kairó-chat, Sršeň.

Sršeň, kterého má Andres v tuto chvíli před očima.

Už dávno, před čtvrt stoletím, sjednotil Sršeň pár divokých kmenů. Silou jim vnutil kázeň. Ještě před tím, než je donutil chovat dobytek, z nich udělal národ.

Nebo alespoň zárodek národa.

Půlnoc už minula. Měsíc stojí v nadhlavníku. Noc je jasná.

Takže tohle je Sršeň, ve svém jazyce nazývaný Kairó-chat. Shrbený, vyzáblý, starý. Podle toho, co říkal Stín, dosáhl asi čtyřicítky. Na orka je to hodně. I když ho stáří shrbilo, je stále obrovský. Floyda převyšuje o půl hlavy, hrudník má impozantně klenutý a ramena široká, což kontrastuje s jeho vyzáblýma křivýma nohama. Přes ramena má přehozenou medvědí kůži, na krku mu visí náhrdelník z medvědích drápů. Jinak je, až na zástěrku, nahý. Každý může vidět staré jizvy na jeho prsou. Tvarem odpovídají medvědím drápům, takže toho medvěda nejspíš zabil osobně. Hlavu má Sršeň lysou, jen s maličkým pramínkem skalpové kadeře. Líce propadlé, zbrázděné vráskami a jizvovým tetováním. Oba spodní špičáky ulomené.

Je ošklivý, jak jen skřet může být. Zároveň z něj vyzařuje autorita. Zapadlé oči rudě žhnou.

„Paedwankové jdou od severu," řve Floyd. „Přelož mu to! Nedokážete je zadržet! Nedokážete je porazit! Na křídlech táhnou skřeti Dazze s rychlýma očima! Jsou roztažení od Zrcadlových hor až k rákosovým polím! Přelož mu to! Musejí ustoupit! Utéct! Hned! Teď!"

Sršeň přešlapuje z jedné křivé nohy na druhou, kolem něj se přelévá tělesná stráž: ramenatí orkové ozbrojení krátkými kopími.

Nahloučený dav mručí.

Stín překládá a orkové co chvíli vybuchují zděšenými výkřiky.

Sršeň jim sice vnutil kázeň, ale přece jen jsou to skřeti. Stačí jen málo a propadnou panice.

Sršeň to cítí také. Zdvíhá pravici, v níž drží kamenné kladivo. Dav umlká.

Starý ork mluví ke svým *dětem*. Má hluboký, unavený hlas.

Po chvíli, když skřety trochu uklidnil, se znovu obrací ke Stínovi. Baví se s ním v orčtině. Stín je proti němu poloviční, přesto má Andres pocit, že ti dva jsou bratři.

Dva staří, neporazení skřeti zabijáci.

Andres je davem zatlačen k Perette a k Drobečkovi.

„Oni vědí, že si neděláme prdel," culí se Drobeček. „Paedwankové jsou na druhé straně vršků."

„Odpoledne slyšeli bouři," přidává se elfka. „Hřmění. To byly *hromové hole* Mořských lidí. Sršeň měl na severu pár ohrad pro dobytek. A taky oddíl bojovníků na obranu proti nájezdníkům. Dost silný oddíl, řekla bych."

„Káno byli dost silní," šklebí se Drobeček. „Teď jsou dost

mrtví. Jestli tady zkejsnem, budou mrtvoly i z nás.“

Stín se otáčí k Floydovi: „Sršeň se ptal, kdo jsi, Floyde Bartlette. Odpověděl jsem za tebe. Oni tě znají! Vědí o tvé dohodě se Zuřícím kancem! Slyšeli, jak jsi předminulou zimu zachránil skřeti vesnici před hladem. Sršeň se ptá, proč jsi tady? Z jakého důvodu jsi přišel?“

„Já nejsem Sršňův přítel!“ ječí Floyd. „Nepřišel jsem ho zachránit. Bojuji s paedwanky už rok. Zabíjím je a oni zabíjejí moje přátele. Chci překazit jejich plány! Proto jsem přišel. Hned zase půjdu. Řekni Sršňovi, že odcházím.“

Chvíle hovoru mezi Sršněm a Stínem.

„Kairó-chat se ptá,“ říká Stín, „jestli jsou cesty do rákosových polí bezpečné. Řekl jsem, že dnes za soumraku ještě byly. Sršeň ví, že nepřátelé obkličují pahorky. Floyde Bartlette, máš noční oči,“ ukazuje Stín na elfku. „Můžeš jít i v noci. Sršeň tě žádá, Sršeň tě prosí, abys odvedl jeho kmen do rákosových polí. On sám tu zůstane a bude bojovat.“

Floyd bez rozmyšlení vykřikuje: „Odvedu každého, kdo mi bude stačit v chůzi. Povedu je do rákosových polí a ještě dál. Pokud to bude nutné, tak třeba až k Hrázi! Ale musíme odejít hned! Ať si neberou nic než přikrývky a jídlo! Půjdeme nalehko! Půjdeme rychle!“

Stín překládá.

Sršeň burácí povely. Ztichlý dav se probouzí k horečné činnosti.

Floyd se otáčí na patě, vyráží k bráně. Přidávají se k němu Perette, Drobeček i vyčouhlý Paul Kranis. Skřeti se před nimi rozestupují.

Dav se podobá zvířené vodě. Drobné proudy se zmítají sem i tam.

Andres je odstrčen dozadu. Vidí skřetice, které za sebou

vlečou mláďata, či je nesou v náručí.

Vidí bojovníky, kteří samicím přinášejí přikrývky a mošny z lýčí, kam v rychlosti naházeli trochu jídla. Samci se objetím loučí se samicemi, naposled otírají rozpláclé nosy o uplakané tvářičky potomků.

Sršňovi pobočníci štěkají povely, ukazují krátkými oštěpy, občas jimi někoho přetáhnou.

Floyd se zastavil v bráně, chvíli počkal. Teď vidí, že jsou první uprchlíci připraveni. Zdvíhá ruku a křičí: „Odcházíme!“

Od totemu ječí Stín ve tváři: „Floyde Bartlette! Sršeň říká: pokud budete zatlačeni k Hrázi, jděte na sever! Je tam stará pevnost! Floyde Bartlette! Sršeň ti děkuje!“

Andres, přitisknutý davem ke stěně hooganu, bez dechu zírá na pulzující dav. Pramínky se slévají do zástupu, ten prochází branou a mizí ve tmě.

Nejdřív je to proud uprchlíků. Pak povodeň.

Nakonec už jen opožděné stružky.

Sršeň mává kladivem, burácivým hlasem vydává povely. Co chvíli se od shluku odtrhne skupinka bojovníků, vybaví se pochodněmi a odklusá do tmy.

Někde blízko je teď slyšet bolestné bučení krav přecházející v uširvoucí ryk. Několik tuctů dobytčat tam řve strachy i bolestí. Ryk sílí, pak umlká.

U totemu, mezi planoucími ohni, snožmo poskakují bojovníci. Úsečně, rytmicky vykřikují. Bodají oštěpy do výšky, dodávají si odvahu. Připravují se zemřít.

Všichni, kteří zůstali, jsou zasvěceni smrti. Nedoufají ve vítězství. Andres v náhlém prozření pochopil, co se stalo na pastvinách: místní bojovníci pobili dobytek. Nepřátelé nezískají žádnou kořist.

Posledních pár samic vleče mláďata k bráně. Opozdily se.

Nemají moc šancí dostihnout kolonu.

Vlastně už nemají žádnou šanci.

Noc ubíhá, měsíc se překlápí k obzoru.

A co já? uvědomuje si Andres. Napadá ho, že měl nejspíš odejít s Floydem.

Prodírá se zástupem bojovníků k totemovému kůlu.

„Stíne! Zeptej se na Karin!“

Goblin se ohlíží. Je rozpálený do bělá. Touží bojovat a zabíjet. „Ty jsi tu ještě, lodivode?“

„*Ajíí! Jahhh!*“ zaznívá na severní straně.

Nepřátelé jsou tady.

„Ajíííí! Jajahhhhh!“

Ze tmy se noří skřeti válečník, podoben duchovi. Úprkem přebíhá k palisádě. V běhu se odráží, vyskakuje. Přeskakuje mezerou mezi rozchlípenými sloupy.

„Ajíííí!“

Skřet je téměř nahý, pomalovaný bílou barvou. Na hrudi má bíle vykreslená žebra, přes tvář namalovanou lebku. V pazourech svírá zakřivenou čepel na prodloužené násadě.

Přelétá skrz palisádu, dopadá na zem. Dlouhými skoky se řítí k chumlu u totemového sloupu. Ječí z plna hrdla.

„Ajíí! Jajajahhh!“

Seká poprvé, ze zaskočeného orka vystřikuje krev. Seká podruhé.

Sršňovi skřeti se probírají z ohromení. Mění se v chumel zmítajících se paží a bodajících oštěpů.

Řvou.

Andresovi buší srdce až v krku. Útočník, rozpálený zuřivostí, se vrhl vstříc jisté smrti. Rozsekávaný na kusy umírá spokojeně: sprovodil ze světa dva, možná tři nepřátele.

Tohle mohl udělat jen ork!

Mezerami v palisádě proskakují další bíle pomalovaní útočníci. Je jich pět či šest a už nemají takové štěstí. Padají pod čepelemi Sršňových skřetů.

Sršeň řve hlubokým a silným hlasem. Skřeti se ztišují. Místo toho je slyšet jekot ze tmy. Nepřátelé obešli palisádu a napadli opozdilé uprchlíky.

Měsíc se sklání k obzoru, stříbrná záře matní.

Sršeň vydává povely. Třicítka bojovníků se vybavuje hořícími pochodněmi. Odbíhají do tmy. Uvnitř palisády jich zůstává ještě dost a dost. Jistě několik stovek.

Ze tmy se ozývá řev. Někde, mimo dohled, se bojuje.

Sršňovi válečníci zapalují hoogany postavené venku za palisádou. Přístřešky jsou pokryté několika vrstvami rákosových rohoží. Trvá chvíli, než se ohně rozhoří, pak už plameny šlehají vysoko. Noc se rozjasňuje.

Andres, odstrčený davem, se znovu prodral ke Stínovi. Rve ho za hubenou paži a ječí mu do ucha: „Stíne! Zeptej se na Karin!“

Stín má v obličeji nepříčetný výraz. Z koutků úst mu tečou žluté sliny: „Ay kór fan hú! Člověče, utíkej! Utíkej rychle! Já tady dneska umřu!“

Měl by utéct? Určitě. Jen kdyby to šlo.

Noc se rozprskla na střepy – jako keramická váza, do níž udeřilo kladivo.

Osada je teď obklopena prstencem hořících obydlí. Plameny šlehají i uvnitř opevnění. Sršeň nechává spálit vše, co by mohlo být nepřátelům k užitku.

Ve škvíře palisády uvízl nepřítel. To, co se z něj dostalo dovnitř, je rozsekané na kusy. Jiný ork leží na zemi, dva Sršňovi skřeti po něm stále ještě dupou.

Za branou se povalují mrtvá těla, nepřátelé tam

zmasakrovali opozdilce. Nějaké mládě tahá za vlasy ležící skřetici, pokouší se ji zvednout.

Andres cítí, že nad sebou ztrácí kontrolu. Stačí už jen maličko a začne řvát hrůzou.

Ze tmy přibíhají bíle pomalovaní nepřátelé. Tihle jsou obezřetnější: vybavili se zbraněmi na dálku. Roztáčejí praky. Noc se rozechvívá zvláštním drnčivým zvukem.

Jako by padaly hvězdy. To se shora sype déšť oblázků.

Kameny narážejí do palisád, dopadají na zem. Buší do skřetích těl i do hlav. Každý z cílů vydává při zásahu jiný zvuk.

Někdo křičí. Někdo chroptí.

Z temného místa, které neosvětlují plameny, burácí hrom a šlehá plamen. A ještě jednou. A znova. Valí se odtamtud bílá oblaka kouře.

Přilétá další smršť oblázků doprovázená bolestivým, vystrašeným či nenávistným jekotem.

Pak přichází opravdový útok.

Klín asi padesáti nepřátel, samí bíle pomalovaní skřeti, se vrhá proti palisádě. Protlačují se škvírami mezi kůly, stávají se terčem pro oštěpy Sršňových bojovníků.

Pár jich je uvnitř. Evou, cení zuby, naprázdno mávají zbraněmi.

Stín jim běží vstříc.

„Jsem Stín ve tváři!“

Skáče do kotoulu přes rameno. Kutálí se, v té nejvhodnější chvíli mává kamennou sekerou.

Noha nepřátelského orka se podlamuje, koleno právě přestalo být kolenem.

Stín vyskakuje na nohy, doráží nepřítele ranou do hlavy.

Otočkou se vyhýbá oštěpu, plochým obloukem bije

dalšího skřeta do žeber.

Domácí skřeti, strženi příkladem, vyrážejí vpřed. Bodají oštěpy, tlučou sekerami. Koušou, drápou.

Padesátka útočníků je zmasakrována během několika okamžiků. První skutečný útok byl rozdrcen.

Andres se mimoděčně ohlíží po Sršňovi. Starý ork stojí pod totemovým kůlem, naprázdno mává kladivem. Burácivým řevem povzbuzuje bojovníky.

Ze tmy duní osamělý hrom. Sršeň o půl kroku ustupuje. Něco ho postrčilo dozadu. V prsou má díru. Udiveně se na ni dívá, dokonce do ní strká prsty. Vejde se tam ukazovák i s prostředníkem.

Sršeň klopýtavě vyráží vpřed. Míří k palisádě, do které byly, při útoku nepřátel, provaleny díry.

Mezi hořícími hoogany přicházejí lesklé postavy. Ďáblové.

Ďáblové? Možná to jsou jen lidé v lesklé zbroji.

Zastavují se, první řada pokleká, druhá stojí. Zakládají do ramen pažby hromových holí.

Sršeň se prodral škvírou. Stín ve tváři už je také venku. Za nimi se mezerami protlačují bojovníci ze Sršního hnízda.

Neuspořádaný dav vedený Stínem utíká k *ďáblům.* Těžce raněný Sršeň jim nestačí. Klopýtá jen co noha nohu mine.

Řev. Křik.

„Jsem Stín ve tváři!“

Osamělý povel v cizí řeči.

Z ústí hromových holí šlehají plameny, valí se bílý dým. Zvuková vlna je tak silná, že Andrese na chvíli ohluší.

Stín je zdvižen do vzduchu. Neviditelná vichřice jej trhá na kusy.

Přední řada domácích padá, jako by ji přejela kosa.

Nové zaburácení z hromových holí. Olověné kule klestí v davu celé ulice.

Paedwanští střelci ustupují pár kroků dozadu. Tam už stojí připravena další řada. Kopiníci zapírají ratiště svých zbraní o zem a nastavují hroty jako šikmý, ježatý plot.

Zatímco se skřeti rozbíjejí o hradbu z kopí, ládují střelci hromové hole. Trvá jim to jen chvilku.

Nové zahřmění.

Noc je plná bílého kouře.

Andres utíká. Protáhl se škvírou v palisádě, ani si nevšiml, kdy se to stalo. Běží přes pastvinu. Snaží se držet směr, kterým odešel Floyd Bartlett.

Měsíc spadl za obzor, hořící hoogany pohasínají. Noc je temná.

Za zády mu burácí další salva, snad šestá či sedmá. Tam někde stále ještě stojí Sršeň, několikrát postřelený a spíš mrtvý než živý. Každá chvíle, kterou se udrží na nohách, se připíše k dobru uprchlíkům.

Pach **smrti** z pobitých dobytčat je omračující.

Noc je temná.

Na Andresova záda doskakuje padesát liber tuhého svalstva a kostí. Lodivod padá na obličej.

Do uší, ohlušených po salvě z hromových holí, se mu vrací sluch. První, co slyší, je hluboké psí vrčení.

Tiskne obličej do prostydlé země. Jedním okem vidí, jak po svahu schází několik postav.

Někdo na Andrese svítí lucernou.

Mužský hlas v obecné řeči: „No ne? Tohle je člověk!“

Andres se vzepřel na loktech.

Do hlavy ho práskl obušek a zbavil vědomí.

Měsíc se zakutálel pod obzor. Noc je temná. Světlo blikotajících hvězd nemá žádnou sílu.

Nad východním obzorem se rozchlípil světlý proužek.

Floyd je vzadu, pobízí skřety k větší rychlosti. Neuspořádaný chumel klopýtá k blednoucímu obzoru. Vypadá to, že tihle jsou už poslední. Míjí Floyda s Drobečkem a mizí ve tmě.

Proud uprchlíků se roztáhl do délky snad dvou mil. K jihovýchodu, k odleskům hvězd na hladině, se pohybuje řádka pochodní. Celo kolony už dorazilo do rákosí.

„Počkáme, jestli ještě někdo přijde," chrčí Floyd.

„Odříznou nás," namítá Drobeček.

„Probijeme se. Svítá. Cestu najdeme snadno."

„Neříkal jsi, že pro orky nebudeš krvácet?" pošklebuje se Drobeček.

Floyd vztekle syčí: „Kde je Paul?"

„Je vepředu s Perette. Neopustí ji, to přece víš."

„Paedwankové vypustí psy! Potřebuju Paula, aby je postřílel! Musíme chvíli držet stezku do rákosí!"

„Sss! Někdo přichází!"

Ze tmy se ozývá hluk. A také bučení. Někdo sem přichází potmě a poslepu. Žádné pochodně? To je divné.

Světlý proužek na východě se změnil v pás, takže je trochu vidět. Floyd rozeznává obrysy skřetů. Proti obloze se ježí hroty vztyčených oštěpů, jsou to tedy bojovníci Kairó-chata.

„Zeptej se, co jsou zač," vybízí Drobečka. „Je za nima ještě někdo? Jak dokážou jít potmě?"

„Já umím po vašem," zní ženský hlas. „Odkryj to, Chymmisi."

Tmu prořezává jasné světlo. Vyčouhlé orčí mládě zdvíhá

člověčí lucernu, takže Floyd vidí, kdo to přišel: asi pětadvacetičlenná skupina, z toho deset bojovníků. Vedou čtyři krávy.

Je s nimi i *člověčí* žena. Dlouhovlasá zrzka v elfské haleně a v šedé sukni. Na zádech jí visí široká šavle.

„Kdo jsi?“ ptá se užasle Floyd. „Kde ses tu vzala?“

„A kdo jsi ty?“ odsekává zrzka. „Můžeš mi říct, co se tu děje?“

„Já jsem Floyd Bartlett. Přišel jsem varovat Sršně. Slyšelas to hromobití? Paedwankové napadli Sršní hnízdo. Za chvíli se pustí za námi. S paedwanky přišli orkové Dazze Göck Ylla!“

„Do prdele… Takže je to pravda… Co chcete dělat? Utéct do bažin?“

„Je tam ukrytá cesta! Vede nejspíš až k Hrázi!“

„Ukrytá cesta? Jak je to možné?“

Teprve teď Floyd pochopil, s kým mluví. „Ty jsi Karin! Karin, kterou hledá ten lodivod!“

„Cože?“

„Včera s námi přišel nějaký muž… Jak jen se jmenoval?“

„Nejmenoval se Andres?“

„Ano! Lodivod Andres z Elblaggu!“

„Achö te wak hogch!“ vyjekla žena. „Ne! Kde se tu vzal? Proč zrovna teď? Kde je? Řekni, kde je v tuhle chvíli!“

„Já nevím! Ztratil jsem ho z dohledu… Byl s ním gobliní bojovník Stín ve tváři… Postará se o něj!“

Skřítě, držící lucernu, je přerušuje: „Achäd orok, en thaem! Nepřátelé, maminko!“

Ukazuje do tmy. Floyd se ohlíží, nevidí však nic. Jen noc,

„Co se děje?“

„Dazzovi skřeti obešli pahorky! Jsou tady!“

„Já nic nevidím! Je tam tma!“

„On vidí potmě! Za chvíli jsou tady!“

„Jestli se nedostaneme do rákosí teď hned, tak je s náma konec. Musíte utíkat!“

„Na to už je pozdě…“

Na svahu se rozžínají pochodně. Během chvíle jich tam svítí několik tuctů. Takhle zdálky to vypadá jako roj světlušek.

Chumel jisker se dává do pohybu k řádce světýlek směřujících do rákosí.

„Mám chuť zabít pár skřetů,“ chrčí Floyd. „Drobečku, hni se!“

„Počkej! Půjdu s váma,“ křičí Karin. Obrací se k orkům: „Va chako arch! Y go ruzoch! Chymmisi, povedeš ostatní tmou! Obejděte bojiště! Dostaňte se do rákosí dřív, než se rozední!“

„Maminko…“

Karin mu vlepí na tvář polibek, pak si od něj bere lucernu: „Jdi už! Sejdeme se v bažinách! Musíš odvést ty krávy, jinak umřeme hladem!“

Odspoda zní křik. Bojechtivý ryk orků i zoufalý jekot samic.

Karin zdvíhá lucernu: „Dazzi! Ty zkurvenče! Kde jsi!“

Otáčí se k bojovníkům: „Adochrak! Adochrak!“

Floyd umí řeč orků natolik, aby věděl, že to znamená *Zabíjejte! Zabíjejte!*

Karinina lucerna osvětluje pastvinu. Utíkají po svahu: Floyd, Drobeček, Karin a desítka bojovníků ze Sršního hnízda. K místu, kde nepřátelé napadli uprchlíky, to mají necelou půlmíli.

Nebe se rozjasňuje. Jsou vidět obrysy předmětů a postav,

ale zatím ještě žádné barvy. Jen černá a různé odstíny šedi.

V trávě leží desítky poházených pochodní. V blikotavém světle se míhají siluety, které se rozdělily na dva druhy: na tmavé a na světlé. Tmaví jsou uprchlíci ze Sršního hnízda. Světlí nepřátelé, kteří se natřeli bílou hlinkou. Podobají se duchům. Je to šikovné opatření. Na první pohled poznají, kdo je spojenec a koho můžou zabít.

Takže zabíjejí všechny tmavé. Jde to snadno. Jen tu a tam se jim postaví na odpor osamělý bojovník.

Zabíjejí a líbí se jim to. Pach krve a *strachu* je vydražďuje k dalšímu krveprolévání.

Světlé a temné skvrny utíkají v jediném chumlu. Tmavé se hroutí do trávy, jako by je podetínala obrovská kosa.

Bíle pomalovaní nájezdníci buší do všeho, co se hýbe.

Pastvina je pokryta hrbolky, z nichž některé stále ještě křičí bolestí.

V chladném vzduchu čpí krev, moč i výkaly z rozpáraných střev.

„Pojďte! Pojďte!“ řve Drobeček.

Roztroušené bíle pomalované postavy se ohlížejí. Obracejí se k novým příchozím, shlukují se do houfu.

„Adöchrak! Adöchrak!“ ječí zrzavá Karin. Rozpřahuje se, háže lucernu co nejdál.

Lucerna dopadá na trávu a puká. Z rozlitého oleje šlehají plameny. Bíle pomalovaní orkové, opilí zabíjením, se sbíhají ze všech stran.

Tady zůstal ještě někdo naživu?

Floyd s Drobečkem zvolňují, pouštějí před sebe bojovníky ze Sršního hnízda. Ti, z rozběhu, zabodávají oštěpy do soudkovitých trupů nepřátel.

Řev. Nenávistný jekot.

Domácí i nepřátelští orkové se slévají do jediného chumlu. Bodají oštěpy, tlučou kladivy, sekají čepelemi. Válejí se v hořící trávě, zapálený olej jim ulpívá na kůži.

Drobeček se shýbá k pohozené louči, zapaluje doutnák hromové hole.

Floyd se ohlíží: „Karin! Obejdeme je! Musíme do rákosí!“

Jenomže zrzka už tam není.

„Práásk!“ hřmí po Floydově boku. Drobeček odpálil Polibek.

Olověný kartáč pleskl do skřetích těl. Řev mění tóninu, náhle zní o hodně výš.

Desítka domácích je ztracena. Každý z nich sice dostal alespoň jednoho protivníka, nepřátel je však desetinásobná přesila.

Orkové ze Sršního hnízda jsou utloukáni kamennými sekerami, rozsekáváni zubatými šavlemi.

Bíle pomalovaní skřeti, roztroušení na pastvině, zírají na záři planoucího oleje. Hledají, odkud přichází zvuk boje.

Floyd se rozbíhá, aby obešel nasvícený plácek. Noha mu ujíždí po něčem mazlavém.

„Do prdeleee!“

Padá na bok.

Pokouší se vstát, ruka se mu propadá do teplé hmoty. Zápěstí mu svírají kličky kluzkých střev.

„Pro Bledou paní!“

Kousíček od sebe slyší známé zvuky: Drobeček *krmí* hromovou hůl černým prachem, strká do ní sáček s kousky olova.

Hořící olej z rozbité lucerny pohasíná.

Svítání popošlo o další krok, tma se změnila v šero. Náhle

je vidět až k rákosí.

Do této chvíle se mohli skrýt ve tmě. Teď už to nejde.

Po svahu se táhne pás několika stovek mrtvých a umírajících těl. Leží tu samice, mláďata, pár bojovníků a dokonce i několik koz, které uprchlíci vzali s sebou.

O míli dál utíkají do rákosí ti, co přežili.

Bíle pomalovaní skřeti se shýbají k mrtvým, berou si jejich skalpy. Hašteří se o bohaté kadeře samic spletené do copánků. Uřezávají uši a prsty, vytloukají spodní špičáky.

Floyd je konečně na nohách. Setřepává ze zápěstí cizí růžová střeva. V pravici svírá válečné kladivo.

„Tak dobře. Probijeme se.“

„Jo,“ přitakává Drobeček.

Krví opilí skřeti ječí, vřískají, mávají zbraněmi.

„Drobečku! Udělej nám ulici!“

„Jo!“

Půlork zdvíhá ústí hromové hole. Nepřátelé vědí, co je to za zbraň. Rozbíhají se do stran.

Drobeček míří sem a tam, skřeti uskakují, jako by na ně ukazoval kouzelnou hůlkou.

„Tady máš ulici!“ ječí nadšeně. „Zacpi si uši!“

Otáčí hromovou hůl do největšího shluku, přikládá doutnák.

Floyd si tiskne zápěstí k uším. Ví, co se stalo. Drobeček naládoval dvojnásobnou dávku černého prachu a nacpal dvě dávky sekaného olova. Zaburácení je ohlušující. Z hlavně šlehá plamen, valí se dým. Olověné kousky se zarývají do masa, trhají cévy a tepny, rozpleskávají se o kosti.

Vzápětí je ticho. Všichni kolem jsou připraveni o sluch.

Ohlušení orkové se zastavují. Křičí, ale neslyší nic. To je vyvádí z míry. Ti, kteří stáli ve směru výstřelu, si udiveně

prohlížejí svá těla. Chvíli trvá, než si uvědomí bolest.

Drobeček a Floyd se dávají do běhu. Do rákosí jim zbývá půldruhé míle.

O sto kroků dál je další shluk. Skřeti tam objevili lehce zraněnou samici a teď ji pomalu utloukají. Už jí rozdrtili kolena. Právě se chystali jít výš, když mezi ně vpadli Drobeček s Floydem.

Oba vědí, co mají dělat. Floyd se ohání válečným kladivem, Drobeček zubatou šavlí Vlaštovičkou.

Než si orkové uvědomí, že se stali terčem útoku, má jeden roztříštěnou hlavu, druhému Floyd vrazil nosec kladiva do ledviny. Z dalších tří, po Drobečkově *pohlazení,* stříká krev. Vlaštovička zanechává děsivě rozšklebené řezné rány.

Další rána kladivem, další seknutí. Zdola, shora, plochý úder z otočky. Jde jim to dobře. Využívají moment překvapení, útočí bez váhání. Bojují způsobem *udeř a uskoč.* Udeř rychleji než protivník. Uskoč dřív, než tě zasáhnou.

Každý pohyb, každé máchnutí či seknutí je však připravuje o kus dechu.

Desítka skřetů je vyřízena během okamžiku.

Utíkají dál. V jejich stopách zůstaly dva shluky bíle pomalovaných mrtvol. Z orků rázem vyprchává bojechtivost.

Bojovat se skřety je snadné. Stačí jich pobít dva nebo tři tucty a ostatní dostanou strach.

„Zpomal!“ sípe Drobeček. „Už nemůžu!“

Odzadu zní ječení, vzrušené hlasy a…

Vzdálený psí štěkot.

Do cesty jim vbíhají další bíle natření nepřátelé. Tihle ještě nepochopili, koho mají před sebou.

Mávnutí kladivem. Obloukem, ve sprše krve, se rozlétají vyražené zuby.

Floyd se protáčí, aby dal příštímu úderu razanci. Zacílení je nepřesné. Nezabíjí, pouze přeráží skřeti ruku v lokti.

Drobeček padá na kolena. Obouruč bodá přibíhajícího skřeta zespoda. Zubaté ostří probodává břicho a zakliňuje se uvnitř hrudního koše. Ork přepadává Drobečkoví přes rameno. Na toho vypadávají krvavé cucky z vnitřku.

Další ork se obrací na útěk. Floyd ztrácí pár drahocenných chvil tím, že ho doběhne a udeří mezi lopatky.

Lapají po dechu. Už neběží, jen se pokoušejí o klus. Získali si však respekt. Nepřátelé se před nimi rozestupují. Drží se dál.

K rákosí zbývá necelá míle.

Vstříc jim běží rozptýlený dav nepřátel. Tihle nechtějí bojovat. Prchají pryč od rákosí.

Před chvílí se ještě hnali za uprchlíky.

Chvíli jim trvalo, než si všimli, že jsou ostřelováni. Jeden po druhém se zastavoval, aby se podíval na šíp, který mu náhle trčel z těla. Někteří rovnou padali do trávy. Paul a Perette jsou vynikající střelci, každé zadrnčení tětivy znamená jednoho zasaženého orka.

Asi tucet nepřátel proběhl do rákosí, ztratil se mezi vysokými žlutými stvoly. Prošli – no a co? Zadní voj kolony teď kryjí ti nejlepší ze Sršňových bojovníků.

Před rákosím leží dvacítka nájezdníků. Ostatní se stahují z ostřelované zóny. Někteří řvou bolestí, v běhu si rvou šípy z těl či pitvorně poskakují.

Psí štěkot se ozývá blízko.

„Poběž!“ sípe Floyd.

„Nemůžu…“

Floyd bere Drobečka pod ramenem, vleče ho za sebou. I on sám má namále. Píchá ho v boku a má pocit, že mu

praskne srdce.

Krok za krokem.

Zvolňuje. Zpomaluje.

Zastavuje.

Ohlíží se. Orkové je sledují ve vzdálenosti asi dvaceti kroků. Je jich tu víc než stovka, dokázali by Floyda s Drobečkem jednoduše rozdupat, ale nemají vůdce. Vědí, že ti, kteří zaútočí první, zemřou. A skřetům se už nechce umírat. V pěstech drží zakrvácené skalpy, každý jich ukořistil několik. Jsou syti umírání i zabíjení.

Vyzuřili se.

Je na nich znát zvědavost. Vědí, že dvojice nepřátel neunikne, a oni se na to chtějí dívat.

Rozestupují se, mezerou probíhá pes. Je zticha, nevrčí, neštěká. To znamená, že má povel zabíjet.

Blíží se dlouhými skoky. Drobeček klekl do trávy a *krmí* hromovou hůl.

Nemůže to stihnout.

Je to snad největší pes, jakého kdy Floyd viděl. Srst má hladkou a lesklou, pod ní pracují svaly tak tuhé, že by klidně mohly být z bronzu. Odhrnuté pysky odhalují žluté zuby.

Cvičený pes je nejhorším z protivníků. Postrádá strach z člověka. Nedá se zastrašit, ani obměkčit. Trhá a kouše, dokud není oběť mrtvá. A ještě dlouho potom.

Vzdálenost mezi Floydem a psem se zkracuje. Deset kroků, osm…

Psím tělem otřáslo škubnutí. Zdá se, že se pes posunul o kousíček stranou. Možná to byl zrakový klam.

Další skok. Další škubnutí.

Pes, místo aby dopadl na přední tlapy, přepadá do strany. Dělá dva kotrmelce. Zastavuje těsně před Floydem.

Nejistě se staví na nohy, z nozder mu tryskají krvavé hleny. Z těla trčí dva šípy, jeden z nich mu zchromil nohu.

Floyd zdvíhá zbraň: „Chcípni, svině!“

Ploska kladiva práskla psa mezi oči. V náhlém tichu je slyšet zapraštění prolomené lebky.

Orkové zařvou, hned zase umlkají.

„Karoa ces!“ ozývá se vzadu za chumlem.

Skřeti se znovu rozestupují, uvolňují místo paedwanskému komandu.

Paedwankové staví oddíly ze základních buněk tvořených psovodem, střelcem z hromové hole, kopiníkem a lučištníkem. Část takovéhle buňky sem dorazila. Jsou tři. Všichni navlečení v lesklých pancířích, paže i stehna mají chráněna železnými pláty, na hlavách přilbice.

Střelec, psovod, kopiník.

Psovod popoběhl pár kroků k psovi. Zastavil se, škubl sebou leknutím – vidí, že mu Floyd vykročil vstříc.

Tasil úzký meč. Ohlíží se po ostatních.

Střelec je široce rozkročený, zdvíhá hromovou hůl. Konec doutnáku rudě žhne.

Třetí z nich, kopiník, huláká na skřety. Nejspíš chce, aby zaútočili, ti si ho však nevšímají. Odtahují se co nejdál.

Trojice paedwanků stojí osaměle a Floyd míří přímo k nim.

Střelec zapřel pažbu do ramene. Chvěje se, ústí roury opisuje kruhy.

Floyd sleduje konec doutnáku. Až se rudá tečka pohne, musí uskočit stranou. Mezi pohybem doutnáku a výstřelem je nepatrná prodleva.

Trojice paedwanků už ví, s kým mají tu čest. Poznávají pomačkaný pancíř, který kdysi nosil Gordon Fee. Dobře znají

tohle válečné kladivo. Na druhém břehu Dlouhé vody má Floyd Bartlett svou pověst.

Jak se mohl ocitnout tady? Je snad démon a umí létat?

Floyd jde volným krokem, v chůzi rozcvičuje rameno i loket pravice.

Střelci se klepou ruce, dokonce spustil pažbu k žebrům. Má strach vystřelit. Pokud nezasáhne, přijdou o výhodu.

Psovod couvá, až se dostane na úroveň zbylých dvou.

Kopiník se ohlíží, zda od Sršního hnízda nespěchá posila. Pastvinu pokrývá pás mrtvol. O něco výš, ve vzdálenosti asi jedné míle, je shluk postav, lesknou se tam i paedwanské pancíře. Zřejmě potlačují nějaké další ohnisko odporu.

Floyd je deset kroků od nepřátel.

Za zády mu ječí Drobeček: „Uskoč! Mám hotovo!“

Floyd se vrhá do strany a k zemi. Dvakrát se překulí. Odzadu burácí Polibek.

Sekané olovo bubnuje o pancíře.

Nikdo z paedwanků snad není ani zraněn, na chviličku však pustili ze zřetele Floyda.

A Floyd už je u nich.

Napadá kopiníka. Naznačuje úder zprava. Zašlapuje pravou nohu dozadu, protáčí se a bije zleva. Nosec kladiva proráží pancíř těsně nad břichem, tam, kde končí žebra.

Kopiník se vypíná na špičky, ale Floyd už se jím nezabývá.

Levou pěst vráží do střelcova obličeje. Pro zvýšení účinnosti má navlečenou rukavici s vyztuženými klouby.

Strefuje se těsně pod okraj železného klobouku. Nosní kůstky praskají.

Psovod bodá mečem. Floyd se stíhá taktak otočit, aby nastavil hrudník. Hrot naráží do pomačkaného pancíře,

klouže stranou.

Floyd je ramenem navalený na střelci. Pouští kladivo, které uvízlo v pancíři kopiníka. Vyvléká zápěstí z poutka. Pravičkou popadne tělo hromové hole, levicí svírá *rouru.* Bláhový střelec ještě vůbec nevystřelil.

Střelec nechce zbraň pustit, Floydovi ovšem stačí jen zapáčit. Natáčí ústí k psovodovi, který se znovu pokouší bodnout.

Tenhle trik se Floydovi už jednou povedl. Sebrat paedwankům zbraň a použít ji – to umí docela dobře.

Žhnoucí konec doutnáku se sklání.

Zaburácí výstřel.

Olověná kule probila pancíř psovoda. Pažba strčila zpětným rázem do boku střelce a srazila jej na zem.

Za Floydovými zády zaznívá ošklivý zvuk – jako když pila přejede po plechu. Někdo tam řve v hnusném paedwanském jazyce, ale střelec ani kopiník to není.

Floyd se ohlíží.

Aniž si toho všiml, dostavil se i lučištník. Přes dav orků nemohl vystřelit, proto, ke své škodě, šel blíž. Drobeček mu zaútočil na nohu. Zubatým ostřím přejel po zadní části stehna. Čepel našla mezeru mezi chrániči.

Floyd cloumá násadou kladiva a uvolňuje nosec z kopiníkova pancíře. Mává rukou, ploska zasahuje střelcovu tvář a vráží lícní kost až někam k protějšímu uchu.

Lučištník se kutálí po zemi. Nemůže se postavit, protože je zchromený. Uhýbá Drobečkoví, který po něm seká Vlaštovičkou.

Floyd sbírá odhozené kopí. Chvíli vyčkává, pak, s rozmyslem a obouruč, vráží hrot do lučištníkových zad.

Kopí probodlo zádový plát, prošlo tělem, prorazilo i

přední díl. Přibodlo paedwanka k zemi. Ten se zoufale zmítá, ale jen se protáčí kolem ratiště.

Floyd si uvědomuje, že přestal sledovat orky. Pokud by chtěli zaútočit, právě promeškali příležitost.

Do uší se mu zařezává ječivý křik: „Iiiíiizironk! Iiiíiizironk!“

Rozhlíží se. Bohové, divte se, skřeti prchají.

Na pastvině stojí Perette. Dosud byla ve svém elfském plášti neviditelná, teď shodila kapuci a ukázala světlé vlasy. Vypadá to, jako by se tam vznášela osamocená světlovlasá hlava.

Posílá šíp za šípem: „Iiiíiizironk! Iiiíiizironk!“

Ze strany přilétají další přesně zacílené šípy. Paul také ječí: „Chawyna!… Chawyna!… Chawyna!“

Za každým slovem zazní plesknutí, jak se šíp zakousne do skřetího těla.

Drobeček se shýbá, bere si od mrtvého střelce volský roh naplněný černým prachem: „Tohle jsem potřeboval… Už jsem byl skoro na dně. A ještě nějaké olovo…“

Přibodnutý kopiník se stále hrabe kolem dokola ratiště. Už nekřičí, jen chroptí.

Nahoře na pastvinách se leskne paedwanská zbroj. Je otázkou chvilky, než jich tu bude plno. Další paedwankové, další psi.

„Padáme odsud,“ křičí Floyd. „Mizíme!“

Nemůžou běžet, na to jim nezbývá dech. Prostě jen odcházejí. Rákosí se přibližuje, až jsou u něj.

Z pastviny vybíhají jazyky pevné země. Za normálních podmínek by bylo nemožné najít ten, z něhož vychází cesta. Orkové však věděli, kudy jít.

Ani Floyd teď nemá problémy. Stopa uprchlíků je víc než

zřetelná.

Rákosí šustí ve větru. Vyrůstá tak vysoko, že přes ně není vidět.

O kus dál, na rozbahněném, rozdupaném pásu země čeká šestice Sršňových orků. Támhleten starý skřet, oblečený v přehozu z černobíle strakaté hovězí kůže, je Sršňův bratr Akô. Ostatní jsou Sršňovi synové a synovci. Sršeň jim věřil nejvíc ze všech, nebo si prostě přál, aby přežili. Poslal je s uprchlíky.

„Drobečku," obrací se Floyd na půlorka, „řekni jim, ať ostatní popoženou. Musíme jít co nejrychleji."

Drobeček brebentí v temném skřetím jazyce, starý ork Akô nesouhlasně odpovídá.

„Říká, že samice a mláďata si musejí odpočinout."

„Ne! Řekni mu… Vítr vane od jihu… Musíme se dostat co nejdál! Pak zapálíme rákosí! To nepřítele zdrží!"

Drobeček překládá, orkové chápavě přikyvují.

Z mokřiny znějí čvachtavé zvuky. Vodou se tam brodí něco většího.

Orkové napřahují oštěpy, Paul a Perette napínají tětivy.

Rákosí se rozhrnulo. Jedna za druhou z něj vycházejí čtyři strakaté krávy. Na krku té první, přidržujíc se za rohy, napůl sedí a napůl visí vyčouhlé skřite.

Akô vydává povel, orkové sklánějí zbraně.

„Říká, že je to *divné mládě,*" překládá Drobeček.

„Divné mládě? Ale vždyť je to ten Chymmis, Karinin syn!"

Teď, za úsvitu, jasně vidí, že Chymmis je opravdu *divný.* Postavou se podobá člověčímu klukovi – není ani přihrbený, ani křivonohý. Pleť má světlejší než orkové. Z *člověcky* vykrojených rtů mu vyčnívají drobné spodní špičáky.

„Aho dek? Maminko?“ zaskřípal Chymmis plačtivě.

Floyd se k němu dobrodil mělkou vodou: „Není s námi. Možná prošla. Perette, neviděla jsi *člověčí* ženu?“

„Ne, nikoho takového… Kde by se tu vzala lidská žena?“

Floyd k chlapci natáhl ruku: „Musíme jít! Postaráme se o tebe, Chymmisi!“

Čtyři krávy, ať svým mlékem nebo masem, mohou zachránit desítky uprchlíků před vyhladověním.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ZAJATCI DÉMONŮ

Karin ani nenapadlo, aby se zúčastnila boje. Věděla jen, že musí dovést desítku bojovníků do šarvátky. Bez jejího velení by se rozutekli do tmy.

V okamžiku, kdy hodila lucernu, změnila směr. Zabočila napravo. Poslouchala, zda neuslyší bučení krav. Doufala, že za chvíli najde Chymmise.

Nalevo od ní vypukl boj. K hořícímu oleji se stahovaly tucty nepřátel. Podařilo se! Teď může s Chymmisem proniknout do rákosí.

Běžela tmou a vykřikovala synovo jméno.

V prvním svítání náhle pochopila, že zamířila špatným směrem. Místo, aby přeběhla dvoumílový úsek až k rákosovým polím, vydala se podél svahu. Zatoulala se sice dál od bojiště, ale do rákosí jí zbývaly stále ještě ty dvě míle.

Dobře. Zkazila to, ale nic není ztraceno. Chymmis určitě prošel, přidal se k hlavnímu houfu. Ona už je nedostihne, v cestě jí stojí nepřátelští orkové. Pokud si však pospíší a popoběhne ještě o kus dál, schová se pod obzorem. Doběhne k rákosovým polím, projde pár mil do bažiny a tam se ukryje.

Jen rychle, dokud je ještě šero.

Žádný čas jí však nezbýval. Po svahu přibíhal obrovský pes.

Mohla před ním utíkat, ale on by ji dohonil.

Mohla s ním bojovat, jenže proti jeho zubům neměla šanci.

Zvolila třetí možnost.

Dokázala *mluvit* se zvířaty, což byla součást jejího dědictví po elfské babičce.

Vstoupit do hlav divokých zvířat je snadné. Vnuknete jim představu přátelství, touhy, bezpečí, potravy… Zvířata za vámi přijdou, pokud nejsou příliš hladová nebo nemají období říje.

Myšlenkou je možné zapudit lovící šelmu. Někteří elfové dokáží přivolat vlky a medvědy, aby bojovali na jejich straně.

Se psy je to mnohem těžší. Psi jsou zavázáni svým pánům. Jejich vůle musí být zlomena, to se však podaří jen někdy.

Karin ovšem ví, jak na to. Procvičovala to znovu a znovu, když se v dřívějších dobách potulovala Pohraničím. V lidských osadách odvracela psy od jejich majitelů – buď z pomsty, nebo z čiré zlomyslnosti.

Vyslala k psovi *myšlenku.*

Stůj! Zůstaň stát!

Nezdálo se, že to má nějaký účinek.

Doprovodila *myšlenku* gestem: natáhla levici, sevřela prostřední tři prsty v pěst, malíček i palec vytrčila do strany.

Podvol se mi!

Užasla, jak to bylo snadné. Obrovský hafan zvolnil. Zavrtěl pahýlem useknutého ocasu a doběhl ke Karin docela pomalu.

Položila mu dlaň na temeno hlavy. Vyslala *příkaz* přímo skrz paži. Nevěděla přesně, jak to funguje, ale zabíralo to. Rukou jí probublal chvějivý, velice nepříjemný proud.

„Teď jsi můj," řekla. A bylo to tak.

Shora zaslechla křik. Přibíhali dva muži v lesklých pancířích a železných kloboucích. Volali neznámou řečí, zjevně vybízeli psa. Pak jeden z nich pozdvihl zvláštní

podlouhlou věc. Nejspíš to byla ona *hromová hůl,* o které už Karin slyšela.

Nezamířil na ženu, ale na psa. I střelec už slyšel o elfech, kteří dokáží *zmámit* zvíře.

„Zabij ho," sykla Karin a mávla rukou. Pes jí nemohl rozumět, Karin však doprovodila slova *vnuknutím* nenávisti.

Obrovský hafan se rozběhl ke střelci. Zaburácel výstřel, olověná koule vytrhla ze země drn.

Nezraněný pes se vrhá na střelce. Sráží ho naznak.

Nezabíjí ho. Předními nohama mu stoupá na hrudník. Slintá mu do obličeje, hlasitě vrčí.

Druhý muž, ozbrojený kopím, se otáčí a křičí v cizí řeči. Přivolává pomoc.

Karin má nakročeno k útěku, nemůže však dopustit, aby se o ní dozvěděli ostatní. Utíká po svahu nahoru.

Kopiník se po Karin ohlíží právě včas. Je to pomenší chlapík středního věku, na snědém obličeji si pěstuje nakroucený knír a úpravnou bradku.

Karin seká šavlí, jednou a hned znova.

Poprvé měla štěstí. Strefila se mezi železný límec a okraj kloboukovité přilby. Ostří rozetlo paedwankovu tvář.

Podruhé už ne. Paedwank nastavil okované ratiště kopí.

Další dvě rychlá seknutí, která muž s přehledem vykrývá.

Karin poznává, že před sebou má zkušeného bojovníka. Tenhle chlapík se jen tak nevzdá. Za pár týdnů mu zbyde zajímavá jizva a taky její skalp.

Pokud ovšem paedwankové berou skalpy.

Karin seká v rychlém tempu, desetkrát, patnáctkrát. Paedwank odráží útoky okovaným ratištěm. Jestli ho Karin nechá vydechnout, jestli mu přenechá iniciativu, tak ji paedwank zabije.

Jenže Karin má dobrou školu. Vkládá do seknutí veškerou sílu a pak, když odvedla pozornost, muži podkopává nohy. Nepovedlo se jí ho povalit, na to je paedwank příliš chytrý. Přece jej však vyvedla z rytmu.

Další seknutí je zacíleno přesně na ratiště. Ostří zasahuje mužovu tlustou rukavici a odsekává dva prsty.

Pak Karin vykopává, chodidlem zasahuje jeho hrudní pancíř. Není to ani tak kopnutí, jako spíš *odstrčení.* Paedwank vrávorá.

Karin chytá jílec obouruč a podhmatem. Vráží hrot přímo pod ty jeho kníry.

Bodla, ale nešlo to hluboko. Paedwank škubl hlavou, otočil se, odstrčil čepel předloktím.

Z odseknutých prstů crčí krev. Ratiště vypadává ze zmrzačené pravice.

Paedwank zaváhá.

Horizontálním seknutím ho šlehla přes kořen nosu. Tentokrát to vydalo ten správný zvuk – jako když se sekera zasekne do špalku.

Paedwank se hroutí do trávy. Karin mu vylamuje čepel z lebky. Ostří je potřísněno mazlavou šedou hmotou: konečně se prosekala k mozku.

Přešla k tomu druhému.

Střelec leží naznak, poulí oči. Na rozdíl od kopiníka je mladý, bezvousý, téměř chlapec.

„Uhni," říká Karin psovi.

Mává pravicí, ostří se zakusuje do střelcova krku těsně nad železným límcem. Hladce projíždí měkkými částmi a zaráží se o páteř.

Pes vrčí a zní to jako vzdálené burácení bouře.

Vrčí, protože po svahu scházejí orkové.

Na útěk už není ani pomyšlení.

Orkové jsou dvojího druhu. Jedni téměř nazí, šedou kůži si natřeli na bílo. Teď už je bílý nátěr setřený či zacákaný krví. Druzí však jsou oblečení po lidsku – do kožených kalhot a brigantin či pomačkaných pancířů. Ti *druzí* jsou nepochybně bývalí Tourainovi psi, dnes už jenom Psi, čili, ve své řeči, Hünd-ch. Hünd znamená pes, přídech zase množné číslo. A támhle…

Karin vidí známou postavu.

Chytá se té příležitosti jako tonoucí stébla.

„Gefô he are ka Göck Yll!“ ječí z plna hrdla. Znamená to: *Chci mluvit s Rychlýma očima!*

Daziar je vzápětí u ní.

„Karin? Cos to provedla?“ křičí v obecné řeči a zajíká se hrůzou. „Zabila jsi dva paedwanky! Vykuchají tě zaživa!“

Daziar vypadá víceméně jako člověk, spodní špičáky mu vyčuhují jen nepatrně. Ve tváři má pár hrudek šedé kůže, nic, co by stálo za řeč. Je vysoký a svým způsobem docela pohledný – až na ty krátké a křivé nohy. Dlouhé vlasy má začesané nazad a sepnuté do ohonu, pod spodním rtem si pěstuje chomáč vousů. Pod brigantinou má pěknou šedou košili, kalhoty na stehnech ozdobené cvočky a v rozkroku vybavené obrovským poklopcem.

Mžiká očima, koneckonců, kvůli tomu získal přezdívku.

„Dneska mi splatíš dluh, Dazzi!“ křičí Karin.

Dazz Göck Yll couvá.

„Ty jsi zabila dva paedwanky!“ řičí hrůzou.

„Běž, pse,“ syká Karin. Zmámený pes vyráží vpřed, sraženým čenichem strká do Dazzova obrovského poklopce. Dazz je náhle bledý jako stěna. Neodvažuje se ani pohnout.

„Chceš přijít o svou okrasu, Dazzi? Jestli na mě někdo

sáhne, tak ti ten pes uhryzne koule! Tohle jsem mu přikázala!“

Odzadu se ozývá volání v jazyce, který není ani obecná řeč, ani nářečí orků. Skřeti se rozestupují. Přibíhají další dva obrovští hafani. Ten *zmámený* je vítá vrčením.

Karin ke psům napřahuje levici s vytrčeným palcem a malíkem. Kupodivu má úspěch, oba psi jihnou jako beránci.

Karin odhazuje zakrvácenou šavli, kterou vzápětí zdvíhá jeden z bíle pomalovaných skřetů. Odepíná řemen s pochvou, zahazuje ho.

„Dazzi! Ty muže zabil Floyd Bartlett, rozumíš? Floyd Bartlett! Řekni to orkům! Řekni jim, ať je seberou a položí na nosítka!“

Dazz, s tváří zbrocenou potem, vykřikuje povely v orčtině. Hünd-ch v brigantinách se šklebí, zdá se, že dobře chápou. Nač paedwanky zbytečně dráždit? Jasně, byl tady Floyd Bartlett.

„Karin! Pro Bledou paní!“ vykřikuje Dazz. „Odvolej ty psy! Jinak tě paedwankové zabijou!“

Bíle pomalovaní skřeti nechápou nic, na nich ale nezáleží. Na rozdíl od Hünd-ch nemluví obecnou řečí a tak nic neprozradí. Důležité je, že popadli oba mrtvé a poponesli dál od krvavých skvrn.

Posbírali odházené zbraně, jeden si vzal na památku i odseknuté prsty. Podupali bojiště. Nikdo už nedokáže přečíst stopy.

Náhle je tu pár paedwanků v lesklých pancířích a železných kloboucích. Hartusí cizím jazykem, ukazují na mrtvé, Dazz jim odpovídá obecnou řečí promíchanou s neznámými, zřejmě paedwanskými slovy. Dokolečka opakuje: „Floyd Bartlett! Floyd Bartlett!“

Karin mezitím zakryl dav orků.

Slunce už stojí nad obzorem. Od rákosových polí přicházejí další orkové a jiní paedwankové. Orkové řvou, paedwankové pokřikují.

Karin vyrozumívá, že na druhé straně svahu, na hranici rákosových polí, potloukl Floyd Bartlett pár tuctů orků a několik paedwanků. Pak zmizel v bažinách.

Její historka začíná být věrohodná.

Zdá se jí, že je z nejhoršího venku, když na ni Dazz ukáže. Orkové se rozestupují, Karin zůstává stát.

Paedwanský velitel má stejné kníry i bradku jako chlapík, kterého před chvílí zabila. Vykračuje vpřed se zřejmým úmyslem: srazit ji ratištěm kopí.

Pes se dává do zuřivého štěkotu. Brání novou paní.

Odejdi! vybízí ho Karin. Dokonce to říká i nahlas: „Zmiz, pse! Ztrať se!“

Pes poslouchá. Odbíhá stranou a tam se udiveně rozhlíží, jako by ho právě vytrhli z hlubokého spánku.

Karin je beze zbraně i bez ochrany. Ještě tu však zbývá Daziar Göck Yll. Vbíhá veliteli paedwanků do cesty, rozpřahuje ruce a vykřikuje: „Chondoir Piedro y Ladoragossa! Chondoir Piedro y Ladoragossa!“

„Přísahám při všech bozích z bažin,“ syčí Karin. „Pokud na mne někdo sáhne, budou mě psi bránit. Támhleten hünd ti ukousne koule… Přikázala jsem mu to…“

„Přestaň!“ obrací se k ní Dazz vztekle. „Dělám, co můžu, nevidíš?“

„Jsem setník Rienzza,“ řekl ten chlapík. „Budeš mě oslovovat *pane.* Je ti to jasný, sráči?“

Andres pohnul hlavou, bolela ho, jako by ji měl prasklou. Olízl si rozpukané rty. Ulpělo na nich pár kapek vody, kterou

mu vylili na hlavu.

Chlapík ho nakopl do boku: „Tys mě neslyšel, sračko?“

Andres zasténal. Celé tělo měl rozbolavělé. Zavrtěl se, pokusil se vytáhnout do sedu. Vzepřel se na všech čtyřech.

Vzápětí se vkleče napřímil a zaječel bolestí. Přes záda jako by mu přejel rozžhavený nůž.

Někdo ho šlehnul bičem.

„Zůstaň takhle,“ přikázal setník Rienzza. „Takhle se mi to líbí.“

Andres by byl padl, ale někdo ho chytil za rameno a podepřel.

„Polejte ho ještě jednou,“ řekl Rienzza.

Vychrstli mu do tváře další kbelík vody.

„Kdo jsi? Kde ses tu vzal?“ zeptal se setník Rienzza.

Vypadal *otekle*. Na soudkovitém těle, oblečeném do zašlé kroužkové košile, seděla kulatá hlava. Rovnoměrně ji porůstaly kratičké vousy a štětinaté vlasy. Ze štětin trčel bambulovitý nos a odstávala dvě lopuchovitá ušiska. Zapadlá očka se podobala dírám vyhlodaným do nahnilého jablka.

Setník Rienzza vrazil Andresovi facku. Pro účely fackování si navlékl hrubou rukavici z vepřovice. Rozrazil Andresovi ret.

Andres mimoděk zanaříkal.

„Tak už se vzpamatuj, sračko,“ zavrčel Rienzza. „Nebo si tě podáme pořádně. Jak se jmenuješ?“

Mluvil obecnou řečí, na první poslech však bylo jasné, že pochází z Arkastie.

„Larache… Andres Larache…“

Facka.

„Andres Larache, **pane…“**

„To už je lepší,“ zašklebil se Rienzza. „Teď pěkně

vyklopíš, kde ses tu vzal!“

„Najali mě obchodníci,“ zachraptěl Andres. Cítil, jak mu otéká tvář.

„Obchodníci? Kteří!“

„Severozápadní společnost. Chtějí obchodovat se Sršněm…“

„Kecáš! Já poznám lháře na první pohled! Naložte mu trochu!“

Zezadu švihli Andrese bičem. Dvakrát. Bič prosekl košili a zakousl se do masa.

Andres se zazmítal, ale někdo ho z boku držel. Nějaký muž. Asi pětatřicetiletý chlapík v koženém kabátci a v soukenných kalhotách. Měl tmavé vlasy a krátké kučeravé vousy.

Zahlédl i chlápka s bičem. Ten byl hladce oholený, dlouhovlasý. Na první pohled se dalo uhádnout, že je bratrem muže s kučeravými vousy. Pusu měl roztlemenou od ucha k uchu. Přes kabátec si oblékl Andresovu kančí vestu. Tu, kterou ušil elf Moncharw.

„A teď pověz pravdu!“ vybídl Andrese setník.

Někdo jiný by se pokoušel bojovat, Andres však viděl, že je každý odpor marný.

Ani ho však nenapadlo, že by jim pověděl pravdu.

Oni si pravdu *nezaslouží.*

Chtějí, aby se před nimi plazil? Dobře. Ale pravdu se nedozvědí.

„Prosím vás, pane setníku,“ zakvílel. „Nebijte mě! Všechno povím! Říkám pravdu! Severozápadní společnost chtěla obchodovat se Sršněm!“

„Blbost!“ vyprskl setník Rienzza. „Co by asi tak od Sršně mohli dostat?“

„Sršeň choval dobytek! Potřeboval nářadí a nástroje! Měl zájem o obchod! Mohl společnosti dodávat artefakty z rozvalin! Společnost je vykupuje od lidských pátračů, ale od skřetů je může mít za zlomek ceny! Za pár železných seker a motyk!“

Setník Rienzza se zamyslel: „Na tom něco je!“

„Blbost!“ zasmál se odzadu ten s bičem. „Přišel s Floydem Bartlettem. Když ho budeme chvíli mlátit, dostaneme z něj kloudnou odpověď.“

Setník Rienzza se zamračil. Andres pochopil, že nadešla chvíle pro další sebeponižování. „Já žádného Bartletta neznám! Přísahám, pane setníku! Při Zářícím! Při Bledé paní! Byl už tady, když jsem přišel!“

„Byl tady? Viděl jsi ho?“

„Přišli jsme včera po soumraku! Byl tu hrozný zmatek! Zahlédl jsem Bartletta jenom na chvíli, pak odsud odešel! Nevím, co se dělo!“

„Kecá,“ ozval se zezadu ten roztlemený. „Přišel s Bartlettem.“

Andres se pokusil rozplakat. Měl všechny důvody k pláči, ale nějak se mu to nedařilo. Alespoň se pokusil předstírat pláč: „Já vůbec nevím, co se stalo! Pane setníku, vyslali mě kupci! Severozápadní společnost!“

„Můžeš to nějak dokázat?“ mračil se setník. „Jak ses sem vůbec dostal?“

„Přišel jsem přes Likario! Najal jsem tam gobliní průvodce! Oni byli zárukou, že se mnou bude Sršeň jednat! Dostal jsem od kupců ochranný amulet! Mám ho na krku…“

Zašmátral pod košilí, amulet byl však ten tam. Setník Rienzza sáhl do kapsy a vytáhl dotyčnou věc: „Takže tohle je ochranný amulet proti skřetům?“

Andres, aby dodal svým slovům větší váhu, zavzlykal: „Ti proradní goblini utekli a nechali mě tady! I když jim Společnost zaplatila!“

Setník Rienzza se znovu zamyslel. Bylo znát, že přemýšlí ztěžka a usilovně. Dokonce při tom i bezhlesně pohyboval rty.

„Je to lhář,“ ozval se chlapík s bičem. „Vydloubnu mu oko a bude mluvit jinak, aby si zachránil druhý!“

„To vůbec nezkoušej, Joachyme!“ vybuchl muž, který Andrese přidržoval. „Víš, co nakázal *chondoir*.“

„Ty jsi taky pěknej posera, Otto. Chondoir něco nakázal? Já jsem nic neslyšel! A i kdyby, nějaká nehoda se může stát, ne?“

„Ticho,“ vstoupil do jejich hádky setník. „Pověste ho támhle na bránu. Za ruce, Joachyme, ne abys ho zase věšel za něco jinýho! Necháme ho změknout!“

Otto a Joachym Andrese odvlekli k otvoru v palisádě. Místní orkové se natolik zcivilizovali, že tam vytvarovali cosi jako bránu s vysokým příčným břevnem.

Přivázali ke každé Andresově ruce řemen, ty přehodili přes břevno a zatáhli. Vytáhli ho obličejem ke zničené vesnici.

Ze všech těch hooganů, chýší a sroubků zbyly jen tři. Ostatní strávil oheň. Do jednoho z okrouhlých spálenišť nahnali útočníci zajaté orky, zbylo jich naživu sotva dvacet. Vyděšeně se vrtěli v nevychladlém popelu, vydávali úzkostné zvuky.

Všude se povalovaly mrtvoly. Ze svého *vysokého postavení* zahlédl Andres pastvinu, na níž ležely tucty zabitých krav. Krávy nechal zabít Sršeň. Stejně jako nechal spálit hoogany. Nedopřál nepřátelům kořist.

Nepřátelští skřeti bezcílně bloumali kolem. Oštěpy se šťourali ve spáleništích, ale neměli co ukrást.

Andresovi třeštila hlava. Ze zbičovaných zad mu vystřelovala bolest a krom toho ho bolelo celé tělo. Díval se za palisádu. Hledal mezi mrtvými Stína ve tváři. Zahlédl sice na vlastní oči, jak starého goblina rozervala střelba z hromových holí, ale nepřestával doufat.

Říkalo se přece, že Stín je prokletý a smrt si ho nechce vzít…

Pak jej uviděl. Tělo bylo roztrhané na kusy a hlava zakrvácená, protože z ní někdo serval skalpovou kadeř. Stín si své vlasy opečovával pro některého z těchhle bíle pomalovaných zmetků.

Andres si opakoval, že pořád ještě má šanci. Je člověkem, kterého našli v osadě orků, tedy čímsi jako bílou vránou. Tohle jsou lovci otroků a budou ho chtít použít jako otroka.

Jenom se nesmějí dozvědět o jeho spojenectví s Floydem Bartlettem.

Uvědomil si, že ztrácí vědomí. Nejhorší ze všech bolestí teď bylo samotné *zavěšení.* Natahované klouby a paže se změnily v obrovská ohniska bolesti.

Křičel a ani o tom nevěděl.

Omdlel.

Probral se a zase omdlel. Před očima mu kroužily barevné skvrny. Nevěděl, zda tam visí pár chvil nebo několik dní.

Hünd-ch se vraceli k Sršnímu hnízdu. Ve svém středu svírali Karin a Dazze.

K zástupu se připojovaly skupinky zachmuřených paedwanků. Prohlíželi si mrtvé spolubojovníky nesené na nosítkách z oštěpů. Loupali po Karin očima, občas některý z nich vykřikl a pokusil se k ní prodrat, ale Hünd-ch mu to

nedovolili.

Šli dlouho. Od místa, kde do rákosových polí vcházela cesta, to bylo do Sršního hnízda téměř patnáct mil. Jak putovali, míjeli mrtvé. Z převážné většiny se jednalo o místní, což se dalo poznat podle *oblečení* z přikrývek a hovězích kůží.

„Všimni si," ukázal Dazz k mrtvolám. „Zabili je Sršňovi bojovníci."

„Proč by to dělali?" užasla Karin.

„Zabíjeli opozdilce. Nechtěli, aby padli do rukou paedwanků… Zabíjeli je s láskou."

Dazz se viditelně třásl. Rychlým mrkáním dělal čest své přezdívce. Karin se od něj už dozvěděla, že se nájezdu zúčastnilo sto padesát paedwanků, půl druhé stovky Tourainových psů a tři sta skřetů z jižního břehu Myabewsku.

Nepřátel bylo tedy asi šest stovek, na poměry Orcigardu obrovská armáda. Sršeň však mohl dát dohromady tisícovku bojovníků, kdyby mu byl poskytnut čas. S tisícovkou orků by mohl vzdorovat a snad i zvítězit. Více než polovina bojovníků však střežila okrajové pastviny a Sršeň je neměl ve chvílí boje k dispozici.

Někteří z bíle pomalovaných skřetů byli prý původně otroci. *Ďáblové* jim slíbili volnost, když pomůžou v boji. Orkové jsou jako otroci k ničemu, vysvětlil Dazz. Nevydrží dlouho pracovat, protože nemají v povaze, aby se čímkoli zabývali vytrvale. Jsou sice silní a odolní, pokud však přijdou o svou volnost, rychle umírají. Nejlépe ze všech ras se dají zotročit lidé, řekl Dazz a Karin si tuto informaci uložila do paměti.

Paedwankové se doslechli, že obyvatelé Sršního hnízda jsou částečně zcivilizovaní a uvyklí kázni. Doufali, že zde

získají lepší pracovníky, než jsou divocí orkové z bažin. Donesly se jim také zvěsti o Sršňových stádech dobytka.

Dazz, s jistým humorem, vyprávěl, jak se paedwankové dohadovali o způsobu, jakým Sršňova stáda dostanou přes Dlouhou vodu. Teď to vypadá, že nemají co přepravovat. Sršeň nechal všechen dobytek pobít svými bojovníky.

Staly se dvě chyby. Za prvé: do Sršního hnízda proklouzl Floyd Bartlett a varoval místní orky. A za druhé: předpokládalo se, že obyvatelé Sršního hnízda budou prchat do Chawynského průsmyku. Dazz a Tourainovi Psi proto obešli Sršní hnízdo ze severu a uzavřeli cestu do průsmyku. Nikdo nevěděl, že rákosovými poli vede stará stezka k Hrázi. Netušila to ani Karin a to už tady žila pár let.

Jihovýchodní okraj pahorků obklíčili nedisciplinovaní naverbovaní orkové. Místo toho, aby vzali samice a mláďata do zajetí, povraždili je.

Začínalo být jasné, že nájezd skončil katastrofou. Paedwankové podnikli dlouhou cestu, utrpěli ztráty a získali jen nepatrný počet otroků. Obyvatelé Sršního hnízda dílem uprchlí, dílem byli pobiti, jen málokterý padl do zajetí. Z takového neúspěchu se bude někdo zodpovídat.

„Nemůžu za to," opakoval Dazz donekonečna. „Nemůžu za to, ale budou to na mě chtít hodit…"

Tohle byl jeho způsob. Věčně se omlouval i vymlouval. Když někoho zabil, mluvil o tom pořád dokola, vysvětloval, že byl v právu, že ho vyprovokovali…

Z Hünd-ch vyzařovalo znechucení. Před pár roky tvořili elitní oddíl Temného mága. Tourainovi verbíři je vybrali už jako mláďata. Dostalo se jim zvláštní výchovy a výcviku. Část z nich mluvila obecnou řečí. Byli Tourainovou pěstí, která trestala odbojné klany. *Mívali* svou hrdost. *Mívali* svou

čest.

Nebylo jim proti mysli vypořádat se s Corinem Alefem. Zvítězili, byť za cenu velkých ztrát. Na Ostrově harpyjí bojovali a umírali s chutí. Ta válka byla vedena takříkajíc v rodině. Tourainovi *sirotci* proti změkčilému, nevýbojnému Tourainovu synovi.

Nebylo jim proti mysli rozbít pár skřetích hlav, **aby si získali respekt těch ostatních.** Ale tady? Nezbyl už nikdo, aby je obdivoval. Orkové od Myabewsku, rozvášnění pachem krve, pobili všechny.

Takhle se to *nedělalo.* Samice s mláďaty byly vždy odváděny, aby posílily vítězný kmen.

Bylo tu ještě něco dalšího. Sršeň *býval* Tourainovým spojencem, *téměř* přítelem. Mnozí z Hünd-ch *bývali* v Sršním hnízdě váženými hosty.

Tím, že Sršní hnízdo napadli bez obřadného vyhlášení války, ztratili čest. A co hůř, duchové mrtvých se jim budou mstít.

Ve chvíli, kdy procházeli kolem dalšího chumlu mrtvol, zavrtěl Dazz Göck Yll hlavou: „Tohle jsem nechtěl. Oklamali mě. Oklamali i vás."

„Ehô fachter," zasmál se za ním někdo smíchem bez veselí.

Dalo by se říct, že Karin a Daziar jsou přátelé. Párkrát se potkali už dřív, když se Karin ještě potulovala Pohraničím. Takoví jako oni, míšenci bez domova, drželi pospolu.

Pak Dazzovi zachránila Karin kůži, a to doslova a dokonce dvakrát. Stačilo málo a jeho kůže, stažená zaživa, by byla pověšena na totemový kůl v Sršním hnízdě nebo na bránu Citadely.

Stalo se to v onom podivném roce, kdy skončil starý svět.

Temný mág Alarich Touraine se na jaře rozhodl, že se stane dobrodincem Orcigardu. Usmyslel si, že bude přerozdělovat potraviny z osad, kde je nadbytek, do sídel trpících nouzí. Dazze, který se kolem něj ometal a žadonil o nějakou funkci, jmenoval Hlavním administrátorem čili přerozdělovačem.

Jediná dvě místa, kde se nacházela hojnost potravin, bylo Likario a Sršní hnízdo. Kairó-chat již pár roků praktikoval pastevectví, jeho kmen zesílil. Daziar byl vyslán do Sršního hnízda, protože se předpokládalo, že likarijští goblini, Tourainovi miláčci, nebudou dělat potíže.

Vědělo se ovšem, že Sršeň se bude vzpírat, a to velmi usilovně. Daziar se chce osvědčit? Tam, na pahorcích u Chawynského průsmyku, dostane příležitost. Projeví diplomatické schopnosti a vysloužíi si ostruhy. Bylo mu dáno na srozumněnou, že musí uspět, jinak se jeho kůže objeví na bráně Citadely, už tak dost ztloustlé jinými kůžemi.

V onom podivném roce, již od časného jara, kolovaly zvěsti. Vizionář Orichalkian vyslovil proroctví, že se Touraine nedožije podzimu. Prorok si však nebyl jistý, kdo se stane příčinou Mágova skonu. Zda Gordon Fee, oni podivní paedwankové či snad Sršeň.

Ano, Kairó-chat, starý vychytralý ork, plánoval pomstu. Nemohl Mágovi zapomenout, že mu odňal milovanou elfskou manželku. Chystal vzpouru a pro tento účel se hodlal spojit s orky od Vickey. Přislíbil svou dceru Alberquianu vůdci jménem Zuřící kanec.

Daziar dorazil do Sršního hnízda ve chvíli obrovského zmatku, pár dní po tom, co Alberquiana uprchlá a Zuřící kanec se pustil do jejího pronásledování. Sršeň, rozběsněný hanbou a zármutkem, nařídil Dazzovu prodlužovanou

popravu. Byla to Karin, sestra Zuřícího kance, kdo Sršně uklidnil. Přesvědčila jej, aby Daziara nechal jít, neboť ještě nepřišel správný čas pro vzpouru. Sršeň, na Karininu radu, naplnil Dazzovy uši falešnými sliby. Dokonce mu daroval pár krav, které cestou do Citadely pošly.

Úspěch mise Mága rozradostnil. Pár dní před tím, než ho zabili, udělil Dazzovi titul *Moje pravá ruka.*

Takhle to bylo v minulosti. Karin a Dazz, dva opovrhovaní míšenci, se vždycky navzájem podporovali. A takhle, doufala Karin, to bude i příště.

Přestala mu vyhrožovat.

Cestou jí dával dobré rady. „Nesmíš jim říct, že máš krev elfů," upozornil ji například. „Pokud se dozvědí, že umíš ovládat zvířata, budou tě mít za čarodějnici a zabijou tě."

Přiblížili se k osadě. Na návrší se vynořila palisáda, za kterou stoupaly sloupy kouře. Na příčném břevnu brány visel za ruce nějaký muž. Podle toho, jak mu spadla hlava dolů, byl zřejmě mrtvý nebo omdlel.

Na cestě ležela padesátka mrtvol. Někdo jim serval skalpy. Rojilo se tu plno much. Už dávno se sice ukryly před nadcházející zimou, ale vylezly, když ucítily pach krve.

Těsně před palisádou postávala skupina *lesklých pancířů.* Jádro paedwanského oddílu.

„Chawii da chorg fa," zachrochtal jeden z Hünd-ch.

„Harou chorg fa," přidal se jiný.

Další se nevesele zachechtal a odplivl žlutý hlen. „Hofô tyro gaz osech…"

Tohle všechno byly urážky.

„Támhle je *chondoir,*" ukázal Dazz. Už předtím jí vysvětlil, že slovo *chondoir* je šlechtickým a zároveň vojenským titulem. Něco jako *rytíř* v obecné řeči.

Chondoir byl drobný černovlasý chlapík neurčitého věku. Na zachmuřené tváři si pěstoval pečlivě zastřiženou bradku. Železný klobouk si pověsil na zabodnuté kopí, takže byly vidět prořídlé černé vlasy vzadu stažené do cůpku. Neměl železné chrániče jako ostatní, jenom lesklý, nezdobený hrudní plát. Z ramen mu splýval černý pláštík. Černé byly i jeho krátké, nabírané kalhoty a střevíce. Rukávy košile a punčochy ladily svou stříbřitou šedí s pancířem.

I ostatní paedwankové byli nevysokých postav. Drobní, houževnatí, nelítostní. Nijak se nelišili od těch dvou, které Karin zabila, snad jen svými zbraněmi. Někteří drželi hromové hole, jiní kopí nebo luky. Bez výjimky byli ozbrojeni úzkými meči s rukojeťmi chráněnými zdobenými koši. Na rozdíl od zvyklostí v Pohraničí nosili meče u pasu.

Mezi lesklými pancíři postávali i žoldáci, kteří se od paedwanků výrazně odlišovali.

„Támhleten světlovlasej je bejvalej námořník z Raiggia," sykl Dazz. „Pěknej hajzl. *Chondoirův* překladatel. Bacha na něj… Ti tři na kraji jsou bývalí vojáci z Arkastie."

U *chondoira* stál vysoký plavovlasý chlapík v zašlém plátěném obleku. To je tedy *Námořník.*

Blíž k bráně, stranou od paedwanků, přešlapovali tři *týpci,* jakých se v Pohraničí potloukají tucty: *narvaný* pořízek v kroužkové košili a dva vzájemně si podobní chlápci, nejspíš bratři, oblečení do kabátců z kůže a soukenných kalhot. Ten dlouhovlasý, držící svinutý bič, se široce usmíval, zatímco vousatý koukal jaksi zakaboněně.

Za vyvrácenými sloupy palisády se rozkládal obraz zkázy: vypálená osada, mrtvá těla, země nasáklá krví. Valil se odtamtud hrozný puch.

Hünd-ch zastavili asi deset kroků před paedwanky. Dazz

popošel vpřed, téměř popoběhl. Klekl na levé koleno, dlaň si položil na srdce, sklopil hlavu: „Vznešený *chondoire*, můj pane…“

Karin si uvědomila, že velitel i ostatní paedwankové se dívají kamsi přes její hlavu. Mimoděk se ohlédla. V dálce se zdvíhal pás černého kouře.

Zapálili rákosová pole, pomyslela si zděšeně. A co Chymmis-dä? Vždyť uhoří!

Pak si uvědomila, že vítr vane směrem k ní. Byl to Floyd, kdo zapálil rákosí. Uzavřel za sebou cestu.

Od palisády zazněl rezavý hlas. Velitel paedwanků pronesl několik úsečných slov ve svém jazyce.

Námořník překládal: „Daziare Touraine! Hanebně jsi selhal! Vznešený *chondoir* Piedro y Lagoradossa je nespokojen! Zklamal jsi ho!“

„Já že jsem zklamal?“ užasl klečící Dazz teatrálně.

„Nezvládl jsi skřety! Tvoji skřeti pobíjeli všechny bez rozdílu! Kde jsou nějací otroci? Nikde! Jsou mrtví! Nebo uprchli! Jak to, že uprchli? Měl jsi jim odříznout cestu a pochytat je! Kde je nějaký dobytek? Pobitý!“

„To udělali místní skřeti!“ ohradil se Dazz. „Sršňovi bojovníci! Sršeň jim dal rozkaz, ať zabijou opozdilce i dobytek! Sršeň chtěl, abyste nedostali nic!“

„Sršeň byl varován! Někdo z tvých skřetů zradil! Možná jsi to byl ty! Nechal jsi Sršňovy orky uprchnout! Jsi zrádce, Daziare Touraine!“

„Já?“ zamžikal Dazz. „Vždyť to byl přece **Floyd Bartlett,** kdo varoval Sršně. **Floyd Bartlett** pobil vojáky! **Floyd Bartlett** odvedl skřety do rákosových polí!“

Chondoir vstoupil do hovoru několika rozzlobenými větami.

„Jak víš, že tu byl Floyd Bartlett?“ překládal Námořník. „My už to víme, ale jak ses to dozvěděl ty? Viděl jsi ho snad? Nebo jsi ho nechal jít? Nechal jsi ho utéct? Jsi zrádce nebo zbabělec!“

Dazz mávl za sebe: „Ona mi to řekla!“

Tourainovi psi se rozestoupili, odtáhli se od Karin. Zůstala osamocená na uprázdněném plácku. Chvíle udiveného ticha byla velice krátká. Přerušil ji roztlemený žoldák s bičem.

Vykročil ke Karin, zasmál se a řekl v obecné řeči: „Helemese, to je ale pěkná prcinka!“

Odpovědí mu bylo zuřivé zařvání. Jeden z Hünd-ch strčil svůj ksicht těsně k žoldákovu a poprskal ho.

Tohle stačilo. Paedwankové, kteří v tuto chvíli prakticky obstupovali Hünd-ch, namířili své hromové hole i šípy, zdvihli kopí, tasili meče.

Námořník křičí v jazyce paedwanků. Dazz vstává, rozpažuje, jako by chtěl Karin bránit. „Ona patří k nám! Ona patří k nám!“

Kruh Hünd-ch kolem Karin je náhle těsnější. Mágovi bojovníci demonstrují nespokojenost.

„Silenzza!“ štěkne velitel.

Rázem je ticho.

První se probírá Námořník. Drmolí v řeči paedwanků, ukazuje na Karin. Vykračuje k Dazzovi, strká do něj.

„Ona patří nám,“ říká Dazz pomalu a srozumitelně. Mžiká očima. „Je jako moje sestra!“

Mezi Dazzem a Námořníkem byla v minulosti rivalita. Jejich spor se právě vyhrotil. Teď je to kdo z koho. Námořník má nejlepší příležitost zbavit se Dazze navždycky.

Dazz je v Pohraničí proslulý svým mžikáním i opatrností,

která hraničí se zbabělostí. Také jsou známy jeho prudké výbuchy vzteku.

Právě přišel čas na takový výbuch.

Námořník dostal obrovskou facku. Než si stačil uvědomit, co se děje, podkopl mu Dazz nohy. Tluče ho do obličeje. „Drž hubu! Drž už konečně hubu!“

Námořník leží na zemi, z nosu mu chlístá krev. Všechny zbraně míří na Dazze.

Hünd-ch pozvedají kyje, palice, šavle. Už toho mají dost.

Dazz pokleká, rozpřahuje paže: „Vznešený *chondoire!* Můj pane! On lže! Je to lhář! *Falesári! El está falesári!* Tohle je Karin!… Je jako má sestra! *Ela… eestá… está cáre ma sór!“*

Ticho.

Vznešený *chondoir* Piedro y Lagoradossa ukazuje prstem: „Homm set!“

Námořník se zvedá. Z nosu mu teče krev, neodvažuje se ji však setřít. Pokleká vedle Dazze.

Chondoir ukazuje na Karin jednoznačným gestem: *Pojď sem!*

Karin jde tedy vpřed a kleká si vedle Dazze.

Je ticho. Pak se *chondoir* skřípavě ptá.

„Kde ses setkala s Floydem Bartlettem?“ překládá Námořník. „Kdo jsi a kde ses tu vzala?“

„Já… žila jsem tu asi dva roky… Mohu žít mezi skřety, protože jsem míšenec… Stejně jako Daziar… Velela jsem oddílu, který střežil jižní pastviny. Floyda Bartletta jsem potkala dnes ráno.“

Na *chondoirovi* je vidět údiv: „Velela jsi orkům?“

„Je velice schopná,“ vysvětluje Dazz. „Kdysi pracovala pro Mága, tak jako já…“

„Mlč!“ okřikují Dazze. Ptají se dál: „Jak víš, že to byl Floyd Bartlett? Proč jsi neodešla s ním?“

„Řekl mi, že se tak jmenuje. Vyzval mě, ať odejdu. Nevěřila jsem mu.“

„Ona je žoldnéřka,“ drmolí Dazz. „Velice schopná… Přijměte ji do oddílu, pane. Nebudete litovat…“

Tentokrát si *chondoir* nechává přeložit i to, co říká Dazz. Karin bliká v hlavě jiskřička poznání: velitel paedwanků už dávno rozumí obecné řeči! Dobře ví, o čem se tu mluví! Tohle překládání je jen divadlo, kterým udržuje své podřízené v nejistotě!

Chondoir přešel ke klečící Karin. Rukou v silné rukavici bere její rezavé vlasy, prohlíží si je. Mluví dál.

„Vznešený *chondoir* se ptá,“ překládá Námořník, „čím nám může být žena s rudými vlasy prospěšná…“

„Dokážu velet skřetům,“ vydechuje Karin. „Uměla bych je zastavit, aby při příštím útoku nezabíjeli samice a mláďata. Vyznám se v kraji. Prošla jsem celé Pohraničí.“

Ticho.

Další otázka: „Jestli jsi tak dobrá, mohla bys nám dát radu.“

„Ano! Řeknu všechno, co potřebujete!“

„Potřebujeme otroky, ale tady už je nezískáme. Poraď nám, měli bychom táhnout na Likario, nebo projít průsmykem a napadnout lidské osady u lesa Izironk?“

„Ahhhh! Za Chawynským průsmykem už nežijí žádní lidé! Pevnost Rudenrog byla vyklizena! Chawyna je opuštěná! Do Brodů se nastěhovali orkové,“ vysvětluje Karin. Námořník překládá. *Chondoir* přikyvuje.

„Nejbližší lidské sídlo na arkastské straně je Glen Karhô. Žijí tam dřevorubci. Bojovali s elfy z Izironku, teď mezi nimi

panuje příměří. Elfové však podporují orky. Orkové útočí na Glen Karhô a dřevaři jsou ostražití. Je nemožné je zaskočit. Navíc, pokud půjdete kolem lesa Izironk, napadnou vás elfové.“

„A Likario? Co nám o něm povíš?“

„Je to dobře opevněné město. V Likariu je dva tisíce bojovníků a žoldáků. Jsou vyzbrojení a vycvičení. A navíc – jací by byli z goblinů otroci? Jsou slabí.“

Chondoir se ke Karin obrací zády. Odštěkává přes rameno.

„Jsi k ničemu,“ překládá Námořník. Na zakrváceném obličeji se mu objevuje vítězoslavný úsměv.

„Počkejte,“ volá Karin. „Je tady ještě jedno místo!“

Chondoir se obrací.

„Vím o lidské osadě. Touhle dobou tam budou tři nebo čtyři stovky lidí. Je odsud stejně daleko jako Likario! Chcete přece lidské otroky ne? Tam je jich plno!“

„Co je to za místo?“

„Jmenuje se Hořká voda!“

Chondoir se tázavě obrací na Dazze a ten přisvědčuje: „Ano, pane, dva dny cesty od Likaria je takové sídlo.“

„Vím, jak se tam dostanete,“ přerušuje ho Karin. „V rákosových polích je cesta až k Hrázi! Floyd Bartlett mi to řekl! Přišel tudy! Můžete jít podél západní strany Hráze až na karavanní cestu!“

Chondoir přikyvuje. „Dobře. Promyslím si to.“

Mávl k bráně, kde na břevnu stále ještě visí ten člověk. „Nevíš, kdo to je?“

„Tady jsem člověka nikdy neviděla.“

„Prý přišel včera,“ vysvětluje Námořník. „O půl dne později než Floyd Bartlett. Zvláštní náhoda…“

Karin vstává, prochází branou, aby se neznámému podívala do obličeje.

Srdce jí vyráží až do krku.

Vždyť je to Andres!

Vědí o mně a o Andresovi? Celou tu dobu si se mnou jen tak hráli?

Nevědí nic! Oni nehrají žádné hry. Andres jim nic neřekl…

Předstírá úžas: „Vždyť já ho znám! Kdysi jsem ho viděla v Elblaggu! Stavěl lodě a pracoval pro Severozápadní společnost!“

„Pracoval pro kupce?“ ubezpečuje se Námořník.

„Ano. Dopravoval pro ně náklad po řece.“ *Chondoir* ukazuje v jednoznačném gestu. *Sundejte ho!* znamená to.

Čekala na svahu pod palisádou, tam, kde bylo nejméně mrtvol. Spolu s ní tam posedali i Tourainovi psi a paedwankové. Daziar zůstal v osadě, *chondoir* svolal do jednoho ze zachovalých hooganů poradu.

Někteří ze skřetů dostali zvláštní práci. Paedwankové je donutili, aby odsekali mrtvolám nohy a ruce. Pak jim ukázali, jak mají z kostí sloupnout maso.

Orkové teď stavějí před bránou konstrukci z planěk. Na ni zavěšují zakrvácené kosti pospojované šlachami. Vzniká něco podobného plotu.

Plot z kostí.

Karin nechápe, proč to dělají. Je to snad nějaká vizitka paedwanků?

Možná.

Plot z kostí nejspíš znamená: byli jsme tady. Území za plotem patří nám.

Je teplý podzimní den. Skřeti tělo – to není jen maso a

krev. Ve vnitřních orgánech je uzavřená moč, výkaly, žluč, žaludeční šťávy. Tohle všechno vyteklo a smíchalo se v nahnědlou břečku, která odporně páchne.

Nahoře krouží hejna ptáků. Cekají, až z osady odejdou živí a oni se budou moci postarat o mrtvé.

Karin má pocit, že to pro ni přece jen dopadne dobře. Unikla vraždění. Zabila dva paedwanky a nepřišlo se na to.

Takhle se to říká v Pohraničí: *Někdy ti to vyjde myší dírou.*

Zachránila sebe a zachránila i Andrese. Proč ten blbec přišel teď? Zrovna teď?

V Pohraničí se říká i tohle: Divné věci přicházejí v houfu.

Konečně se vrátil Daziar. Sedl si vedle Karin a mlčel.

„Tak co?“ zeptala se.

„Za chvíli odtáhneme. Malý oddíl půjde zpátky k Myabewsku a odvede otroky. My ostatní se přesuneme na jihozápadní pastviny, co nejdál od mrtvol. Počkáme, až vyhasnou rákosová pole. Dostihneme a zabijeme Floyda, zotročíme uprchlíky, pak se vydáme do Hořké vody. Poslyš, oni ti v té Hořké vodě něco udělali?“

„A tobě udělali něco tady, v Sršním hnízdě?“

Mlčel.

„A co já?“ zeptala se Karin.

„*Chondoir* tě chce,“ řekl s důrazem na posledním slovo.

„Jak mě chce?“

„Jo, já už si vzpomínám, jak to s tebou je. Když skončí říjen, okamžitě zapomínáš. *Chondoir* s tebou chce udělat to, co dělají orkové v říji se samicemi…“

„Ah! To ale není možné! Říjen už skončil!“

„Budeš to muset vydržet! Jinak je konec s tebou i se mnou!… Jen do tebe zastrčí svýho tajtrdlíka a nechá ho tam

porozhlídnout, nic víc! Pro nás dva je to otázka života a smrti!“

Mlčela. Zalykala se hrůzou. Představa páření pro ni byla nesnesitelná.

Dazz vstal. „Nejdřív se musíš umýt. Abys byla pro *chondoira* pěkně čisťounká. Támhle pod kopcem je potok. Doprovodím tě.“

Klopýtala po svahu. Kdyby ji nebyl Dazz podepřel, snad by upadla. Otupělost byla rázem ta tam.

Vlastně se dneska ještě ani moc nebála. Jistě, strachovala se o Chymmise, ale namlouvala si, že je v pořádku. Dostal se do rákosí, přidal se ke koloně.

Na ní samotné nezáleželo. Bylo jí jedno, jestli ji zabijou. Kdyby ji chtěli mučit, zabila by se sama, v sukni měla schovaný ostrý pazourkový nožík. Ale tohle?

Ta představa byla stejná, jako kdyby jí přejížděli přes zuby pilníkem.

Všechno se v ní vzpíralo. Dazz do ní hučel, přesvědčoval ji.

Bude to hned hotové… Vůbec o nic nejde… Nic na tom není, člověčice se můžou pářit pořád, i několikrát za den…

Odvedl ji o kus dál, za zástěnu z keřů, aby ji okukovalo co nejméně čumilů. Potok byl mělký, ale Sršňovi skřeti ho přehradili, udělali tu napajedlo.

Karin se svlékla, vstoupila do mělké vody. Chvíli na sebe jen cákala, pak se ponořila až po bradu.

Vyšla ven, jektala zuby. Tázavě se podívala na Dazze. *Bude to stačit?*

Podal jí krabičku z březové kůry: „Tímhle se namaž.“

„Jak?“ nechápala.

„Mezi nohama, přece. Uvnitř.“

Poslechla ho. Odvrátil hlavu, nedíval se.

Mast byla nažloutlá a žlukle páchla. Zároveň z toho byly cítit nějaké bylinky.

„Co to je?“ zeptala se Dazze. „Psí sádlo?“

„Radši se neptej…“

Přehodila přes sebe halenu z jelenice, sahala jí do poloviny stehen. Dazz posbíral všechny zbývající hadříky.

Vzal ji za loket, odváděl zpátky. Prošli kolem odpočívajících vojáků a bojovníků, přiblížili se k palisádě.

Všichni zmlkli a dívali se na Karin. Paedwankové, Tourainovi psi, spřátelení orkové. Několik stovek pohledů ji uzavřelo do maličké, těsné místnosti.

Prokličkovali mezi mrtvými skřety. Byli skalpovaní, některým odsekali ruce a nohy, aby z nich sestavili *plot*.

Chondoir ji očekával v jednom z nespálených hooganů. Dazz nešel dovnitř, jenom ji postrčil. Spadla z vysokého schodu dolů. Dopadla na kolena.

Chondoir, kompletně oblečený, stál uprostřed místnosti. V ruce držel úzký paedwanský meč. Kývl, aby přišla blíž. Pak jí nadzdvihl čepelí košili. Byl to jednoznačný pokyn.

Přetáhla si košili přes hlavu, stála před ním nahá.

Díval se, jestli je zrzavá taky v rozkroku. Byla.

Ukazoval mečem jako ukazovátkem, mluvil krátce a úsečně.

Chtěl, aby se otočila. Udělala to.

Plochým ostřím jí poklepal na vnitřní stranu lýtek. Široce se rozkročila.

Předklonila se, objala jeden z vnitřních sloupů. Lehké údery mečem jí naznačily, že má nohy trochu pokrčit.

Pak už to bylo správně.

Chondoir se nemusel svlékat. Jenom si rozepnul kalhoty.

Vnikl do ní vestoje a zezadu.

Díky té Daziarově bylinkové masti to šlo dobře.

Šlo to dobře.

Kousala se do předloktí, aby nevykřikla.

Sloup se otřásal, přes Karin se do něj přenášely *chondoirovy* nárazy. Vlastně se třásl celý hoogan.

Muselo to být vidět i zvenku. Třesoucí se hoogan? Všem těm čumilům to poskytlo dobrý důvod k veselí.

Nikdo se tam však nesmál.

Kousala se do předloktí. Dazz přece říkal, že to bude jen chvilka!

Připadalo jí, že to trvá celou věčnost.

Stmívalo se. Karavana se zastavila v řídkém háji na severním okraji pahorků. Paedwankové odvedli otroky k jednotlivým stromům a tam je přivázali.

Všichni zajatci měli připoutané ruce k opačným stranám asi tři stopy dlouhých klacků. Paedwankové některým dovolili sednout, jiní museli stát. Všichni bez výjimky však skončili s rukama zdviženýma, s rozporkou zavěšenou ve větvích.

Dál už se o zajatce nestarali. Jenom když se někdo začal projevovat nahlas, dostal přes papulu.

Tohle byl malý oddíl. Mířil na sever, k jezeru Myabewsk. Deset paedwanků, dva psi, tucet spřátelených orků. Šest ukořistěných krav, něco kolem tří tuctů zajatých skřetů. A Andres.

Byl mezi těmi, kterým dovolili sednout. Stejně po chvíli zjistil, že takhle, s rukama zdviženýma nahoru, ho čeká dlouhá a bolestivá noc.

Paedwankové měli jednoduchý systém. Nechají zajatce

bez jídla a pití, v takové poloze, aby se nemohli vyspat. Ráno už budou všichni zkrotlí, vděční za jediný doušek vody.

Nedokázal přemýšlet. Cítil se, jako by měl v hlavě slámu. Dávno už přestal mít hlad, útroby mu sevřel tupý, neurčitý pocit. Mnohem horší byla žízeň. Působila mu nesmírnou bolest hlavy.

Neuměl si představit, jak přežije dnešní noc.

Nejspíš ji nepřežije.

Omdlel dřív, než se úplně setmělo.

Probral se za tmy, rty měl vlhké. Přejel je oteklým jazykem.

„Tady, napij se," řekl někdo a přidržel mu u úst láhev s vodou.

Hltavě polykal. Uvědomil si, že má volné ruce.

O kus dál hořel oheň. V jeho odlescích se Andres snažil rozeznat, kdo ho zachraňuje.

Byl to Otto s krátkými kučeravými vousy, bratr roztlemeného Joachyma.

Vzpomněl si: Otto doprovází otrokáře k Myabewsku, kdežto Joachym a setník Rienzza zůstali s hlavním oddílem.

„Tady je tvůj kabát," řekl Otto. „Obleč si ho. Koukal jsem na tvý boty. Máš štěstí, s tou králičí kůží vypadají tak hnusně, že ti je nikdo neukradl. Dojdeš v nich až do Gordonovy země… Tohle sněz," podal Andresovi zapáchající hroudu, což byl nejspíš skřety vyrobený sýr, uloupený v Sršním hnízdě.

Jedl sýr, Otto seděl vedle něj, lokty si opíral o kolena.

„Půjčím ti deku, aby ses mohl vyspat. Nezkoušej utéct. Nemáš šanci. Prý jsi tesař, umíš stavět lodě. Když jim na druhém břehu Myabewsku ukážeš, co umíš, třeba s tebou budou zacházet slušně."

Pak dlouhou, předlouhou chvíli mlčel. Nakonec odevzdaně a beze zloby řekl: „Zkurvenej život.“

Část druhá

Starý příběh

Když studujete příběhy dobrodruhů potloukajících se v Pohraničí, dojdete nakonec vždycky k Alexu Damianovi. Když říkám **příběhy,** nemyslím tím skutečnost, ale výmysly, které se vyprávějí po hospodách či stojí v laciných spiscích. Pohádky, pověsti, báje. Mýty, chcete-li.

Prvotní příběh. Tak to nazývám já.

Alex Damian byl prvním a zůstává jediným. Ti, kteří přišli po něm, upadli v zapomnění. Gordon Fee, Thompson, Jasmína i ostatní, kteří tu byli před nimi… Znával jsem je, nebo jsem o nich slýchal. Byly to jejich příběhy, jejich dobrodružství.

Pisálci a potulní vypravěči vykradli jejich životy a přisoudili je jedinému: Alexu Damianovi.

Alex Damian…

Kdysi jsem se s ním setkal.

Matně si vzpomínám, jaký tenkrát byl: mladý dobrodruh, veselý, statečný, čestný. Vždy ochotný pomáhat těm, kteří to potřebovali.

Ano, Alex Damian opravdu prošel Pohraničím. Ať však studuji své poznámky jakkoli, vždycky mi vychází, že se zde zdržel nejvýše dva roky. Jak tedy mohl prožít všechny ty příhody, příběhy a dobrodružství, které by vystačily na několik lidských životů?

Alex Damian, chlapec, který se stal císařem.

Byl jediným synem starého císaře, následníkem trůnu. Když byl jeho otec zavražděn, měl, sotva dvacetiletý, převzít

císařskou korunu.

Alexův strýc, který je v příbězích zmiňovaný pouze jako Uzurpátor, obvinil Alexe Damiana z otcovraždy. Poslal vojáky, aby ho zatkli. Alex Uprchl z Raiggia a nebylo by se mu to povedlo, kdyby nezískal pomoc Gilberta, zloděje a vraha.

Gilbert, zvaný také Krysí ksicht, pomohl Alexovi uniknout. Uzurpátor, jehož jméno bylo později prokleto a zapomenuto, se nechal korunovat císařskou korunou. Poslal za Alexem jak vojenské oddíly, tak nájemné vrahy.

Alex Damian Uprchl do Pohraničí. Zprvu byl provázen pouze Gilbertem, brzy se k nim přidal třetí druh, černokněžník Orichalkian. Jejich družinu rozšířil zavržený elfský princ Skjúwink a posléze i Rhiiam Hügch, půlork z Hengerone.

Společně vykonávali hrdinské skutky, bojovali s nestvůrami i s orky, chránili osadníky. Objevovali poklady v rozvalinách ztracených měst. V Zrcadlových horách zabili jednoho z posledních draků. Na Varadinově stezce vyhledali mramorovou sochu, která tam po věky pokládala pocestným hádanky – a svrhli ji do propasti. Rozluštili tajemství zehghenského reliéfu. V Brodech prozkoumali staré orčí božiště a odhalili způsob, jakým je možné přivolat déšť. Vydali se zachránit elfskou kněžku Doreenu Vlnku, unesenou ptákohlavským komandem.

Dva roky. Dva roky se Alex Damian potuloval Hraničními zeměmi, ale jeho stín tu leží dodnes.

Po dvou letech se, na radu černokněžníka Orichalkiana, rozhodl podniknout protiútok – zaútočit na Císařství. V troskách starých měst získal značné jmění, a tak mohl vystrojit malou armádu. V Hengerone najal oddíl

nelítostných půlorků. Skjúwink přivolal od Vickey své věrné elfské lučištníky.

Alexových bojovníků byla necelá stovka, když prošli vévodstvím Barro. Překročili Losinavu a stanuli před Kayliroltem, nejsevernějším městem Říše.

V městě Kaylirolt se obvykle nacházela pouze pořádková posádka, tou dobou ji však Uzurpátor značně posílil. Císařští vojáci vytáhli proti Alexovi, ale on je zaskočil a odřízl od městských hradeb. Velitele postříleli Skjúwinkovi střelci, čije zahubil Orichalkian svými kouzly. Prostým vojákům daroval Alex Damian život a oni mu přísahali věrnost. S posílenou armádou táhl dál.

V první bitvě neztratil jediného muže, elfa či půlorka, další boje však nebyly tak snadné. Svedl celkem tři bitvy a ve všech zvítězil díky mistrovství elfských střelců, sveřeposti půlorků a především s pomocí kouzel černokněžníka Orichalkiana.

Orichalkian sesílal iluze útočících oddílů a vnášel zmatek do kohort protivníků. Ohnivými kouzly zapaloval zásobovací vozy, sesílal hrůzu na koně obrněných jezdců. Vysílal ze svých prstů blesky a zabíjel nepřátelské velitele.

V Říši propukalo jedno povstání za druhým, šlechtici se bouřili proti Uzurpátorovi, protože věděli, že ovládl trůn neprávem. Uzurpátor vzdoroval několika hrozbám – stále početnější Alexově armádě i oddílům vzbouřenců.

Protekly řeky krve a Alex získal císařský trůn. Povznesl své spojence – Gilberta a jeho zloděje, Rhiiama Hügcha a jeho půlorky. Skjúwink se po korunovaci vrátil do lesů, elfové nemají města v lásce… Od té doby vládl Alex Damian moudře a spravedlivě.

Je tady však ještě jeden příběh v příběhu, historka o

tisíckrát prokletém zrádci, černokněžníku Orichalkianovi.

Nejsem si úplně jistý, co se tehdy v Raiggiu seběhlo. Vím jenom, že v Orichalkianově případě (stejně jako ve většině ostatních) jsou výmysly vypravěčů lživé.

Zatím sbírám střípky informací. Až budu mít pohromadě celou mozaiku, zapíšu i Orichalkianův příběh.

Stařec odložil havraní brk a zavřel lahvičku s inkoustem. Zvenčí se ozýval křik. Rolf s Nomean se vrátili a podle jejich veselých hlasů byli úspěšní.

Za kamennou zdí zazněl dětský pláč. Malá Eirianka se probudila a dožadovala se krmení.

Stařec vstal od stolu. Namáhavě sestoupil po schodech, aby zvedl závory.

Když to udělal, padla mu rozesmátá Nomean kolem krku: „Našli jsme tam i soudek s kysaným zelím, dědečku. Se zelím! To je dobré na dásně!“

Rolf s Nomean dnes vzali dvoukolák a vyrazili pro zbytek zásob, který zůstal na cestě.

Nomean běžela nahoru, aby se podívala, zda Margaretta něco nepotřebuje. Rolf, stojící venku pod schody, zavolal: „Budeme to muset zase vytáhnout navijákem. Dědečku, měli bychom se podívat na plynové vytápění dřív, než přijde opravdový mráz. Jinak si musím vzít sekeru a nadělat zásobu dřeva…“

„Zítra se na to podíváme,“ přikývl starý muž. „Jen musím najít své staré náčrtky a schémata.“

Po dlouhém a vyčerpávajícím úsilí vtáhli náklad do rumpálové místnosti.

„Máme hotovo,“ usmál se Rolf. „Dneska si večeři opravdu zasloužíme.“

Nomean ho políbila na neoholenou tvář: „Měl bys shodit

ty vousy, jsem celá poškrábaná… Vypadáš spokojeně.“

Neřekl nic, jen se usmíval.

„Jsi šťastný?“ zeptala se pro jistotu.

Rozpřáhl ruce: „Mám všechno, co mi v životě scházelo. Manželku a domov. Útočiště na zimu. Dokonce mám i rodinu! Dědečka!“

„Něco není v pořádku?“

„Já jen… Toho štěstí je nějak moc. Cekám, ze který strany přijde facka…“

K večeři se sešli v kuchyni. Malá Eirianka vykukovala z povijanu, Margaretta ji držela v sedě, aby si odříhla. Rolf pošimral Eirianku na dlaničce a ona mu sevřela prst.

„Zdravím tě, potvůrko,“ řekl Rolf přátelsky. „Což kdybys zkusila v noci spát? Tvoje máma by to docela uvítala. A my taky.“

Nomean rozdělovala kaši do misek. „Co to tam v pracovně spisuješ, dědečku?“

„Ah… Vzpomněl jsem si na jeden starý příběh. Musím ho zapsat, je velice důležitý.“

„Povíš nám ho?“ zeptal se Rolf. „Za takovýchle dlouhých večerů se mají vyprávět historky.“

„Jistě. Budu vám vyprávět. Ten příběh je poučný. Jenom ti, kteří pochopí minulost, dokáží nahlédnout do budoucnosti…“

„Ráda bych slyšela, jak to dopadlo s Doreenou Vlnkou,“ přerušila je Nomean. „Zachránili ji? Víš – Alex Damian s ostatními?“

„To, co vám povím, je příběh o Alexu Damianovi a jeho družině. Pravdivý příběh…“

Vzpomínám si na ten teplý letní den. V pozdním odpoledni dorazil Kočka Langtry. K smrti unavený, vyhublý

na kost, ale v dobrém rozmaru, ostatně jako vždy. Stál před branou a všichni se k němu sbíhali. Během chviličky nám svým halekavým způsobem sdělil, že celou cestu z Raiggia urazil za dvanáct dní.

Měl bych vám Kočku nějak představit, protože je pro náš příběh důležitý. Kočka Langtry byl veselý muž, který vůbec nevypadal na svých čtyřicet. Dlouhé tmavé vlasy si začesával dozadu. Horní ret měl rozdělený jizvou, pod níž probleskovaly přední zuby. Díky této jizvě, ale i pro svou kočičí obratnost a houževnatost, získal přezdívku. Oblečený byl v kalhotách a kazajce z černé kůže, obutý v důkladných botách pěšáka. Na každém boku mu viselo po pouzdře s dlouhou dýkou (či s krátkým mečem, chcete-li).

Smál se a vykládal, jak měnil koně, dokud to šlo, a toho posledního uštval až k smrti. Na samém prahu Hraničních zemí podřízl dodělávajícímu zvířeti krk a dosyta se napil teplé krve. Poskytl umírajícímu zvířeti ránu z milosti a dál se vydal po svých.

Tu dlouhou cestu podnikl proto, aby přinesl špatné zprávy. Mořští lidé zablokovali přístav v Raiggiu a potápěli všechny lodě, které se pokusily vyplout na volné moře. Na svých korábech měli jakousi novou zbraň dštící oheň a rozžhavené olovo.

Kočka vypravoval nám všem. Pak přišel Gilbert Krysí ksicht a odvedl ho do svého pokoje. Kočka Langtry přivezl ještě další zprávy, ty však nebyly pro každého. Sdělil je pouze Gilbertovi, se kterým se uchýlil na tajnou poradu. Do party přibrali už jen toho mladíčka Erharta. Mě nepřizvali.

Vzpomínám si, jak ve mně Kočkův příjezd probudil tíseň. Dělo se něco špatného. Kočka Langtry byl velitelem ochranky Císařovny matky. Sloužil Císařovně matce věrně až

k sebezničení, nikdy ji neopouštěl. Nevzdaloval se z Raiggia. Proč se najednou objevil tady?

Hluboko v srdci jsem cítil, že se schyluje k závažným událostem. Co ale mělo nastat? Jaké změny se chystaly? Nemohl jsem si vzpomenout. Jsem starý a často zapomínám.

Abych zaplašil neklid, pročítal jsem essaye svých žáků – princezny Celestiny a Erharta. Zadal jsem jim téma ‚Vliv válek na rozvoj řemesel'. Celestina se však nedržela zadání. Věnovala se popisu vítězného tažení svého otce, Alexe Damiana, proti strýci, zvanému Uzurpátor.

Za soumraku jsem vyšel ze svého pokoje. Na terasách se shlukovali sloužící a šuškali si o věštbě, podle níž má zrádný černokněžník Orichalkian povstat z mrtvých a vykonat krvavou pomstu. Zrádce měl být vzkříšen v onom zvláštním čase, kdy měsíc zakryje slunce a na několik okamžiků nastane tma za bílého dne.

Podle výpočtu mělo nastat zatmění slunce už za tři dny.

V noci mě pronásledovaly děsivé sny. Probudil jsem se před úsvitem a už neusnul. Věděl jsem, že se musím něčím zaměstnat. Oblékl jsem roucho a vyšel na terasu, abych se opláchl v korytě s vodou. Voda byla temná a já v ní zahlédl odraz dlouhých bílých vlasů i vousů. Pohlédl jsem na své ruce. Hubené, plné stařeckých skvrn. Takhle vypadají mé ruce? Zdálo se mi, že je vidím poprvé. Ponořil jsem je do nádrže. Po hladině se rozběhly vlnky a rozbily obraz bělovlasého starce.

Svítalo. První paprsky se třpytily v kapkách rosy, rudě barvily pramínky ve vodopádu. Podíval jsem se přes Údolí a zahlédl nehybnou stráž na hradbě.

Tohle bylo Údolí. Jedno z mnoha ztracených míst, které císař Alex Damian, Silný a Neodpouštějící, objevil v

Pohraničí za svého dobrodružného mládí. Dávní stavitelé zde vestavěli do úzkého a hlubokého zářezu pevnůstku. Zahradili Údolí kamennou zdí, jako by stavěli přehradu. Dno Údolí srovnali navezenou zeminou a osázeli ovocnými stromy. Do svahů zařízli široké terasy, na nich vystavěli domy a vztyčili zvláštní sochy s lidskými těly a ptačími hlavami. Různé výškové úrovně teras propojili složitým systémem kamenných schodišť.

Z čelní strany byla pevnůstka nedobytná. Do hor, z nichž stékal potok, však vedla stezka. Vlastně jsem nikdy nepochopil smysl opevnění. Nepřítel se nemusel rozbíjet o hradbu. S trochou úsilí mohl Údolí obejít a napadnout obránce shora.

Svítalo. Vyzbrojil jsem se proutěným košem a pazourkovým nožíkem. Vydal jsem se po schodišti, které stoupalo podél vodopádu. Srdce mi ztěžkla strachem a smutkem.

Po nerovných stupních jsem vyšel nad Údolí a dostal se do lesa. Kráčel jsem houštinami a setřásal rosu. Necítil jsem chlad. Jsem starý člověk a některé mé pocity už vyhasly.

Den se probouzel, ptáci křičeli, hmyz bzučel. Šlapal jsem po stezce k březovým hájům.

Cílem mé pouti byly lesní paloučky, kde vyrůstaly různé zajímavé, zdraví prospěšné rostliny. Již dříve jsem začal učit své žáky, Erharta a Celestinu, nauku o účincích bylin. Erhart rostl ve válečníka a tyto znalosti mu nemohly být na obtíž. Celestina dospívala, brzy se měla stát ženou nějakého velmože. V nejistých dobách mohou léčitelské dovednosti přijít vhod i jí.

Do zvuků lesa proniklo něco jiného. Vrzání kůže, skřípění kovu. Tichá, úsečná slova, která jako by někdo

vychrochtával. Ozývala se shora, zdola i přede mnou.

Poznal jsem, kdo je v houštinách. Takovouto řečí mluvili pulorkové, člověkoorčí míšenci, které císař Alex Damian přijal do svých služeb.

Co však dělali tady, daleko od Raiggia?

Vycítil jsem nebezpečí. Než jsem se stačil otočit, abych se vrátil, křoví se rozhrnulo a jeden z půlorků stál přímo přede mnou. Jeho roztlemená papula se roztáhla do úsměvu: „Jih! Učitel!“

„Co máš tý, Čumáků?“ ozvalo se shora.

„Já našel Učitelé!“ zahalekal půlork. Nevysoký, rozložitý, oblečený do brigantiny bez rukávů a kožených kalhot, obutý do okovaných bot. Vyzbrojený byl dýkou upasu a zakřivenou šavlí, která mu visela na zádech. Byl prostovlasý – pokud se dá o nějaké prostovlasosti mluvit. Raiggijští pulorkové si podle starého zvyku holili hlavy a ponechávali si jen skalpovou kadeř.

Vypadal na nějakých šestnáct let. Pocházel tedy z druhé generace a narodil se lidské ženě v Raiggiu. Krev půlorků z Hengerone však nelze ředit snadno. V bledé pokožce mu zůstávaly šedé ostrůvky zhrublé kůže. I jeho rozpláclé lopuchovité uši by slušely spíše orkovi než člověku.

„Có tý, Učiteli!“ zahalekal a šťouchl do mě uzlíkovitým prstem. „Tý povedeš nás!“

Stál jsem ztuhlý hrůzou, neschopný pohybu.

„Có ďélá tén mámlas? Proč nemluví?“ zaznělo shora.

„Vytáhnul! Úplně vytáhnul. Tó je překvápko, có, Učiteli?“

„Nésér se s ním,“ znělo shora. „Rózpář mu břicho a shoď ho dolů!“

Nebylo pochyb – půlorkové mě chtěli zabít. Ale proč?

Proč by měli císařovi vojáci zabíjet učitele císařovy dcery?

„Jaká škoda,“ zašklebil se půlork, „žé néni víc času. My úžili bysme si spálu, účo.“

Pak provedl složitý pohyb, který vyplýval z jeho vnitřní nevyrovnanosti. Nejprve sáhl po dýce, pak zdvihl ruku vzhůru k rukojeti šavle. Jen se jí dotkl a pak se jeho ruka začala rozpačitě spouštět k dýce. Nedokázal se rozhodnout, jakou čepel do mě zabodnout.

Využil jsem jeho zmatku. Pravicí, zakrytou rukávem, jsem z košíku vylovil pazourkový nožík. Pak jsem, pomalým a neúčinným pohybem, napřáhl ruku vpřed. Půlork, zaujatý vlastní nerozhodností, postřehl nebezpečí, až když už bylo pozdě.

Pazourková čepel, dlouhá sotva dva palce, ho zasáhla do levého oka a rozřízla je. Bílá hmota vystříkla z vnitřku a potřísnila mi zápěstí. Táhl jsem čepel dolů a páral půlorkovu líci.

Strašlivě zařval, ucukl, uskočil. Noha mu sklouzla a padl ze srázu dolů.

Teprve teď jsem se otočil, abych Uprchl. Za zády jsem slyšel křik, nadávky, proklínání, praskot houštin.

Pokusil jsem se o běh a neuspěl. Srdce mi bušilo do žeber a plíce se dmuly jako kovářské měchy. Měl jsem potíže i s rychlou chůzí. Nicméně jsem brzy nechal půlorky za sebou. Nevyznali se v lesních cestičkách, nevěděli, které vedou k Údolí a které jen nazdařbůh vyšlapala lesní zvěř.

Prošel jsem houštinami a našel mechem zarostlé schodiště. Opatrně jsem scházel po nerovných stupních. Údolí se přede mnou rozevřelo znenadání a já vešel na první z teras.

Ráno se už změnilo v dopoledne a slunce hřálo. Kočka

Langtry si na barevné dlaždice vynesl dřevěné lehátko. Vyhříval se na slunci jako skutečná kočka.

Loupl po mně okem: „Byl ses projít, dědoušku?“

Pak zahlédl můj výraz a zvážněl: „Co se stalo?“

„Nahoře ve skalách jsou půlorkové,“ vyhrkl jsem. „Chtěli mě zabít.“

„Chtěli tě zabít?“

Natáhl jsem k němu pravici, rukáv jsem měl postříkaný hrudkami sražené bílé hmoty. V pěsti, sevřené křečí, jsem stále svíral zakrvácený nožík: „Chtěli mě zabít…“

„Ubránil ses?“ užasl Kočka Langtry. Sám pro sebe poznamenal: „Do hajzlu! Jsou rychlí! Nepředběhl jsem je ani o jeden celý den…“

Pak se otočil a zařval dolů: „Poplach! Zavřete bránu! Všichni do zbraně! Zburcujte Gilberta!“

Díval jsem se, jak Kočka sbíhá po schodišti. Pozoroval jsem hemžení, které nastalo po jeho křiku. Přemýšlel jsem, zda bychom v případě napadení měli šanci na úspěch. V Údolí bylo ubytováno asi sedmdesát lidí, z toho však jen dvanáct vojáků. Jak je možné, napadlo mě, že je život císařovy jediné dcery svěřen do rukou pouhých dvanácti mužů? Jak to, že byla císařova dcera ukryta do pevnosti, jejíž opevnění lze obejít? Jak bychom mohli vzdorovat například válečné výpravě orků či tlupě kořistníků?

Z hradby se ozvalo volání. Jedni vojáci zavírali bránu, jiní stáli na hradebním ochozu. Vojáci byli vystrojeni v plné císařské parádě. Jejich zbroj se skládala z dlouhých kroužkových košil s železnými náprsníky, špičatých přilbic a vysokých bot s náholenicemi. Na levicích měli nasazené kulaté štíty. Byli vyzbrojeni píkami a krátkými meči.

Po schodištích jsem sešel dolů. Pak jsem, po jiných

schodištích, vystoupal na hradební ochoz. Byl široký asi šest kroků, z vnitřní strany ohrazený nízkou zídkou a z vnější strany zubatým cimbuřím, za něž se mohli skrýt střelci. Kromě cimbuří byl ochoz vybaven rumpálem a kladkou, což je zařízení, o kterém bude ještě řeč.

Gilbert i Kočka Langtry dorazili na ochoz přede mnou. Gilbert se opíral o zub cimbuří, díval se dolů, gestikuloval, vztekle řval. Byl to pětapadesátiletý chlapík, tělnatý, plešatý, zarostlý a umaštěný. Chodil ve zválených kožených kalhotách a v rozhalené špinavé košili. Obličej měl rozbředlý chlastem, ale když jste se podívali z boku, měl profil stále ještě ostrý jako hrot šípu. Proto ta přezdívka **Krysí ksicht,** kterou získal v mládí.

Gilbert byl velitelem Údolí se vším, co k tomu patřilo. Jedl i pil přes míru, při jídle funěl a krkal – i v přítomnosti princezny. Prohánět vojáky, nenechal je vydechnout. Krutě trestal sebemenší prohřešek. Tu a tam se vyzbrojil cvičným mečem a udělil Erhartovi lekci v šermu, nikterak ho při tom nešetřil. Celé hejno pradlen a služek považoval za svůj soukromý harém a muchlal je, kdykoli se mu zachtělo. Některé z nich už vykazovaly známky těhotenství.

Z výšky jsem se podíval na prostor před hradbou. Dole stál půlork jménem Rhiiam Hügch, uhlazený mrňavý zmetek, asi pětačtyřicetiletý, dožadoval se vpuštění. Dál, z dostřelu šípů, čekal dobře vyzbrojený oddíl půlorků.

Zvláštní. V těch odlehlých končinách se setkali dva staří císařovi pobočníci, Gilbert Krysí ksicht a půlork Hügch.

„Otevři, Krysí ksichte!“ křičel odspoda půlork. „Mám ti předat listiny od císaře!“

„Nevěřím ti, šmejde!“ oplácel mu shora Gilbert.

„Hej, čeho se bojíš? Že ti vypijeme všechnu kořalku?

Otevři a pusť mě, ať ti to můžu dát!“

Rhiiam Hügch mluvil obecnou řečí čistě – na rozdíl od svých synů a synovců. Proč nedohlédl na to, aby si i oni osvojili správnou výslovnost? Nebo si to přál takhle? Aby se půlorkové odlišovali jak zjevem, tak řečí?

Bylo zřejmé, že Krysí ksicht má dobrý důvod držet půlorky za hradbou. Ale Rhiiam Hügch nebyl zazelená utržený. Zaklonil hlavu a rozchechtal se. Mluvil k vojákům, kteří stáli na ochozu, zmatení a vyděšení: „A co vy, vojáčkové? Jak vy se k tomu postavíte? Nesu listiny od samotného císaře a nějaký Krysí ksicht mi brání je předat. Mám pocit, že to zavání vzpourou! Vy se také účastníte vzpoury? Také chcete okusit císařův hněv?“

Ne, nikdo by si nedovolil takhle mluvit – říci slovo císař, aniž by jedním dechem nedodal Silný a Neodpouštějící, aniž by nepoklekl a nepobil hlavou o zem. Nikdo by si to nedovolil – jen kapitáni půlorků. Oni byli císařovou pravou i levou rukou, o nich mluvil císař jako o svých věrných psech. Vojáci dobře věděli, že pokud chce císař něco opravdu důkladně vyřídit, udělá to prostřednictvím člověkoorčích míšenců.

Takováhle byla teď situace: Rhiiam Hügch stojí dole před hradbou a Krysí ksicht ho odmítá vpustit.

Žádný z našich dvanácti vojáků nechtěl **okusit císařův hněv.**

Kočka Gilbertovi něco pošeptal a ten rázem pochopil.

„Co čumíte, šmejdi!“ zařval na své vyděšené podřízené. „Ty, ty a ty – zůstanete na místě. Ostatní padejte do ubikace! Zůstanete tam, rozumíte[1]? Nikdo nevystrčí nos, nebo mu ho ukousnu! Odchod! No, to je dost, že jdeš!“

Poslední slova byla určena Erhartovi, který stoupal po

nerovných stupních na ochoz. Byl to hubený osmnáctiletý mladík s mastnými světlými vlasy a nečistou pletí. Vysoký a silný, ale příliš rychle vyrostl a ještě si nezvykl na své velké tělo. Pohyboval se s jakousi toporností. Volná šedá halena i soukenné kalhoty na něm plandaly jako na strašákovi do zelí.

Erhart klopýtavě vystupoval na hradby a vojáci, které Gilbert odehnal, jej míjeli. Na úzkém schodišti, přimknutém k hradební zdi, se mu obtížně vyhýbali. Vzápětí se ukláněli, chytali rovnováhu a balancovali na okrajích stupňů. Za Erhartem stoupala samotná Celestina, císařova dcera.

Vše proběhlo bez úrazů, žádný z vojáků nespadl ze schodiště a všichni se disciplinovaně vydali přes urovnané dno Údolí ke vzdálenější stěně, aby po jiných schodištích a římsách došli do ubikace. Celestina vystoupila na ochoz, následována společnicí jménem Yolanda. My všichni jsme naznačovali úklonu a pokleknutí, protože jsme však Celestinu potkávali několikrát denně, změnil se rituál jen v lehké pokynutí hlavou. Zato když se Celestina naklonila přes cimbuří, všichni půlorkové v pozadí předpisově poklekli a sklopili hlavy.

„Co se tady děje?“ houkla dolů.

Možná jsem nepoužil správné slovo. Říci o Celestině, že **houkla,** je zavádějící. Jistě, byla císařovou dcerou a dokázala udílet příkazy velice rázně. Její hlas byl však sladký a melodický jako cinkání stříbrných zvonků.

Nedávno oslavila šestnácté narozeniny. Měla obličej dítěte a tělo dospělé ženy. Vzpomínám, jak byla oblečená: do modrých šatů z lehoučké splývavé látky. Vlasy měla upravené do složitého účesu a propletené zlatými nitkami.

V těchto teplých dnech nosila stále ty modré šaty. Věděla, že se v nich líbí Erhartovi. Také proto ji Erhart oslovoval

Modrásku, ale jen když myslel, že ho neslyším.

Jako poslední vyšla na ochoz Yolanda. Celestina chodila vždy v doprovodu této dívky, Yolanda pro ni byla tím, co Kočka Langtry pro Císařovnu matku: osobní strážkyní. Měla příjemnou tvář, bohaté vlasy svázané do koňského ohonu, jednoduché šedé šaty přepásané širokým opaskem, na němž se houpala dýka. Vždycky, ať se dělo co se dělo, se přátelsky usmívala. Úsměv patřil k její profesi.

Celestina se tedy podívala dolů a vyřkla svou otázku. Kapitán půlorků odpověděl: „Přinášíme listiny od tvého otce, nejjasnější princezno."

Celestina se obrátila ke Krysímu ksichtovi: „Proč je brána zavřená? Proč nikdo nevpustil posly?"

Místo tázaného promluvil Erhart: „To by nebylo rozumné, Modrásku."

Zmínil jsem se už, že Celestina a Erhart byli spřízněni sňatky ve svých rodinách, ale nebyli pokrevní příbuzní? A že se mezi nimi vytvořil silný citový vztah? Ostatně – nemohlo to jinak dopadnout. Chlapec s dívkou trávil mnoho času, jako jediný jí byl rovný rodem. Tu a tam se plaše chytali za ruce, ačkoli jsme je, já i společnice Yolanda, nespouštěli z očí a okřikovali.

Než mohla Celestina něco namítnout, chopil se iniciativy Kočka Langtry: „Spustíme lávku a vytáhneme skrčka nahoru. Podíváme se, co přinesl."

Jak jsem řekl, Údolí vystavěli pterrové. Když nás sem Gilbert Krysí ksicht před několika měsíci přivedl, našli jsme zde hradbu, kamenné zdi, domy, terasy zaváté hlínou a porostlé křovisky. Vojákům dalo hodně práce, než pevnůstku uvedli do stavu, v němž se dala používat. Nebyla tu pochopitelně žádná brána, tu už dávno pohltila hniloba.

Zůstaly po ní však panty a pásnice z jakéhosi nerezavějícího kovu. Řemeslně zdatní sluhové vyrobili bránu novou.

Na hradbě jsme nalezli dvojici kladek a rumpál, všechno ulité z bronzu. Gilbert nechal rumpál opatřit lanem i lávkou. Dávní stavitelé umístili rumpál na hradby z jediného důvodu – vyjednavač mohl být vyzdvižen na hradbu a nemusela být otevřena brána.

Tři vojáci, které Gilbert vyčlenil pro naši potřebu, spustili lávku. Dole se na ni posadil Rhiiam Hügch a vojáci ho, klimbajícího nohama, vytáhli nahoru. V úrovni cimbuří se půlskřet zhoupl a obratně se přemístil na ochoz.

Zašklebil se, papulu roztáhl od ucha k uchu.

„Rumpál," poplácal bronzové zařízení. „Vzpomínám, jak jsme tu tábořili. Tenkrát, v těch starých skvělých dobách. Však jsi u toho byl taky, Krysí ksichte. Ti dva naši koumáci, Skjúwink a Orichalkian, objevili tuhle věcičku a dumali, k čemu slouží. Vyzkoumali například, že tohle je **brzda,"** udeřil dlaní do postranní páky.

„No nic, Gilberte, tady jsou pověřovací listiny. Podepsané samotným císařem. Přebírám velení, kámo."

„Přebíráš hovno," zachraptěl Gilbert.

„Tohle jsou listiny podepsané jedním naším dobrým známým, císařem Alexem Damianem," zakoulel půlork vodnatýma očima.

„Strč si ty papíry do řiti," funěl Gilbert. „Tady velím já!"

„Myslel jsem si to!" zachechtal se půlork. „Tušil jsem potíže, sotva jsem na hradbách uviděl Kočku. Co tak čumíte?" křikl na tři vyděšené vojáky. „Teď tu velím já! Vidíte[1]? Císařova pečeť! Odzbrojte Krysího ksichta –"

Gilbert po něm hmátnul tlustou prackou a Kočka Langtry tasil jeden ze svých mečíku. Než však mohli cokoliv udělat,

bodl půlork Gilberta dýkou, která se mu náhle objevila v ruce. Pak skočil na lávku pod kladkami.

Ukázalo se, že dobře věděl, k čemu slouží brzda, a že ji také, zdánlivě mimoděčným plácnutím, seřídil do správné polohy.

Lávka se pod jeho vahou dala pohybu, ale nebyl to volný pád. Rhiiam Hügch sjížděl dolů rychle, ale bezpečně. Než jsme se vzpamatovali, byl dole a hrdelním hlasem udílel pokyny svým bojovníkům

Zraněný Gilbert se chytil za tlusté panděro, košili mu zbarvila prosakující krev.

„Co to má znamenat?“ vykřikla Celestina. „Přišel od mého otce! Má pověřovací listiny!“

„Je to lest!“ zaječel Kočka Langtry. „Proto jsem přišel – abych vás varoval!“

Situace se vyvíjela velice rychle. Gilbert, držící se za zakrvácené břicho, vyjekl jako vepř na porážce: „Necítím pravou ruku! Pro Bledou paní! Necítím ani pravou nohu! Ten parchant! Dýka byla otrávená!“

„Vojáci!“ hulákal odspodu Rhiiam Hügch. „Potrestal jsem Gilberta smrtí! Zabijte Kočku Langtryho a otevřete bránu!“

Jeden z oněch tří vojáků tasil meč a rozmáchl se, aby Kočku sekl přes krk. Mladíček Erhart ho nešikovně chytil za zápěstí. Kočka Langtry se plavně pootočil, zhoupl se v kolenou a probodl vojáka jedním ze svých mečů. Vypadalo to snadno, ale, věřte mi, probodnout kroužkovou košili vůbec není lehké.

Voják vyhekl, zabublal a vypoulil oči. Kočka Langtry ho popadl za opasek a svrhl z hradby na vnější stranu.

Erhart, který se stále držel vojákova zápěstí, by byl

přepadl za ním, kdyby ho v poslední chvíli nebyla zachytila Yolanda.

Smrtelně raněný voják s plesknutím dopadl na zem a půlorkové vztekle vykřikli. Druhý voják se rozběhl k vnitřnímu schodišti. Prosmýkl se kolem Celestiny a ozlomkrk pádil dolil. Langtry seskočil o pět schodů níž, probodl ho a hned zase vytrhl meč z těla. Voják spadl z výšky patnácti stop, propadl se do křovisek u hradby.

Podpíral jsem Krysího ksichta a zalykal se jeho pachem. Tlusťoch obvykle smrděl potem a cibulí, jenže účinkem jedu se mu vyprázdnila i střeva. Držel jsem ho, Gilbert se zachvíval v drobných záškubech. Bojoval s jedem, pokoušel se stát na nohách, ale prohrával. Byl stále těžší.

Kočka Langtry se otočil ke třetímu vojákovi. Ten klesl na kolena: „Milost, pane! Jsem na tvojí straně!“

Kočka Langtry k němu udělal dva krůčky a voják se rozkřičel ještě víc: „Nikdy jsem těm půlorkům nevěřil! Přísahám! Ušetři mě, pane! Budu ti věrně sloužit!“

Kočka Langtry zavrněl: „Tak dobře. Zkusím to s tebou. Vstaň.“

Celestina, zbledlá jako rybí břicho, jektala zuby: „Co se to stalo?“

„Gilberte!“ zatřásl Langtry tlusťochovým ramenem.

Mrtvola mi vyklouzla z náruče a plácla sebou na ochoz.

„Je mrtvý,“ řekl jsem.

Celestina se rozplakala. Koneckonců jí bylo teprve šestnáct let a život ji zatím jenom hýčkal. „Co se to děje? Učiteli! Co to je?“

„Myslím, že je to zrada, Celestino,“ řekl jsem.

„Ano!“ vyrážela mezi vzlyky, „to já vím! Tohle je zrada! Ale kdo je zrádce? Komu mám věřit? Zradil Hügch? Nebo

Langtry?“

„Mohu ti dát zcela přesnou odpověď,“ řekl jsem. „Ve skalách jsem dnešního jitra potkal půlorky z Hügchova oddílu. Pokusili se mne zabít – bez příčiny. Přesněji řečeno,“ opravil jsem se, „bez zjevné a mně známé příčiny. Z toho vyplývá, alespoň já se tak domnívám, že zradili půlorkové.“

„Půlorkové jsou ve skalách? To znamená, že nás brzo napadnou shora!“ vykřikl Erhart.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Přesně tohle se stane.“

„Co máme dělat?“ obrátila na mne Celestina uslzené oči. „Učiteli – poraď. Můžeme vyváznout?“

Stáli jsme na hradebním ochozu – princezna Celestina, mladičký Erhart, Kočka Langtry a princeznina společnice Yolanda. A také já, starý muž, na něhož dolehla tíha zodpovědnosti.

„Je jediná možnost, jak uniknout z léčky,“ řekl jsem. „Otevřít bránu a zaútočit. Prorazit a prchnout do lesů.“

„Je jich tam víc než dvacet,“ namítl Kočka Langtry. „Nám zbývá už jenom deset mužů.“

„Vojáci jsou nespolehliví,“ upozornil jsem ho. „Nesmíš jim důvěřovat. Budeme mít velké štěstí, když zůstanou nestranní.“

„Ach! Teď jsem v koncích! Mám pobít dvacítku bojovníků?“

„Ne,“ řekl jsem. „Proti půlorkům vyjede těžce obrněný válečník na koni. Budeš to ty, Erharte. Oblékneš zbroj a osedláš válečného koně.“

„Já?“

Uhrovitý mladíček několikrát nasucho polkl. Zapotácel se.

„Já?“

„Ty. Máš koně, brnění, výcvik. Vyjedeš branou a

rozprášíš je. My půjdeme za tebou. Proklestíš nám cestu. Unikneme do pustin.“

„Ne!“ zakvílel Erhart. „Nedokážu to!“

Klekl na kameny ochozu a hlavu opřel o zub cimbuří. „To nedokážu…“

Celestina k němu přiklekla, přitiskla bílé čelo na jeho uhrovitou tvář.

„Vepříku,“ zašeptala, „Učitel má pravdu. Musíš to být ty.“

Říkala mu Vepříku? Znělo to něžně a tak nějak se to k němu hodilo.

Přiklekl jsem vedle ní: „Dnes je den, kdy se staneš válečníkem, Erharte,“ řekl jsem. „Oděj se zbrojí, vyprázdni svou mysl a pozvedni zbraň.“

„Vepříku… musíš to udělat… prosím…“

„Ah, zkusím to,“ vyhrkl konečně Erhart. „Kvůli tobě, Modrásku. Udělám to!“

Vstali zároveň a objali se.

„Rychle,“ pobídl Erharta Kočka Langtry. „Není času nazbyt.“

Otočil se ke mně a mávl k třetímu vojákovi: „Co uděláme s tímhle?“

Bylo to zvláštní dopoledne. Každou chvíli se někdo sháněl po mých radách.

„Podepře Gilbertovu mrtvolu,“ řekl jsem. „Ať si ostatní vojáci myslí, že je Gilbert naživu.“ Ukázal jsem přes Údolí ke dveřím ubikace vojáků, kde postávalo několik postaviček.

„Hned to udělám, pane,“ vyhrkl snaživě voják. S odhodláním zdvihl zavalitou mrtvolu, skryl se za ni a mávl její rukou k ubikaci. „Můžete se spolehnout.“

Erhart, provázený Celestinou, vykročil ke schodišti.

„Musím jít s ním," řekl Kočka Langtry. „Sám se nikdy nedokáže přistrojit do zbroje ani osedlat koně. Až vyjede, vyběhnu za ním a vyzkouším, jak jsou ti půlorkové dobří."

„Když mi sem přinesete luk a šípy, buduje odstřelovat shora," navrhl jsem.

„Ty umíš střílet z luku?" podivil se Langtry.

„Proč bych měl umět střílet? Budu jen natahovat tětivu a pouštět šípy. Půlorkové nebudou vědět, na čem jsou. Rozptýlí to jejich pozornost."

„Přinesu ti luk," řekla Yolanda. „Až Erhart vyjede, odvedu sem princeznu. Donesu jeden luk i pro sebe."

Odešli. Zůstal jsem na ochozu s vojákem, který stále podpíral Gilbertovu mrtvolu.

„Už ho neudržím, pane," zasípal voják. Z jeho hlasu jsem vycítil, že se jen pokouší o sípáni. Předstírá, že je unavený. Ve skutečnosti měl Gilberta opřeného o zub cimburí.

„Ještě chvíli vydrž, chlapče," vybídl jsem ho. Přimhouřil jsem oči a pozorně si ho prohlédl. Vzpomínám si na něj dobře. Byl to mladý muž před třicítkou s mužnými rysy a fešáckým knírkem, jistě se líbil dívkám. Teď mu knír zplihl potem.

Napadlo mě, že jsme udělali chybu. Na ochozu, u rumpálu, jsem zůstal sám s tímhle pořízkem. Sice nám přísahal věrnost, ale…

„Ta císařova pečeť," nadhodil jsem, „byla pravá? Jsem starý člověk a nevidím dobře. Prohlédl sis pozorně tu pečeť, synku?"

„Byla pravá," vyhrkl. „Při Bledé paní matce! Neuposlechli jsme císařův rozkaz!"

Ztěžka polykal, pot mu odkapával z konečků kníru. Věděl dobře, proč se císařovi říká Neodpouštějící!

„Jsme v pěkné šlamastyce, chlapče," vyzkoušel jsem ho.

„Já vůbec nechápu, co se tady děje! Já jsem nic špatného neprovedl! Jen poslouchám rozkazy!"

„Tvůj velitel je mrtvý. Kdo ho má v případě smrti vystřídat?"

„Pověření má přece půlork!"

„Ano, to má. A já už vím, jak z toho vyvázneme."

„Víš, jak z toho vyvázneme?" vyhrkl.

„Ano. Až Kočka Langtry zmizí z dohledu, spustíš lávku a vytáhneš pár půlorků na hradbu."

„Ach! Přesně tohle jsem chtěl udělat," vydechl voják. „Ano!"

Udělal pohyb, jako by chtěl Gilberta pustit.

„Počkej!" vykřikl jsem. „Ještě chvíli vydrž – než bude Kočka z dohledu!"

„Ale já ho nevidím!"

„Postává támhle u stáje. Chviličku postůj, synku."

Došel jsem až k němu. Voják se třásl strachem i odhodláním. Nepřál si žádné otálení – chtěl spustit lávku a vytáhnout Rhiiama Hügcha nahoru.

„Támhle," ukázal jsem do krajiny. „Podívej se."

„Co je tam?"

„Nevidíš? Podívej se pozorně! Není to oddíl kopiníků s císařovou standartou?"

Natáhl jsem pravici mezi jeho hrudníkem a Gilbertovým tělem: „Nepřijíždí tam sám císař?"

Natahoval krk, div si ho nevykroutil. Žádní kopiníci tam samozřejmě nebyli. Ani císař.

Ale já jsem neukázal prstem. Pravici, skrytou v dlouhém rukávu, jsem měl sevřenou v pěst a svíral v ní pazourkový nožík.

Ostřím jsem přejel vojákovi přes hrdlo těsně nad železným límcem. Podíval se na mne a obličej mu rázem zprůsvitněl. Z obou přeříznutých tepen mu v pulzech tryskala krev. Uhnul jsem, aby mě nepotřísnila.

Chtěl něco říct, ale z rány na krku vyskákaly jen růžové bubliny. Pokusil se zaútočit, paže a nohy mu však vypověděly službu. Podklesl v kolenou, Gilbertova mrtvola se vyprostila ze sevření. Přepadla mezerou v cimbuří na vnější stranu.

Voják padl na břicho na ochoz, zachvíval se v drobných křečích a zpod jeho těla vytékala krev.

Díval jsem se, jak umírá, prohlížel jsem si své dlouhé vousy, které už nebyly bělostné, ale rudě zacákané drobnými kapičkami, stejně jako přední část mého roucha.

Na protější straně Údolí, v polovině výšky skalní stěny, stálo devět postaviček, devět zbývajících vojáků. Ti všichni už věděli, že před branou stojí pulorkové a vykazují se pečetí císaře. Viděli také, že Gilbert Krysí ksicht je mrtvý, stejně jako tři jejich kamarádi.

I na tu vzdálenost jsem vnímal jejich strach a nejistotu.

Měli strach z Kočky Langtryho.

Ale ještě víc se báli císaře a jeho děsivých trestů.

Už se rozhodli. Zabijí Kočku Langtryho a otevřou půlorkům bránu.

Pak jsem odzdola zaslechl křik. Hejno sluhů a služek tam doprovázelo Erhartova černého válečného koně. Nebo snad doprovázeli Erharta? Chlapec, oděný do plné zbroje, měl sice zadek v sedle a nohy ve třmenech, ležel však v koňské hřívě jako poloprázdný pytel. Viděl jsem přilbu s chocholem i ramenní kryty. Všechny pláty, chrániče i puklice se blyštěly, až přecházel zrak.

Někdo musel být uvnitř toho železa.

Dost možná, že tam byl Erhart.

V levici držel trojúhelníkový štít a v pravé ruce krátké kopí se železnou násadou.

Po straně koňské hlavy šla Celestina a zdálo se, že chlapce povzbuzuje, či snad líbá jeho přilbu, možná oboje. O kus dál jistil zástup Kočka Langtry. Nervózně se rozhlížel a gestikuloval tasenou dýkou.

Kůň se zhrouceným jezdcem zmizel z mého zorného pole. Sestoupil jsem po několika stupních hradebního schodiště, abych viděl k bráně. Yolanda a jeden ze starších sluhů tam zápolili se závorou, Erhartova hlava v přilbici s chocholem visela dolů k Celestinině tváři.

Dva z vojáků před ubikací se konečně pohnuli. Pozvedli píky a rozběhli se ke schodišti. O chviličku později se k nim přidali tři další. A pak ještě dva. Vykřikl jsem, ale Kočka Langtry to viděl stejně dobře jako já. Několika skoky byl u brány a trhnutím uvolnil závoru.

Křídla vrat se rozevřela. Kočka plácl Erhartova hřebce přes zadek, kůň to vůbec nemohl cítit, protože měl tělo kryté prošívanou přikrývkou.

Venku už čekali pulorkové.

Dělo se příliš mnoho věcí najednou. Vojáci sbíhali dolů. Pulorkové se hrnuli pootevřenou bránou, ale v cestě jim stál obrněný jezdec. Viděl jsem, jak se chlapec napřímil a pozvedl kopí. Slyšel jsem řev půlorků, křik sluhů, kvílení služek i bolestné ržání válečného hřebce.

Kůň prošel bránou a křídlo vrat se za ním s třesknutím zavřelo.

Spatřil jsem Celestinu, jak ke mně běží v těch svých modrých šatečkách. Spěchala nahoru po schodišti, v náručí držela několik luků, přes krk měla přehozené popruhy dvou

toulců naplněných šípy. Zahlédl jsem, jak jí po tvářích stékají slzy.

Na druhé straně údolí utíkali vojáci, ale Kočka Langtry jim zastoupil cestu.

Celestina vyběhla na ochoz a všechnu tu válečnou výbavu upustila na kamenné dláždění.

„Vezmi si luk, Učiteli!“ vykřikla. „Musíme Erhartovi pomoct!“

Sama popadla ten nejdelší a nejsilnější a nasadila na tětivu šíp. Bokem se opřela o zub cimburí a pokusila se luk napnout. Natáhla tětivu sotva o půl stopy. Zoufale se zakousla do spodního rtu a zkusila to ještě jednou. Tětiva jí vyklouzla z prstů a práskla ji do předloktí. Šíp volně spadl dolů.

„Nedokážu to!“ vyjekla zoufale.

Zdola, z prostranství před bránou, zaznával zvuk boje. Křik půlorků, ržání hřebce, řinčení čepelí o pláty brnění.

„Počkej,“ křikl jsem na princeznu. Sáhl jsem do poházených luků a vytáhl ten nejmenší, vyrobený z rohů divoké kozy. Zkusmo jsem natáhl tětivu, šla velice lehce.

„Vezmi si tenhle! Takhle – podívej – takhle se trží tětiva – dvěma prsty! Kde je Yolanda?“

„Yolanda je s Kočkou! Dej to sem! Střílej taky!“

Jaký smysl má učit Celestinu střílet z luku? napadlo mne. Teď? Vždyť už je pozdě! Jen chvilička postačí – půlorkové ubijí Erharta a vojáci Kočku Langtryho.

Dovolil jsem si rychlý pohled na druhou stranu. Dva vojáci vyzbrojení píkami se tam hnali dolů ze schodů na Kočku Langtryho. Kočkova vyzáblá postava se vedle jejich blýskavých košil i přilbic jevila nepatrná. Pak ze strany vylétlo kopí a zasáhlo prvního z útočníků.

Tam se činila Yolanda.

Vzal jsem si luk, přes krk si přehodil řemen toulce. Vyklonil jsem se přes okraj hradby. Oproti mým předpokladům se Erhart stále ještě držel v sedle. Černý hřebec se točil v chumlu půlorků a bil kolem sebe kopyty. Erhart krátkými a úspornými pohyby bodal po svých nepřátelích. Už to nebyl ten vyděšený mladíček, ale rozlícený, obrněný bojovník, vytrvalý a nezranitelný. Zdálo se, že je úspěšný. Pár půlskřetů se pokoušelo odplazit z bojiště.

Celestina do té změti střílela šíp za šípem, bez rozmyslu a zdánlivě bez užitku. A přece si už půlorkové všimli, že je shora kdosi ostřeluje, a to oslabilo jejich soustředění.

Chytil jsem tětivu dvěma prsty a napjal ji až k lícní kosti. Pustil jsem šíp. Kovaný hrot shora prošel vyholenou hlavou jakéhosi zmetka. Překvapilo meto. Nevzpomínám si, že bych kdy byl bojovníkem.

Zkusil jsem svou šťastnou střelu zopakovat. Vyslal jsem další šíp. Ten udeřil jiného půlskřeta do zad. Sice neprošel skrz železné destičky brigantiny, ale rozptýlil půlorkovu pozornost. Ohlédl a vzápětí ho do líce zasáhla zubatá podkova.

Střílel jsem dál. Tětiva mi kreslila rudé pruhy na vyhublém předloktí, opeření šípů mi páralo kůži mezi palcem a ukazovákem levice. Vyslal jsem šíp ještě mnohokrát a dvakrát zasáhl – jednou stehno a podruhé rameno. Jiný půlork mezitím schytal zásah kopím do prsou.

Ozubené podkovy rozdupávaly padlé na krvavé cucky.

Pak přišla ta chvíle, kdy se na ochoz přihrnula udýchaná Yolanda a chopila se dalšího luku. Dole zdvihl Kočka Langtry závoru, otevřel bránu a vyběhl ven. Útok půlorků se

zlomil.

Jezdec v zářícím brnění se v jejich očích změnil v neporazitelného poloboha, v otevřených vratech se zubí obávaný Kočka Langtry, shora prší déšť šípů. Obrátili se na útěk. Běželi, aby vyhledali úkryt pod stromy.

Neviděli, že Kočka Langtry, tisknoucí si ruku k boku, klesl na kolena, vyčerpaný až k mdlobám. Nevšimli si, že válečný hřebec, pobodaný a posekaný čepelemi, odfrkuje krvavou pěnu a kleká na přední nohy.

Já a Yolanda jsme poslali za půlorky ještě pár šípů, zatímco Celestina už pádila dolů po schodech.

Spěchali jsme za ní. Na druhé straně Údolí leželo na schodišti pár poházených postaviček v kroužkových košilích. Kamenné stupně ztmavly jejich krví.

Kočka Langtry stál mezi vraty, popadal dech a udílel pokyny sluhům.

„Jídlo!“ vykřikoval přerývaně. „Ahhh! Přikrývky! Vak s vodou! Ahhhhá! Urgahgggll! Hoďte sebou! Ah! Stařečku, takový boj! Jsem! Ahhhá! Neviděl!“

Erhart, prostovlasý a bez přilby, bezcílně přecházel po bojišti. Ratištěm kopí šťouchal do rozdupaných mrtvol. Celestina se mu tiskla k boku, objímala ho kolem pasu, ale on si jí nevšímal. Jenom tam tak chodil, od jedné mrtvoly k druhé, šlapal do krvavých kaluží. Černý hřebec ležel na boku a tichounce ržál, znělo to jako pláč.

„Ach, Vepříku, co se to děje,“ naříkala Celestina. „Co se to stalo! Co s námi jen bude. Musíme domu. Domů za otcem.“

Do toho vykřikoval Kočka Langtry: „Vak s vodou! Chléb a sýr! Ahhhá! Ugguraggl! Spěchejte!“

Pach krve se přebíjel se smradem žaludečních šťáv i

výkalů z rozpáraných střev. Nad tím vším kroužila mračna much. Dodělávající kůň tichounce naříkal. Yolanda stála ve vratech s pootevřenými ústy. Do této chvíle zabíjela vojáky i půlorky, ale děsivá scenérie s rozdupanými mrtvolami jí vyrazila dech.

Sluhové a kuchařky přivlekli velké vaky nacpané vším potřebným.

Kočka Langtry stále ještě nemohl chytit dech. Sípal, zalykal se, tiskl si dlaň pod žebra. „Aahhh! Popadněte to! Erharte! Yolando! Stařečku! Musíme jít!“

Yolanda ho chytila za rameno a udeřila plochou dlaní do tváře: „Proč to všechno? Co se děje? Proč tolik mrtvých?“

„Ah! Vyslala mě Císařovna matka! Ahháá! Uvěznili ji! Musíme zachránit! Háahh! Princeznu!“

„Cože? Uvěznili Císařovnu matku? Jsi lhář! Kdo by si to dovolil?“

„V Raiggiu! Se dějí! Áhah! Hrozné věci! Zatýkání! Popravy! Musíme jít! Haaaa! Vy tam! Vy, sluhové a služky! Zabedněte se! Zavřete se! Pulorkové jdou shora!“

Langtryho dech se uklidňoval. Klopýtavě jsem se rozběhl k Erhartovi, který stále ještě bloudil bojištěm. Třesoucími se prsty jsem začal rozepínat přezky na jeho zbroji. „Erharte! Chlapče! Prober se! Musíš to všechno shodit! Musíme pryč!“

Zápasil jsem s přezkami a z druhé strany mi pomáhala Celestina. Táhli jsme Erharta k lesům, na opačnou stranu, než uprchlí pulorkové. Za námi spěchal Kočka Langtry a Yolanda, každý z nich vlekl dva velké rance.

Na čáře lesa jsme se naposled ohlédli – ze zakrváceného bojiště s obrovským dodělávajícím hřebcem se táhla cestička poházených kovových součástí Erhartovy zbroje.

Zastavili jsme se, abychom přerozdělili náklad. Langtry a

Yolanda si vzali po jednom ranci, třetí dali Erhartovi. Obsah čtvrtého, což byly přikrývky, jsme rozdělili mezi mne a Celestinu. S hrůzou jsme zjistili, že nemáme téměř žádné zbraně. Erhart si ponechal krátké kopí, Langtrymu zbyly oba jeho mečíky, mně pak pazourkový nožík. Yolandě zůstala její dýka, jakousi zvláštní náhodou si ponechala i luk a toulec se šesti šípy.

Byla to žalostná výzbroj pro tlupu dobrodruhů.

Ve zmatku jsme spěchali dál.

Údolí, v němž jsme měli dočasný domov, se nacházelo v pahorkatině předsazené před Orcigardem. V té době, stejně jako dnes, byla pahorkatina jen nepatrně osídlená. Chudé lesy a kamenité louky neposkytují obživu ani lovcům, ani zemědělcům.

Po třech nebo čtyřech mílích putování smíšeným lesem jsme naprosto a neodvolatelně zabloudili. Okolní krajina byla stále stejná – duby, buky, břízy, borovice. Rýhy vymleté deštěm, křivolaká koryta potůčků, palouky porostlé vysokou trávou.

Náhle Erhart vykřikl: „Modrásku! Ty jsi zraněná!“

„Hej, zastavíme,“ zavelel Kočka Langtry.

Posadili jsme se, kam se dalo, a začali zjišťovat rozsah princezniných zranění. Celestina měla nohy do krve rozedřené. Její opánky byly vhodné k přecházení po upravených chodnících v Údolí, ale určitě se nehodily k přelézání vývratů či k brodění kamenitých potoků.

Yolanda jí omyla krev vodou z polní láhve a já s Kočkou jsme prohlédli Erharta. Chlapec se stále pohyboval jako ve snách, bylo možné, že má nějaké vnitřní zranění.

Prohmatal jsem mu tělo, prozkoumal hlavu. Hoch byl samá modřina, otoky a šrámy. Jeho tělo hrálo všemi barvami,

ale zdálo se, že nemá žádné skutečně vážné zranění. Ovšem zmlácený byl dokonale.

Zároveň jsme zjistili, jak jsme na putování Pustinami přistrojeni. Nejlépe na tom byl Kočka Langtry ve svých kožených kalhotách a pěšáckých botách. Mně zůstalo roucho a sandály obuté na boso, ale já nic jiného nepotřebuji. Erhart byl oblečený do dlouhé prošívané haleny a nohavic, obutý do jezdeckých bot, v nichž mohl ujít i nějakou tu míli.

Ale Celestina – modré šatečky měla potrhané a opánky k ničemu.

Yolanda, když skončila s ošetřováním princezniných nohou, si věděla rady.

„Ah, má paní, promiňte. Samozřejmě vám dám své boty."

Hned začala zouvat pohodlné kotníkové boty z šedé kozinky.

„A co šaty? V těchhle je princezna, s odpuštěním, polonahá," popíchl ji Kočka. Snad to myslel žertem, ale Yolanda sebou škubla, jako by ji uhodil. Trhanými pohyby rozepjala pás, přetáhla přes hlavu šedé plátěné šaty a podala je Celestině. Zůstala bosá, téměř nahá, jen v bederní roušce.

Mladá, silná, svalnatá, ale zaoblená ve všech těch ženských místech. Zíral jsem na ni, brada mi spadla až na prsa. Co se to se mnou dělo? Samozřejmě vím, jak vypadají ženy, vždyť jsem doktor, léčitel, anatom. Ale mé tělo **reagovalo.** Co to mělo znamenat?

Přiblížil jsem se snad i já, v době svého mládí, k ženě jako muž? Nepamatoval jsem si. Jsem starý člověk a dávno už jsem zapomněl na nějaké obcování se ženami.

Když si Yolanda všimla, jak na ni civím, zakryla si prsa, přidřepla na paty a celá se schoulila do sebe. Sáhl jsem do rance pokrývek, vzal jednu z nich. Ve středu pokrývky jsem

nožíkem prořízl látku.

„Tu máš," podal jsem pokrývku dívce. „Tohle si můžeš obléci."

Strčila hlavu do díry, tkanina jí spadla na ramena. Přetáhla si okraje kolem boků, přepásala se pásem a rázem byla oblečená. Vděčně se na mě usmála.

Celestina se mezitím obula a přes své potrhané šaty oblékla Yolandiny šedivé. Yolanda si nazula její opánky.

„Když budu dávat pozor, kam šlapu, půjde se mi dobře," špitla jen.

„Vůbec nemusíme nikam chodit. Můžeme zůstat tady," navrhl Kočka Langtry. „Utáboříme se, přečkáme pár dní."

„A co půlorkové? Jsou nám v patách!"

„Nenajdou nás. Neumějí číst stopy. Jsou z města, stejně jako my."

„Rhiiam Hügch je z Hengerone," namítl jsem. „Kdysi byl dobrým stopařem."

„Před dvaceti roky."

„Já chci vědět!" vykřikla Celestina. „Chci vědět, co se tu děje! Proč utíkáme? Proč se bijeme s otcovými nejvěrnějšími služebníky?"

„Musíš mi věřit, vznešená," pokusil se ji uklidnit Kočka.

Ona však vykřikla znovu: „Ale já to musím vědět! Já tady přece velím! Musím znát všechny skutečnosti, abych se mohla správně rozhodnout!"

Kočka Langtry se rozpačitě podíval na Erharta a pak na mě. Sám sebe sice považoval za náčelníka, ale neuvědomil si, že je to Celestina, která poroučí a přikazuje. Toto poznání ho uvedlo do rozpaků. Šklebil se, legračně špulil rozetnutý horní ret. Pak zavrněl: „A co chceš vědět, vznešená?"

„Řekni mi, proč jsi přišel do Údolí."

„Poslala mě Císařovna matka, tvá babička. Řekla: Za každou cenu zachraň Celestinu, protože pokud ona zemře, krev císařského rodu vyschne.“

„Jaké nebezpečí mi hrozí?“

„Já nevím, vznešená. To já nevím…“ Pak Kočka Langtry vybuchl: „Chceš vědět pravdu, vznešená? Chceš? Pravda je taková, že Císařovnu matku zatkli a uvěznili hned poté, co mi nařídila zachránit princeznu. Uprchl jsem jen díky tornu, že jsem skočil z hradeb do moře a nechal se odnést odlivem. Půl dne jsem strávil ve vodě a obeplouval Raiggio.“

„Cože? Uvěznili babičku? Kdo?“

„Cožpak já vím? Mořští lidé uzavřeli přístav, ale císař proti nim neposlal své čluny. Vůbec nevyšel ze svých pokojů. Říká se, že byl otráven jakýmisi spiklenci a že teď bojuje o život.“

„Můj otec byl otráven a bojuje se smrtí?“ Klesla Celestina.

„Tak se to v Raiggiu říká. A povídá se také, že byla tajně utvořena mocná klika spiklenců, která čeká na to, až bude znovuvzkříšen černokněžník Orichalkian, buď prokleto jeho jméno. Spiklenci urovnávají cesty, aby byl černokněžník uveden na císařský trůn… Jenom opakuji, co se povídá! Věř mi, vznešená – já nepatřím ke spiklencům!“

„Ah… Učiteli – kdy nastane zatmění slunce[1]? Kdy má být znovuvzkříšen černokněžník Orichalkian?“

„Pozítří,“ řekl jsem jí. „Pozítří nastane noc uprostřed dne.“

„Říká se, že černokněžník potřebuje ke znovuvzkříšení svůj amulet. Amulet ve tvaru kruhu složeného ze čtyř půlkruhů. Tento amulet je střežen démonem ve Věži z kostí.“

„Tak se to říká,“ potvrdil jsem. „Ale, princezno, jsou to

jen pověsti. Povídačky! Výmysly! Nikdo, ani černokněžník Orichalkian, nemůže být přivolán ze světa mrtvých.“

„Povídačky, výmysly,“ opakovala po mně svým sladkým hlasem. „Ale já si nemohu dovolit považovat tyto… věštby za výmysly. Můj otec prožívá nejhorší čas své vlády a já udělám vše, abych mu pomohla. Věž z kostí – ta je někde tady v pustinách, ne?“

„Pustiny jsou obrovské, princezno,“ řekl jsem. „Bažiny, hory, lesy… Věž z kostí může být od nás vzdálena desítky, možná stovky mil.“

„Musíme najít Věž z kostí a zničit démona i talisman!“

„Jak?“ zavrtěl jsem hlavou. „Ušli jsme sotva pět mil a jsme na konci sil. Jak máme hledat Věž z kostí uprostřed lesů?“

„Něco mám,“ sáhl Kočka Langtry pod kazajku. „Včera jsem prohledal Gilbertův pokoj a tohle jsem našel.“

To, co nám dal, byl zažloutlý pergamen. Rozložil ho a my uviděli nakreslenou mapu.

„Tohle je Údolí!“ vykřikla Celestina. „A tady – to je Věž z kostí! Jsme blízko!“

Podíval jsem se také. „Podle téhle mapy nás vedl Gilbert do Údolí,“ připustil jsem. „Zdá se, že do Věže z kostí je odsud opravdu jen dvacet mil. Možná ani to ne.“

Celestina mlčela. Přemýšlela. Po chvíli zdvihla oči a oznámila nám: „Já už to vím.“

„Co víš, Celestino?“ zeptal jsem se.

„Vím, jak je to s půlorky. Jsou to nízcí tvorové, stvoření zla. Když byl můj otec otráven, přiklonili se k silnějšímu… Tedy alespoň tak si to oni myslí. Vydali se k Věži z kostí, aby se připojili k černokněžníkovi, až bude přivolán.“

„Hm,“ řekl jsem, „proč nešli rovnou k Věži? Proč se

zdržovali nějakým bojem v Údolí?“

„Nezdržovali se bojem,“ vysvětlila Celestina. „Mysleli, že vše proběhne hladce. Měli listinu opatřenou pečetí mého otce. Ta pečeť byla nepochybně pravá, stejně tak ji nepochybně získali lstí.“

„Milá Celestino, kdybychom měli hodinu řečnictví a řečnických triků, řekl bych ti, že postupuješ bezchybně. Ale neodpověděla jsi na otázku, proč se půlorkové zdržovali zacházkou do Údolí.“

„Chtěli mě,“ prohlásila princezna vážně.

„Cože?“

„Ve Věži z kostí sídlí démon a ochraňuje amulet. Aby amulet odevzdal, musí být nasycen krví. Krví panny. Nejlépe panny vznešeného rodu. Půlorkové mě chtěli obětovat a tím zajistit příchod černokněžníka.“

„Ach!“ vydechl jsem. „Vždycky jsi byla výborná v logice, Celestino. Dedukuješ bezchybně – a já nedokážu přijít na to, jestli jsi někde neudělala chybu.“

„Ale oni udělali chybu!“ vykřikla princezna. „Přepočítali se! My budeme u Věže z kostí před nimi a zničíme démona! Zničíme talisman a černokněžník zůstane v říši mrtvých!“

„My?“

„Je tady snad málo válečníků? Erharte! Vyjel jsi proti nevídané přesile! Zahnal jsi nepřátele na útěk! Kočko

Langtry! Nikdo nepochybuje o tom, že jsi jeden z nejlepších bojovníků. Yolando, má drahá společnice – i ty jsi dost dobrá v umění zabíjet. A já vás povedu, budu vám velet. Stejně jako můj otec před dvaceti pěti roky, tak i my rozdrtíme nepřátele.“

„Je tu jeden problém,“ upozornil ji Kočka Langtry. „Mám pocit, že nedokážeme najít Věž z kostí.“

„Jak to, že nedokážeme? Máme mapu a Učitel nás povede podle ní.“

Všichni se podívali na mne, většinou s nadějí, že řeknu, že mapa je k ničemu a že se podle ní jít nedá. Já však poklepal na zákres: „Tady a tady, na těchto vrcholcích, jsou zřícené věže. Musíme vyjít ze stromů a rozhlédnout se. Zorientujeme se. Já ty věže neuvidím, jsem starý člověk a oči mi neslouží. Vy mi povíte, kde jsou. Pak, když budeme mít štěstí, najdeme zbytky těchto starých cest.“

„Ano,“ souhlasila Celestina. „Vyjdeme na vrchol. Půjdeme hned teď!“

„Půjdeme tudy,“ ukázal jsem vzhůru do kopce.

Zpočátku jsme se prodírali houštinami. Kočka Langtry rejdil před námi a hledal schůdnou cestu. Později odpoledne jsme vyšli do vysokého lesa, kde nám v chůzi bránily jen trsy kapradin. Směřovali jsme stále vzhůru do svahu. Cestou jsme našli bystrý potůček, utišili žízeň a znovu naplnili polní láhev.

Na konci odpoledne jsme vystoupali až na vrchol. Ne, žádný rozhled do krajiny se nekonal, temeno kopce bylo porostlé vysokými stromy. Ale mezi kmeny buků a bříz jsme našli jednu z těch staveb zakreslených na plánku. Veliký kamenný stolec: čtyři štíhlé pylony vysoké asi šest stop, na nichž byla položená kamenná deska.

„Tohle je dobrý začátek,“ řekl jsem. „Našli jsme orientační bod. Zítra už půjdeme mnohem jistěji.“

„Zítra? Můžeme jít dál ještě dnes,“ ohradila se Celestina.

„Zítra,“ potvrdil jsem. „Jsme unavení a musíme si odpočinout. Rozděláme oheň, najíme se…“

Utábořili jsme se poblíž onoho kamenného stolce. Neúnavný Kočka Langtry prozkoumal kamennou stavbu. Oznámil nám, že v horní desce je vytesána mělká miska, z níž

vedou ke všem čtyřem okrajům žlábky.

„K čemu to všechno je?“ podivoval se.

Věděl jsem, že horní deska je obětní kámen a žlábky slouží k rozvádění krve obětovaných tvorů. Mlčel jsem však. Celý den byl příliš zlý na to, abych k němu přidával nějaké krvavé historky.

Ukázalo se, že není v našich silách rozdělat oheň – do zavazadel nám nikdo nepřidal křesadlo. Kočka Langtry strávil nějaký čas křesáním dýky o křemen, jiskry z toho sice vyskakovaly, ale plamen nevzplál.

„Orkové dokážou rozdělávat oheň třením dřev,“ poznamenal Erhart.

„Orkové ano,“ souhlasil jsem, „ale my ne.“

„Nemohu pochopit, že půlorkové zradili otce,“ řekla Celestina zamyšleně.

„Nenávidím půlorky,“ zasmál se rezavě Kočka Langtry. „Vždycky jsem to musel tajit, ale teď už to můžu říct: nenávidím je. Hnusí se mi.“

„Také je nenávidím,“ připojil se Erhart. „Je to tak. Vždycky jsem je nenáviděl.“

„Půlorky nenávidí každý,“ řekl jsem.

„Ano, nenávidí je každý,“ přidala se Celestina, „ale můj otec je vyznamenával přede všemi. Věřil jim jako nikomu jinému.“

„Tvůj otec, Modrásku,“ pronesl Erhart hořce, „půlorky přímo hýčkal.“

„Proč jim tak důvěřoval, Učiteli?“ obrátila se na mé Celestina. „Proč těm zrůdám věřil, když je ostatní nenáviděli?“

„Nesuď přísně, Celestino,“ napomenul jsem ji. „Oni nejsou dobří ani špatní. Říkal jsem ti, že není dobro a není zlo

– jsou to jen dva pohledy na jednu a tu samou věc. Ani půlorkové, kteří vtáhli s tvým otcem do Raiggia, nebyli špatní. Vždyť tenkrát byli oslavováni jako hrdinové!“

„Hrdinové!“

„Ano! Tenkrát ještě nebylo mezi Císařem a jeho družinou žádných rozporů! Půlorkové byli oslavováni stejně jako střelci elfského prince Skjúwinka! Stejně jako zloděj Gilbert Krysí ksicht! Tak jako černokněžník Orichalkian, budiž jeho jméno prokleto!“

„To není pravda!“

„Ano, je to pravda. Alex Damian naverboval v Hengerone oddíl půlorků a tis ním táhli na Raiggio. Pak se jim odvděčil! Dal jim to, po čem toužili nejvíce – dal jim ženy! Lidské ženy! Ah, císař Alex Damian je nevyslovitelně moudrý státník. Jak rafinovaně tehdy jednal! Daroval půlorkům ženy a zavázal si je. Zároveň vzbudil nenávist lidí. Takové zrůdy že obcují s lidskými samicemi? Tím císař utvrdil půlorky ve věrnosti. Jejich životy napříště závisely jen a jen na něm! Kdyby spadl na lovu z koně a srazil si vaz, rozzuřený dav by půlorky v mžiku roztrhal na kusy. Proto se stali nejvěrnějšími císařovými strážci…“

„Nikdy jsem se na to nedíval takhle,“ zahučel po chvíli Kočka Langtry.

Na noc jsme rozdělili hlídky – Erhart, pak Kočka Langtry, nakonec Yolanda. Nabídl jsem se také, ale nechali mě spát. Ráno jsem zjistil, že ve skutečnosti drželi hlídky jen chlapec a bojovník. Tak se potají dohodli – nechali spát i Yolandu. Snad se k ní chtěli zachovat kavalírsky, možná jí nedůvěřovali.

Podle náčrtku jsme to měli k Věži z kostí nějakých patnáct mil – přímou čarou. Jenže my přímou čarou jít

nemohli. V nepřehledném terénu bychom byli ztratili směr a zabloudili.

Naštěstí mělo nastat zatmění slunce až zítra. Měli jsme k dispozici ještě jeden den.

Od kamenného stolce jsem vedl výpravu na severovýchod – tam byla zakreslena stará dlážděná cesta. Objevili jsme její zbytky. Bez větších potíží jsme sešli do údolí a pak stoupali do protějšího svahu. Všichni jsme se přiblížili k hranicím svých sil. Erhart i Kočka Langtry byli unaveni včerejším bojem i nedospanou nocí. Celestina nedokázala vzdorovat námaze. A já – já jsem starý muž a mnoho sil mi už nezbývá. Jediná, která by snad měla oplývat činorodostí, byla Yolanda, ta se však táhla vzadu za námi, často jsme na ni museli čekat. Stěžovala si, že ji v princezniných opáncích zraňují kameny.

Od princezniny osobní strážkyně bych čekal víc tvrdosti.

Odpoledne nás zbytky dlážděné cesty zavedly do zvláštního háje bělokorých buků. Řekl jsem zvláštního? Z toho háje dýchal klid. Bezpečí. První to vyslovil Erhart: „Zůstaneme tady na noc, tady se nám nic nestane.“

Pod stromy rostla hebká tráva a barevné květiny. Rozesadili jsme se do stínu a vybalili jídlo – od včerejška se naše zásoby povážlivě ztenčily. Netrápilo nás to. Nikdo to neřekl nahlas, ale jaksi jsme počítali s tím, že zítra, během zatmění slunce, se naše životy dramaticky promění. Budeme mít větší starosti než nějaký kus žvance!

Kočka Langtry se položil naznak a vzápětí usnul. Události posledních dnů daly zabrat i tak nezdolnému chlapíkovi. Oproti nám měl za sebou ještě vyčerpávající cestu z Raiggia. Věděl jsem, že každý muž má hranici svých sil. Pokud se namáhá přes tuto hranici, něco v něm praskne a síla se zlomí. Trvá pak dlouhý čas, než se znovu obnoví, nebo se to už

nepodaří nikdy. Často se zlomí i mužova sebedůvěra a s ní i charakter.

Kočka Langtry se nebezpečně přiblížil k bodu zlomu.

Nechali jsme ho spát. Erhart si sedl bok po boku s Celestinou, na plátěný ubrousek položili chléb a sýr, krmili se malými kousky. Yolanda se posadila opodál, rozhlížela se, jako by na něco čekala. To ona uviděla příchozí.

„Támhle! Támhle!“ vykřikla a vyskočila na nohy. Ukazovala mezi stromy a levicí sáhla po dýce. Položila dlaň na jílec, ale zbraň nevytáhla. Erhart vstal, ubrousek s jídlem spadl do trávy. Hmátl po kopí: „Co se děje? Kde je kdo?“

Neviděli jsme nic. Yolanda vypadala stále vyděšenější. Rozhlížela se po háji a ukazovala: „Tam! Támhle! A tam!“

A pak, náhle, se na pozadí lesa vylouply postavy v šedých pláštích. Některé stály sotva dvacet kroků od nás.

Jak se k nám mohly tak nepozorovaně přiblížit?

„Elfové,“ vydechl jsem. „Klid, Yolando, tohle jsou elfové.“

Ale vůbec jsem nebyl klidný.

Kočka Langtry se vytrhl z dřímoty, vyjeveně koukal kolem sebe.

Příchozích bylo něco kolem desítky – většinou zahalení v pláštích a s kápěmi na hlavách. Pod rozevřenými plášti bylo vidět oblečení z jelenice, na švech rozřezané do třásní. Jen tak tam stáli a mlčeli. Neviděli jsme jejich oči – buď byly skryty ve stínu kápí, nebo zacloněny dlouhými popelavými vlasy.

Pak se od bělokorého kmene oddělila vysoká klátivá figura.

Tento elf na sobě neměl plášť, jen halenu z jelenice, na nohách vysoké mucklutiny. Na zádech mu visel obrovský

dvouruční meč. Oslnivě bílé vlasy se mu ježily kolem hlavy jako svatozář, trčely z nich dvě dlouhé špičaté uši.

V ruce držel plátěný pytel pokrytý tmavými skvrnami.

„Jsem Skjúwink," oznámil nám.

Široce se usmál a ukázal, že větší část zubil už dávno opustila jeho ústní dutinu. Úsměv mu vytvořil kolem rtů a očí vějíře drobných vrásek. Ten elf byl starý, což znamenalo, že mu mohlo být čtvrt tisíciletí, možná i více. Nicméně se držel zpříma.

„Jsem Skjúwink," zopakoval. „Co vás přivádí do těchto nehostinných končin, dobří lidičkové?"

Měl rezavý hlas a slova odsekával jako sekerkou. Sálala z něj síla a autorita.

Mlčeli jsme, tak nás příchod elfů zaskočil. Mohli nás zmasakrovat, aniž bychom si jich vůbec všimli. Říká se, že elfové jsou k lidem přátelští. Většina elfů. Ale co tihle? Co jsou zač?

Popošel jsem vpřed a pokusil se navázat rozhovor: „Překvapili jste nás. Jako kdybyste se zhmotnili ze vzduchu."

Skjúwink na mne otočil kolozubý úsměv.

„Starý muž!" vykřikl. „Stařík! Stařec shrbený předlouhým životem! Proč ho asi zavál Osud do Pustin? A jeho doprovod? Mladičká dívenka a tři ospalí bojovníci! Což neznáte příběh o malém zajíčkovi? Povím vám ho! Malý zajíček vyšel na palouk a skotačil mezi barevnými květy. Honil se za motýly a byl šťastný. Přestal dávat pozor! Pak přišel vlk a nepozorného zajíčka sežral! Chcete dopadnout jako malý, nepozorný zajíček?"

Slova se z něj Hnula jako dešťová voda z tlamy kamenného chrliče. Co nám chtěl? Vysmíval se nám? Jistě, byl to výsměch. Smál se nemotorným, bezmocným tvorům,

které nalezl uprostřed divočiny.

A smál se dál.

„Dnes je váš šťastný den, lidičkové. Starý Skjúwink chodí Pustinami a ochraňuje pocestné. Mé srdce přetéká radostí – dostalo se mi cti jít na pomoc starému příteli. Již zítra! Ah, vy jistě jdete stejným směrem! Všichni putují k Věži z kostí! Jen o kousek dál najdete starou dlážděnou cestu a ta vás dovede přímo na místo! Ale pozor, zajíčkové! Nejste sami! Nejste sami! Skřeti už začali vylézat! Skřeti vylézají!“

Hodil mi k nohám plátěný pytel.

„Vlci jsou vám v patách, nepozorní zajíčci. Ale starý Skjúwink je zahlédl, když otevírali tlamy. Přijměte ode mne dar. Žijte v míru, lidičkové – a dávejte na sebe pozor!“

Otočil se a vracel se zpět mezi bělokoré kmeny, jeho bojovníci se rovněž obrátili a odcházeli. Znovu jsem byl svědkem zvláštní elfské magie. V jednu chvíli tu byli – a náhle zmizeli. Jako plamen sfouknuté svíce.

Zůstal tu po nich jen plátěný pytel.

Erhart se shýbl, rozvázal tkanici a vysypal obsah do trávy. Celestina se rozječela hrůzou. Do barevných květů se vykulily čtyři useknuté hlavy.

Hlavy půlorků.

Tu jednu jsem znal. Měla prázdný levý oční důlek a na líci rozšklebenou, špatně sešitou a zanícenou ránu.

„Půlorkové!“ kvílela Celestina. „Stopují nás! Jsou nám v patách!“

Erhart ji chytil do náruče a utišoval: „Už je to pryč, Modrásku. Jsou mrtví! Elfové je zabili.“

„Odneste to! Odneste to!“

Kočka Langtry nastrkal hlavy do pytle a vše odnesl z dohledu. Celestina se pozvolna uklidňovala.

„To byl Skjúwink," řekl jsem. „Císařův přítel."

„To nemohl být on," zašeptala Celestina. „Skjúwink, elfský princ, je krásný jako… jako mladý bůh. Tohle nebyl on. Bláznivý stařec…"

„Myslím, že to byl on," řekl jsem. „Legendy někdy lžou… často lžou…"

Kočka Langtry se vrátil, sedli jsme si do trávy. Pod korunami šíralo.

„Vyprávěj o černokněžníku Orichalkianovi, Učiteli," vybídla mě Celestina. „Musíme poznat svého nepřítele. Pochopit ho."

I ostatní mě pobízeli, a tak jsem začal.

„Ano. Příběh černokněžníka. Jmenoval se Orichalkian, avšak nebylo to jeho pravé jméno. Tak mu říkali elfové. Orichalkian v jejich řeči znamená Letící hvězda. Černokněžník pocházel z malé vesnice u Losinavy. Byl sirotek a vychovával ho dědeček. Orichalkianovo skutečné jméno bylo…"

Odmlčel jsem se.

„Nevím," pokračoval jsem po chvíli. „Měl jsem za to, že černokněžníkovo skutečné jméno znám – ale snad jsem je zapomněl. Nevadí. Černokněžník v sobě měl jisté magické schopnosti, ale v době své mladosti je nedokázal plně rozvinout. Přešel tedy k elfům a učil se od nich. Říká se, že jistou dobu pobýval i u orčích klanů a zkoumal techniky šamanů. Snad byl i žákem Alaricha Touraina, Temného mága z Orcigardu. Nevím. Později se přidal k Alexu Damianovi a stál po jeho boku až do okamžiku vítězství.

Černokněžníku Orichalkianovi však nestačily pocty, které mu mladý císař poskytl. Chtěl víc. Přál si ovládnout celou Říši.

Ještě jednou musel Alex Damian svést těžký boj, tentokrát se svým bývalým stoupencem a přítelem. V rovném souboji černokněžníka porazil, zapudil ho do nicoty.

Avšak po několika letech se v Raiggiu začalo říkat, že Orichalkian není mrtvý, že ukryl svůj život do talismanu, do kruhu, který je složen ze čtyř půlkruhů. Talisman je skryt ve Věži z kostí a střežen démonem. Ve chvíli zatmění slunce bude černokněžník vzkříšen.“

„Zítra,“ podotkl Erhart. „Zatmění slunce nastane zítra.“

Celestina se usmála: „Už tomu rozumím. Ten starý elf, Skjúwink, mluvil o tom, že poskytne pomoc starému příteli. Jistě tím myslel mého otce! Jde se svými střelci k Věži z kostí, aby zastavil černokněžníka.“

Chvíli jsem přemýšlel. „Zdá se, že ovládáš logiku bezchybně, Celestino. Kdybych našel svůj učitelský arch, napsal bych ti výbornou známku.“

Usmívala se dál. „Můj otec má stále plno dobrých přátel. Je to moudrý a laskavý muž. Pamatuji si, jak jsem se s ním setkala naposled, před půl rokem, těsně před tím, než jsme odjeli do Údolí. Stěžoval si na nelítostný Osud, který ho připravil o syny, o mé dva starší bratry. Oba, jak víte, padli v bojích s Mořskými lidmi. Proklínal černokněžníka, který jej zradil a který mu i po smrti hrozí ze záhrobí. Pak se rozveselil. Posadil si mě na klín a říkal mi, jak jsem hezká. Ještě hezčí, než bývala má matka. Poplácával mě a žertem se podivoval, jaká jsem najednou buclatá… Smál se a vykřikoval, že je silný a že může mít ještě mnoho synů…“

Já a Kočka Langtry jsme se na sebe vyděšeně podívali. Rázem nám bylo jasné, proč byla princezna tak narychlo odklizena do Údolí. Zařídila to její babička, Císařovna matka, aby Celestinu ochránila před svým synem, císařem,

Celestininým otcem!

Ale ještě tu byla jedna hádanka, kterou jsem rozřešil. Příchod půlorků. Jak to, že nás našli[1]? Nebyli to přece žádní stopaři nebo zálesáci!

Věděl jsem, že jim někdo nechával znamení. Ten, kdo se opožďoval za skupinou. Yolanda!

Neřekl jsem nic. Nechtěl jsem mezi ostatní vnášet zášť a nejistotu.

Večer se změnil v noc a noc v ráno. Erhart, Kočka Langtry i Yolanda se vystřídali na hlídce, ale odpočinek byl dlouhý, a tak se všichni vyspali do sytosti. Ráno, za rosy, jsme vykročili, abychom překonali poslední část cesty.

Dlážděnou cestu jsme našli tam, kde Skjúwink řekl, že bude. Směřovala dolů do údolí. Vydali jsme se po ní. Jenže nám to nešlo dost rychle. Kamenné dláždění se co chvíli ztrácelo v trnitých keřích. Museli jsme se prodírat houštinami mladých stromků či zdlouhavě hledat cestu, která se čas od času úplně ztratila pod navátou hlínou.

Slunce stoupalo vzhůru.

Byli jsme unavení a hladoví – všechno jídlo jsme snědli včera a k snídani zbylo jen pár drobtů, které jsme přenechali Celestině. Mlčeli jsme. Cítil jsem strach svých společníků. Kočka Langtry hledal vepředu cestu, Erhart se držel po boku Celestině, podpíral ji, přidržoval větve, když se princezna prodírala houštinou.

Yolanda se, stejně jako včera, opožďovala vzadu.

„Kdy má nastat zatmění?“ zeptal se Erhart.

„Před polednem,“ odpověděl jsem mu.

Jak to, že jsem to věděl? Nikdy jsem se o astronomické jevy nestaral. V zákoutích mé mysli se skrývaly **znalosti.** Mohl jsem je použít, když nadešel jejich čas.

„To bude brzo,“ zasykl Erhart.

Zepředu k nám přispěchal Kočka Langtry, položil prst na rty: „Tiše! Už jsme téměř na místě! Věž z kostí je pár desítek kroků od nás – a kolem ní se hemží půlorkové!“

V předklonu a s největší opatrností jsme se smýkali nízkými křovisky. Kočka Langtry odhrnul poslední záclonu z větví, dál už bylo jen horské údolíčko plné kamenů.

Ze svahu stékala říčka, její kamenité řečiště bylo široké několik desítek kroků. Voda obtékala balvany, třpytila se v paprscích slunce.

Uprostřed řečiště se vypínala šedobílá věž. Leskla se, jako by opravdu byla postavena z kostí. A nebo jinak: jako by její základní část tvořila stehenní kost obludného živočicha. Štíhlý šedobílý dřík, podobný kmeni bělokorého dubu, se tyčil do výše nějakých padesáti stop. Povrch měl hladký a lesklý, nikde ani náznak schodů nebo žebříkových příčlí. Žádným způsobem se nedalo vylézt nahoru.

A nahoře, na dříku, byl posazen domeček se špičatou střechou.

V říčním korytě přecházeli půlorkové. Letmým pohledem jsem jejich počet odhadl na pětatřicet.

„Co budeme dělat?“ otočil se ke mně Kočka Langtry. S úžasem jsem si uvědomil, že jsem se stal vůdcem celé výpravy. Vždycky jsem to byl já, kdo musel rozhodnout.

„Nebudeme dělat nic,“ řekl jsem. „Počkáme a uvidíme, co se stane.“

„Nebudeme nic dělat?“ podivil se Erhart.

„Jich je skoro čtyřicet a vy jste jen dva, s Yolandou tři. Ale někde v houštinách se skrývá Skjúwink a jeho elfští střelci. Musíme doufat, že tam jsou. Počkáme, podíváme se, co se stane. Když budeme mít štěstí, postavíme se po bok

Skjúwinkovi.“

„To je rozumné,“ souhlasil Erhart.

„Tam v tom domečku nahoře,“ ukázala Celestina, „sídlí démon? Démon, který střeží amulet, kruh složený ze čtyř půlkruhů? Předá amulet černokněžníkovi? Nebo snese amulet na zem a Orichalkian se zrodí z amuletu?“

Kočka Langtry zavrněl: „Nemáme nejmenší šanci ani proti půlorkům. A proti démonům… A až se objeví černokněžník…“

„Černokněžník je klíčem ke všemu,“ vysvětlil jsem. „Pokud ho odstřelíme šípem, odhodlání půlorků se zlomí. Vyčkáme. Kdo si vezme luk a šípy?“

„Já se toho ujmu,“ nabídl se Kočka. „Luk a šípy má Yolanda. Kde je? Kam, u bohů, zmizela?“

Sluneční svit jako by potemněl, na krajinu padl stínek.

Přimhouřil jsem své staré oči a upřel je na sluneční kotouč: už nebyl okrouhlý, na jednom místě jako by se odštípl. Zatmění začínalo.

Třicet kroků od nás vyběhla z lesa Yolanda. „Tady!“ zakřičela. „Támhle je princezna!“

Půlorkové zaváhali, pak pozvedli zbraně.

„Tady je princezna!“ ječela Yolanda. „Tady!“

„Zradila nás!“ zavyl Kočka Langtry. „Odveďte princeznu do lesa! Zadržím je!“

Rhiiam Hügch mává mečem a vykřikuje povely. Část půlorků spěchá obchvatem do lesa. Zbývá však dost těch, kteří utíkají přímo k nám. Kočka Langtry, mečíky v pěstích, jim běží vstříc: „Chcete chcípnout? Chcete? Tak pojďte!“

Erhart svírá kopí obouruč, utíká za ním. Celestina udělala pár kroků, jako by ho chtěla zadržet: „Ne! Vepříku, ne! Zabijou tě!“

Po kraji lesa spěchá Yolanda: „Půlorky poslal tvůj otec, má paní! Půlorkové plní rozkazy tvého otce! Zůstali mu věrní! Kočka Langtry je zrádce!“

Měsíc zakrývá slunce a krajina temní.

Kočka a Erhart běží vstříc půlorkům, Celestina utíká za nimi. Snažím se s ní držet krok.

Yolanda nám zastoupila cestu, popadla princeznu kolem ramen.

„Půlorkové jsou věrní tvému otci, má paní! Musíš mi věřit! Langtry chce tvou krev, aby nakrmil démona!“

Kočka Langtry vzdoruje půltuctů bojovníků. Erhart v rozběhu proklál prvního protivníka, ale kopí uvázlo v mase. Než je stačil vyprostit, přibíhá za strany Rhiiam Hügch, vráží do Erharta ramenem, sráží jej na zem.

Krajina je temná, nastala noc za bílého dne.

Vše jako by se odehrávalo velice pomalu, alespoň mně se to tak zdá. Jako by boj neprobíhal na zemi, ale ve vodě, hluboko pod hladinou jezera. I pohyby bojovníků jsou malátné, pomalé, musí překonávat odpor studené vody.

Rhiiam Hügch drží jílec obouruč, rozpřahuje se, aby vetkl čepel Erhartovi do prsou.

Teď už to vím přesně: ten chlapec nesmí zemřít. Musím tomu zabránit.

Natahuji pravici, cosi křičím. Z prstu se mi oddělují modravé nitky, protkávají temnotu a propalují se Rhiiamovým hrudníkem.

Rhiiam Hügch pouští zbraň, hroutí se k zemi jako hadrová loutka.

Udiveně se dívám na svou pravici. Co se to stalo? Jak je možné, že tak snadno vysílám z prstů blesky?

Jako bych to uměl odjakživa. Jako střílení z luku. Kdysi

jsem tyto dovednosti ovládal, pak jsem na ně zapomněl. A hle, dovednosti se vrátily, když jich bylo zapotřebí.

Z protějšího svahu zaznívá jásavý křik: „To je znamení! Jsem tady, příteli! Přišel jsem, abych ti pomohl!“

Ostrý svistot šípů trhá temnotu na kusy. Pazourkové hroty prosekávají brigantiny půlorků. Kamenitým řečištěm běží Skjúwink a bílé vlasy za ním vlají jako koňská hříva. Za běhu točí obouručákem a jen tak mimochodem rozsekává půlorky, které míjí. Směje se a vykřikuje: „Skřeti vylézají! Skřeti vylézají!“

Směje se: „To byl Orichalkianův blesk! Můj přítel se vrátil. Vrátil se! Jsem tady, bratře! Přišel jsem!“

Silným hlasem křičím: „Zastavte boj! Zastavte boj!“

V mém hlase byla taková naléhavost, že všichni poslechli.

Ryk utichl. Podepřel jsem Celestinu, vzal ji kolem ramen a vedl ji k balvanitému řečišti.

Z bojiště, tmou, přicházely nezřetelné postavy. Erhart, zdálo se, že nezraněn. Skjúwink s aureolou bílých vlasů. Z lesa vystoupili elfové v šedých pláštích. Mezi balvany se smýkali půlorkové.

Kočka Langtry se zhmotnil z temnoty, srazil Yolandu na kolena. „Zabiju tě, ty zrádkyně!“

Popadl ji za vlasy, rozpřáhl se k ráně. Nechal jsem ho být, věděl jsem, že to neudělá.

Ztuhl v pohybu a tmou zablýskly jeho zuby: „Zdá se, že nedokážu zabít ženu!“ vyhrkl.

„Orichalkiane?“ zavolal Skjúwink. „Kde jsi, příteli?“

„Není tady,“ řekl jsem. „Černokněžník nepřišel.“

„Ty parchante!“ vykřikla Yolanda. „Cožpak jste všichni slepí? Nevidíte, že váš Učitel je Orichalkian?“

Zvážil jsem tu možnost a zamítavě jsem zavrtěl hlavou.

„Ne, myslím, že nejsem Orichalkian… Není to logické. Proč bych přišel na tohle místo takhle, tímhle způsobem? Jak bych se mohl stát učitelem princezny?“

„Kde je můj přítel?“ ptal se Skjúwink. „Kde je Orichalkian? Poznal jsem jeho blesk.“

„Nejdřív musíme zjistit, co se děje v Raiggiu. Yolando? Proč jsi nás zradila?“

„Nezradila jsem,“ ohradila se dívka. Stále klečela a Kočka Langtry ji držel za dlouhé vlasy. „Půlorkové přišli s pravou pečetí. Zradil Gilbert a Langtry. Chtěli přivolat černokněžníka – a podařilo se jim to. Jsi tady, ty zrůdo!“

„Co na to řekneš, Kočko? Něco jsi zatajil, že?“

„Co jsem zatajil? Císař zešílel! Zešílel strachem z Orichalkianova návratu! Mořští lidé drancují pobřeží, ale císař hledá spiklence! Po městě zatýká. Nikdo si není jist životem. Tvůj otec, Erharte, byl popraven a jeho hlava vystavena na náměstí Vítězné války!“

„Můj otec? Cože? Můj otec je mrtvý?“ vykřikl Erhart.

„Ano, je to tak.“

„Vždyť byl jedním z bojovníků císařovy Vítězné cesty!“

„Co já vím? Prý byl jedním ze spiklenců.“

„Ah…“

Erhart sklopil hlavu a plakal.

Z temnoty vytryskl paprsek světla. Měsíc pokračoval ve své pouti a odkryl kousek Slunce.

„Zeptáme se Rhiiama Hiigcha,“ navrhl jsem. „Zeptáme se ho a on nám poví pravdu.“

„Rhiiam Hügch je mrtvý!“

„No a co?“

„Má díru skrz naskrz hrudníkem!“

Došel jsem k mrtvému tělu a dotkl se krční tepny. Chvíli

jsem se soustředil a nechal proudit sílu. Rhiiamova víčka se zachvěla.

„Rhiiame?“ zeptal jsem se. „Poslal tě císař?“

Sinalé rty se pohnuly: „Anooo…“

„Jaké ti dal rozkazy?“

„Převzít… údolí… Zajistit Celestinu… Poslat ji… s eskortou do Raiggia… Táhnout k Věži z kostí a zabít… Orichalkiana.“

„Zabít Orichalkiana?“

„Anoooo… Pokud tady bude… při zatmění…“

„Co jsi měl udělat s Gilbertem?“

„Zabít…“

„A s Erhartem?“

„Zabít… Pomaluuu…“

„A s ostatními? Se sluhy a vojáky v Údolí?“

„Zabít…“

„Co chce udělat císař s Celestinou?“

„Říkal… Ona bude nová císařovna… manželka Alexe Damiana… matka jeho synůůů…“

Odtrhl jsem ruku od půlorkova hrdla. Rozjasňovalo se.

Dívali se na mne bez hlesu. Zřejmě ještě nikdy neviděli, aby někdo donutil mrtvolu k řeči.

„Tvoje vlasy, Učiteli,“ vyhrkla Celestina.

„Co je s nimi?“

„U kořínků zčernaly.“

„Eh? Tak dobrá. Asi jsem to já. Já jsem Orichalkian. I když tomu nevěřím.“

Zvrátil jsem hlavu k domečku na vrcholku Věže z kostí: „Jsem tady! Přišel jsem!“

Podle legendy měl na vrcholku žít démon a opatrovat amulet – kruh složený ze čtyř půlkruhů.

A opravdu: z maličké stavby se oddělila zářící bytůstka a slétla na drobných křídlech.

Démon? Ne. Takhle si démona nikdo nepředstavoval. Pro takovouto bytůstku mají lidé jiné jméno: víla.

Droboučká, vysoká sotva tři stopy, velice útlá, oděná v jakési pavučinkovité šaty, které se nedaly rozeznat, neboť tělo zářilo oslňujícím svitem.

Na mihotajících křídlech slétla dolů. Bělostné ručky se ke mně natáhly. Zazněl hlas sladký jako zurčení potůčku: „Zde je tvůj amulet, příteli."

Vzal jsem si ho. Amulet, kruh, složený ze čtyř půlkruhů.

Nebylo na něm nic magického. Vezmete kus kůže a vyříznete z něj čtyři půlkruhy. Spojíte první půlkruh s druhým tak, aby se jejich poloviny překrývaly. A tak dál. Čtyři čtvrtiny kruhu jsou vidět na líci, čtyři čtvrtiny zůstanou na rubu. Vše pospojujete měděnými nýty.

Podívejte, tady ho mám.

„Jmenoval se Orichalkian… jmenoval jsem se Orichalkian, avšak to nebylo moje pravé jméno," řekl jsem. „Tak mi říkali elfové od Vickey. Orichalkian v jejich řeči znamená Letící hvězda. Moje skutečné jméno je Frank Ormond… Byl jsem sirotek a vychovával mě dědeček, sedlář. To dědeček vyrobil amulet, kruh ze čtyř půlkruhů… Amulet nemá žádnou magickou moc. Nosil jsem ho z úcty ke svému dědečkovi, moudrému a laskavému muži. Je to jen památka. Vzpomínka… Vzpomínám si… vzpomínám si na tebe, vílo. Potkal jsem tě jindy a jinde. Jak jsi získala amulet?"

„Poslal mi ho jeden z tvých přátel. Muž jménem Gilbert."

„Ach!"

Gilbert? Gilbert Krysí ksicht!

Někde v hlavě se mi objevila další vzpomínka: Ten už má dost! Hele, šéfe, ještě se hýbe! Rozmlátím mu hlavu kladivem! Ne! Je mrtvý! Je mrtvý a tohle si nezasloužil! Tak dobře, hoši! Hoďte ho támhle do tý jámy s mrtvolama. A ještě něco, jeho amulet si vezmu. Na památku.

„Alex mě opustil," řekl jsem. „Zradil mne. Poslal Gilberta a další zabijáky. Probodali mne dýkami. Mysleli, že jsem mrtvý. Snad jsem opravdu zemřel. Ale něco je ve mně divného. Není snadné mě zabít. Přežil jsem… ale ztratil jsem paměť."

Otočil jsem se ke starému elfovi: „Příteli!"

Objali jsme se.

„Alex nás zradil," řekl jsem pak. „Je na čase, abychom mu zradu vrátili."

„Tak jest," souhlasil Skjúwink. „Mluvíš mi z duše, bratře."

Promluvil jsem k půlorkům, k těm, kteří přežili: „Nabízím vám vykoupení. Vytáhneme proti Alexovi Damianovi, abychom ho potrestali. Vy půjdete s námi, tak, jako vaši otcové. Až všechno skončí, vrátíte se do Hengerone."

Jeden po druhém přistupovali a přísahali mi věrnost.

Vyjeli jsme z Pustin a bylo nás něco kolem padesátky. Já, Erhart, Celestina, Kočka Langtry, Yolanda, Skjúwink a jeho elfští střelci, mladí půlorkové.

Bylo nás padesát, ale pověst nás předcházela.

Vojenský velitel Kayliroltu nám vyjel vstříc a nabídl nám svůj meč. Zdálo se mi, že je to ten samý muž, který tam byl před pětadvaceti lety. Byl to skutečně on? Nevím. Jsem starý člověk a paměť už mi neslouží.

V Kayliroltu jsme se zdrželi jen chvíli – jen po dobu, kdy kněz Zářícího oddával Celestinu a Erharta. Z Kayliroltu

vyjeli Erhart a Celestina jako manželé.

Táhli jsme na Raiggio a pověst se před námi šířila jako povodňová vlna: Letící hvězda Orichalkian a elfský princ Skjúwink, provázení elfskými střelci a půlorky z Hengerone, vyjeli z Pustin, aby potrestali zrádného přítele.

Ne, tentokrát jsme nemuseli svádět žádné bitvy. Mořští lidé drancovali pobřeží, ale paranoidní císař, místo aby jim čelil, masakroval vlastní lidi. Povstání proti šílenému císaři se rozhořelo v plné síle, ještě než jsme překročili hranice Říše.

Vůdcové povstání radostně přijali nabízenou možnost. Dosadili na trůn Erharta, syna jednoho z nejpřednějších velmožů, navíc manžela císařovy dcery.

Snad si mysleli, že Erhart bude snadno ovladatelnou loutkou v jejich rukách.

A císař Alex Damian? Ranila ho mrtvice. Zemřel dřív, než jsme dorazili do Raiggia.

Vyprávění se protáhlo dlouho do noci. Rolf přikládal do sporáku, aby bylo v kuchyni teplo. Malá Eirianka se dvakrát probudila a nechala se nakojit.

Když starý muž skončil, rozhostilo se ticho.

„Tys to věděla, Nome?“ zeptal se po dlouhé chvíli Rolf.

„Jestli jsem věděla co? Že je dědeček Orichalkian? Ano, to jsem věděla. Ale tenhle příběh jsem slyšela poprvé… Měla jsem o Alexu Damianovi lepší mínění! Jak to, že se z něj stal takový prasák?“

„Lidi se mění,“ pokrčil rameny stařec. „Někteří… Tehdy, po korunovaci… Z veselého a čestného chlapíka se Alex Damian stal zpupným a povýšeným hodnostářem. Chtěl jsem odejít do lesů za Skjúwinkem, jenže Alex Damian mne předešel. Poslal Gilberta a jeho vrahy.“

„Zůstal jsi naživu díky těm lektvarům, které na tobě vyzkoušel Temný mág?“ zeptala se Margaretta.

„Možná. Nevím. Řekl bych, že je to naopak. Cosi uvnitř mého těla mi dovoluje kouzlit a to samé mi zabraňuje zemřít. Jenom díky tomu jsem přežil Mágovy experimenty…“

„Celé mi to připadá nějak na hlavu,“ nedal si pokoj Rolf. „Jakou zvláštní náhodou ses stal učitelem Císařovy dcery…“

„Nebyla to náhoda. Někdo to zařídil.“

„Kdo?“

„Zkuste to uhodnout.“

Chvíli přemýšleli a dohadovali se.

„Na to přijdeme snadno,“ řekla Nomean. „Zařídil to někdo z příběhu, že, dědečku? Alex Damian to nebyl. Skjúwink taky ne, ten odešel do lesů. Zbývá Rhiiam Hügch a Gilbert Krysí ksicht. Rhiiam Hügch mi v tom ale nesedí. Nevěděl nic. Nebyl by přišel do Údolí. Sázím na Gilberta.“

„Proč by to nemohl být půlork?“ ohradil se Rolf.

„Jak to bylo, dědečku?“ zeptala se Margaretta. „Byl to Gilbert?“

„Ano. Nomean má pravdu… Po tom, co mě zabili, jsem se zotavil, ztratil jsem však paměť. Řadu let jsem žil v docích mezi nejbědnějšími ubožáky a pracoval jako nádeník. Vlasy i vousy mi zbělely. Zestárl jsem. Stal se ze mě starý muž. Nikdo mě nepoznával. Mé vzpomínky zmizely, ale vědomosti se mi pozvolna začaly vracet. Stal jsem se pomocníkem lékárníka a pak i lékárníkem. V lékárně jsem se setkal s Gilbertem Krysím ksichtem, když si přišel pro lék na zkažený žaludek.

Nepoznal jsem ho, nepamatoval jsem si svůj předchozí život. Ale Gilbert, ač na to nevypadal, byl chytrý mizera. Měl paměť na tváře. Dlouho mě pozoroval, než se ubezpečil, že

jsem to já a že si opravdu nic nepamatuji. Pak mě začal hýčkat. To on zařídil, že jsem se nakonec stal profesorem na Univerzitě a později i osobním učitelem císařovy dcery.

Vzpomínám si, jak se mě jednou Gilbert vyptával, zda se neschyluje k nějaké astronomické události, například k průletu komety. O kometu mu šlo především, je tu přeci jasná analogie s letící hvězdou. Řekl jsem mu tehdy, že za čtrnáct roků nastane zatmění slunce. Gilbert rozšířil historku o amuletu, o démonovi, o Věži z kostí, o znovuvzkříšení… Roky ubíhaly, Gilbertovy výmysly se změnily v legendu a přesáhly hranice Říše až do Pustin.“

„Proč to Gilbert udělal?“ podivila se Margaretta.

„Proč? Myslím, že chtěl udržovat Alexe Damiana pod tlakem. Gilbert Krysí ksicht věděl, že i na něho jednou dopadne Císařův hněv. Dávno by byl padl za oběť některému z Alexových záchvatů, byl tu však stín jiného nepřítele, Orichalkiana. Čím větší byl Alexův strach, tím více potřeboval Gilberta. A kdyby došlo k nejhoršímu, byl jsem tam pořád ještě já. Měl jsem se stát Gilbertovou zbraní, která ho zachrání, až přijde čas.“

„Ten Erhart z příběhu, to je nynější Císař,“ podotkl Rolf.

„Ano. Erhart, můj bývalý žák. Mám s ním dohodu.“

Mlčeli.

„Proč jsi nám řekl ten příběh, dědečku? Mělo to nějaký účel?“

„Musel jsem si utřídit vzpomínky. Ujasnit si, jak to tehdy bylo. Už brzo se znovu setkám s Kočkou Langtrym.“

Část třetí

Thompsonova válka

KAPITOLA PRVNÍ

NEČEKANÝ HOST

„Thompson je zamilovaný do jedné člověčice," řekla Arietta. „Thompson a zamilovaný, no věřil bys tomu? Teď jsou obav Likariu a celé dny si jen láskyplně hledí do očí – až se postel otřásá. Thompson nevytáhne z Likaria paty, dokud se Sylva zase nevrátí do Barge… A do prdele! Teď jsem to vyblila! Tohle s Thompsonem a Sylvou je tajemství! Ne abys to někomu povídal!"

Roger Schnirega: „Cesta do Šťastné náhody"

Smrákalo se. Podzim se přiblížil zimě, soumrak nastával brzo.

Thompson vstoupil do Síně vévodského paláce. Za okny z barevných skel se už setmělo, uvnitř však zůstávaly jasné ostrůvky osvětlené neostrým svitem pterrských magických luceren.

Vévodský palác vystavěli v roce 22 hraničního letopočtu. Postavili ho stejným způsobem, jakým se stavěly hraničářské sruby, jen mnohem větší. Pokáceli stromy, otesali je do trámů. Srubovými stěnami obehnali prostor o rozměrech asi osmdesát na dvě stě kroků. Ve výšce třiceti stop zrobili krov, který zespodu podbili modřínovými prkny a shora opatřili šindeli.

Převážnou část původního paláce zabírala Síň, kterou Thompson právě procházel. Do Síně se pohodlně vešlo pět set osob. Konaly se zde plesy a slavnosti, projednávaly se tu důležité záležitosti.

Síň se skládala ze tří souběžných lodí. Krajní lodě měly v patře galerie, kdežto středový prostor byl otevřený až do vysokého stropu. Stabilitu galerií i krovu zajišťovaly čtyři řady podpěrných sloupů. Na roubených stěnách visely trofeje z válek: arkastské praporce, zbroj arkastských důstojníků, pavézy i dřevcové zbraně arkastských pěšáků.

V čele Síně se zdvíhalo pódium sevřené falešnými stěnami. Tam stál vévodský stolec.

Thompson přecházel ztemnělou Síní, zlehka našlapoval na mozaikovou podlahu. Tuto podlahu, stejně jako vitrážová okna i magické pochodně, sem přenesli z orcigardských trosek. Byl to vévoda Karay la Barro, kdo jako první začal drancovat rozvaliny pterrských chrámů.

Vévoda Karay la Barro představoval pro Thompsona záhadu. Jaký to byl vůbec člověk? Thompson studoval staré prameny a snažil se vévodu pochopit. Mnohokrát postál před jeho portrétem. Obraz, namalovaný „božským“ Fariagim, ukazoval starého muže s hořkými vráskami kolem úst. Snad se do portrétu promítla zahořklost samotného Fariagiho, který pro vévodu Karaye tvořil až poté, co ho vyhnali z Thonnieriky.

Podle toho, co Thompson věděl, býval vévoda Karay veselý, dalo by se říct rozmařilý mladý muž. Narodil se jako syn bohatého obchodníka v Raiggiu. Přátelil se s mladíky z patricijských rodin. Půjčoval jim peníze a zavázal si je. Poznal jejich tajemství. Pak se stal rozhodující osobou při potlačení jednoho z bezvýznamných spiknutí, a to předurčilo jeho osud. Vlivní přátelé, na které toho věděl příliš, se mu odvděčili. Obstarali mu vévodský titul a k němu zajistili panství: kus pustiny jižně od Vickey, vévodství Barro.

Ve skutečnosti ho vypověděli z Říše.

Čerstvě otitulovaný, sotva třicetiletý vévoda Karay přišel do Barro na podzim roku „jedna“. Tehdy tu nebylo nic, jen obchodní stanice, v níž elfové i lidští zálesáci vyměňovali kožešiny za železné nástroje, cínové kotlíky, skleněné korálky a pálenku. Vévodu doprovázela ne víc než padesátihlavá družina složená z osobních strážců, sluhů, manželky a dvou potomků, syna a dcerky.

Manželku a děti miloval nade vše. Nechal namalovat jejich portrét, který dosud visí na druhé straně vévodského stolce. Zestárlý Fariagi zpodobnil manželku i děti podle vévodových vzpomínek.

První zima v Barro byla opravdu tvrdá. Padesátičlenný doprovod se ztenčil na polovinu, mezi jinými zemřela i vévodova manželka a malý synek. Oplakával je až do konce svých dnů, tedy nějakých padesát let. Krátce před svou smrtí jim nechal postavit památník z bílého mramoru přivlečeného z orcigardských trosek.

Nikdy se znovu neoženil, neměl žádné další děti. Nástupnictví přešlo do další generace přes jeho dceru, čímž byla v Barro předurčena značná benevolence k ženám.

V roce Jedna“ byl vévoda Karay, ať přáteli či nepřáteli, pokládán za zbohatlického hejska. Nikdo nevěřil, že v Pohraničí přežije další zimu.

Prokázal však, že je schopnější, než se na první pohled zdálo.

Léto po první zlé zimě věnoval přípravám. Shromáždil tisícovku lidí – hraničářů, lovců, bývalých vojáků z rozpuštěné Šesté legie. Zavázal si je sliby, lichotkami i prosbami. Nechal vymýtit les a založit pole. V obchodní stanici zrekvíroval kožešiny a poslal své nejvěrnější muže, aby je v Říši vyměnili za krávy, ovce a kozy. Prosazoval,

svou vůli silou i lstí. Ti, kdož se k němu přidali, však nikdy nelitovali. V dalších zimách, ať byly sebetvrdší, už nezahynul nikdo, snad jenom ti opravdu staří a slabí.

Drsné zimy však nebyly hlavním nepřítelem vévody Karaye.

V roce Jedna“ se na východě již více než jedno století rozpínala Thonnierika, pyšné kamenné město náležející Arkastům. Arkastové získali královský titul v den, kdy byla v místě nazvaném Selkida rozpuštěna Šestá legie. Toho samého dne, kdy bylo čerstvě otitulovanému vévodovi Karayovi svěřeno Barro.

Arkastové se nikdy nevyrovnali s tím, že část pustiny získal někdo jiný. Obchodníci, zvědové i poutníci přinášeli do vévodství zvěsti: Arkastové si Barro vezmou, neboť je pokládají za své.

Vévoda Karay la Barro vsadil na obchod s Říší a vyplatilo se mu to. Začal obchodovat s kožešinami. Brzy objevil další nečekané možnosti. V rozvalinách orcigardských chrámů se bez užitku povalovalo zlato. Vévoda Karay zorganizoval pár kořistnických výprav, některých se zúčastnil osobně. Nalezl zdroj, z něhož mohl financovat své nové město nazvané Barge.

Vévodství Barro bylo později nazváno *malým vzteklým psem.*

Thompson občas postál před ukořistěnými arkastskými korouhvemi a kladl si otázku: jak je možné, že to bylo nakonec vždycky vévodství Barro, které zaútočilo? Vždyť

Arkastie, mnohem silnější a lidnatější, mohla vévodství pokořit jediným dobře naplánovaným tažením.

Nakonec na to přišel, nebo si to alespoň myslel.

Arkastie válčila na dvou frontách – na jedné s oddíly z

Barro a druhé se skřetími hordami. Někdy střídavě, jindy zároveň. Jako by toho však neměla dost. Neustále se zmítala vnitřními rozpory. Neochvějně decimovala vlastní obyvatele. Z Arkastie odtékal do Barro stálý proud emigrantů. Někdy to byli vyznavači starého náboženství, jindy zase bohatí kupci a řemeslníci, které Církev, v touze po jejich majetku, označila za kacíře. Do Barge se uchylovali velitelé arkastských vojsk, kteří byli po prohraných, ale i po vyhraných bitvách obviňováni ze zrady a zbabělosti.

Jedním z uprchlíků byl například i „božský“ Fariagi. V Thonnierice ho Církev prohlásila za rouhače. Jeho dřívější malby, zobrazující polonahé buclaté krásky, byly veřejně spáleny na Trhovém náměstí.

Barge mělo vždycky dost univerzitních profesorů, zručných řemeslníků, schopných velitelů i úspěšných obchodníků, vyhnaných z Arkastie. Ti všichni podněcovali vévody k dalším výbojům. Emigranti poskytovali peníze, svou sílu, syny a dcery, vlastní maso a krev – jen aby se pomstili Arkastii, kterou dříve milovali a která jim bezdůvodně ublížila.

Vždyť i Temný mág se mstil za utrpěnou křivdu. Také Thompson byl jedním z těch, kteří Thonnierice věnovali to nejlepší ze sebe a pak byli zrazeni.

Thompson nenáviděl Thonnieriku z celého srdce. Přál si ji vidět vypálenou do základů.

V této chvíli však byla nenávist zapomenuta, nebo, přesněji řečeno, nebyl na ni čas. Thompson měl pro Sylvu důležité zprávy.

Spěchal, pružný jako šelma a tichý jako netopýr. Táhlo mu na padesátku, vypadal však sotva na pětatřicet. Nechal si narůst dlouhé vlasy a nosil je rozpuštěné, aby zakryly jeho

protáhlé zašpičatělé elfské uši. Vždycky byl vysoký, silný a hezký, takže přitahoval lidské ženy. V poslední době si liboval v *chlapeckých* úsměvech a nacvičil pár grimas *naivního začátečníka.* V lidech, kteří ho dobře neznali, to vyvolávalo zmatek a Thompson se dobře bavil.

Oblékal se pořád stejně: do jednoduchých kalhot z tmavé kůže, šedé vlněné košile a kožené vesty, v níž měl, ve skrytých kapsičkách, zastrkány vrhací nože. Obouval vysoké hraničářské boty, které vznikly podle elfských mucklutin. Neodkládal meč zvaný Krysí zub. Nenosil ho u pasu. Řemen měl přehozený křížem přes prsa a Krysí zub mu visel pod levým ramenem.

V tuto chvíli měl naspěch, přesto však zkontroloval stráže. Když byla Sylva jmenována regentkou, našla ve vylidněném Barge jen pár obtloustlých, nadutých členů vévodovy osobní stráže. Thompson je všechny vyházel a na jejich místo dosadil své přátele, dobrodruhy z Likaria. Přivedl dvanáct lidských žoldáků, pět půlelfů, dva půlorky a jednu vysloužilou panenskou bojovnici jménem Jasmína, která už dávno nebyla pannou, ale bojovnicí zůstala. V kuchyni zaměstnal houf goblinů a goblinek, čímž se dokonale pojistil proti případným travičům.

Chodbu k vévodskému křídlu střežil stárnoucí Rufus, zvaný Šídlo, a půlelf Korálek. Thompson jim kývl na pozdrav, v rychlosti předal instrukce a spěchal dál.

Zatímco byl vévodský palác úchvatný a stylově čistý, o křídlech, která na něj byla navěšena, se to rozhodně říct nedalo. Vévodové si nepotrpěli na nějakou *estetiku.*

Základním stavebním materiálem bylo v Barge vždycky dřevo. Vévodové se však nebránili novým stavebním postupům. Původní srubový slepenec, profukovaný ledovým

průvanem, opatřili dozdívkami a protipožárními stěnami z pálených cihel. Postupně vyházeli dřevěné podlahy a nahradili je keramickou dlažbou. Do okenních otvorů nechali vložit obdélníkové skleněné tabulky, které propouštěly mnohem víc světla než okrouhlé placky zalévané do olova. Do výklenků nechali instalovat sošky, skulptury a basreliéfy – většinou se jednalo o staré pterrské věci, příliš velké na to, aby se vyplatilo vláčet se s nimi do Říše.

Díky neustálým drobným přestavbám získala křídla domácký vzhled. Podobala se strakatému přehozu sešitému z kousků nejrůznějších látek.

Thompson se pohyboval tiše jako duch. Tma mu nevadila, po elfských předcích zdědil dobré noční vidění. Deprimovalo ho však *prázdno.* Palác se podobal krajině zpustošené válkou, do níž se jen váhavě vracejí vystrašení uprchlíci.

Před půlrokem tudy prošel mor. Zahubil vévodu, rodinu jeho nejstarší dcery i mnoho dalších lidí. Značná část obyvatel uprchlá, mnozí jen proto, aby zanesli nákazu do Elblaggu, Selkidy a jiných sídel. Některé rodiny zůstaly, vzdorovaly nemoci a překonaly ji za cenu ztráty svých blízkých. Teď, na sklonku roku, tady přebývala sotva třetina původních obyvatel.

Prošel až k zadním dveřím, zaklepal. Nečekal na odpověď, vzal za kliku. Bylo otevřeno.

Pokoj zařídili v pestrých barvách. Na podlaze se v několika vrstvách překrývaly strakaté koberečky, na židlích bylo poházeno plno polštářků. Velkou polici u stěny vyplňovaly *starožitné* předměty: sošky, šperky, obřadní zbraně, misky. Stůl pod oknem byl zavalen papíry a knihami.

U druhého stolu, pod jasně svítící lampou, seděla chůva s oběma Sylviinými dcerkami.

Říkalo se, že děvčátka zplodil (v hříšném, mimomanželském styku) právě Thompson, to však neodpovídalo pravdě. Starší dívenka byla nepochybně Rônardovou dcerou. Mladší se možná podobala Thompsonovi, ale jen trošičku. Vůbec neměla špičaté elfské uši.

Obě děvčátka byla hezoučká, dlouhovlasá, oblečená do modrých košilových šatů, které jim sahaly až k patám.

V místnosti panovalo příjemné teplo. V bronzovém ohřívadle, umístěném v krbu, žhnulo dřevěné uhlí.

Sylva seděla u ohřívadla a hleděla do žhavých uhlíků.

Měla oblečené temně modré šaty s bílou výšivkou, které jí velice slušely. Patřila k ženám, jež rozkvetou až po třicítce. Tmavé, velmi husté vlasy měla rozpuštěné, hezkou tvář bledou, ustaranou. Pod očima se jí rýsovaly temné kruhy. Vždycky měla trošičku nadváhu, což jí vyhlazovalo vrásky a příjemně zaoblovalo. Teď však, bledá a nevyspalá, vypadala křehce a zranitelně.

„Dobré zprávy, bledničko," zahlaholil Thompson.

Obrátil se k děvčátkům. „Hahou, vy divoké válečnice! Danny je v bezpečí a má se tak dobře, že mu až závidím! Teď je s elfy v Bezejmenném městě. Všichni se ho snaží chránit, skřeti i elfové, věřily byste tomu? No tak, Sylvo, usměj se přece! Přišly dopisy! Tenhle od Nomean jsem přečetl, ale tady ten je přímo pro regentku, to znamená pro tebe!"

Sylva se vymrštila a vytrhla mu papíry z ruky.

„Ale no tak, světluško, než to roztrháš na kousky, tak si to prohlédni. Je to opravdový elfský *anawagch!"*

Roztřesená Sylva podklesla v kolenou, málem upadla. Thompson ji podepřel, odvedl k osvětlenému stolu a usadil do židle. Vzal jí z ruky papíry a ukázal je děvčátkům:

„Tohle je *anawagch!* Vidíte, jak je poskládaný a pozasouvaný sám do sebe? To je umění elfů. Nikdo nedokáže dopis rozložit, přečíst a zase poskládat stejným způsobem.“

Holčičky se naklonily nad dopis, zatímco chůva, kyprá matróna středních let, se od Thompsona odtáhla.

„To je něco jako pečeť?“ zeptala se starší holčička, Katja.

„Chytrá,“ pochválil ji Thompson. „Něco jako pečeť.“

Mladší Sylviina dcerka, trošičku podobná Thompsonovi, které říkali Frýda-Střída, ukázala na ornament z čárek a teček: „Tohle jsou písmena? Vypadá to, jako by tudy proběhli brouci.“

„To je ogham, elfské písmo. Píše se tu, že dopis napsal Craech Seeikha, elfský *gizmí*, čaroděj, a že dopis je určený pro vznešenou, překrásnou a spanilomyslnou dámu, Sylvii Viktorinu la Barro, čili pro vaši maminku.“

„Tak už to rozbal!“ vyjela na něho Sylva. „Rozbal to a přečti!“

„Jo, proč ne,“ pokrčil rameny Thompson. Opatrně papír rozložil, dával pozor, aby ho nepotrhal.

„Elfové používají papír jen asi dvě stě let,“ vysvětloval přitom děvčátkům. „Původně skládali *anawagch* z březové kůry. Jejda! Tady píše Danny… Milá maminko, milý Thompsone (hele, to jsem já) nemějte o mě starost. Dobře se o mne starají. Moje kamarádka Justýnka umí oživovat mrtvoly, také mě to naučí. Od lodivoda Andrese jsem dostal opravdovou loď, ale malou, hračku. Je moc pěkná, všem se líbí, i skřetům. Hrál jsem si s ní s Ostrým trnem, to je pohlavár orků. V bažinách jsou sirény, utekly ze Zahrady. Elfové je loví a brzo už je zabijou všechny. Na zimu zůstanu v Bezejmenném městě. Smrťák (přeškrtnuto) Craech Seeikha mě bude učit elfskou magii. Pozdravujte Katju a Frýdu-

Střídu. Zdraví vás Daniel…“

„Já bych si se skřetama nehrála,“ otřásla se Katja. „Jsou bléé!“

„Já taky ne,“ přidala se Frýda-Střída. „A vůbec ne s tou Justýnou, co oživuje mrtvoly… Bléé!“

„Goblini v kuchyni jsou taky skřeti,“ upozornil je Thompson.

„To nejsou *opravdoví* skřeti,“ ohradila se Katja.

„Vždycky pro nás mají kousek *vysušeného* medu.“

„Říká se *kandovaného,* ty hloupá.“

„Goblini jsou *legrační.*“

„Vaří hnusně!“

„Jseš vyběračná! Co bys dělala, kdybys musela v bažinách *žrát brouky?“*

„Říká se jíst, ne žrát. Žerou psi…“

Thompson neposlouchal hašteření. Četl další část dopisu.

„Tohle napsal Craech Seeikha, který má přezdívku Smrťák. Oghamem se původně psalo nožem na březovou kůru. Proto jsou to samé tečky a čárky. Nožem kloudnou vlnovku neuděláte… Smrťák píše o Timoroku a Kamenném klíči. Mám ti to přeložit, lásko?“

„Vydírá nás?“ vybuchla Sylva. „Chce vyměnit Dannyho za Timorok?“

„Ne… Ne tak docela…“

„Ah… elfové! Věděla jsem, že se jednou pomstí! Ale proč na mém dítěti?“

„Není to takhle! Přišli Dannymu na pomoc! Probíjeli se Orcigardem, aby přišli včas. Teď, když jsou sirény venku, uzavřeli s orky mír.“

„Nenávidí nás! Orkové a elfové nás nenávidí! Spojili se proti nám! A mají Dannyho!“

„Ne, tak to není, včelko. Neublíží mu. Danny je pro ně Dítětem osudu…“

„Nechci… já nechci…“

„Buď statečná, sýkorko. Pojď, musíme promluvit s vyslancem. Vzkázal jsem mu. Už na nás čeká.“

„Dobře… Jen se trochu upravím…“

Thompson vzal z vedlejšího stolu list papíru, Sylva tam zapsala svým úhledným rukopisem nějaké poznámky. Začal papír různě skládat a překládat.

„Hele, já taky umím elfské skládanky. Můj dědeček v tom byl mistr.“

„Tvůj dědeček elf?“ ujistila se Frýda-Střída. „Nebo tvůj dědeček člověk?“

„Elf, samozřejmě, že elf. Cožpak by se člověk naučil *anawagch?* Hele, už to mám! Je to… je to vrána v letu.“

„Jo? Vypadá jako třínohej pes!“

„Hihi! Jako chcíplá krysa na provázku!“

„Tak to zkuste samy, když jste tak chytré!“

Děvčátka se vrhla k psacímu stolu a začala plundrovat popsané, evidentně velice důležité papíry.

Thompson se obrátil k Sylvě, která si před zrcadlem zaplétala do vlasů stužku: „Nemám ti nějak pomoct? Vypadá to, že s tím nemůžeš hnout.“

„Ne, už jsem hotová,“ odsekla.

Nechali děvčátka na pospas chůvě, či spíše chůvu na pospas děvčátkům. Vyšli do dlouhé temné chodby. Sylva neviděla nic, zavěsila se do Thompsona a ten ji vedl.

Prostydlým labyrintem se propletli až do Sálu. Někdo si dal práci a přisvětlil ho několika planoucími pochodněmi rozmístěnými poblíž vévodského křesla. Do nejbližšího z krbů připravil ohřívadlo.

Vedle ohřívadla, v dosahu sálavého tepla, postával císařský vyslanec Johan Glasser org Rigo. Byl to vysoký dlouhovlasý chlapík, věkem se blížící k padesátce. V obličeji si pěstoval nakratičko zastřižený plnovous. Liboval si v nákladném oblečení plném narudlých, modrých a zlatých barev, které jeho velké, dobře stavěné postavě dodávalo šmrnc.

Ve stínech olbřímích sloupů se skrývali najatí žoldáci. Přišli sem všichni, dokonce se dostavili i goblini z kuchyně. Zřejmě se jim doneslo něco, o čem Thompson ještě nevěděl.

„Oh, *madame* Sylvia," vyhrkl císařský vyslanec. Vykročil Sylvě vstříc a natáhl k ní své velké ruce, obtížené prsteny. „Vypadáte *magnifik*… Já slyšel dobré zprávy…"

Mluvil s tvrdým, cizím přízvukem, někdy používal neznámá slova. Za půldruhého století se řeč v Hraničních zemích přece jen vzdálila jazyku Říše.

Sylva přijala jeho ruce, chvíli se jich držela.

„Ano, dobré zprávy," přisvědčila. „Danny je naživu, ale drží ho elfové. Chtějí ho vyměnit za Timorok a Kamenný klíč."

Pak dodala, jako by si na něco vzpomněla: „Ráda vás vidím, pane Glassere."

„Abyste to s tím jásáním nepřehnali," napomenul je Thompson. „Je tady ještě plno jiných zpráv a ty jsou špatné. Sídlo, postrč sem, prosím tě, toho *posla.*"

Do nasvícené části byl vstrčen vousatý připlešatělý mužík, k němuž se tiskla asi třináctiletá dívka. Oby byli postrojeni do dlouhých vlněných košil, přes které měli přetažené kožešinové vesty. Obuti byli do ubohých náhražek bot, či spíše si nohy zabalili do kožešin, které si ke kotníkům připevnili řemeny. Zřetelně se třásli, snad zimou, snad

strachem, možná obojím. Tiskli se k sobě, jako by už na celém světě neměli nikoho jiného než sebe navzájem.

„To on přinesl dopisy," kývl k mužíkovi Thompson.

Sylva se na chlapíka podívala pozorněji. Vyhrkla: „Vždyť já vás znám! Jmenujete se Kami!"

„Ano, vznešená paní," zajektal mužík. „Kdysi jsem pro vás pátral v thonnierickém archivu. Hledal jsem tam – a nalezl – skutečné jméno čaroděje Rônarda… Já… nemohl jsem Backera zadržet. Vždyť s ním byla bojovnice z Hengerone! Jak jsem se jí mohl postavit? Backer odvedl mou mladší dcerku… Prý je teď s vaším synem u elfů…"

„To je ta Justýnka, která oživuje mrtvoly," dodal Thompson na vysvětlenou.

Císařský vyslanec popošel pár energických kroků a houkl na chlapíčka zblízka: „Tys poskytl Backerovi pomoc? Podílel ses na přípravách *morder*… vraždy… Daniela la Barro!"

„Nic jsem nevěděl," kvílel Karni. „Utekl jsem z Thonnieriky a stejně mě našli v pustinách… Donutili mě! Vzali mi moje dítě!"

„Uvidíme, co řekneš na mučidlech! *Torture* ti rozváže jazyk! Zavolejte kata!"

„Dost!" vykřikla Sylva. Otočila se k císařskému vyslanci a pomalu, velice zřetelně, vysvětlila: „My **nemáme** žádného kata. My **nejsme** barbaři, jako ti z Thonnieriky. Dokud tady jsem já, **nikdo nikoho** nebude mučit."

Johan Glasser ucouvl a lehce se Sylvě uklonil: „Oh, promiňte. Můj *pardon*, omluva. Jste příliš laskavá, *mia domina*. Je mi líto, ale takhle se nedozvíte pravdu."

„Nenávidím mučení. Žádný z mých předků, žádný z vévodů z Barro by se k něčemu takovému nesnížil… Thompsone, co si myslíš?"

Půlelf pokrčil rameny: „Tenhle človíček je jen další Backerova oběť… Karni, zopakuj, co ti řekli elfové.“

Mužík téměř plakal: „Děkuji vám, má vzácná paní… Nadosmrti vám budu vděčný… Přišli za mnou elfové.

Nakázali mi, že musím odejít a doručit ty dopisy. Taková je pravda, přísahám!“

„Pověz jim o Sršním hnízdě,“ vybídl ho Thompson.

„Já… zaslechl jsem bubny. Něco mi řekli spřátelení orkové… Žil jsem se skřety v míru. Nepopírám, že jsem s nimi obchodoval… Nejspíš se mě báli… Zastrašil jsem je pomocí několika triků… Je snadné je zastrašit… Nějací *démoni* prý napadli Sršní hnízdo a zničili je. *Démoni.* Nerozumím tomu…“

„Kolik bylo těch elfů, kteří tě navštívili?“ zeptala se Sylva.

„Přišli za mnou dva. Bojovník Moncharw, na lících měl zářezy, jakými se zdobí skřeti. A elfka jménem Hiwiareé.“

„Hiwiareé?“ podívala se Sylva po Thompsonovi. „To je ta…?“

„Jo. To je ona. Hele, Karni, pověz mi, v kopcích už leží sníh?“

„Nevím… Odešli jsme před asi dvaceti dny. Několikrát sněžilo, sníh vždycky roztál… Má vzácná paní, co s námi bude? Se mnou a s mou dcerou?“

Sylva chvíli rozmýšlela. Pak řekla: „Přinesl jsi zprávu. Tvoje dcera je přítelkyní mého syna. Postarám se o tebe. Když mi budeš věrně sloužit, odměním se ti.“

„A když ne, tak bude tvoje smrt rychlá, to ti slibuju,“ dodal Thompson.

Houkl do tmy: „Přidělte Karnimu pokoj se dvěma postelema. On a jeho dcera dostanou třikrát denně najíst.

Karni, říkal jsi, že svedeš doktorskou práci? Tak budeš pracovat jako doktor. Když ti to půjde dobře, dostaneš na jaře i nějaké peníze. Odveďte ho!“

„Děkuji, vzácná paní, děkuji,“ jektal Karni. Ze tmy se vynořili dva ozbrojenci a odtáhli ho pryč. Vzali i jeho dceru.

Thompson čekal, než se rozruch utiší. Pak se obrátil k Sylvě a k vyslanci: „To, co Karni říkal o Sršním hnízdě, je pravda. Mám to ještě z jiného zdroje. Armáda Daziara Göck Ylla, který si také říká Daziar Touraine, dobyla Sršní hnízdo. Teď nejspíš potáhnou dál.“

„Skřeti v zimě neválčí,“ namítla Sylva.

„Tak to bylo odedávna,“ přitakal Thompson. „Skřeti v zimě neválčí. Ale staré časy skončily. Nevím, co se stalo v Sršním hnízdě. Zaslechl jsem zvěsti o *člověčích* od Dlouhé vody. O těch, kterým elfové říkají *paedwankové.*“

„*Mare nation,*“ vyhrkl Johan Glasser. „Ale to přece není možné!“

„Proč by to nebylo možné? Chystali jsme se, že půjdeme válčit do Gordonovy země. Oni nás předešli. Překročili Dlouhou vodu a zaútočili. Válka nás vyhledala sama, tady a teď. Myslím, že to bylo takhle: Sršní hnízdo nedobyl Daziar Göck Yll, ale *paedwankové.* Dazz se k tomu jenom nachomýtl, nejspíš ho najali jako průvodce. Skřeti sice v zimě neválčí, ale jak je to s *paedwanky,* mistře Glassere?“

„Ti bojují pořád,“ přisvědčil vyslanec.

„Ano. Právě proto bych se na jejich místě nezastavoval. Ze Sršního hnízda mohou jít několika směry: buď Chawynským průsmykem a obsadit vyklizenou pevnost Rudenrog, nebo dolů, na jih.“

„Likario,“ vydechla Sylva. „Paedwankové projdou po úpatí Zrcadlových hor až do Likaria…“

„Uvažuješ jako já,“ kývl Thompson. „Právě proto musím okamžitě vyrazit. Musím gobliny varovat, povzbudit je. Nejspíš jim budu muset velet, oni nevědí nic o skutečné válce.“

„Myslím, že tohle nebude možné,“ promluvil vyslanec.

„Cože?“

„Nemůžete jít do Likaria, mistře Thompsone. Protože musíte jít jinam.“

„Nerozumím…“

„Někdo tady čeká na zprávu o Danielovi.“

Plameny pochodní se zachvěly v průvanu – kdesi daleko, na druhém konci sálu, někdo otevřel dveře a zaseje zavřel.

Neznámý přicházel potichu. Vyhýbal se odleskům magických pochodní, skrýval se ve stínech. Thompson se ho snažil zahlédnout, ale nedařilo se mu to. Jeho noční vidění bylo v tomhle případě k ničemu. Jako by neznámý užíval magii.

Tak proto, pochopil Thompson. Všichni se sem přišli podívat na cizího zabijáka.

Ale jak to, že já se o tom dozvídám až poslední?

Cizinec vešel do světla nečekaně. V tu chvíli už všichni věřili, že zůstane obklopen chuchvalcem temnoty, i když si stoupne přímo před pochodeň. Ale ne. Náhle tu stál a usmíval se jakýmsi *kočičím* způsobem.

Vypadal jako kočka, což bylo způsobeno rozťatým horním rtem. Prastará jizva mu rozdělovala horní ret na dvě přibližně stejné poloviny.

Útlý, štíhlý, střední postavy. Prošedivělé a prořídlé vlasy si nechal ostříhat nakratičko. Usměvavou, hladce oholenou tvář měl zbrázděnou vráskami. Některé mu přeškrtávaly čelo, jiné se ve vějířcích táhly od koutků očí. Věkem mohl být

někde mezi padesátkou a šedesátkou, držel se však zpříma.

Byl oblečený do kalhot a kazajky z tmavě hnědé kůže, vše bylo hladké, bez ozdob a kapes. Na nohách měl vysoké boty ve stejném odstínu jako oblek. Vypadal štíhle, hladce a souměrně. Jediné, co neladilo s jeho *uhlazeným* vzhledem, byly jílce dvou krátkých mečů, které mu ve výšce pasu trčely šikmo do stran.

„Jmenuju se Langtry," zavrněl. „Posílá mě Císař."

„*Kočka* Langtry?" ujistil se Thompson. „Slyšel jsem o tobě."

„Znával jsem tvého dědečka," pokýval cizinec hlavou.

„Proč jsi tady?"

„Musím vidět chlapce jménem Daniel. Mám se vrátit a potvrdit, že je naživu."

„Proč?"

„Z Arkastie se donesla zpráva, že byl zavražděn."

„Pokusili se ho zabít," přikývl Thompson. „Neúspěšně."

„Proto ho musím vidět. Arkastie a Barro mají s Císařem dohodu. Ta dohoda stojí a padá s Danielem la Barro. Dokud je naživu, platí dohodnuté podmínky. Arkastie a Barro mohou být sjednoceny a Daniel, jako přímý potomek Arkastů a vévodů z Barro, se ujme vlády."

„Je naživu," ujistil ho Thompson.

„Právě proto ho musím vidět a podat zprávu."

„Ty už tu čekáš dlouho, že?" pochopil Thompson.

„Pár dní."

„Jak dlouho tu je?" křikl Thompson do tmy.

„Asi týden," odpověděl mu ze stínů Sídlo. „Nebo si to alespoň myslím."

„Houby," oponovala mu hlubokým drsným hlasem Jasmína. „Tuším ho už deset dní."

„Jak to, že já nic nevím?“

„Nikdo za nic nemůže,“ usmál se Kočka Langtry svým přívětivým způsobem. „Dokážu být *nenápadný*…“

Thompson chvíli přemítal.

„Je tu jedna zapeklitá věc,“ řekl pak. „Zdá se, *že paedwankové* táhnou na Likario. Pokud ne oni, tak jejich spřátelení skřeti určitě.“

„To je zlé, ale my s tím nic neuděláme,“ pokrčil Kočka rameny.

„Císařovi by se nelíbilo, kdyby se paedwankové zahnízdili přímo v Pohraničí.“

„To by se mu nelíbilo, ale náš úkol je jiný.“

„Hmmm… Chceš, abych tě doprovodil za Danielem? Zdá se, že mi nic jiného nezbývá…“

„Vyrazíme hned.“

„Jasně, hned po ránu.“

„Tím myslím **teď hned.** Sbal se. Počkám na tebe na nádvoří.“

„To je nějakýho spěchu… Nebudu hotový před půlnocí…“

„Já počkám.“

Langtry se otočil a odkráčel do tmy. Našlapoval neslyšně jako kočka.

KAPITOLA DRUHÁ

NA SEVER SEVEROVÝCHODNÍ CESTOU

Thompson se obrátil k Sylvě: „Potřebuju nějaká pověření, včelko. Pro elfy, víš? Aby věděli, že jednám tvým jménem.“

„Napíšu ti je,“ přikývla Sylva. „Dej jim Timorok a Kamenný klíč. Jen ať mi vrátí Dannyho.“

„Není předčasné se těch míst zbavovat?“ vmísil se do hovoru Johan Glasser. „Narazíte na nepochopení jistých kruhů. Vaše pozice není příliš silná a bude oslabena ještě víc.“

„Nenávidím Timorok! Získali jsme ho podvodem! Thompsone – dej ho elfům, ať si ho vezmou zpátky! Můžu to udělat a udělám to!“

„Jak myslíte,“ uklonil se vyslanec a ustoupil o krok. „Je to vaše právo.“

„Počkejte,“ zdvihl ruce Thompson. „Nikdo nemluví o tom, že bychom elfům Timorok *darovali.* Takové řeči se nesmí dostat ven, jinak se Elblagg vzbouří! Nedostanou nic **darem.** Nechte vyjednávání na mně, rozumíte? *Craech*

Seeikha teprve zjistí, jakého medvěda vypustil z klece. Včelko, pojď, podepíšeš mi ty papíry. Sídlo, sbal mi nějaké zimní oblečení, dvě teplé deky, luk a šípy… Taky něco k jídlu. Však víš.“

Vzal Sylvu za loket a postrkoval ji ven ze Sálu.

Vedl ji do vévodského křídla a pak po schodech nahoru. Prošli dlouhou temnou chodbou, kterou profukoval průvan. Ve stěnách se ozývalo cupitání myší.

Vstoupili do kanceláře. Thompson vykřesal jiskru a zapálil svíci. Světlo se klopýtavě rozeběhlo přes stoly

zaplněné štosy papírů až k policím s účetními a majetkovými knihami.

Objal Sylvu a dlouze ji políbil na ústa. Nebránila se, strpěla jeho něžnosti bez odporu. Když jí začal sahat na prsa, odtáhla se.

„Co to děláš? Nech mě být," odstrčila ho.

„Myslel jsem, že se na rozloučenou pomilujeme. Tady na stole… Jako už párkrát, ne?"

„Zbláznil ses?"

„Vyrážím do války, tak si snad zasloužím nějakou pozornost ne?"

„Já… vím, že si to zasloužíš, ale nemůžu. Nemám sílu."

„Ty že nemáš sílu? Pěknější utřela vyslance! Dokonce dvakrát!"

„Takhle jsem to *nechtěla.* Nějaký hrozný člověk se vydal zabít Dannyho. Můj syn vyvázl jen taktak! A teď ho drží v zajetí elfové… Půjdu za vyslancem a řeknu mu, že ruším dohodu! Ať si najdou na trůn někoho jiného! Danny je můj! Nedám jim ho!"

„Nemají nikoho jiného! Jsi jediná princezna z Barro, která se kdy spustila s Arkastem a porodila mu syna!"

„Já jsem se s Rônardem *nespustila.* Rônard byl můj manžel před lidmi i před Zářícím. *Spustila* jsem se s tebou!"
I

Thompson rozhodil ruce: „Jo, úplně jsem zapomněl. Já jsem ten neřád, který tě svedl, zatímco Rônard konal hrdinské činy. To já jsem se zbaběle, ach, tolik zbaběle staral o tvoje děti, když Rônard zahynul hrdinskou smrtí…"

„Promiň… promiň mi, prosím tě…"

Tentokrát se k němu přitiskla ona. Objala ho kolem krku, téměř na něm visela, protože byla o hlavu menší. Plakala.

„Už nemám sílu," vzlykala. „Nevěděla jsem, že to bude *takovéhle."*

„Ššš…" konejšil ji Thompson. „Nějak tě nepoznávám, sýkorko. Jseš přece ta divoká holka, která s náma pochodovala bažinama a zabíjela skřety! Vpálila jsi šipku do každého, kdo se ti postavil. Získala jsi obdiv Pekelného koně i Stína ve tváři. Sám Touraine k tobě cítil respekt, jen si vzpomeň."

Usmála se a utřela si nos do Thompsonovy košile. „To už nejsem já. Teď je ze mě kvočna, která se bojí o svoje děti. Napíšu ti ty pověřovací listiny."

„Ále prdlajs. Napíšu si je sám, až na to bude čas. Jenom si tady vezmu pár papírů a otisknu na ně pečeť… Hele, jestli sem urychleně nenasadíte pár koček, tak vám myši sežerou celou majetkovou evidenci. Jo, tady jsou papíry, který jsou okousaný jen trochu. Jen z nich smetu myší bobky…"

Roztavil nad svící vosk, pokapal jím několik papírů a otiskl na ně pečeť. Pak papíry svinul a zastrčil do vodovzdorného pouzdra z tuhé kůže.

„Dobře. Půjdu s tím otravným Kočkou. Ale víš co? Oni udělali chybu."

„Kdo?"

„Ti, kteří ho poslali."

„Poslal ho přece Císař!"

„Neznáš příběh? Kočka Langtry je osobní strážce Císařovny matky, teď už nejspíš Císařovny prababičky. Proč poslali jeho? Starého dědka?"

„Je spolehlivý. Naprosto věrný. Vyslal ho Císař jako svého nejvěrnějšího! Já znám příběh! Kočka není jen Císařův zabiják! Je i jeho přítel!"

Thompson udělal rychlý pohyb. Vzduchem se mihl vrhací

nůž. Prosvištěl šikmo dolů, u stěny přibodl myš k dřevěnému ostění. Pištěla, zmítala se, dokud jí Thompson nerozšlápl hlavičku. Křuplo to.

Shýbl se, vytáhl nůž z myšího tělíčka a lítostivě se na něj podíval: „Zaprášil jsem si čepel… Nějak jsem nemohl odolat…“

Vyčistil ostří papírem, zastrčil nůž zpátky do kapsičky ve vestě. „Máš úplnou pravdu, břízko. Kočka Langtry je Císařův přítel. Zapomněl jsem.“

„Kde je teda chyba?“

„Nikde. Všechno je skvělé a dokonale logické.“

Mlčela. Díval se jí do očí, a když uhnula pohledem, chytil ji palcem a ukazovákem za bradu a natočil její tvář ke své.

„Mohl jsem odejít do lesů a dívat se, jak se *člověci* zabíjejí mezi sebou,“ řekl. „Mohl jsem počkat, až se Pohraničí změní v jeden veliký *člověčí* hřbitov a znovu zaroste lesy. Neudělal jsem to. Vydal jsem se do války, protože tě miluju. Dělám to pro tebe, Sylvo. Lžu, podvádím a zabíjím. Přinesu Danielovi Pohraničí na stříbrném podnose – protože je to tvůj syn. Chci od tebe slyšet jediné: vezmeš si mě pak?“

„Cože?“

„Staneš se mojí manželkou, až bude po všem? Před lidmi i před Zářícím? Pokleknu před knězem v nějakém pitomém člověčím chrámu, vyslechnu všechny ty žvásty a budu pokrytecky přikyvovat. Nezpůsobím žádnou nepřístojnost, přísahám!… Už nechci být jenom tvůj *milenec*. Vezmeš si mě?“

„Já… jsem stará…“

„Nesmysl! Je ti pětatřicet a vypadáš báječně. Přímo rozkošně!“

„Ale víš, co mi to dá každé ráno práce? Začínám uvadat, cítím to. Ty jsi poloviční elf, čas ti utíká jinak! Budeš žít ještě sto let, nebo déle, ale já zestárnu a umřu.“

„Sto let?“ zasmál se Thompson. „Třeba mě za týden zabijou. Zmrznu v závějích, probořím se a utonu pod ledem.“

„Ne! Tobě se nesmí nic stát! Slib mi to! Vrátíš se!“

„Jo. Vrátím se. Slibuju. Ale víš co? Seženu ti lektvar věčného mládí, takový, jaký vylemtal Touraine. Dožiješ se v plné síle dvoustovky, stejně jako on. Poohlédnu se po lektvaru co nejdřív, zeptám se Nomean, jestli jí nějaký nezbyl.“

„To by bylo pěkné… Až Danny vyroste a ožení se, byla by ze mne nesmrtelná tchýně. Pro Dannyho manželku i pro manželky jeho synů…“

Zasmála se.

„Jo, takhle se mi líbíš, břízko. Ale odpověz mi, prosím. Staneš se mojí manželkou? Vdáš se za půlelfa?“

„Ano,“ vydechla. „Až se vrátíš, vdám se za tebe. Nemám žádné podmínky. Je mi jedno, jak to dopadne, jenom tě prosím: postarej se o Dannyho.“

„Jo,“ přikývl. „Postarám se o něj, tím si buď jistá. Udělám všechno. Budu lhát, podvádět, intrikovat a zabíjet.“

Zhasil svíci, vzal Sylvu za loket a vedl ji zpátky temnými chodbami.

Ve zšeřelém sále čekali najatí žoldáci i goblini z Likaria. V náručí drželi Thompsonovo vybavení: luk a svazek šípů, spací pytel z králičích kůží, svinutou stanovou plachtu. Objemný batoh s náhradním oblečením a pořádnou kabelu nacpanou jídlem.

Thompson políbil Sylvu na tvář. Zastavila se uprostřed louže žlutého světla. Dívala se, jak Thompson odchází, jak jej

vyprovázejí jeho přátelé. Kroky se vzdalovaly. Z dálky se ozvalo vrzání otevíraných dveří.

Ze stínu vyšel Johan Glasser. „Nemějte strach, *mia domina*. Thompson je velmi schopný muž. Udělá všechno, co je třeba."

Otočila se k němu: „Mrzí mě, jak jsem na vás vyjela. Omlouvám se."

Zasmál se: „Ne vy, to já vás žádám *o pardon*. Obdivuji, jak se dokážete správně rozhodnout. Ten muž, ten Karni, byl vyděšený k smrti. Nevěděl nic, než co nám už řekl. Každá *tortura* by byla k ničemu. Ale vy jste si ho zavázala. Teď za vás položí život."

„Ah, pane vyslance, já… Nic mě neomlouvá. Neměla jsem na vás křičet. Vím dobře, že nás chráníte před katastrofou. Kdyby nebylo vás, všichni ti hodnostáři, úředníci a obchodníci by se k nám obrátili zády. Můj syn že se má stát vládcem Arkastie a Barro? K smíchu. Nebýt vás, vůbec by se se mnou nebavili."

„Přeceňujete mě. Já nejsem nikdo. Oni mají respekt z Říše."

„Vy jste představitel Říše. Co řeknete, to se také stane. Jsme ve vašich rukách…"

Znovu se zasmál. Přestože sám o sobě působil důstojným dojmem, jeho smích zněl jaksi klukovsky. „Na hrací ploše je mnoho figur a já jsem jen jedna z nich. Dalšími figurami jsou například Severozápadní společnost a spiklenci z Arkastie. I Thompson je samostatnou figurou… Velmi důležitou… Ale, *mia domina*, mám pro vás návrh. Můžeme pokračovat v *konverzaci* u večeře."

„U večeře? Musíme říct goblinům, aby něco připravili…"

„Byl jsem opovážlivý. Poslal jsem do kuchyně vlastního

kuchaře. Goblini vaří výživná jídla, ale určená spíš pro, hm, pro těžce pracující drvoštěpy. Rád bych pojedl nějaký *civilizovaný* pokrm. Budu velmi potěšen, když se ke mně připojíte. Kuchař prostře v mých komnatách.“

„Já,“ hlesla, ale vyslanec ji přerušil: „Ve vší počestnosti, *mia domina.* Kromě nás dvou tam bude ještě půl tuctu sluhů. Vezměte, prosím, i svoje dcerky. Jsem přesvědčen, že drůbeží pečínka *a la Raiggio* jim jenom prospěje.“

„Já… samozřejmě přijímám vaše pozvání, pane vyslance, ah, ctihodný org Rigo…“

Mávl rukou, jako by odháněl mouchu: „Postřehl jsem, že tady v Pohraničí nevěnujete titulům pozornost. Děláte dobře. Tituly jsou na obtíž. Oslovujte mne, prosím, jménem. Jmenuji se Johan.“

„Ale potom mi také musíte říkat jménem. Jsem Sylva…“

Podala mu ruku k potřesení – byla tak zvyklá z dřívějších let, kdy ještě nebyla matkou budoucího vladaře. Každou chvíli si potřásala rukou s nějakým dobrodruhem, goblinem či orkem.

Johan Glasser její ruku obratně zachytil a políbil.

„Už jsem poslal pro vaše dcerky, *mia domina,* Sylvo. Zase jednou se najíme jako lidé. Už žádné dušené maso, máčené ve vodě, ale pečínku, pěkně prošpikovanou a naplněnou nádivkou.“

„Přímo se mi sbíhají sliny, pane, eh, Johane. Už se nemůžu dočkat.“

Venku lehounce popadával sníh. V držácích plápolaly pochodně a nasvěcovaly staré srubové stěny paláce. Přes oblohu se hnala oblaka, odkrývala a zakrývala chladně zářící hvězdy. Na nádvoří podupávalo několik koní. Někteří byli zapraženi do rozměrného cestovního vozu, jiné zase

připoutali za vůz.

Kočka Langtry ignoroval rezavý vítr. Seděl na mramorových schodech přivlečených do Barge před stovkou let ze starého pterrského chrámu. Vzhlédl, když se nad ním zastavil Thompson: „Rozloučil ses rychle.“

Thompson, pokud se kolem nacházelo publikum, neodolal, aby nesehrál nějaké divadlo.

„Voják se rychle loučí, když povinnost zavolá,“ zadeklamoval. „Jsem připraven, jsem odhodlán. Můžeme jít.“

„Proč jít?“ podivil se Kočka Langtry. „Přece pojedeme. Pan vyslanec nám půjčil svůj kočár.“

„Cestovní vůz, he? Myslíš snad, že tady máme nějaké cesty? Vytřese to z nás duši.“

Kočka se zvedl ze schodů a došel k vozu.

„Nějaké cesty tu jsou. Alespoň ta na Elblagg, jak jsem slyšel, je docela slušná. Kočár má pérování, podívej,“ ukázal na svazek zprohýbaných železných pásků umístěných mezi nápravami a vlastním tělesem kočáru, *budkou*. „Pojedeme celou noc a prospíme se za jízdy.“

„Pérování! Vy *člověci* si dokážete užívat života,“ předvedl Thompson úžas. „Cestovat a ještě při tom spát… Poslyš, my jedeme do Elblaggu? Myslel jsem, že máme namířeno do Likaria.“

„Ne do Elblaggu, ale na Elblagg. Odbočíme a vydáme se přes Hořkou vodu.“

„No, možná… Ale jestli si myslíš, že kočár projede až do Hořké vody, tak se tragicky pleteš. Nahoře v kopcích budou cesty samé bláto.“

„S tím jsem počítal. Proto nám vyslanec obstaral koně.“

„To je dobrý nápad. Pochodující zásobárna masa se nám hodí. Ale proč koně? Myslíš, že budeme mít takový hlad? Z

koně sníš jen kousek a většinu dobrýho masa necháš na místě. Na jídlo jsou nejlepší psi.“

„Na koních přece pojedeme,“ vyhrkl Kočka Langtry.

„Jo ták! Na koních se dá i jezdit, už si vzpomínám! Slyšel jsem o tom! Ale to jsi asi neviděl ty kopce. Nebo těm koním příliš důvěřuješ.“

„Víš co? Nechceš si radši nastoupit?“ otevřel Kočka dvířka do *budky*.

Vnitřek osvětlovalo mdlé světlo pterrského věčného svítidla. Bylo tam k vidění sedadlo důkladně vystlané polštáři. Na podlaze ležely nějaké věci, nejspíš výbava Kočky Langtryho. Dovnitř se pohodlně vešly dvě osoby, vyslanec a nějaká jeho milenka.

Vnitřní stěny zdobilo nadýchané fialové táflování. Když na ně Thompson sáhl, zjistil, že je měkce vycpávané.

„Je to pěkně vypolstrovaný,“ pokýval. „Až si budeme otloukat hlavy o strop, nerozbijeme si je úplně. Jenom si je nakřápneme… Hele, pořád si myslím, že potmě se nikam nedostaneme. Pokud jste nenajali na kočírování nějakýho elfa, skončíme za chvíli ve škarpě.“

„Buď bez obav, příteli,“ zavrněl Kočka Langtry. „Pro noční jízdu použijeme nejnovější vynález. Říká se tomu *reflektor*.“

„Říkáš *buď bez obav, příteli?*“ ohradil se Thompson naštvaně. „Ty mě chceš uklidňovat? No, uvidíme, kdo tady bude koho uklidňovat příště.“

Tmou přicházeli dva muži zabalení do huňatých kožichů. Kočí a jeho pomocník.

Vyškrábali se na kozlík, pomocník zavěsil na čelní stěnu budky lucernu. Vydávala jasnou záři, na tom však nebylo nic divného.

Pomocník s lucernou chvíli manipuloval, až z ní vyrazil silný, jednosměrně zaměřený proud světla. Zakousl se do tmy. Prorazil do noci jasně nasvětlený kužel dlouhý několik desítek kroků.

„No páni," vydechl Thompson. „Co to je?"

Dral se na kozlík, aby si mohl *reflektor* prohlédnout.

„Hele, uvnitř je duté zrcadlo!" hlásil. „Nejspíš z vyleštěného bronzu, ne? Ptám se, dobrý pane kočí, to zrcadlo je z bronzu?"

„Huhm!" udělal kočí.

„Jasně! Zrcadlo soustřeďuje světlo do jediného směru. *Reflektor*. Vlastně jsem to slovo už slyšel! Toho se měl dožít chudák Frank Ormond. O takovéhle věci se opravdu zajímal."

„Frank Ormond – už nežije?" zeptal se Kočka.

„Bohužel. Backer ho zabil… No, znali jsme stařečka dobře, ty i já. Takže víme, že je jistá naděje, že se nakonec zmátoří…"

Thompson slezl z kozlíku a dal se do nakládání. Žoldáci mu podávali věci a Thompson je nepořádně házel na podlahu. Luk, toulec se šípy i Krysí zub zavěsil na věšák připevněný naproti sedadlu. Hupsl dovnitř, uvelebil se na sedadle. Zadkem se zabořil do měkkých vycpávek.

Kočka Langtry odepjal řemen s meči a pověsil ho ke zbraním. Usadil se vedle Thompsona.

Kočí práskl bičem. Thompson měl sotva čas vyklonit se z dvířek a zahalekat přátelům na rozloučenou. Kočka Langtry ho strhl zpátky, přibouchl dvířka a zavřel je na zástrčku.

Pak se Kočka opřel o boční Polstrování a usnul.

Usnul ještě dřív, než se za kočárem zavřela skřípající brána.

Thompson se díval okýnkem vyplněným průhlednou slídou. Nebylo tam toho moc k vidění, nejprve pár ulic Barge a pak, když kočár vyjel z města, jen příměstská noční krajina: pole, louky, pastviny, sem tam nějaký ten seník nebo vzdálená farma.

Zabořený do sedadla a s nohama nataženýma na hromadě věcí zkoušel také spát. Nedařilo se mu to. Na spánek bylo ještě brzo. V létě by v tuto dobu stálo slunce ještě vysoko nad obzorem.

Nechal se kolébat pohyby kočáru, což bylo vlastně docela příjemné. Tahle cesta, vedoucí na severovýchod, se používala více než stovku let. Z větší části ji pokrýval štěrk udusaný do tvrdosti žuly.

Kočí s pomocníkem občas prohodili pár tlumených slov, nápravy skřípaly a koně vydávali drnčivé zvuky svědčící o bouřlivých trávicích procesech.

Thompson rozmýšlel o dalším postupu, promýšlel různé varianty a vždycky mu vyšlo, že musí neprodleně a co nejrychleji vyrazit do Likaria.

Nakonec usnul i on.

Probudil se uprostřed noci. Kočár stál v nějaké zemědělské usedlosti. Z domů vybíhali rozespalí lidé s loučemi v rukách. Kočí vykřikoval povely. Kočka Langtry už byl venku a močil na jedno z kočárových kol.

„Kde to jsme?“ zeptal se Thompson.

„To bys snad měl vědět ty, ne? Ty jsi místní… Zůstaneme tu do rána, koně si potřebují odpočinout.“

Thompson se rozhlédl, ale sám nevěděl, jak daleko se dostali. Dvacet, třicet, čtyřicet mil? Všechno, co viděl, byla roubená budova pro správce, chlévy, polozapuštěné sýpky, kolny, v pozadí les.

Takovéhle to bylo všude. Osídlení tvořily polosamoty a maličké osady, v nichž nikdy nežilo víc než padesát lidí, většinou nevolníků. Obdělávali půdu, kterou vyrvali lesu. Pěstovali pšenici i oves, boby, zelí a řepu. Když se půda vyčerpala, nechali les, aby se vrátil. Políčka zarostla mladými stromky a poskytla pastvu polodivokému skotu i prasatům. Byl to neuvěřitelně primitivní systém, ale, kupodivu, výtečně fungoval.

Nevolníci z Barro vždycky vypěstovali nadbytek plodin. Vévodství mohlo prodávat přebytky svým odvěkým nepřátelům, obyvatelům Arkastie. V krátkých dobách míru se do Arkastie vyvážely potraviny, směňované za zbraně, kterými později vojáci z Barro zabíjeli arkastské.

Nevolníci, ať z Barro či z Arkastie, připadali Thompsonovi jako malé děti. Povahou se velice podobali orkům. Byli svéhlaví, líní, hloupí a zároveň vychytralí. Vždy se ochotně zpili do němoty kořalkou, kterou si vyráběli ve vlastnoručně zhotovených destilačních přístrojích. Potřebovali dohled, proto byl ke každému shluku chatrčí přidělen správce.

Jeden z nich se teď hrnul ke kočáru. Tělnatý, vousatý, oblečený v kožichu přehozeném přes noční košili. Nějaká nečekaná návštěva? Z toho vždycky koukají jen problémy.

Nesrozumitelně blekotal a kočárový kočí si ho pěkně podával.

Vlastně: nebýt kočího, nebylo by to prošlo tak hladce. Thompson a Kočka Langtry byli odtransportováni do správcovy vyhřáté manželské postele, z níž Thompson jemným elfským čichem nasával pach správcovy manželky. Kočí dohlédl, aby byla jejich výbava uložena v domě a hlídána samotným správcem. Probuzení nevolníci by se totiž

mohli podívat do kočáru, cože to vznešené panstvo převáží v zavazadlech.

Kočí se postaral o ustájení, ošetření, napojení a nakrmení koní. Nakonec, i se svým pomocníkem, ve stáji přespal.

Celá tahle noční příhoda byla pro Thompsona ponaučením: vyslanec Johan Glasser org Rigo si dokáže vybrat opravdu schopné lidi.

Vzbudil se před polednem. Vyhrabal se z peřin, dostal k jídlu polévku, hustou jako kaše, navařenou z bobů, řepy, cibule a kousků tučného vepřového. Sotva dojedl, vyvedli ho před dům, kde už stál kočár se zapraženým čtyřspřežím.

V noci se rozpršelo a déšť neustával. V kalném denním světle vypadala usedlost jako postavená z bláta a snad ještě povadlých kopřiv. Támhle, vzadu v ohradě, rylo pár prasat, tuhle zase dusaly urousané krávy. Před domem přešlapovalo pár ukoptěných nevolníků. I jejich oblečení vypadalo, jako by je utkali z bláta nebo snad z dobytčích výkalů. Alespoň podle smradu.

Thompson si pořádně prohlédl onoho *schopného* kočího: byl to chlapík asi pětačtyřicetiletý s pichlavýma očima a hubenou tváří. Černé prořídlé vlasy měl začesané za uši. Kromě hlavy už na něm byl k vidění jenom obrovský ovčí kožich. Jeho pomocník vypadal úplně stejně, jen o dvacet let mladší. Na první pohled bylo znát, že ti dva jsou otec a syn.

Kočí se obrátil ke Kočkovi, rozhodil ruce. „Myslel jsem, že vyměním koně, pane. Ze si vezmu nějaké ty jejich. Ale cožpak můžu? Jejich herky jsou dobré leda tak na tahání klád. Musel jsem zapřáhnout ty ze včerejška. Mám strach, že je uštvu.“

„Proč nezapřáhneš támhlety?“ ukázal Langtry na dva hnědáky připřažené vzadu za kočárem.

„Ti jsou přece jezdečtí… Pochopte, pane, bojím se, že přijdu o koně. Tady, na konci světa, bych žádné nesehnal…“

Kočka Langtry se na něj podíval zvláštním pohledem. Sklopil hlavu ke straně a chvíli si kočího prohlížel. Účinek *pohledu* byl zdrcující.

Kočí ucouvl a zajektal: „Jistě, pane, pojedeme, dokud to půjde.“

„Tak,“ přisvědčil Kočka Langtry spokojeně. „Pojedeme, dokud to půjde.“

Nasedli a jeli dál. Kočí vedl koně krokem, protože cesta už nebyla tak dobrá jako včera. Tady ji neštěrkovali, takže ji z větší části pokrývaly výmoly a louže.

Thompson vyhlížel slídovým okýnkem. Svět se utápěl ve špinavých odstínech šedé, hnědé a zelené. Na střechu kočáru bušil vytrvalý déšť. Cesta vedla lesem, míjela rozmočená políčka a přikrčené, polozapuštěné sruby s drnovými střechami. Z rozčepýřených obydlí se občas vyhrnuli nevolníci v pytlovitých šatech a zírali na kočár: byli zvyklí na žebřiňáky a dvoukolové káry. Něco takovéhleho, navíc taženého čtyřspřežím, tu ještě neviděli.

„Přes Selkidu bychom to měli blíž,“ prohodil Thompson, když už bylo ticho příliš dlouhé.

„To si nemyslím.“

„Musíme přes Likario, jinak se do Bezejmenného města nedostaneme.“

Kočka Langtry zašmátral pod kazajkou a vytáhl několikrát přeložený papír. Rozložil ho a studoval.

„Hele, ty máš mapu?“ užasl Thompson. „Můžu se podívat?“

„Jistě,“ podal mu Kočka papír.

Na papíře byla nakreslena v podstatě jen větší sídla a

spojovací cesty. Vše bylo doplněno drobnými číslicemi.

„Takovouhle mapu jsem ještě neviděl! Kdes ji vzal? A hele, tady jsou dokonce vzdálenosti v mílích!“

Kočka neodpověděl, ale Thompson to uhádl sám. „V Raiggiu si připravují mapy Pohraničí! Už asi počítají s tím, že se tu bude válčit! Což znamená, že se tu nejméně rok potlouká pár špiónů. Dokonce odhadují vzdálenosti… Odpočítávají kroky… Co tisíc kroků, to jedna míle… Budu muset říct svým mládencům, aby se po nich podívali a zatrhli jim to.“

„To by nebylo moudré,“ zavrněl Kočka. Předklonil se, vykroutil záda, aby se na Thompsona mohl zahledět tváří v tvář. Naklonil hlavu na stranu a mlčky si Thompsona měřil.

Thompson *pohled* opětoval, pak se široce usmál: „Hele, toho kočího jsi vyděsil k smrti, ale já, ať dělám, co dělám, se vyděšenej necítím. Promiň. Asi nejsem ve svý kůži.“

Kočka si ho přestal *prohlížet* a zasmál se: „No, jen jsem to zkoušel. Na obyčejný lidi to zabírá.“

„Jo. Takovejchle děsuplnejch *pohledů* ovládám půl tuctu. Ty umíš jenom jeden?“

„No, já…“

„Klídek. *Buď bez obav, příteli.* Nějaký tě naučím. Hele, teprve teď mi dochází, kudy chceš jít. Tady odbočíme na Hořkou vodu, ne? Ale v kočáře se nedostaneme ani k odbočce. Nejpozději zítra, jak by řekl básník, narazí kočár na hranice svých možností.“

„Proto s sebou máme jezdecké koně.“

„Jo, jasně. Koně. Zapomněl jsem. Zase jsi mě převezl.“

Kočka Langtry přimhouřil pravé oko: „Ty víš něco, co já ne?“

Chvíli po soumraku se dokodrcali k další usedlosti.

Opakovalo se to samé: blekotající správce, hustá polévka z cibule, řepy a tučného vepřového, postel s duchnami nasáklými pachem správcovy manželky. Thompson myslel, že už prostě nemůže spát, ale usnul spánkem beze snů.

Možná to nebyl spánek. Elfové mají schopnost *zimního spánku*. Dokáží přečkat zimu v letargii. Snad proto byl Thompson dalšího rána k neprobuzení. Když ho pak Kočka Langtry vytrvalým třesením probral, nedokázal si vzpomenout, kde to vlastně je.

Vyrazili po svítání. Pršelo. Cesta původně natažená k severovýchodu odbočila na sever, ke kopcům, které se zdvíhaly už docela blízko. Podobala se brázdě, kterou lesem vyoral nějaký rozmrzelý bůh. Koně zapadali do bahna, kola se bořila místy až po nápravy. Před polednem uvízl kočár docela.

Thompson a Kočka Langtry vyskákali do hluboké louže. Popošli o kus dál, aby se podívali, jak to tam vypadá. Bylo to ještě horší. Vytrvalý déšť spláchl na cestu bahno, listí i spadané větve.

Thompson se přehrabal ve věcech, které mu připravil Sídlo Rufus. Našel pěkný, víceméně nepromokavý kabát z losí kůže a hned si ho oblékl. Kočka okázale předváděl svou otužilost. I v dešti zůstával jen v kalhotách a v kazajce.

„Myslím, že vím, kde jsme," řekl Thompson. „Vyjeli jsme z osídlené oblasti. Musím uznat, že ten kočár je vážně vynález. Za dva dny jsme urazili víc než sto mil – a ještě jsme u toho mohli pospávat. Inu, pokrok nezastavíš."

„Dál už nejsou žádné vesnice?"

„Ne. Dál je jen Elblagg na severovýchodě a Hořká voda na severu."

„Dobře. Půjdeme po svých," pokýval Kočka Langtry.

„Chtěl jsi říct, že se vyhoupneme do sedel a budeme uhánět s větrem o závod, ne?“

„Jo, přesně tak jsem to myslel.“

Kočka Langtry odvázal jezdecké hnědáky, kočí s pomocníkem vyndávali z nákladního prostoru sedla.

„Měl byste si dát pozor tady na toho, pane,“ ukázal kočí na jednoho z hnědáků. „Je dost bujnej. Toho druhýho docela *utiskuje.*“

Thompson se otočil ke Kočkovi a díval se, jak sedlá koně.

„Tohle mě budeš muset naučit.“

„Už to začínám chápat,“ zakřenil se Kočka. „Že ty neumíš jezdit na koni? Nikdys na koni nejel, co?“

„My elfové věříme, že zvířata jsou našimi bratry,“ vysvětlil Thompson s přehnanou důstojností. „Nemůžeme je ponižovat tím, že bychom na nich jezdili.“

„Ale? Slyšel jsem, že elfinky jezdí na jelenech. Obkročmo a, hm, úplně nahaté.“

„To jsi slyšel dobře,“ mrkl na něj Thompson. „Taková jízda má ovšem *mystický* význam. Nejde o to přepravit se jednoho místa do druhého. Jízda elfky na jelenovi je výrazem našeho splynutí s přírodou.“

„Tušil jsem, že to bude nějaká prasárna,“ zašklebil se Kočka.

„Prasárna? Milostné záležitosti jsou *posvátněl* Vyjadřují, hm, no, co bych ti vykládal… Spíš mi pověz, jak ten kůň unese mě a ještě támhletu hromadu věcí…“

Kočka Langtry se poškrábal v týle: „Vzali jsme s sebou docela dost krámů. Neměli bychom tu něco nechat?“

Kočkova výbava byla sice velmi skromná, Sídlo Rufus se však při balení nijak neostýchal. Také kuchyňští goblini připravili spoustu jídla. Navíc jim teď kočí přihodil dva pytle

s ovsem jako krmení pro koně. Upozornil je, že pokud budou hnědáci odkázáni na chudou pastvu, rychle zeslábnou.

Thompson sledoval, jak Kočka zavěšuje náklad k sedlu, nakonec se nad ním slitoval: „Přestaň. Na to musíš jinak. Od gobliních mezkařů jsem se něco naučil. Svedeš například *diamantovou smyčku?“*

Nakládali věci na koňské hřbety, po chvíli bylo zcela jisté, že žádný jezdec se tam už nevejde.

Thompson se ohlédl k severu a poznamenal: „Vršky jsou docela blízko. Za pár dní dojdeme do Hospody na rozcestí. Myslím, že bychom pak mohli zaběhnout do Likaria. Alespoň gobliny varovat… Je přece v zájmu Císařství, aby se Likario udrželo, ne?“

„Likario musíme odložit. Promiň. Já jsem jen voják. Plním rozkazy. Vím já, co je dobré pro Císařství? Ne. Můžu o něčem rozhodnout? Ne.“

Thompson mlčel. Neříkal nic a Kočku to vyvedlo z míry.

„Hele, půlelfe! Slíbil jsi, že mě dovedeš do Bezejmenného města! Potřebuju tvoji pomoc! Můžu se na tebe spolehnout?“

Thompson potřásl hlavou: „Dobře. Půjdeme rovnou. Likario vynecháme.“

„Vzdal jsi to nějak rychle. To se mi nelíbí. Nešiješ na mě nějaký podraz?“

„Podraz? Ale kdepak, to bych si nedovolil. *Buď bez obav, příteli.“*

Byl čas vydat se na cestu. Nechali vozky jejich osudu, ostatně ti dva si věděli rady. Připřáhli čtyřspřeží k druhé straně kočáru. Pobízeli koně a podkládali kola suchými větvemi. Chvílemi se i zdálo, že se jim podaří kočár vyprostit.

Cesta stoupala do kopců. Thompson a Kočka vedli koně,

vyhýbali se výmolům a překračovali spadané větve. Po téhle cestě jezdily dvoukolové káry s obrovskými koly, které se sem hodily mnohem lépe.

Oba hnědí hřebečci si byli k nerozeznání podobní, brzy se však ukázala jejich pravá podoba. Ten Kočkův byl mírný, dalo by se říct bojácný, zato Thompsonův překypoval bujností. Nevynechal jedinou příležitost, aby svého koňského společníka nepotrápil. Jak jen mohl, snažil se druhého hnědáka kousnout.

Hřebečci dostali jména: Divoch a Strašpytlík. Thompson a Kočka museli udržovat rozestup nejméně patnácti kroků.

Před večerem se vyčasilo. V šikmých slunečních paprscích se podzimní les rozzářil hřejivými barvami. V porovnání s rozblácenými osadami působil neuvěřitelně svěže.

Kočka vepředu zpomaloval, protože Strašpytlík už měl všeho dost. Thompson, tažený Divochem, se přiblížil na pár kroků.

„Hele, ty," houkl, „Kočko, na člověka jsi dost starej, ne?"

Langtry si dal s odpovědí načas. Nakonec pokojně odpověděl: „Nestěžuju si. Prožil jsem plodný a plnohodnotný život."

„Plodný? Hm, radši nebudu zkoumat, co to znamená… Ale víš co? Myslím, že jsem starší než ty."

„Docela bych tomu věřil. Jsi poloviční elf. Kolik ti je?"

„Padesát. Nevypadám na ně, co? Hádají mí třicítku."

„Tak to jsem starší! O plných šest roků! Proti mě jsi ještě mladíček, chlapečku."

„Oh! Skláním se před tvými šedinami, slovutný kmete. Co myslíš, že bychom měli udělat teď? Jsem celý bezradný… Cítím se tak mladý… Ach, tolik nezkušený…"

„No, smráká se, ne? Měli bychom se utábořit.“

„Jo, jasně… Pardon, chtěl jsem říct: ó jaká moudrost vyzařuje z tvých slov, stařešino!“

KAPITOLA TŘETÍ

BOBŘÍ HORY

Na noc si připravili přístřešek ze stanové plachty. Divocha i Strašpytlíka uvázali ke stromům. Samozřejmě je museli umístit co nejdál od sebe, tak, aby na sebe neviděli, protože Divoch jinak výbojně pohazoval hlavou a Strašpytlík se plašil.

Noc byla teplá. Příliš teplá na to, že začátek zimy už byl takřka přede dveřmi.

Kočka Langtry vstal před rozedněním, rozdělal oheň a dal do kotlíku vařit vodu. Nakrájel špalík vepřového a pár kousků zeleniny – a všechno naházel do vroucí vody. Ještě, než vyrazili, pořádně se najedli.

Naložili náklad a putovali dál.

Před polednem dorazili k rozcestí. Na severovýchod vedla široká, bahnitá a často používaná cesta do Elblaggu. Přímo na sever odbočovala nezřetelná stezka. Aby nebylo možné ji minout, vykáceli tu hraničáři mýtinu a navršili homoli z plochých kamenů.

Vydali se na sever. V posledních rocích byla stezka používána už jen zřídka. Vedla převážně listnatým lesem, proto se chvílemi ztrácela pod jednolitou pokrývkou spadaného listí. Někdy mizela mezi obrovskými černými balvany. Hraničáři ji označili zásek do stromů, figurami z kamenů či znameními vytesanými do skal. Díky dobrému značení bylo možné držet správný směr.

Putovali bez odpočinku až do soumraku.

Nocleh si připravili pod skalním převisem. Skály zde

vystupovaly nad povrch, podobných převisů tu bylo plno. Ve všech se daly nalézt zbytky starých ohnišť.

Kočka se postaral o koně a Thompson připravil obvyklou masozeleninovou polévku. Na krájení použil svůj zálesácký nůž, který vytáhl ze zavazadel.

Kočka zbystřil. „Co to máš za žabikuch?“

Thompson mu ho podal: „Zálesácký nůž. Říká se mu také Bowenova kudla, protože první vyrobil David Bowen z Chawyny.“

Nůž měl čepel dlouhou téměř stopu. Jeho zvláštností bylo, že mu za hrotem vybrousili částečné hřbetní ostří. Spojoval v sobě výhody nože i dýky.

„Pěkné,“ řekl Kočka Langtry. „Kde se to dá koupit? Taky bych si jeden pořídil.“

„Goblini v Likariu je vyrábějí ve velkém.“

„Ale my nejdeme do Likaria.“

„Ne. Nejdeme.“

Najedli se až za tmy.

„Měli bychom začít s hlídkováním,“ nadhodil Thompson.

„Tvé *jemné elfské smysly* něco naznačují?“

„Jo, dá se říct.“

„V lesích jsou skřeti? Nebo lidští psanci?“

„Ne. V těchhle končinách nežije nikdo. Prochází tudy pár lovců kožešin, ale ti se už vrátili do Hořké vody. Tohle je divočina. Žijí tu vlci, medvědi, rysové…“

V noci se vystřídali na hlídce, nic se však nestalo. Vyrazili za svítání. Cesta stoupala do sedel, klesala do údolí. Občas se ztratila pod listím, pak nezbylo než uvázat koně a rozhlédnout se po označnících.

O polednách se Thompson zastavil u bystrého potůčku, nabral vodu do dlaní a napil se. Voda byla chladná, až z ní

brněly zuby. Kočka ho chtěl napodobit, ale Thompson ho zarazil: „Počkej. Nepij to.“

„Co se děje? S tou vodou není něco v pořádku?“

„Ale právě naopak. Tahle voda je ohromně zdravá. Kudy teče, tudy léčí.“

„Tak proč ji nemám pít?“

„Jen se klidně napij, ale upozorňuju tě, že dostaneš pořádnou běhavku. Tak dva nebo tři dny to bude trvat, pak si zvykneš, voda ti už nic neudělá. Problém je, že ty dva nebo tři dny zůstaneme na místě. Se spuštěnejma kalhotama by se ti šlo dost obtížně. A vytahovat si je ani nemá smysl.“

„Ne, to určitě nechci. Napiju se jinde.“

„Takováhle voda je všude. Odsud až do Orcigardu. Má hořkou chuť, chápeš? Proto se osada jmenuje Hořká voda.“

„A co budu pít? Ve vaku toho moc nezbývá…“

„Jeden den ještě vystačíš a zítra, nejpozději pozítří, rozpustíme sníh.“

„Sníh? Vždyť tu žádný není… Chceš snad říct, že začne sněžit? To ti napovídají tvé *jemné elfské smysly?*“

„Od severu jdou sněhová mračna a tlačí před sebou teplej vzduch. Je sice teplo jako v máji, ale do dvou dnů přijde zima se vším všudy.“

Kočka se napil z vaku. Koně napojili v potoce, nic jiného se dělat nedalo. Kočka je sledoval celý zbytek dne a navečer musel konstatovat, že trávicí procesy hnědáků se zrychlily a výrazně se naředily.

Utábořili se v suchém koutku pod skalním převisem. Byl tak dlouhý, že pod něj vmáčkli i hnědáky. Každého na jeden konec, pochopitelně.

V kotlíku vařili hustou zeleninovou kaši. Čerstvé maso už došlo, museli vytáhnout slaninu.

„Tohle je obrovská země,“ řekl Kočka. „Proč je tak prázdná? Na jižních svazích se přece dá pěstovat ječmen a pást dobytek.“

„V lesích najdeš plno opuštěných srubů a kamenných domů. Dokonce i zřícených tvrzí,“ vysvětlil Thompson. „Na paloucích roste zakrslý oves. Přežívají tu malá stáda zdivočelých ovcí a koz. Lidé se tu pokoušejí zabydlet už více než dvě stě let. Většinou jsou to uprchlíci. Nevolníci, zločinci, odsouzení kacíři. Takoví, kteří utíkají před dluhy nebo před věčnou válkou mezi Barro a Arkastií. Přežívají tu několik let a třeba se jim i daří. Ale nakonec je pustina zabije. Putující lovci mohou být přátelští, jenže i násilničtí. Medvědi hájí lovecké revíry. Hraničáře může napadnout bachyně s mladými nebo jelen v říji. Ale nejhorším nepřítelem je zima. Sníh a mráz. Hlad… Hraničáři se nakonec vždycky přistěhují blíž k nějakému většímu sídlu. K Chawyně, k Elblaggu, k Hořké vodě, k Likariu. V případě nouze tam mohou vyhledat pomoc.“

„Budeme v noci hlídat?“

„Určitě.“

„Proč? Kdyby nás napadl sníh a mráz? Medvědi teď přece spí ne?“

„Oteplilo se. Nějaký medvěd se mohl probudit. Je rozespalý, pěkně nakrknutý a hledá, co by před usnutím ještě slupnul.“

„Poslyš, Thompsone, ty ta zvířata *vnímáš?* Tvůj dědeček to prý uměl.“

„Jo, starej Skjúwink měl přehled na míle daleko. Řekl: támhle je los a tuhle vlk. Nikdy se nemýlil. Nepotřeboval lovit. Prostě *přivolal* srnce, pohovořil s ním, vysvětlil mu, že potřebuje jeho maso a pak ho zabil. Já to nedokážu. Akorát

mi v hlavě něco ševelí. Bude lepší, když nenecháme oheň vyhasnout.“

První se uložil ke spánku Kočka. Zabalil se do přikrývek a zavrtal do návěje suchého listí. Thompson střídmě přikládal na oheň, občas vstal, aby si protáhl nohy. O půlnoci vzbudil Kočku a lehl si na jeho místo.

Probudilo ho zoufalé zaržání. Vysoukal se ze spacího pytle, hmátl po Krysím zubu.

Rozhlédl se. V ohništi žhnuly uhlíky. Na rozhraní převisu a lesa se něco zmítalo a dupalo do země. Na úvaze se tam vzpínal jeden jejich kůň.

Na druhé straně převisu bylo ticho.

„Kočko?“ zavolal polohlasem.

„Myslím, že nám to zabilo koně,“ zazněla odpověď z *tichého* konce.

Thompson popošel pár kroků a pozorně se zadíval do tmy. Hnědák, kterého pojmenovali Divoch, ležel na boku a nehýbal se. Vedle něj se povalovalo cosi velkého, dlouhého, porostlého rezavými chlupy.

Kočka se mezitím přemístil ke vzpínajícímu se koni. „No tak, Strašpytlíku, už je to dobrý,“ poplácával ho po boku. Foukal mu do nozder, zdálo se, že to pomáhá. Strašpytlík se přestal vzpínat. Sklopil hlavu, třásl se, vyděšeně ržál.

Thompson si prohlédl chlupatou rezavou věc.

„Ty jsi zabil *medvědího ďábla!*“ vykřikl užasle.

„Jo? Něco jsem zabil, ale potmě na to nevidím.“

Kočka odešel k ohništi a popadl připravenou smolnou větev. Položil ji do uhlíků, vzplála jasným plamenem.

„To jsem sám zvědavej,“ řekl a přišel se podívat na mrtvé zvíře.

Mělo to kulaté uši a špičatý čenich. Z tlamy se nahoru i

dolů draly přerostlé zuby. Tělo bylo velice dlouhé, tvor měl na délku skoro jako mrtvý hnědák. Nedosahoval však ani poloviny jeho výšky.

„Vypadá jako kuna," užasl Kočka. „Jako *pořádně* velká kuna. To je nějaký z těch proslulých výtvorů Temného mága?"

„Ne. Tohle je *razewag.* Tady, v Bobřích horách, žijí odnepaměti."

„Přišel úplně tiše. Zabil Divocha jediným škubnutím. Rozerval mu hrdlo, zároveň mu zlomil vaz. V jednu chvíli tam kůň stál a ve druhý ležel mrtvej na zemi… Nespal jsem, přísahám…"

„Tohle je neuvěřitelné. Zabil jsi medvědího ďábla… Elfové ho nazvali *razewag,* což *znamená zlomyslný nepřítel.* Je to jeden z mála tvorů, kterého nedokážou ovládnout myšlenkou. Je tak chytrý, tak důmyslný! Několikrát jsem ho stopoval a viděl jsem z něj jenom ty stopy. Měl jsem pocit, že se mi *razewag* vysmívá! Cítil jsem, jak se na mě dívá! Dědeček mi vyprávěl, že s *razewagem* bojoval a že vyvázl jen tak tak. Dědeček přiznal porážku a nestyděl se za to! Tys medvědího ďábla zabil poslepu – tímhle legračním mečíkem! Jak jsi to dokázal?"

„Nejspíš jsem měl štěstí…"

„Já myslím, že to nebylo štěstí. Už chápu, proč se ten kočí rozklepal, jen ses na něj kouknul… S tebou bych se nechtěl dostat do sporu, Kočko Langtry…"

„Smůla je, že jsme přišli o koně. Strašpytlíka musíme odvést dál, jinak se pomine strachy."

„Jo. Odveď ho. Já tady z Divocha vyřežu nějaké maso. Dneska budeme mít k snídani koninu."

Putovali dál. Šlo se jim mnohem hůř, protože Divochův

náklad museli naložit na vlastní záda.

Chvílemi, když vyšli na nějaké nezalesněné místo, viděli, že se přibližují k severnímu okraji vrchoviny – k dvojici těsně přilehlých vysokých kopců. Byli od nich vzdáleni tak třicet mil.

„Támhle to je Hořká voda?“ ukázal Kočka k průrvě mezi vrcholky.

„Jo. Údolí obrácené k jihu a chráněné před severními větry. Ten kopec nalevo, ten vyšší, se jmenuje Strážní vrch.“

„V noci jsi mluvil o nějakých Bobřích horách. Tomuhle se říká Bobří hory? Mně bylo hned divné, že to tu nemá žádný název. Vždycky jsem slyšel jen *vrchovina* nebo *pahorkatina*.“

„Celé téhle zemi, od pahorků až k Losinavě, říkali elfové *Barrewenage*, což v jejich řeči znamená *Země bobrů*. Z toho slova, zkomolením, vznikl název vévodství Barro a jiným zkomolením zase jméno hlavního města, Barge. Ano, dříve tu bylo plno bobrů. Prý se tu hemžili jako mravenci v mraveništi. Dědeček to ještě zažil. Vévoda Karay na bobrech založil prosperitu země. Prvních třicet let jeho vlády je lovci chytali ve velkém, vévoda pak bobří kůže prodával do Raiggia. Bobří populace byla dokonale zdecimovaná, lov se přestal vyplácet. Lovci odešli z hor. Po čase se bobří národ přece jen trochu vzpamatoval. Žijí tady a poskytují obživu lovcům, kteří se zajímají i o podzimní kůže kun, lasic, lišek a vlků.“

„Má to něco společného s Hořkou vodou?“

„Jistě. Hořká voda je zimní útočiště lovců. Dřív, v Čase bobrů, tam prý žilo několik tisíc lidí. Teď tam přebývá pár set obyvatel a to včetně lovců, kteří tam přezimují. V posledních letech se Hořká voda prakticky odtrhla od vévodství. Lovci

zjistili, že mají za humny Likario. Do Hospody na rozcestí dojdou za jeden den a do Likaria za druhý. Kdo by se vláčel těmihle lesy až do Barge, když může nakupovat a prodávat v Likariu?“

„Takže to máme jeden den do Hořké vody, druhý do Hospody, pak nějakých sedm, osm dní do Hengerone…“

„Víš co? Když budeme popobíhat a nasnídáme se v chůzi, třeba dojdeme do Hengerone pozítří k večeru.“

Plahočili se do dalšího svahu. Když vystoupali nahoru, zjistili, že je od Strážního vrchu dělí jedno jediné údolí. Jenomže se stalo něco zvláštního. Slunce, shlížející z modré oblohy, se dole zalesklo v nějakém zrcadle.

„Dole je jezero,“ vyhrkl Kočka Langtry.

„To není možné! Šel jsem tudy už několikrát a… Co to povídám. Sám vidím, že je tam rozlitá voda.“

Opatrně sestoupili po stezce až tam, kam to šlo. Slunce se mezitím překulilo k západu, schovalo se za kopci a údolí přikryl stín.

Voda se rozlila do široka. Thompson ukázal mezi zatopené kmeny stromů, z vody vykukovaly hromady roští: „Menší bratři si tam postavili domy.“

„Menší bratři?“

„Tak říkají elfové bobrům. Pokládají bobry za jedny z nejchytřejších zvířat. Nejmoudřejších…“

„Moudrá zvířata? Tihle mi připadají docela pitomí. Postavili si kolonii půl dne cesty od osady lovců… Děje se něco?“

Thompson měl ve tváři *překvapený* výraz: „Nerozumím tomu. Traduje se, že bobři dokážou *nahlížet do budoucnosti.* Buď jsou elfské pověsti mylné, nebo… nevím…“

Nechali Strašpytlíka stát a prošli se podél rozlité vody.

Nebyl tu žádný břeh, jen podmáčená země a zaplavená tráva. Bylo zřejmé, že tu bobří nádrž vznikla docela nedávno.

Rychle se stmívalo.

„Nedokážeme to obejít," řekl konečně Thompson. „Bobři tu mají strouhy do všech stran. Ať půjdeme, kam chceme, vždycky narazíme na vodu. Víš co? Ta nádrž tu kdysi dávno už byla. Bobři jen obnovili hráze a voda se rozběhla do starých kanálů."

„Co budeme dělat?"

„Musíme se přebrodit. Když půjdeme po okrajích, nebude nám voda sahat ani nad kolena. Budeme se brodit několik mil…"

„Brodění necháme na zítra, ne? Rychle se stmívá…"

V závětří navršených balvanů rozdělali oheň. Opékali koňské maso.

„Když jsem byl malý," pousmál se Thompson, „vyprávěl mi dědeček, jak jednou vlezl do bobřího domu."

„Do bobřího domu?"

„Ano. To, co vypadá jako hromada roští, je ve skutečnosti dům. Dědeček se potopil pod vodu a našel zatopený vchod. Byl docela úzký, ale dědeček se jím prodral. Lezl tunelem nahoru, až se dostal do místnosti, ve které bobři žili. Právě včas, protože mu už docházel vzduch v plicích. Místnost byla nad vodní hladinou a měla hliněnou podlahu. Byl tam velmi těžký vzduch a páchl bobřím pižmem. Proutěnou střechou vnikalo trochu světla a to dědečkovi stačilo. A tady to začíná být trochu fantastické: v domě žil bobr, bobřice a tři malá bobřata. Dědeček se jim představil a starý bobr mu nabídl nějaké větvičky k hryzáni. Společně si hryzali a vyměňovali zdvořilosti, zatímco bobřata se snažila dostat k dědečkovi blíž a bobřice je okřikovala."

„Tvůj dědeček prý uměl mluvit se zvířaty…“

„Jo, to uměl. Ale tehdy, když mi vyprávěl tenhle příběh, už byl tak trochu šílený.“

„Potkal jsem Skjúwinka před asi patnácti roky. Tenkrát mi připadal víc než jen *trochu* šílený.“

„Já vím. Ale měl jasné chvilky…“

„Celé je to nějaké divné… Povídat si s bobrem… A říkat bobrům Menší bratři…“

„Víš, elfové věří, že tvorové se dělí na *gezchw*, tedy něco jako *děti*, a na *bytosti*. *Gezchw* jsou pošetilé, krátkověké. Slepé a hluché ke světu, který je obklopuje. Kdežto *bytosti* jsou moudré, dlouhověké a nadané nadpřirozenými schopnostmi. Takže většina srnců, káňat, vlků a veverek je *gezchw*, ale občas se mezi nimi vyskytne *bytost*, se kterou mohou elfové rozmlouvat.“

Chvíli mlčeli.

„Pokud tomu rozumím,“ ozval se pak Kočka Langtry, „Jsou elfové *bytosti* a lidé zase *gezchw*, tedy pošetilé děti.“

„Pochopil jsi to dobře.“

„A kam patříš ty, Thompsone? K *bytostem* nebo k *dětem?*“

„Já nepatřím nikam. Elfové mnou pohrdají a lidi mě nenávidí. Vytvářím si vlastní národ, do kterého patří moji přátelé. Člověčí odpadlíci, půlelfové, pár elfů, několik půlorků, goblini. Už je jich docela dost.“

Noc proběhla klidně. Za úsvitu posnídali další kus koniny. Naložili náklad na Strašpytlíkův hřbet i na vlastní záda a vykročili dolů.

Od včerejška voda ještě stoupla. Chvíli přešlapovali na jejím okraji, ale pak do ní statečně vstoupili. Největší potíže jim dělal Strašpytlík. Zdráhal se, Kočka ho musel táhnout za

uzdu a Thompson strkat zezadu. Po chvíli jeho odpor zlomili, takže si mohli vychutnat procházku ledovou vodou.

Nohy je zábly jen malou chvíli. Pak se z nich vytratil veškerý cit.

Museli jít rychle, ale nevěděli kam. Proplétali se mezi zatopenými stromy. Voda jim chvílemi sahala pod kolena a chvíli zase nad ně. Občas se propadli do zatopeného bobřího kanálu až po pás. Někdy se jim postavily do cesty zátarasy z roští. Tohle samozřejmě nebyly bobří hráze, to sem jen bobři natahali větve, aby s nimi mohli později pracovat.

Všichni tři, Kočka, Thompson i kůň, se mimoděčně třásli zimou. Kličkovali mezi stromy snad tři nebo čtyři míle. Pak se před nimi objevila spásonosná protější stráň.

Strhali ze sebe promáčené boty a kalhoty, oblékli a obuli se do zásobních. Kočka chvíli běhal dokolečka. Thompson poskakoval na místě, dělal dřepy a vykřikoval do rytmu: „Kurva, kurva, au, au, au!“

Prostydlé nohy přicházely k sobě, ohlašovaly se prudkou bolestí vystřelující z prstů až k srdci.

První se vzpamatoval Kočka. Popadl uzdu třesoucího se Strašpytlíka: „Musím ho trochu povodit, aby se zahřál, jinak je po něm.“

Odešel s koněm mezi stromy. Thompson se mezitím přehrabal v batohu, našel láhev kořalky. Zuby vytrhl špunt a pak si dopřál několik doušků. Tělem se mu rozlilo teplo.

„Thompsone!“ zavolal Kočka Langtry. „Pojď sem honem!“

S láhví v ruce klopýtal za hlasem. Ušel asi sto kroků a narazil na cestu. V těchto místech byla cesta pěkně široká a zřetelná. Byla jednou ze staveb, které tu zůstaly po pterrech – a ti měli zálibu v dláždění. Kamenná dlažba byla místy ještě

viditelná.

Kočka Langtry stál o kus výš. Thompson k němu doklopýtal. Napřáhl ruku s lahví: „Dej si, to tě zahřeje…“

Pak to uviděl i on.

Cestu někdo *přehradil.* Po jejím okraji zatloukl kůly. Ke kůlům připevnil příčná břevna a na ně zase svislé *plaňky.*

Plaňky z lidských kostí.

Nohy a ruce, z větší části zbavené masa, se černaly krví a ohnilými šlachami. Visely tady jako uzené ryby na prodavačově tyči. Thompson k nim nevěřícně připajdal. Příšerných planěk tady muselo viset několik desítek.

„Co to je?“ zeptal se Kočka Langtry. „Co to znamená?“

„Nevím… Nikdy jsem nic takového neviděl.“

„Skřeti? Udělali to skřeti?“

„Ne! Skřeti tohle nedělají! Chci říct… oni si někdy ohradí své území kůly a na ně zavěsí useknutou ruku nebo nohu. Nebo na kolík narazí hlavu. Ale aby z kostí strhávali maso? Proč? Proč by něco takového dělali?“

Zašel hluboko do lesa, aby mohl *plot z kostí* obejít. Na druhé straně prozkoumal půdu.

„Já nejsem nijak zvláštní stopař, ale… Byli tu skřeti. Tohle jsou jejich otisky – oni nenosí boty, jenom si kolem nohou ovážou kůže… A tady jsou už stopy smyté. Byli tu dřív, než začalo pršet. Před týdnem? Nebo před dvěma? Nepoznám to… Na tohle místo se voda nedostala. Zůstala tu stopa boty. Otiskly se tu cvoky na podrážce…“

Kočka Langtry uvázal koně a přešel k němu. Thompson vzhlédl: „Tenhle vzor cvočků jsem ještě neviděl. Takovýmhle způsobem tady boty nikdo nepodráží.“

„Mořští lidé,“ hlesl Kočka.

„Cože?“

„Takovéhle boty nosí Mořští lidé…“

„Aha…“

„Jak daleko je to do Hořké vody?“

„Jsme skoro tam… Já myslím, že v Hořké vodě nikoho nenajdeme… Jsou tady,“ mávl k plotu z kostí.

„Říkal jsi, že v Hořké vodě žije pár set lidí. Ale tady jsou končetiny nějakých pětadvaceti…“

„Slyšel jsem, že paedwankové jsou otrokáři…“

„To jsou. Přišli sem ulovit otroky…“

„Půjdeme…“

Připravili se na cestu, naložili Strašpytlíka, na záda si hodili batohy. Tentokrát si Thompson věci *přeorganizoval.*

„Hele,“ upozornil Kočku, „nevíme, co tam na nás čeká. Takže ti dobře radím: Udělej to jako já. Sbal si nejnutnější věci do batohu. Nějaké jídlo, přikrývku, zásobní oblečení. Nikdy batoh neodkládej, leda při spaní.“

Sám šel příkladem. Do batohu pečlivě urovnal pouzdro s papíry opatřenými pečetí. Přes rameno měl křížem zavěšený Krysí zub, na druhý bok si pověsil toulec se šípy a nenatažený luk. K pasu si připevnil pochvu se zálesáckým nožem.

Prastará dlážděná cesta stoupala vzhůru. Do Hořké vody to měli od bobřího jezera nanejvýš patnáct mil. Dorazili tam ještě před polednem.

Svahy Hořké vody byly obrácené k jihu a chráněné před severním větrem. V neúrodné pahorkatině představovaly malý ráj. Staří pterrové je nenechali bez povšimnutí. Vybudovali zde terasová políčka, pastviny, kamenné domy. Potok, stékající ze Strážního vrchu, na mnoha místech přehradili a změnili v kaskádu nádrží. Pterrové tu zřejmě chovali ryby, tekoucí voda kdysi poháněla kola mlýnů a

hamrů.

Většina z původních staveb byla samozřejmě v troskách. Na jejich místě zbyly hromádky sutin zarostlé kopřivami. Tu a tam se tyčila osamělá stěna s prázdným oknem.

Lidští osadníci opravili pár původních domů, spíše však postavili hraničářské sruby. Oseli pár nejlepších polí. Na pastvinách pásli dobytek. V Hořké vodě nežili jenom lovci, ale i farmářské rodiny, které lovce zásobovaly mlékem, boby a pšeničnými plackami.

Sruby, s výjimkou mlýna, se nacházely dál od cesty. Vypadaly *prázdně*. Z komínových otvorů nestoupal kouř, dveře byly zotvírané dokořán, okenice utrhané.

Nikde se neozval ani hlásek, ani nejmenší zvuk. Dokonce i vítr jakoby utichl.

„Nikdy dřív se nestalo, aby tady zaútočili orkové," hlesl Thompson. „Odkud by přišli? Jedině z Orcigardu. Hraničáři z Hořké vody drželi hlídky – viděli by je o celý den dřív, než by se sem skřeti vyškrábali. A orkové… stoupat celý den nahoru? To nikdy ani nezkusili…"

„Třeba někdo přežil," řekl Kočka. Zvrátil hlavu a vykřikl z plných plic: „Je tu někdo? Přicházíme z vévodství Barro! Jsme přátelé!"

„Jsou tady. Támhle a támhle a támhle. Usekali jim ruce a nohy, těla nechali ležet."

„Nic nevidím."

„Jsou tam, tím si buď jistý. Dvacet nebo třicet mrtvých. Zbytek odvlekli."

„Pohřbíme mrtvé?"

„Bobří hory to dělají za nás. Jsou mrtví už dlouho. Vlci si naprali břicha."

„Nemůžu se zbavit dojmu, že bych se měl těm tvým

bobrům omluvit.“

„Proč?“

„Cožpak to nevidíš?“ vyhrkl Kočka. „Přehradili potok a zastavili nájezdníky! Skřeti se nechtěli brodit vodou a hledat cestu. Možná ani nevěděli, že pokračuje dál! Jinak by šli do Barro a napadli farmy!“

„Ale ne. Nechápu, jak jsi mi mohl uvěřit. Bobři jsou jenom bobři a to ostatní je elfský folklór.“

Z nebe se sneslo pár sněhových vloček.

„S tím sněhem jsi měl pravdu. Začíná sněžit,“ řekl Kočka.

„Neříkal jsem, že bude sněžit, ale že přijde sněhová smršť. Myslím, že bychom měli zůstat v některém domě.“

„Na to nemáme čas. Musíme jít.“

„Jak si přeješ. Nechci, abys říkal, že tě zdržuju.“

K sedlu Hořké vody jim zbývaly asi čtyři míle. Stoupali po cestě, řídce sněžilo. Po levé straně, na svahu vyššího kopce, stála prastará pozorovatelna. Thompson k ní mávl rukou: „Tam odtud je vidět Hospoda na rozcestí.“

„To už máme jen kousek, ne?“

„Jo, jenom kousek. Asi půl míle – svislým směrem.“

Když doputovali k vrcholu sedla, udeřila je do tváří vichřice. Rozevřel se před nimi výhled dodaleka.

„Pro Bledou paní,“ vykřikl Kočka Langtry. „Co to je?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

SNÍH A MRÁZ

Hluboko pod nimi se rozkládala strakatá krajina. Za jasného dne se odsud dalo dohlédnout na padesát mil, nebo i dál. Teď se však krajina utápěla v temnotě.

Oblohu zakrývala černá mračna. Od severu se přibližovala *stěna*. Sahala od země až do mraků. Jak se blížila, pohlcovala rákosová pole, olšové lesy, jezera i bažiny.

„Sněhová vánice," křikl Thompson do kvílícího větru. „Říkal jsem, že přijde."

Shodil batoh a odvázal z něj smotaný plášť. Vyklepal z pláště kožené prstové rukavice, oblékl si je. Přes ně si natáhl bezprsté kožešinové návleky. Hodil si batoh na záda, plášť oblékl přes něj. Vypadal sice, jako by měl hrb, ale jinak to nešlo.

„Měl by ses taky obléct," vyzval Kočku.

Ten jen zíral. Zrcadlové hory na západě, viditelné ještě chvíli, právě zmizely za záclonou. Vířící stěna dosáhla úpatí kopců a sunula se vzhůru.

Vzduch byl najednou plný tančících vloček.

„Ještě pořád se můžeme vrátit do Hořké vody!" křikl Thompson do větru.

„Ne. Máme povinnost. Pojďme."

Cesta klesala ve smyčkách. Byla dobře viditelná, vydupaná v polehlé žluté trávě. Vyhýbala se roklím, stržím a výmolům. Tady, na severním svahu, nerostly téměř žádné stromy, jen osamělé shluky větrem orvaných bříz. Dešťové vodě nestálo nic v cestě, takže do svahu vyryla hluboké jizvy.

Zpočátku to šlo dobře, drželi se na cestě. Viditelnost se však zhoršovala. Nejdřív dohlédli na půl míle, pak na sto kroků. Nakonec je vířící vločky pohltily.

Cesta zmizela pod navátým sněhem. Zároveň se ztratil i celý svět. Kvílení větru i šustění trávy bylo náhle to tam. Rozhostilo se naprosté ticho.

Neviděli nic než sníh. Neměli jinou možnost, než vést Strašpytlíka dolů po svahu. Zatím ještě rozeznávali, kde je nahoře a kde dole, i to se však mohlo změnit. Na oblečení jim ulpívala silná vrstva tajícího sněhu. Dýchalo se obtížně – o každý nádech se museli porvat s neslyšitelnou vichřicí.

Zmizel i čas.

Nedokázali odhadnout, jak dlouho už jdou vánicí a jakou vzdálenost urazili. Věděli jen, že jim rychle ubývají síly.

„Měl jsi pravdu!“ zaječel Kočka a ústa se mu naplnila sněhem. „Tímhle neprojdeme!“

„Musíme dál!“ zařval Thompson v odpověď, vířící sníh ztlumil jeho hlas do sotva slyšitelného šepotu. „Musíme najít nějaký březový hájek! Tam přečkáme!“

Už nešli, ale klouzali. Strašpytlík se třásl strachem a pokoušel se zastavit, nemohl. Kopyta mu podkluzovala, takže byl nucen popobíhat. Kočka Langtry, s uzdou nakrátko omotanou kolem zápěstí, klouzal s ním. Thompson jim sotva stačil. Vždycky je na chvíli ztratil z dohledu, nakonec je pokaždé doběhl.

Pak se Strašpytlík zastavil. Po kolena ve sněhu se zapřel všema čtyřma, zároveň se pomaličku sunul dolů. Balancoval na okraji srázu, zvolna přepadával. Kočka Langtry ječel a rval ho zpátky. Hmotu naloženého koňského těla však nemohl utáhnout.

Thompson, stojící dva kroky od nich, bez hlesu zíral, jak

se Strašpytlík propadá dolů a mizí v hustém sněžení. Vzápětí za ním sletěl i Kočka Langtry.

„Do prdele!“ vyjekl Thompson. Položil se na útes, pokusil se opatrně spustit, rozjel se však rychlostí, která se mu vůbec nelíbila.

O pět stop hlouběji se zapíchl do závěje čerstvě napadaného sněhu.

Vedle sebe zahlédl temnou hmotu a zaslechl odtamtud chroptění. Vzápětí zmlklo.

„Kočko?“ zakřičel.

Z víření vloček se vynořila Kočkova hlava.

Kočka měl zakrvácená ústa, od koutků mu stékaly pramínky krve.

„Přerazil si hřbet,“ křikl na vysvětlenou. „Podřízl jsem ho. Napil jsem se krve, můžeš taky. Držím v tepně prst.“

„Jo, udělám to.“

Strašpytlíkovo srdce tlouklo čím dál pomaleji. Vehnalo do přeťaté tepny posledních pár doušků krve. Thompson lokal, dokud mohl.

Teplá krev ho okamžitě omámila. Věděl, že musí jednat rychle.

„Pomoz mi ho obrátit,“ zařval na Kočku. „Musí mít nohy nahoru!“

S obrovským úsilím vyvrátili dvě nohy víceméně vzhůru.

„Drž je,“ křikl Thompson. „Za chvíli ztuhnou.“

Přeřezal šňůru přidržující náklad na Strašpytlíkově přeraženém hřbetě. Vytáhl stanovou plachtu. Dva cípy, jeden po druhém, přivázal ke Strašpytlíkovým vytrčeným nohám. Tím použil nohy místo stanových tyček.

Zbývalo natáhnout plachtu. Rvali se s větrem. Neměli však cípy k čemu přivázat.

Thompson tasil Krysí zub a přibodl plachtu k zemi. Půda byla měkká, čepel prošla dostatečně hluboko.

„Musíš udělat to samý," zařval na Kočku.

Ten na okamžik zaváhal, pak přece jen použil oba krátké meče místo stanových kolíků.

Zalezli pod přístřešek a lehli si na Strašpytlíkovo chladnoucí tělo. Plachta se rychle pokrývala sněhem, na závětrné straně však zůstával otvor, takže nehrozilo nebezpečí, že se udusí.

Teplo, vyzařující z mrtvého koně, je uspávalo. Usnuli.

Později se k vánici přidala i noc. Probouzeli se, ověřovali si, že vánice neustává. Znovu usínali. Stanová plachta ztěžkla sněhem, pod ní však zůstávala útulná kapsa vyhřátá Strašpytlíkovým teplem.

Nakonec přece jen přišlo jitro, bílé tak, až z něj bolely oči. Vzduch byl stále ještě plný sněhových vloček, teď však už nevířily, ale velebně se snášely k zemi. Vichřice ustala, sněžení nikoliv.

„Sněží," oznámil Kočka Langtry, když se vyhrabal zpod stanové plachty. Thompson se vysoukal za ním.

„Co ti napovídají *tvoje jemné elfské smysly?* Jaké bude počasí?"

„Přestane sněžit a začne mrznout. Přijde pořádnej mráz a bude trvat dlouho."

„Co navrhuješ?"

„Buď se vrátíme do Hořké vody, nebo dokloužeme do Hospody. Ale tam mohou být skřeti."

„Já jsem pro Hospodu."

„Já taky."

Kočka popošel pár kroků stranou, sníh mu sahal až do půli stehen. Začal si rozepínat kalhoty, aby se vymočil.

„Počkej s tím," vyzval ho Thompson.

„Cože?"

„Víš ty, jestli meče nepřimrzly k zemi? Budeš je muset počůrat, aby se odlepily…"

Kočkovu tvář přelétl hněvivý výraz. Starý bojovník jako by se na okamžik přestal ovládat.

„Jen jsem tě zkoušel," zasmál se Thompson. „Tvé zbraně jsou pro tebe posvátné, co?"

Chvíli hrabal kolem plachty, až nahmatal jílce mečů. Vytáhl je docela snadno. Země, zakrytá sněhem, dosud nepromrzla.

Kočka Langtry mečíky pečlivě očistil šátkem a vrátil do pochev. Vytáhl z nákladu soukenný kabát a oblékl si ho. Na hlavu si narazil čapku z tuhého plátna. Vůbec nebyl vybavený do takového počasí, takže si přes ramena přehodil pokrývku.

Nebylo toho mnoho, co by mohli pobrat. Stanová plachta zmrzla a ztěžkla, část nákladu zůstala pod koňským bokem. Vzali jen pokrývky a zbraně. Kočka odřezal pořádný kus čerstvé koniny, pečlivě ho zabalil do kusu plachty a uložil do svého batohu.

Vydali se hlubokým sněhem. Brodili se po kolena. Sníh vyrovnal stráň do jediné šikmé plochy, takže v místech, kde se skrývaly výmoly, zapadali až po prsa.

Sněžení ustávalo, zároveň se citelně ochlazovalo. Sníh se podobal spíš mouce. Neulpíval na oblečení, naopak, bylo ho možné snadno oklepat.

Navlhlé oblečení tuhlo a promrzalo. Začínalo získávat vlastnosti plechu.

Thompson šel po paměti. Dokud scházeli z kopce, dokázal určit, který směr je správný. Dolů, samozřejmě.

Střídal se s Kočkou v prošlapávání cesty. Cesta byla jednotvárná a únavná.

Přestávalo sněžit. Vzduch byl nasycený vlhkostí. Mrznoucí vodní páry se měnily v mlhu, takže to, co do viditelnosti, vycházelo nastejno.

I nejdelší kopec však jednou skončí.

Thompson se zastavil a upřel pohled do bělavých par. Mlha se dosud nezměnila v jednolitou stěnu, byly v ní chuchvalce i průhledy. Z místa, kde stáli, viděli zasněžený lesík a jinak nic. Kromě sněhu, samozřejmě.

„Jsem v koncích," řekl Thompson. „Vzdávám to."

„Copak nevíš, kde jsme?"

„Ale jo, já přesně vím, kde jsme. Mezi námi a Orcigardem je pás suché země. Roste tady tráva a lesíky, jako je támhleten. Jeden lesík je jako druhý. Hospoda na rozcestí je zhruba deset mil od nás, uprostřed toho pásu. Odsud je snadné k ní dojít, když je alespoň trochu vidět."

„Tak tam půjdeme, ne? Vyrazíme správným směrem a budeme ho držet…"

„Jak chceš udržet správný směr? Jak chceš poznat, kde je sever? Ten pás suché země, který jsem ti právě představil, je široký pět až deset mil. Z bažiny do něj vybíhají jazyky. Normálně se dá docela dobře poznat, kde končí pevná zem a kde začíná bažina. Teď je ale bažina pokrytá sněhem. Nevidíš, co je vespod. Jdeš, pískáš si do kroku a najednou prohučíš sněhovou vrstvou. Zapíchneš se do vody a ta se nad tebou zavře. Konec, zvonec. Jen se trochu odchýlíme, zrovna takhle dopadneme," zaveršoval si.

„Tak se budeme držet svahu, ne? Budeme obcházet Strážní vrch…"

„Tak se dostaneme zpátky do Bobřích hor…"

„Co navrhuješ?“

„Vrátíme se po vlastní stopě ke Strašpytlíkovi, dokud tam nějaká stopa ještě je… Zvorali jsme to… Počkej! Co to je?“

„Co se děje?“

„*Něco* se k nám blíží!“

Na sněhové pokrývce, mezi chuchvalci mlhy, se objevil temný obrys. Zjevoval se a mizel, jak vyskakoval ze sněhu a znovu do něj zapadl.

„Je to pes!“ vyhrkl Kočka Langtry. „Obrovskej pes!“

V odpověď zaznělo hluboké zaštěkání.

„Ah! To není možné!“ vykřikl Thompson.

„Mám ho zabít?“

„Ne. Toho zabít *nemůžeš.*“

„Myslíš, že ho *nesmím* zabít? Nebo není možné ho zabít? Je to nějaký přízrak?“

„Kéž by to byl přízrak!“

Pes mezitím přiskákal k nim. Patřil k plemeni, kterému se říkalo *likarijský těžký štváč.* Měl mohutné, čtyři stopy vysoké tělo, silné nohy a sražený čenich. Po stranách mordy mu visely záhyby kůže. Jeho krátká srst byla neurčitě zabarvená do hnědá.

Znovu zhluboka zaštěkal.

Thompson rozpřáhl ruce: „Duchové lesů, duchové vod, odejměte ode mne tento kalich hořkosti.“

Padl naznak a zabořil se hluboko do sněhu.

Pes se k němu protlačil závějí, radostně kňučel. Olizoval Thompsonovi tvář velkým růžovým jazykem, zatímco Thompson drmolil: „Tohle jsem si nezasloužil. Přál bych si být mrtvý.“

Pak, když mu pes stoupl na prsa, ho setřásl a ztěžka se postavil na nohy. Poplácal psa po zádech: „No jo, já tě taky

rád vidím, zmetku.“

„Nejspíš se zaběhl,“ řekl Kočka. „Byl dva dny ve vánici, stejně jako my. Dám mu kus koniny!“

„Ne!“ vyděsil se Thompson. „Ničím ho nekrm! Dovede nás do Hospody, jen když bude hladový… Jo, mimochodem, jmenuje se Reigias. No tak, Reigi, běž do Hospody, tam dostaneš maso. Goblini, Reigi, goblini!“

Pes se na něj přátelsky díval, dalo by se říct, že se usmívá. Pak dvakrát štěkl a rozběhl se tam, odkud přiběhl.

„Trošku starej, co?“ nadhodil Kočka. „Na čenichu má chlupy úplně šedivý.“

„Je mu jedenáct let. To ti můžu říct přesně.“

„Jedenáct? Není to na psa dost?“

„Tyhle obludy se v plný síle dožívají patnácti. Ale máš pravdu. Má svoje léta.“

„Do našeho komanda veteránů je jako dělanej.“

„Měl jsem strach, že to řekneš. Bál jsem se, že si ho oblíbíš…“

Prodírali se v psích stopách. Reigias jim vlastně válcoval cestu. Takhle se jim šlo mnohem lépe.

Mlha houstla. Z bílé stěny se nořily zasněžené lesíky a zase mizely. Nikdo by nepoznal, kde je sever a kde západ. Minulo poledne, nebo už nastával večer?

V bělostném světě zůstávaly dvě jistoty: hluboká brázda vytlačená do sněhu Reigiasem a Reigias samotný, který se co chvíli vracel, vrtěl pahýlem ocasu a štěkal v basových tóninách.

Stále se ochlazovalo. Mlha už nebyla bezhlučná. Ze všech stran se ozývalo slabounké šelestem. Kočka Langtry nepřetržitě zatínal pěsti, procvičoval prsty. Měl jen bezprsté rukavice, do konečků prstů se mu zakusoval mráz. Kdy že to

vyrazil z Raiggia? Někdy ve vrcholícím podzimu? Snad si tehdy myslel, že bude do zimy zpátky. Byl příliš hrdý na to, aby si řekl vyslanci o nějaké teplé oblečení – nebo na to prostě nepomyslel.

Zdálo se, že se stmívá. A o chvíli později to bylo jasné: přichází soumrak.

Pes se vynořil ze závěje a zaštěkal. Tentokrát to znělo jinak.

„Jako by nám něco chtěl říct…“ nadhodil Kočka Langtry.

„Jo. Má hlad a chce maso.“

„Ne… Jako by nás před něčím varoval…“

„Hele,“ vyhrkl Thompson rozradostněně, „víš co? Já cítím kouř! Mé *jemné elfské smysly* zachytily pach pečínky! Reigias nás dovedl až k Hospodě! No teda, čoklíku, můj hluboký *pardon*, že jsem ti nedůvěřoval. Doufám, že natrefím na nějaké známé gobliny…“

Thompson se hrnul dopředu. O kus dál se mlha rozzářila, nejspíš tam hořel oheň.

Z šera se vylouply obrysy budov, od kterých se k návštěvníkům pohnulo pár přihrbených postav.

„Hahou!“ zavolal jim Thompson v ústrety. „Není mezi váma Stín?“

Vzápětí poznal, že tihle skřeti rozhodně nejsou jeho známí. Dokonce to nebyli ani goblini.

„Pozor!“ zaječel. „Tohle jsou orkové!“

Zastihli ho nepřipraveného.

A ještě hůř. Zasunul Krysí zub do pochvy mokrý. Teď nejde tasit. Přimrzl.

„Reigiasi! Jdi po nich!“

Jenže pes je náhle ten tam.

K Thompsonovi se hrnou čtyři skřeti, další se vracejí k

domům, hrdelními hlasy vyhlašují poplach.

Thompson škube jílcem, Krysí zub vězí v pochvě.

Skřeti cení zuby. Před nimi se jako povodňová vlna šíří *smrad.* Tihle skřeti se podíleli na vyplenění Hořké vody. Uloupili spoustu bobřích kožešin a navěsili je na sebe. Kožešiny čpí ostrým bobřím pižmem, to však orkům nevadí. Nějaký smrad? Na ten si zvyknou. Hlavně, že jsou v teplíčku.

Vypadají jako oživlé kupky sena. Z těch *kupek* však vyčnívají zubaté hroty a čepele.

Statný orčí samec útočí kyjem. Míří na Thompsonovu hlavu. Půlelf snadno uhýbá.

Jenže tihle skřeti se už něco naučili. Úder neměl Thompsona zabít, ale vehnat před čepele dalších útočníků.

Thompson padá na kolena, zubaté ostří ho těsně míjí.

Smýká sebou do strany, ještě jednou má štěstí. Hrot krátkého kopí škrtá o cíp jeho vlajícího pláště.

Thompson chytá ratiště pod hlavicí. Škubnutím zkouší vytrhnout nepříteli zbraň. Skřet však drží pevně.

Ork s kyjem se rozpřahuje obouruč.

Krysí zub stále ještě vězí v pochvě.

Odzadu se žene Kočka Langtry. Jeden mečík drží palcem k čepeli, druhý zase podhmatem.

Krajní skřet po něm bodá oštěpem.

Kočka neuhýbá. Když se mu hrot užuž zabodává do těla, vykrývá ratiště předloktím.

Z krytu přechází do seknutí, druhou rukou bodá. Skřet s oštěpem zaklání hlavu. Čapka bobrovka mu letí z hlavy, s ní i vyšvihnuté oko.

Ork, který se s Thompsonem přetahuje o kopí, ještě nepochopil, že je mrtev. Kočka Langtry ho bodl do škvíry mezi bobřími kůžemi. S elegancí mu zarazil čepel do srdce a

hned ji zase vyškubl.

Už je o kus dál. *Přitančil* k vyjevenému skřetovi se zubatou šavlí. Naznačil bodnutí pravicí, pak mu úsporným sekem levice proťal hrdlo.

Skřet s kyjem, který se rozpřahuje nad klečícím Thompsonem, se vypíná na špičky. Řve. Z úst mu vystřikují žluté sliny. Thompson v mezičase tasil zálesácký nůž a odspoda ho zarazil pod bobří kožešiny.

Na Thompsonovo zápěstí chlístá něco vlhkého. Příliš to smrdí, než aby to byla krev. Skřet se bolestí pomočil, nebo má probodnutý měchýř.

Kočka Langtry bodá orka do zátylku. Ten nejprve pouští kyj, pak se hroutí do sněhu.

Thompson ze sebe rve plášť, otírá do něj pomočenou ruku.

Kočka špulí rozseklý horní ret: „Nějak se ti dneska nedaří, co?“

Každým okamžikem se sem přižene řvoucí klubko skřetů.

„Potřebuju napnout tětivu!“ chrčí Thompson a tahá z pouzdra luk. „Dokážeš je zdržet?“

Už jsou tady. Dusají v neuspořádaném houfu. Kočka jim jde vstříc. Našlapuje zeširoka, jaksi unaveně.

Když jsou u něj, mění se v blesk.

Úkrok do strany, přešlápnutí, obrátka. Náhle stojí úplně jinde. A ještě jednou to samé.

Pohybuje se podél chumlu nepřátel, chvílemi je přímo v něm. Neuhýbá dotírajícím čepelím.

Přesněji řečeno: nezdá se, že by uhýbal. Přesto neinkasuje jediný zásah.

Během tří úderů srdce stíhá bodnout či seknout snad desetkrát. Jsou to kratičké, tvrdé výpady. Ihned stahuje

zbraně, takže se zdá, že vůbec neútočí.

Přetočil se třikrát, tím se posunul o sedm kroků. V jeho stopách se hroutí šest skřetů. Všichni jsou zabiti jedinou čistou ranou.

Thompson má nataženou tětivu, nasazený šíp. Jeho luk je vyroben z několika vrstev tisového dřeva, Thompson s ním dokáže zabít na dvě stě kroků. Teď střílí na krátkou vzdálenost. Šípy se nezabodávají do skřetích těl – prolétávají skrz.

Jeden šíp, druhý. Nasazuje třetí šíp, něco se však děje.

Odzadu se ozývají povely. Skřeti ustupují, ztrácejí se v mlze.

Kočka Langtry hlasitě oddechuje. Na zdupaném sněhu zůstává desítka mrtvol.

Thompson se zuřivě rozhlíží. Skřeti neuprchli. Ustoupili. Co to znamená?

Rychlý soumrak se přelomil do noci. Tma zhoustla.

Támhle! Tmou přilétá rudá světluška.

Je obklopená něčím hustým a bílým. Jako by se mlha shlukla do pevného tvaru.

Thompson tam posílá šíp.

Práááásk!

Z mlhy vyšlehl blesk a současně zaburácel hrom.

Bílý obrys klopýtá blíž. Je to jen další ork. Na hlavě má beraní lebku s rohy, rouno mu splývá na záda, beraní nohy má vepředu zavázané na uzel. V bílém maskování byl takřka neviditelný. V pazourách svírá jakousi podlouhlou věc, z níž vychází hustý dým.

Thompson ho doráží dalším šípem umístěným přímo pod beraní čelist.

Ork padá do sněhu, podlouhlá věc se zapichuje do závěje.

„Musíme za nima,“ křičí Thompson na Kočku, „musíme je pobít dřív, než se vzpamatujou!“

Kočka sípavě oddechuje: „Nemám už ten dech, co kdysi.“

„Tak tu zůstaň, přivedu ti je!“

Thompson se vrhá do tmy. Utíká tam, kde v mlze rozostřeně planou ohně.

Ocitá se přímo před Hospodou.

Tohle *bývala* Hospoda na rozcestí. Bytelný srub, který se mohl v případě nouze změnit v pevnost. Teď z něj zbývají jen čtyři stěny, neboť střecha před časem shořela.

Kolem srubu *bývaly* přístřešky a kolny. Ty také z větší části podlehly ohni.

Orkové se tísní kolem ohňů.

„Prasatáá á!“ ječí Thompson a posílá do nejbližšího shluku šíp. „Žábácií chcípácií!“

Druhý šíp. A třetí.

Pak bere nohy na ramena.

Jedno se musí orkům přiznat. Když se rozzuří, jsou k nezastavení. Tihle snad byli chvíli vystrašení. Když vidí *jediného* půlelfa, mění se jejich strach ve vztek.

Thompson utíká zpátky. Míjí Kočku: „Přivedl jsem ti je.“

„Díky.“

Utíká ještě asi padesát kroků, pak uhýbá do strany. Obloukem se vrací zpátky. Napíná luk a dívá se, koho by mohl strefit.

V mlze vidí špatně, zato slyší ohlušující ryk.

Řev rychle umlká.

Kde jsou orkové?

Měl by právě dorazit k rozzuřenému chumlu, ale nikde nic.

Támhle stojí osamělá postava. Je to Kočka? Ano. Je to on.

Sípavě oddechuje, zalyká se, lapě po dechu.

Proč je však sám?

Za Kočkou leží v dlouhém pásu nehybná těla.

Později přemýšlel, jak se to všechno seběhlo. Jistě, jeho záměr vyšel: orkové se vyřítili od ohňů do tmy. Na pár okamžiků oslepli.

Přehnali se přes Kočku jako splašené stádo. Nespatřili ho, v té chvíli neviděli nic. A on šel proti nim. Ano, takhle to muselo být. Zvolna postupoval *proti proudu*. Sekal a bodal svým úsporným způsobem.

Thompson pro jistotu přepočítal mrtvoly. Přibylo jich sedmnáct. Celkový součet se vyšplhal na nějakých třicet.

Neuvěřitelné.

„Dost dobrý na starýho dědka, ne?“ zachrchlal Kočka.

„Jo, musím přiznat, že jo.“

„Někam jsem odhodil batoh. Dokážeš ho najít?“

„Zkusím to.“

Thompson prošel zdupanou pláň křížem krážem. Šíp měl nasazený na tětivě pro případ, že by nějaký ork přece jen obživl. Ale ne, Kočka Langtry nezanechával zraněné.

Na čele mu mrzl pot. Pomočenou rukavici pokryla ledová krusta.

„Nějak ten batoh nevidím,“ zavolal na Kočku. „A nemůžu najít ani svůj plášť…“

Na sněhu zahlédl rudou světlušku. Došel k ní. Ležel tam mrtvý ork oblečený do beraního kožichu. Před ním, zapíchnutá do sněhu, trčela *hromová hůl*.

Thompson ji vytáhl, stiskem palce a ukazováku uhasil doutnák. Předtím už hromovou hůl viděl, jednu takovou vlastnila Nomean. Věděl, že se hůl musí nakrmit černým prachem a olověnou kulí. Převrátil orka. Našel roh s prachem

i váček s kulemi, obojí si vzal.

Vrátil se ke Kočkovi. Ten se už vydýchal, teď podupával, protože mu mrzly prsty na nohou.

„Zůstalo nám jen to, co mám v batohu," oznámil mu Thompson. Jedna z jeho zásad byla *nikdy neodhazovat železnou zásobu,* takže měl batoh stále na zádech. „Něco k jídlu nám zbylo. Přestaň tady drkotat zubama, pojď se ohřát…"

Plápolající táboráky mezitím pohasly. Jak se Thompson a Kočka blížili, zahemžily se kolem nich nějaké stíny.

„Myslím, že jich zůstalo naživu ještě pár tuctů," nadhodil Thompson. „Jsou vystrašení. Vydýchal ses? Vyřídíme i ty zbylé?"

„Nějak už na to nemám chuť."

„Víš co? Odpočiň si. Stejně máš náskok takových pětadvaceti kousků. Tohle mi podrž," podal mu ukořistěnou *hromovou hůl.*

Orkové však neútočili. Dokonce se ani nebránili. Raději se stáhli dál do tmy. Utekli.

Kočka a Thompson došli k nejbližšímu ohništi. V několika vrstvách se tam válely poházené věci: očazené dřevo ze spáleniště, bobří kožešiny, kamenné sekery, ohryzané skopové kosti. Tam, kam dosahovalo teplo z ohniště, se tetelilo bobří pižmo.

Thompson popadl odhozené kopí a začal čistit kus sněhu: kosti i kůže přihrnoval do žhavých uhlíků.

„Je to nejspíš plné blech," vysvětlil.

Kočka Langtry se hřál v sálajícím teple, prohlížel si hromovou hůl.

„Něco takového jsem ještě neviděl," řekl. „Pomocí podobných zbraní, ale větších, zničili Mořští lidé celé naše

loďstvo.“

„Inu, pokrok nezastavíš,“ pokýval hlavou Thompson.

Kočka se nepatrně pohnul, náhle držel v ruce tasený meč. Ze tmy však nevyklouzl nikdo jiný než pes jménem Reigias.

V mordě nesl Langtryho batoh, vesele vrtěl pahýlem ocasu.

Kočka vrátil meč do pochvy a poplácal psa po zádech: „Hodný chlapík, hodný. Zachránil mi batoh…“

„Tenhle batoh nevypadá zrovna zachráněné,“ upozornil ho Thompson.

„Ty čokle! Cos to udělal?“ vyhrkl Kočka.

Původně v batohu nesl, kromě dalších věcí, i pořádnou porci z nešťastného hnědáka. Měl maso zabalené v kusu plachty. Teď byl batoh roztržený a poloprázdný. Rozžvýkané kousky masa někdo důkladně promíchal s ostatními věcmi.

„Ty neřáde!“ užasl Kočka. Otočil se k Thompsonovi: „Maso sežral a zbytkem zaprášil všechno ostatní. Náhradní onuce, úplně novou košili… Čtyři libry koniny zblajznul na posezení… Taky jsem nesl ty promáčený boty, chtěl jsem je usušit… Stály mě docela dost peněz… Jedna je prokousnutá… A druhá pryč! Všechno je k nepotřebě…“

„Já tě varoval,“ zasmál se Thompson. „Říkal jsem, že je to zmetek. Nacpal ses k prasknutí, co, Reigi?“

Pes přátelsky zaštěkal. Naklonil hlavu. Zdálo se, že se směje.

Kočka Langtry rozhodil ruce: „Myslíš, že bude mrznout?“

„To si buď jist. Několik dní – a pořádně. Vyrazíme do Bezejmenného města hned teď? Nebo počkáme na ráno?“

„Vždyť zmrzneme… Můžeme zvítězit nad orky, ale mráz nás zabije.“

„Víš, že máš asi pravdu? No jasně! Opravdu! Zmrzneme

jako drozdi!“

„Přece jen musíme do Likaria… Tys věděl, že to tak dopadne. Už na druhé straně Bobřích hor. Věděl jsi, že skončíme v Likariu, co?“

„To navždycky zůstane mým tajemstvím… No, stačil mi jedinej pohled na tvoje boty. V těch jsi chtěl šlapat ve sněhu?“

Mezi řečí napíchl na oštěp pohozenou deku, rozprostřel ji na žhavé uhlíky. „Vypaluju blechy,“ vysvětlil.

Po chvíli deku vyhrábl. Propálilo se do ní pár děr.

„Hoď to přes sebe,“ vyzval Kočku. „Měli bychom odejít. Orkové se začnou stahovat k ohňům, mráz je donutí. Můžeme je zabíjet celou noc, ale co z toho?“

„Je tam vůbec ještě nějaké Likario? Nevyplenili ho?“

„Pochybuju, že by Likario dobyli. Kdyby se mohli ohřát tam, proč by se klepali tady?“

Jemně sněžilo. Nebyl to však sníh. V droboučkých vločkách se snášela mrznoucí mlha.

Noc se vyjasňovala.

Cesta vedla lesním průsekem, ze kterého nebylo možné odbočit. Nahoře svítil poloviční měsíc. Přes mlžný opar ho sice nemohli zahlédnout, ale poskytoval dost světla i Kočkovi.

Plahočili se závějemi. Sníh křupal pod nohama, jeho povrch se změnil v cosi velice podobného sklu. Tulák Reigias zpočátku vydupával cestu, pak se unavil a zůstával vzadu. Za chůze žvýkali proužky sušeného masa, které Thompson vyndal z batohu. Zaháněli žízeň sněhem, který je však pálil do úst. Šli rychle. Kdyby zvolnili, omrzly by jim prsty na nohách. Chvílemi popobíhali, aby se zahřáli. Při běhu se však nalokali ledového vzduchu.

Z Likaria je to do Hospody na rozcestí asi patnáct mil. Není to zase tak daleko.

Ještě než se objevilo cokoli z města, vyběhli od zasněžených stromů psi. Byli dva, mohutní, ze stejného plemene jako Reigias. Hnali se bez hlesu, připraveni zabíjet.

Divoce štěkající Reigias jim vyrazil vstříc. Hluboký basový štěkot se odrážel od zasněžených stromů. Zdálo se, že Reigias má navrch, protože druzí dva psi couvali.

Thompson křikl: „Ticho, Reigi! Mlč! Haló, já jsem Thompson! Přišli jsme přes Hořkou vodu!“

Od stromů se brodilo pár zakuklených postaviček. Goblini byli navlečení v huňatých kožiších a sledovali příchozí přes mířidla samostřílů. Jeden z nich odkryl lucernu a zaskřehotal: „Hele, to je opravdu Thompson. Prošli jste přes Hořkou vodu? Jak to tam vypadá?“

„Taky tě rád vidím, Bantrame. Hořká voda je prázdná. Obyvatelé byli dílem pobiti a dílem odvlečeni. Hospoda na rozcestí je vypálená a táboří tam orkové… Je v Likariu Stín ve tváři?“

„O Stínovi nevíme nic. Vydal se do Sršního hnízda. Bojíme se, že tam zahynul… Je ti zima, co, půlelfe? Tvůj kamarád se celej klepe. Někam vás uložíme.“

„Díky. Stačí, když nás doprovodíte do města.“

Pěkný dvoupatrový dům stál v nejlepší části města, blízko staré pterrské kopule.

Fanny Gilmová, vdova po obchodníku Bertivanu Gilmovi, se probudila uprostřed noci. *Buch-buch-buch!* ozývalo se tlučení na vstupní dveře.

Do ložničky nakoukl Jared Gilm, její nejstarší syn. Přes noční košili měl přehozený kožich, v třesoucí se ruce svíral zapálenou svíčku: „Někdo se k nám dobývá, maminko!“

„Tak otevři a zjisti, co se děje,“ houkla na něj.

„Neměli bychom předstírat, že spíme?“ kníkl Jared nešťastně. Táhlo mu sice na třicítku, byl však stále tak nerozhodný…

„Otoč se, nedívej se na mě, když jsem v noční košili!“ zavelela Fanny Gilmová. „A vůbec, jdi otevřít! Copak jsi za deset let ještě nepochopil, že na gobliny je spoleh? Tady nám nikdo neublíží! Někdo potřebuje pomoc!“

Poslušně seběhl po schodech. Neodvažoval se však zvednout závoru.

Než se vdova Gilmová trochu přistrojila, srotilo se před vstupními dveřmi celé osazenstvo domu: Jared, jeho manželka, služka, dokonce i obě děti. Dohadovali se, zjišťovali, kdo že to přichází takhle pozdě v noci. Nakonec zvedli závoru, vpustili noční návštěvníky dovnitř. Mrazivý závan provál schodištěm až do pokojíku vdovy Gilmové.

To už se Fanny Gilmová česala před zrcadlem. Přes noční košili si přehodila teplé vlněné šaty, vlasy si ovinula šátkem. Tohle bylo sice gobliní město s uvolněnými mravy, ale ona věděla, co se sluší. Vklouzla do plstěných papučí a vydala se přivítat nečekané hosty.

Dole, obklopení příslušníky domácnosti, stáli dva promrzlí chlapíci. Jako z ohně sálá teplo, tak z těchhle dvou *vyzařoval* mráz.

„Thompsone!“ vykřikla Fany Gilmová. „Kde se tady berete?“

Posledních pár schodů seběhla. Už sice v tichosti oslavila pětačtyřicítku, stále však byla čiperná.

Chytila Thompsona za ruce: „Ach! Z vás táhne zima!“

Pak se rozkřikla na ostatní: „Roztopte oheň! Copak nevidíte, že jsou skoro zmrzlí?“

„Potřebovali bychom na pár dní ubytovat," zajektal Thompson.

„Ale to je samozřejmé! Na jak dlouho budete chtít! A kdo je váš přítel? Ah, vždyť se celý třesete! Já se jmenuji Fanny Gilmová, těší mě, že vás poznávám, pane Langtry. Hned do vás vpravím horkou polévku…"

Thompson i Kočka byli postrčeni do *síně*, která tvořila srdce domu. V *síni* se nacházela kuchyně i jídelna a také veliká hranolovitá věc zakrytá kovovými pláty.

Kočka rozcvičoval zkřehlé prsty a po tvářích mu tekly slzy.

„Co to je?" ukázal na hranatou věc. „Nádherně to hřeje."

„To je sporák," vysvětlil Thompson.

„Sporák? Nikdy jsem nic podobného neviděl."

„Sporák – to je takový druh krbu. Akorát že protáhneš krb do místnosti a položíš na něj železné pláty. Dříví přikládáš támhletím otvorem, do kterého mladý pán Jared tak usilovně fouká. U krbu ti většina tepla uteče komínem, sporák ti ho nechá doma. Navíc na sporáku můžeš vařit."

„Úžasné. Taky si doma pořídím jeden, nebo dva."

„Inu, pokrok nezastavíš."

Fanny Gilmová se mezitím zabývala Kočkovými botami. Ne, že by je sundávala osobně, ale komandovala snachu a služku: „Pane Langtry, jak jste se mohl vydat do vánice v takovýchhle botičkách? Miro, Borundo, zaberte, ať už je má dole. Odkud jste vlastně přišli? Z Hospody na rozcestí? To mi ani neříkejte, vždyť tam jsou prý orkové!"

„Byli, ale už je jich tam mnohem míň," vysvětlil Thompson.

„Jak jste mohl dopustit, aby váš přítel šel ve sněhu v letních botách?" plísnila vdova Thompsona. Pak se zhrozila:

„Pane Langtry, snad nemáte omrzlé prsty! Borundo, podej támhle ten šál, musíme panu Langtrymu rozproudit krev! Miro, zamíchej přece polévku, než se připálí!“

Osobně se ujala jedné promodralé Kočkovy nohy a s vervou ji drhla vlněnou šálou. Na sporáku stál obvyklý hrnec s navařenou polévkou a služka v něm kvrdlala velkou vařečkou. Každý hraničář ví, že nejlepší polévka je taková, která se přes noc pořádně rozleží. Kočkovy nohy byly zachráněny a opatřeny plstěnými papučemi. Kočka, stejně jako Thompson, dostal misku plnou husté a výživné tekutiny. Polykali rozvařené kousky, teplo je uspávalo.

Nakonec oba dva, jak Thompson, tak Kočka, usnuli s hlavami položenými na stolní desku. Nebyli k probuzení. V polospánku byli odvlečeni do nejbližších postelí a přikryti tlustými peřinami.

KAPITOLA PÁTÁ

POKROK SE NEDÁ ZASTAVIT

Nevím, jak je to jinde, ale tady v Pohraničí dělíme skřety na dvě odrůdy – na orky a na gobliny. Orkově jsou divocí zabijáci, částečně podobní přerostlým žábám a částečně divokým prasatům, jejich bratranci goblini jsou drobnější a na rozdíl od orků mají ve svých vodnatých kebulkách i jistou chytrost.

Roger Schnirega: „Cesta do Šťastné Náhody“

Okenní tabulky se pokryly ledovými květy. To bylo první, co Thompson uviděl, když otevřel oko. Pak rozlepil druhé a spatřil Borundu Gilmovou, vdovinu snachu. Něco mu říkala.

Chvíli bojoval s těžkou peřinou, nakonec zvítězil. Posadil se, bosé nohy spustil na podlahu. Zase je rychle zvedl, protože dřevěná prkna studila.

Zachraptěl směrem k Borundě: „Ještě jednou a prosil bych nahlas!“

Borunda Gilmová neoplývala krásou, zato však byla silná a zdravá. Patřila k oněm energickým ženám, jakých je Pohraničí plné. Takové, když je to zapotřebí, popadnou bidlo a odstrkají od kreditu medvěda. V mnohém se podobala své tchyni.

Thompsona napadlo, že Jaredův osud byl vlastně zpečetěn. Jared Gilm není ani zbabělý, ani neschopný, až do smrti však bude utiskován silnými ženami.

Borunda se naklonila k Thompsonovu uchu a zaječela: „Povídám, že se tu už třikrát poptávali goblini od Gojwa

Olenora! Jeden z nich teď čeká přede dveřma!“

Thompson ucukl, protože mu jekot způsobil skutečnou fyzickou bolest. Potřásl hlavou, aby z ucha vyklepal zvonění: „Stavím se za Gojwem hned, jak to bude možné…“

Borunda odšustila.

„Ta má hlas, že by s ním mohla drtit nepřátelské hradby,“ hlesl Thompson, ale nikdo ho neposlouchal.

Rozhlédl se. Maličký pokojík byl určený pro občasné *člověčí* strážce karavan, kteří pracovali pro Fanny Gilmovou. Vdovu Gilmovou vyšlo mnohem laciněji, když je ubytovala ve svém domě, než aby platila nocleh v některé z nesčetných gobliních hospod. Pokojík vyplňovaly dvě postele, nad kterými byly umístěny palandy. V případě nouze se sem dalo uskladnit až sedm nocležníků.

Thompson byl svlečený jen napůl. Včera mu někdo zul boty a svlékl kabát i vestu s vrhacími noži. Všechno vybavení však pečlivě naskládali pod zamrzlé okénko – společně s Krysím zubem, ukořistěnou *hromovou holí* a krátkými meči Kočky Langtryho.

Kočka Langtry už v protější posteli nebyl. Thompson se tedy obul a prošel chodbičkou až do *síně.* Kočka tam seděl za stolem, široce se usmíval svým *kočičím* úsměvem. Na cínovém talíři se před ním hromadily čerstvě upečené lívance pomazané borůvkovou marmeládou. Vdova Gilmová se osobně ujala smažení, právě lila na pánev další těsto.

„Jaké zlé časy se na nás hrnou,“ vykládala, ale nevypadala nijak nešťastně. „Orkové Dazze s rychlýma očima zničili Sršní hnízdo a ovládli Jezera. Teď se dozvídám, že vyplenili i Hořkou vodu. Hádám, že na řadě je Likario. Ještě, že máme ty nové hradby.“

„Promiňte, madam, ale včera jsem si nějakých hradeb

nevšiml,“ namítl Kočka Langtry.

„To proto, že z hradeb je postavená jenom asi půlka,“ švitořila vdova. „Ale pořád je lepší mít kolem poloviny města hradbu než nic, ne? Ty staré palisády vypadaly ohavně. Jsem ráda, že je goblini strhli. A, pan Thompson už vstal. Posaďte se a nalijte si třezalkový čaj. Snězte pár lívanců, dokud jsou teplé.“

Thompson si posloužil lívanci, vdova vykládala dál: „Slyšela jsem, jak jste prošli kolem Hospody na rozcestí. Dazzovi skřeti Hospodu vyplenili a pak prý napadli Hořkou vodu. Nechápu, jak se jim to mohlo podařit. Skřetům!… Thompsone, půjčila jsem panu Langtrymu Jaredovy boty, ale jsou mu velké. Musíte mu obstarat pořádné obutí a taky kožich! Pan Langtry trvá na tom, že pocestujete dál. Takový nerozum! Pane Thompsone, musíte to panu Langtrymu vymluvit! Zůstanete u mne až do jara!“

Krmili se lívanci a poslouchali její rozklady. Dozvěděli se například, že v Likariu je teď pořádně draho, protože, z obavy před orky, se sem stáhla i spousta divoce žijících goblinů. Likario praská ve švech. Obchod se *starožitnostmi* je *vepsí*, protože v gobliních manufakturách se teď, namísto falzifikátů, vyrábějí luky, samostříly, šípy a šipky.

„Gojw Olenor se snaží vykovat ty *hromové hole*, takové, jakou jste přinesl, pane Thompsone. Nevím, co je na nich dobrého. Dělají akorát rámus.“

„Musíme za Gojwem hned vyrazit,“ zvedl se Thompson z lavice.

Oblékli se do vypůjčených kožichů, Thompson ještě popadl ukořistěnou hromovou hůl. Vyšli ven.

Do plic jim vnikl mrazivý vzduch. Řezal a bodal, jako by se nadechli písku.

Domy se utápěly v závějích, sníh oslnivě jiskřil. Místo ulic zbývaly jen hluboké prošlapané stezičky, jimiž se pohybovaly zachumlané postavy a jen obtížně se vzájemně vyhýbaly.

Po chvíli zahlédli i onu zmíněnou hradbu. Goblini si na její stavbě dali opravdu záležet. Vybavili ji cimbuřím, vnitřní předprsní i předsazenými baštami. Bohužel – na straně severní, tedy tam, odkud pravděpodobně přijdou skřeti, nebylo nic. Ze sněhových závějí osamoceně trčely černé kůly, zbytky původní palisády, která byla v náporu budovatelského nadšení rozkotána.

Prošli hradební bránou, vyklenutou v hrdém oblouku a opatřenou skvěle vypadajícím barbakanem. Úzkou pěšinkou se vydali ke vzdálenému lesu. Za terénní vlnou, asi míli od města, se skrývaly kůlny se zasněženými střechami. Z komínů se tam vznášel kouř, zevnitř se ozývaly kovové zvuky, jak tam někdo bušil kladivem do železa.

Thompson zamířil ke kolně na kraji.

Ještě než tam došli, otevřela se prkenná vrátka, ze kterých vykoukla lysá kebule prastaře vyhlížejícího goblina.

„To je dost, že jdeš, Thompsone. Myslel jsem, že prospíš celej den. Pojďte dovnitř, venku je zima jak v sedmý nebeský sféře.“

Vklouzli do kůlny a nechali mráz venku.

Kolna neměla okna, ani je nepotřebovala. Podpůrné sloupy byly ověšeny modře zářícími krystaly. Kromě těch modrých tu visely i rudozlaté, mnohem vzácnější, které se světlem vydávaly také teplo.

Vnitřek byl přeplněn nejrůznější veteší nastrkanou v regálech, naskládanou na poncích i volně rozházenou po podlaze. Některé pracovní desky však byly pečlivě uklizené a

nacházel se na nich vždy jen opracovávaný předmět.

„Tohle je Gojw Olenor," představil goblina Thompson. „Vynálezce a konstruktér. Mechaniku se vyučil ještě v dílnách Temného mága. Je také dobrým sférozpytcem. A tohle je Kočka Langtry z Raiggia."

„Těší mě," pokýval Kočka, zatímco Gojw zamručel cosi jako *kvák.* Byl malý, vrásčitý, vyzáblý, ale už od pohledu vypadal tvrdě. Měl neuhýbavý pohled a žabí tlamičku zkřivenou do neústupné grimasy. Z tenkých rtů mu přečnívaly zažloutlé špičáky. Lopuchovité boltce měl ozdobené zářezy. Před dávnými časy si možná pěstoval skalpovou kadeř, teď už mu vlasy prořidly a zešedivěly. Lepily se na našedivělou lebku jako žíně vypelichaného koňského ohonu.

Stejně jako jiní goblini si i Gojw Olenor oblíbil elfské oblečení z jelenice. Nijak nedbal na jeho údržbu, vysoké mucklutiny i příliš velkou halenu měl zválené a zamaštěné. Kolem krku si několikrát omotal dlouhou šálu.

„Tohle je pro tebe," podal mu Thompson hromovou hůl. „Tuhle je prach a tady kule."

„Jo, díky. Pár těchhle hraček už jsem prozkoumával. Mladej Cibuš zkouší i jiný způsoby odpalování, než je doutnák. Namontoval tam křesadlo – ocílku s kusem pazourku… Nevím, k čemu to bude dobrý," skřehotal goblin nevrle. „Posílal jsem ti do Barge zprávu."

„Asi jsme se s poslem minuli," řekl Thompson. Mírně se posunul za Kočku, za jeho zády na něj ukázal a pak si přiložil ukazovák na ústa. „Hořká voda byla vypleněná."

„Jo, slyšel jsem."

„Nevíš, co je se Stínem?"

„Šel narychlo do Zahrady. Přeplavili se přes Jezera.

Kdyby byl řekl, půjčil bych mu létající pytel.“

„Létající pytel?“ podivil se Kočka Langtry.

„Nikdo není takový blázen, aby nasedl do tvého létajícího pytle, Gojwe. Ne po tvém pokusu s létajícím sedlem.“

„Podnikli jsme několik vzdušných plaveb,“ ohradil se goblin. „Náš pytel už létá bez potíží.“

„Hele, Gojwe, dědeček Skjúwink se o těchhle létajících pytlech něco navyprávěl. Ještě po dvou stovkách let se tomu chechtal jako jezevec. Ptákohlavci vypustili přes Vickeu vzdušnou armádu. Na každý létající pytel stačil jediný zapálený šíp. Vybuchovaly a hořely jako… jako…“

„Jako démoni ze čtvrtého kruhu pekla,“ doplnil goblin. Pak houkl hlouběji do kolny: „Cibuss, ge hök!“

Ze změti poházených věcí se vynořil jiný goblin. Tenhle byl docela vysoký, Gojwa převyšoval o hlavu. V žabím ksichtíku měl *přemýšlivý*, kupodivu docela lidský výraz. Kdyby byl člověk, patřil by k onomu druhu mužů, kteří nikdy nepřestanou vypadat chlapecky. Byl přihastrošený do kombinézy – do kalhot sešitých s halenou. Na hlavě měl čelenku s připevněným zvětšovacím sklem, které si v tuto chvíli posunul nad odstávající ucho. V ruce držel nástroj podobný vývrtce. Jiné nástroje mu trčely ze širokého opasku opatřeného množstvím kapsiček a úchytů.

„Tohle je můj zeťák, Cibuš. Vysvětlí ti to,“ kvákl Gojw.

Druhý goblin se pustil do výkladu. Na skřeta měl překvapivě *člověčí* hlas i způsob vyjadřování.

„Ptákohlavci plnili své létající pytle plynem, to je pravda. Takový plyn hoří i vybuchuje. Ale znali i jiný způsob. Plnění pytlů horkým vzduchem.“

„Horkým vzduchem?“

„Ano. Horký vzduch stoupá vzhůru a má velkou sílu.

Zkoušeli jsme náklad tři sta liber.“

„A výsledek?“

„Doletěli jsme na vzdálenost čtyřiceti mil.“

„Hm? Z kolika pokusů? Kolikrát jste při tom zůstali viset na stromě?“

„No, také se to stalo… Teď už dokážeme vypustit pytel úplně bez potíží.“

„Snad nechceš cestovat nějakým pytlem?“ vyděsil se Kočka Langtry.

„To víš, že ne. Buď bez obav, příteli. Vzdušný pytel je k ničemu. Vznese se, popoletí pár mil, pak vzduch vychladne a celé to jde k zemi. Pošlapeme pěkně po svých. Gojwe, možná jsi už slyšel, že se potřebujeme dostat do Hengerone.“

„Přes bažiny neprojdete. Sníh zakryl tůně. Hned za Hospodou sejdete z cesty a probořite se.“

„Změnil jsem plán. Vydáme se přes jezera. Bude mrznout několik dní, hladina zamrzne.“

„Jo, to by možná šlo… Ale mezi lesy a Jezery je také bažina.“

„Chtěl jsem tě poprosit – neposlal bys dopředu oddíl, aby nám vyznačkoval cestu?“

„Nemůžu nikoho vyslat, je příliš velký mráz. Zmrzli by jako astrální duchové v dechu ledového démona.“

„A co třeba pozítří? Až se oteplí?“

„Až se oteplí, tak možná.“

„Něco vám ukážu,“ vmísil se do hovoru vyčouhlý Cibuš. „Starý člověk Frank Ormond mi poslal náčrtky *mechanického vznášedla.*“

„Mechanického vznášedla?“

„Ano. Je to v podstatě vrták, který se zavrtá do vzduchu a zvedne náklad do výšky. Podívejte.“

Z jednoho ponku sebral válcovitý předmět vysoký asi stopu. Vršek tvořila zplacatělá *kuželovitá* stříška. Kuželovitá se ovšem zdála být jen při letmém pohledu. Při bližším prozkoumání vyšlo najevo, že je zkroucená do tvaru hodně rozpláclého konce šroubu.

Ze stříšky vycházel sloupek a na něm byla připevněna *nádobka* tvarem připomínající říční člun.

Cibuš uzlíkovitým prstem roztočil *vrták.* Otáčel se kolem sloupku, zatímco spodní *lodička* zůstala nehybná.

Pak se celé zařízení vzneslo.

Vydalo se na vzdušnou plavbu napříč kolnou a cestou při tom stoupalo do výšky. Když se otáčení *vrtáku* zpomalilo, vzdušné plavidlo se sneslo mezi harampádí.

„Na neštěstí je to k ničemu," podotkl smutně Cibuš.

„K ničemu? Proč?" podivil se Kočka. „Mně to připadá úžasné…"

„Nikdy to nemůže fungovat. Obsluha totiž nedokáže vyvinout takovou sílu, aby uzvedla sama sebe i celé zařízení. Zkoušeli jsme to. Postavili jsme na plošinu toho nejsilnějšího bojovníka. Točil klikou a roztáčel vrták pomocí převodů. Nic. Ani se to nepohnulo. Když tam dáme dva siláky, váha vznášedla se zvýší. Je to k ničemu…"

„Což tu sílu vynaložit předem a uschovat ji pro pozdější použití?" navrhl Kočka. „Předroztočit vrták takříkajíc do zásoby?"

Cibuš přemýšlel: „Nenapadá mě, jak to udělat…"

„Jedním ze způsobů, jak uschovat sílu, je například samostříl. Vynaložíte sílu předem a uvolníte ji podle potřeby…"

„To je zajímavý nápad," připustil Cibuš. „Připravit soustavu lučišť, předem je napnout a postupně je uvolňovat…

Musím si to rozkreslit… Ale už teď mi to připadá neohrabané…“

„Je ještě jeden způsob,“ upozornil ho Kočka a v hlase mu zazněla nezvyklá dychtivost. „Císařská armáda používá balisty, které jsou napínané pomocí zkrucovaných provazců. Celý ten systém je, jak bych to řekl, mnohem menší. Elegantnější.“

„Zkracované provazce?“

„Provazec je dlouhý asi loket. Zasunuté do něj příčku a otáčíte jí – tím provazec napínáte. Ukládáte sílu dovnitř.“

Cibuš se poškrábal za rozpláclým ušiskem: „Tuším problém. Nevystačíme s nějakým konopným špagátkem, co? Materiál musí být odolný.“

„Provazce jsou vyrobené z lidských vlasů. Dámy ze vznešených kruhů si pokládají za čest, že mohou svými vlasy přispět ke slávě armády.“

„Vlasy? Goblini moc vlasů nemívají… Ale… Například vdova Gilmová. Prý má vlasů spoustu, stejně je schovává pod čepec…“

„Ne!“ ohradil se Kočka prudce. „Vdova Gilmová ne!“

Pak zmírnil tón: „Dají se použít i koňské žíně…“

Cibuš pokýval kebulí: „Ty nám pro začátek postačí. Vyrobím pár modelů. Mohl byste mi ukázat, jakým způsobem balisty fungují?“

„Jistě, proč ne. Sloužil jsem u balist pěkných pár roků…“

Poodešli do vzdáleného kouta, kde začali zuřivě čmárat na papír a gestikulovat.

„Kdo to je?“ zeptal se Gojw Olenor, když si byl jistý, že ho Kočka neslyší.

„Císařský agent. Býval osobním strážcem Císařovny matky. Vyslali ho, aby dohlédl na podmínky dohody. Musí

podat do Raiggia zprávu, že je Danny naživu.“

„Trochu starý – na člověka, ne?“

„Tos ho ještě neviděl v boji. Je jako zosobněná smrt, bez přehánění.“

„Starý, věrný, spolehlivý… Ten nejlepší. Velitel agentů. Proč poslali jeho?“

„Taky si kladu tu otázku…“

„Nejspíš má další rozkazy, o kterých ti neřekl.“

„Nejspíš… Myslím, že se tu loni potloukalo pár špiónů z Raiggia a získávali informace. Víš co? Má mapu cest v Pohraničí. Mapu, podle níž může pochodovat císařská armáda.“

„Ďáblové překročili Dlouhou vodu. Naverbovali orky, spojili se s Dazzem. Dobyli Sršní hnízdo,“ pokýval Gojw vrásčitou hlavou.

„Ďáblové?“

„Tak jim říkají orkové.“

„Dávám přednost slovu *paedwankové.*“

„Slyšel jsem, že tihle paedwankové vedou s Raiggiem dlouhou válku.“

„Pověděli ti to tvoji astrální zvědové?“

„K tomu je nepotřebuju!“ utrhl se na něj goblin. „To já vybírám špehy pro Nomean! Já je prověřuju! A oni mi řeknou mnohem víc než jí – a co ona poví tobě!“

„Co teda víš, co já nevím?“

„Válka nás těsně minula,“ zavrčel goblin. „Ďáblové táhli na Hořkou vodu. Minuli nás o jediný den cesty!“

„Možná slyšeli o vašich nových hradbách.“

„Jo, kolem půlky Likaria máme hradby. Ale kolem druhé půlky nic, zbourali i tu pitomou dvojitou palisádu… Bojím se, že podruhé už takové štěstí mít nebudeme.“

„Já se bojím něčeho jiného. Toho, že sem přitáhne z jihu císařská armáda, ze severu se přihrnou paedwankové a budou spolu válčit tady.“

„Víš co? Můj otec, jako mládě, zažil doby, kdy goblini jenom *přežívali*. Schovávali se v norách. Vycházeli jen v noci a báli se orků a šelem! To Temný mág nás pozvedl, ale z větší části jsme si pomohli sami. Teď žijeme ve městě! Stavíme domy a provozujeme řemesla. Stal se z nás národ! Ale říkám ti rovnou, že jestli přijde válka až sem, nebudeme bojovat. Stáhneme se do pustiny, do nor a do brlohů. Počkáme, až se nebezpečí přežene a pak se sem vrátíme.“

„Tenhle názor se mi líbí,“ pokýval Thompson. „Půlorkové a elfové by na tvém místě řekli: *budeme bojovat a zemřeme se ctí.* Lidé by bojovali, pak by se podrobili a nechali se zotročit. Možná by se vzdali rovnou. Ale vy máte to nejlepší řešení ze všech… Poslyš, nezeptal by ses astrálních bytostí, jakým směrem bude v příštích dnech vát vítr?“

„Potřebuješ na sever, co? Ale říkám ti, že je velice nepravděpodobné, aby začal foukat jižní vítr.“

„I takové věci se stávají. I takové.“

Pak už jen mlčeli a dívali se, jak Cibuš a Kočka vyrábějí z cívek, provázků a dřevěných kolíků model balisty. Byli zabraní do práce a nevnímali čas. Kočka vysvětloval, předváděl, rozkresloval, konstruoval. Tváře mu hořely vzrušením. Tuhle část jeho osobnosti Thompson dosud nepoznal.

Odešli z kolny až po setmění. Mráz kousal do plic, štípal do očí i do nosů. Hlubokými pěšinkami se vrátili do města. Na nárožích hořely pochodně i svítící ptákohlavské krystaly. Likario vypadalo jako výrobek z perníku, jako perníkové

domečky, na které nepozorný cukrářův pomocník vysypal celý pytel cukru.

Vdova Gilmová je čekala s večeří. Vyhubovala jim, že jdou pozdě. Po večeři před ně postavila skleněné číšky a neustále jim dolévala bezinkový likér. Vyptávala se Kočky, jaký že je život v Raiggiu, jak se oblékají vznešené dámy a jak manželky řemeslníků. Kočka Langtry živě povídal, a tak si ke stolu přisedly i služka a Borunda.

Thompsonovi se zdálo, že vdova Gilmová omládla. Kolik je jí vlastně roků? Před necelými deseti lety, když ji, zbitou a mnohokrát znásilněnou, vysvobodil z rukou lovců lidí, jí táhlo na čtyřicítku. Kdy že se to pak zúčastnil oslavy jejích narozenin? Počítal a vycházelo mu, že je jí sedmačtyřicet. Z lidského hlediska byla *stará,* dokonce se z ní stala dvojnásobná babička. Teď však, v přítomnosti Kočky Langtryho, si své *stáří* nepřipouštěla. Oblékla se pro Kočku do svých nejlepších šatů, smála se vysokým hlasem, žertovala. A Kočka, kupodivu, na její hru přistoupil. Úplně roztál. Popíjel likér, hřál se v teple sporáku a vyprávěl historky z raiggijské *vyšší společnosti.*

Strávili příjemný večer a do postelí se dostali až někdy před půlnocí.

„Potřebuješ boty," řekl Thompson, když se druhý den ráno probudili. „Máš čím zaplatit?"

„Mám schované nějaké zlaté marky…"

„Ty nikde neukazuj. Zajdeme ke směnárníkovi a rozměníš je na stříbrné soryny."

Teple se oblékli a vyšli do sněhových závějí. Stále byl ten mráz, při kterém zamrzají nosní dírky. Na modrou oblohu se vyšplhalo ospalé slunce, ledové krystalky se třpytily, až přecházely oči.

Thompson a Kočka Langtry prošli městem sem a tam. Navštívili *člověčího* ševce, ten byl však opilý a nechtěl se s nimi bavit. Zašli ke goblinímu a ten je zahrnul stížnostmi na drahotu kůží a kožešin. Teprve když mu Thompson zaplatil zálohu (šest sorynů) pustil se do měření Rockových nohou.

V hokynářství si Thompson objednal sušené maso, špek, hrozinky a dva svazky šípů. V jiném hokynářství si nechali ukázat několikerý saně, jedny si vybrali a zaplatili s tím, že se pro ně vrátí později. U kožešníka vyslechli další lamentaci na drahotu kožešin. Zaplatili zálohu za beraní kožichy a odešli s novými čapkami ušankami na hlavách.

Blížilo se poledne, když Thompson řekl: „Potřebujeme psa."

„Psa?"

„Jasně, přece si nebudeme tahat sáňky sami, no ne? Tady v Likariu chovají speciálně vycvičený čokly."

Prošli mezi domy, drželi se severovýchodním směrem. Na svahu, mezi rozvalenými zbytky palisády, vedla vyšlapaná stezička.

„Jako bych slyšel štěkání," ozval se Kočka.

„To slyšíš dobře. Za chvíli tam budeme."

Přešli zasněženou muldu. V malé prohlubni se krčily prkenné kolny.

„Chovná stanice," ukázal Thompson. „Tady pěstují proslulé likarijské těžké štváče."

Jeho slova přerušil uširvoucí štěkot. Od kůlen vyběhly dvě psům se jen vzdáleně podobající obludy. Skákaly hlubokým sněhem a bafaly v basových tóninách.

„Gariaris! Agaravel! Harü! Ge hök!" zavříkl kdosi a obrovští čoklové se váhavě zastavili. Pak se vydali zpátky.

Thompson a Kočka došli ke kůlnám, kde je čekal

obstarožní goblin zachumlaný v huňatém kožichu s kapuci.

„Zdravím tě, Atrôde," kývl Thompson na pozdrav.

„To seš ty, smíchanče?" zaskřehotal goblin. „Doufal jsem, že tě už dávno žerou červi."

„I já tě rád vidím, Atrôde."

„Ahahahá! Ochóchocho! Jak hloupě dneska vypadáš! To jednoho vážně potěší!"

„Chceme si koupit psa, Atrôde. Tahouna k saním."

„Ahá? Tak to přicházíš právě včas! Mám pro tebe jednoho sce-pi… spi-ce… Jo, už to mám, spe-ci-álního! Úplně nesmrtelnýho hünda! Reigias, ge hök!"

Za vzdáleným rohem vykoukl velký hnědý pes, hned se zase schoval. Pak vykoukl ještě jednou, jako by nevěřil vlastním očím. Rozběhl se po udupaném sněhu a radostně přitom bafal.

„Ale to je Reigias," užasl Kočka Langtry.

„Reigias přišel!" zavřeštěl goblin. „Tulák se vrátil! Ten snad nikdy nezdechne, ten göüf, ten waräch pro blechy! Zkoušel jsem ho utopit, mlátil jsem ho palicí, střílel jsem do něj šipky z kuše – a nic! Je jako Stín ve tváři, je prokletý a smrt si ho nechce vzít! Patří jen tobě, smíchanče, budiž tvé jméno pospliváno a zapomenuto! Co tächwet jste mi způsobili – ty, tvůj šílený dědeček Skjúwink a tenhle hünd! Dám ti ho lacino – stojí jen dvanáct sorynů!"

„Už jsem ti za něj přece platil," hlesl Thompson. „Dvakrát!"

„Ten hund je jako zlá nemoc! Vždycky si myslím, že už je nadobro pryč – a pak mě najednou zachvátí znova. Proklínám den, kdy ho fena vrhla! Byl tak roztomiloučký, taková malá oušíčka měl! Jak tenoučce kničel, ten ehö z ďáblovy pröded! Zaplať, seber si ho a zmiz, ty poloviční

dlouhoušáku!“

Thompson zkroušeně sáhl pod kožich, vytáhl váček a odpočítal dvanáct sorynů: „Rád jsem s tebou obchodoval, Atrôde,“ neodpustil si, ale nešlo mu to od srdce.

„Pojď, Reigiasi,“ křikl na psa a ten se k němu, radostně štěkaje, připojil.

Odcházeli hlubokým sněhem. Reigias se jim nadšeně otíral o boky, div je nepovalil. Za zády se jim ozývalo vřískání: „Chtěli jste hunda k saním? Máte nejlepšího! Je jako blesk! Achachacha, jako když vám do saní uhodí blesk! Jak lacino jsem vám ho prodal! Oklamali jste starého goblina! Uchuchuchú!“

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Kočka Langtry, když se vzdálili z doslechu.

„Ale, nic,“ odsekl Thompson, v obličeji celý rudý. „Dvanáct sorynů vezmi čert, teď máme na krku tohohle darmožrouta… Víš, kolik toho sežere, tenhle bezednej pytel blech?“

„Snad to nebude tak hrozný,“ poplácával Kočka Reigiase a ten nadšeně kňučel.

V ulicích Likaria způsobili rozruch. Reigias byl zřejmě čímsi proslavený, protože goblini se zastavovali, ohlíželi se a ukazovali si na něj paličkami zabalenými v palčácích.

Vdova Gilmová se oháněla v kuchyni, dochucovala guláš, peskovala Borundu i služku, zatímco obě děti seděly za stolem s připravenými lžícemi. Když se Thompson s Kočkou přihrnuli dovnitř a přivedli Reigiase, vdova několikrát změnila náladu.

Nejprve se zamračila: „Odveďte toho psa dozadu do kolny, psi nemají v mém domě co pohledávat.“

Pak užasla: „Není to *ten* tulák a zloděj Reigias? Cožpak

on je pořád ještě naživu?“

Rozzlobila se: „To prokleté zvíře mi nesmí pod střechu! Přinese nám všem akorát neštěstí!“

„Ale madam,“ zakoktal Kočka Langtry, „dovedl nás do Hospody na rozcestí… Bez něj bychom utonuli v bažinách, nebo bychom zmrzli…“

„No dobře,“ změkla vdova. „Odveďte ho dozadu do kolny.“

Pes, když pochopil, co s ním zamýšlejí udělat, se pustil do žalostného vytí. Nakonec se nad ním vdova slitovala, Reigias si směl lehnout do kouta. Obě děti se kolem něj shrnuly a drbaly mu krátkou srst.

„On jednou ukradl řezníkovi uzenku,“ vykládal hošík. „Řezník ho honil se sekáčkem. Reigias zahnul za roh, přes dvorky se dostal zpátky do řeznictví. Než se řezník vrátil, sežral tam patnáct uzenek…“

„Já mám ráda tu historku, jak Reigias přišel na gobliní svatbu,“ pištěla dívenka.

„A jak jim nakonec prokousnul ten jejich buben!“

Kočka Langtry se zájmem naslouchal: „Vysvětlí mi někdo, co je to za psa?“

„Ode mě se to nedozvíš,“ řekl Thompson pevně.

„Nerada bych se pana Thompsona dotkla,“ ozvala se vdova, „ale říká se, že do Reigiase vstoupil duch starého pana Skjúwinka. To byl dědeček pana Thompsona a –“ zarazila se, nevěděla jak dál.

„Kočka mého dědečka znal,“ kývl Thompson. „Ví, co byl dědeček zač. Starý šílený elf.“

„Vážně? Opravdu by mě zajímalo, jestli je to možné. Tohle převtělování, stěhování duší a tak…“

„Myslím, že se takové věci nedějí,“ řekl Thompson

váhavě. „Žádné převtělování… ale… můj dědeček se tehdy Reigiase *dotkl*. On… Kdysi dávno býval Skjúwink válečným šamanem. Dokázal prý úžasné věci. Rozbouřil Vickeu, aby zpřevracela čluny nepřátel. Možná, že Reigiasovi něco *předal*. Něco ze sebe…“

„No, podle toho, co se povídá, je Reigias stejně potrhlý, jako býval váš dědeček. Nejvyšší čas, abychom se najedli. Miro, Borundo, rozdejte talíře a příbory…“

Obědvali, ale děti se stále dívaly pod stůl, kde Reigias ohryzával vyvařenou morkovou kost. Pro ně to bylo, jako by do místnosti vstoupila pohádková víla nebo sám mladý Alex Damian v celé své slávě.

Po obědě se vdova vyptala, jak Thompson a Kočka pořídili u obchodníků.

„Ti mizerní šejdíři,“ rozzlobila se. „Hned teď si to s nima vyřídím. Půjdu tam a povím jim, že mé hosty nebude nikdo odírat z kůže.“

„Ale to není nutné,“ zaprotestoval Kočka.

„Je to víc než nutné! Já jsem pro tohle jejich město udělala hodně a oni mi mají co splácet!“

„V tom případě vás doprovodím, madam…“

Vdova s Kočkou odešli *vyčinit těm mizerným škudlilům*. Thompson si dopřál ještě jednu porci guláše. Při obědě mu dělal společnost Jared, který se vrátil z lesa a vykládal o potížích s dopravou palivového dřeva.

Pak se zvedl i Thompson. Vybídl Reigiase, aby ho doprovodil, netroufal si ho nechat v domě bez dohledu.

Společně došli až k dílnám Gojwa Olenora, pes se choval slušně a nejevil tendence uprchnout do lesů. Gojw už na ně čekal.

Vpustil je dovnitř, jen na půl huby ukvákl: „Doufám, že

mi ten bláznívej hund nepřevrátí barák naruby.“

Reigias, jako by mu rozuměl, se s zuřivým štěkotem vyřítil do tmavého kouta.

„Reigi! Zpátky! K noze! Co to do tebe vjelo?“

Pes neochotně zmlkl. Zpoza hromady haraburdí se vyploužila žalostná figura zabalená v přikrývce. Ork,

Reigias se posadil před orka. Cenil zuby a hlasitě funěl.

Thompson si orka pozorně prohlédl. Byl rozložitý, ramenatý, trochu přihrblý. Hubený. Tváře měl zšedlé vyčerpáním, líce propadlé dovnitř, jeden spodní špičák ulomený.

„Neviděl jsem ho už někde?“ zeptal se Thompson.

„Přišel v noci – od Hospody na rozcestí.“

„Aha…“

„Původně patřil k Dazzovi. Je jeden z těch, kteří se nechali Dazzem zbulíkovat. Pověděl mi zajímavý věci. Se Sršním hnízdem se jim nepoštěstilo tak, jak si představovali. Někdo Kairó-chata varoval.“

„Kdo?“

„Nevím. Prý nějaký bývalý spolubojovník Gordona Fee.“

„Floyd Bartlett,“ vydechl Thompson. „Takže paedwankové Sršní hnízdo nedobyli?“

„Ale jo, dobyli. Vypálili, zplundrovali. Jenže nezískali to, o co jim šlo. Žádné otroky. Část samic a mláďat uprchlá. Floyd Bartlett je odvedl k Hrázi… Trvalo pár dní, než se za nima paedwankové pustili. Tihle *zbulíkovaní* orkové se totiž vzbouřili. Získali skalpy a chtěli se vrátit domů.“

„Asi se ale nevrátili, že?“

„No, paedwankové je postavili do řady a pak je počítali: jeden, druhý, třetí… Každého desátého propíchli mečem. Když nic jiného, tak se orkové naučili počítat do deseti – ti,

kteří zůstali naživu. A potom jim velitel paedwanků oznámil, že jestliže neuvidí nějaké bojové nadšení, *začne počítat znova.*“

„Aha…“

„No… Paedwankové měli na tom Floydu Bartlettovi nějaký zvláštní zájem. Vydali se po stopách skupiny, kterou odvedl. Pak si nějaký skřet vzpomněl na Hořkou vodu, prý tam žije plno lidí. Rozdělili armádu. Část šla za Floydem, část do Hořké vody.“

„Kudy šli?“

„Po západní straně Hráze. Mezi Hrází a Jezery vede cesta.“

„To jsem nevěděl.“

„Já taky ne, ale teď už to víme… V Hořké vodě získali plno člověčích zajatců, což *ďábly* uspokojilo. Asi stovku orků nechali u Hospody pod velením Chromého čápa. Přikázali jim, ať zaútočí na nás, jako na Likario. Mimochodem, ta hromová hůl, kterou jsi přinesl, patřila Chromému čápovi.“

„Aha…“

„Tenhle nás přišel požádat o pomoc. Přejí si vrátit se domů, jejich samice a mláďata hladovějí…“

„Pomůžete jim?“

„Poslal jsem tam sáňky naložené jídlem. Potají, pochopitelně. Kdyby se to dozvěděl starosta, řval by jako medvěd v říji.“

„Jasně. Ať sílí a vzkvétá nerozborné přátelství mezi orky a gobliny.“

„Ještě jsem ti neřekl to nejdůležitější. Na severozápadním úbočí Hráze je místo zvané Havraní hlídka. Stará pevnost. Tam se uchýlil ten Floyd Bartlett se všema, co utekli ze Sršního hnízda. Paedwankové a Tourainovi psi je obléhají,

ale nemůžou na ně. Jenže jak dlouho můžou vydržet bez jídla?“

„Ah! Floyd Bartlett je *náš člověk* v Gordonově zemi! Potřebujeme, aby přežil!“

„To bych si taky přál,“ potřásl hlavou goblin. „Nebýt jeho, zůstali by nepřátelé silní, nerozdělili by se a nejspíš by napadli Likario. Pošlu průzkumnou jednotku, jak jsi chtěl. Vytýčí cestu přes zasněžený bažiny. Až půjdeš, bude tě doprovázet oddíl střelců. Na saních povezou potraviny a teplé zimní oblečení. Dáme Bartlettovi najevo svou vděčnost.“

„Tohle neutajíš. Starosta se proti tomu postaví.“

„Poskytnu Bartlettovi pomoc, i kdybych to měl zaplatit ze svého. Pokud bude třeba, půjdu s tebou i se svými syny, zeti a vnuky.“

„Možná by stačilo, kdybych tam dopravil Kočku Langtryho… Jo, ještě bych tě chtěl poprosit: až vyšleš průzkumný oddíl, ať s sebou vezmou i Reigiase. Chci ho mít co nejdál od sebe.“

Když se vrátil do domu vdovy Gilmové, našel ostatní v družné zábavě. Vdova vykládala Kočkovi příhodu, kterou Thompson znal a jíž byl i svědkem. Příhodu s *létajícím sedlem.*

„Oni mají goblini takové plachty na tyčkách, říkají tomu větrné kluzáky nebo jednoduše křídla. Pokud se s tím dostanou do vzduchu, dokážou na těch *křídlech* kroužit dlouhé chvíle kolem dokola. Stoupají, klesají, nebo odlétnou někam daleko.“

„Tuším, v čem je problém,“ usmál se Kočka. „Nejdřív se musejí dostat do vzduchu.“

„Tak. Ano. Potřebují nějaké vyvýšené místo nebo sráz. Svahy pod Hořkou vodou jsou dost dobré. Navíc tam pořád

fouká vítr. Byla jsem se tam jednou podívat. Goblini letec se rozběhne po svahu, vítr se mu zespoda opře o kluzák – a najednou letí. Dokážou od Hořké vody dolétnout až sem. Za necelé odpoledne.“

„Tady však nemají kde vzlétnout,“ napověděl Kočka.

„Ano. Přesně to jsem chtěla říct. Staří ptákohlavci stavěli ty svoje vysoké věže proto, aby jejich letci mohli skákat dolů. Jenže kolem Likaria žádné věže nejsou. Goblini to zkoušeli z kopule, ale nedařilo se jim. Kopule není dost vysoká. Proto Cibuš, zeťák Gojwa Olenora, vymyslel to své létající sedlo.“

„Létající sedlo?“

„Tak tomu říkal. Vzal koňské sedlo a upevnil ho na rám. Kolem dokola přišněroval takové ty rachejtle. Znáte rachejtle?“

„Já vím, co jsou rachejtle,“ přikývl Kočka.

„No, dobře. Na sedlo se posadil jeden šílený goblin s větrným kluzákem. Cibuš odpálil všechny rachejtle naráz. Goblin se ve svém sedle vznesl vzhůru jako jediná ohnivá fakule.“

„A jak to dopadlo?“

„Byl to ten nejlepší ohňostroj, jaký kdy Likario zažilo, že, děti?“

„To byl,“ souhlasil živě malý Bertivan. „Jenom s ním měli počkat na noc.“

„A co ten goblin?“

„Toho už jsme nikdy neviděli. Ještě půl dne pak pršely třísky.“

„Ah! To je neuvěřitelné! A jak to, že se goblini pokoušejí létat? Kde se to naučili?“

„Učí je to jeden starý blázen. Goblini mu říkají *starý člověk Frank Ormond.* Našel to v ptákohlavských svitcích a

knihách… Řekla jsem něco špatného?“

„Starý člověk Frank Ormond,“ zopakoval Kočka Langtry. „Kdysi jsem se s ním setkal. Slyšel jsem, že zemřel.“

V následujícím dni vřelo Likario jako vosí hnízdo. Vdova Gilmová se po svítání vydala na pochůzky, vzápětí se vrátila plná novinek: „Včera večer se sešlo Bratrstvo! Pořád jsou ještě nahoře v kopuli! Celou noc se hádali a hádají se pořád! To, co se přihodilo v Hořké vodě, mohlo potkat i nás!“

Goblini teprve teď pochopili, že unikli nebezpečí jen o vlásek.

Před otvory prořezávané pterrské kopule se srotil dav a sledoval jednání. Rodiny i zájmové skupiny hlasitě podporovaly své představitele. Postupně začalo převládat rozhořčení nad lehkomyslností starosty, který nechal strhnout palisády předtím, než byly dokončeny hradby.

V jednu chvíli zachvátila dav panika. Tlupa vyděšených goblinů se vydala na severozápadní svah a dala se do stavby další části hradeb. Protože neměli po ruce jiný materiál, používali sníh, který důkladně prolévali vodou ze studní. Do večera vystavěli obranný val, jenž mohl Likariu zajistit nedobytnost alespoň do jarního tání.

Rodina vdovy Gilmové se zdržovala v síni kolem svých dvou pilířů, zkušených válečníků Thompsona a Kočky Langtryho. Znovu a znovu se jimi nechali přesvědčovat, že žádné nebezpečí nehrozí, že Likario je silné a goblini stateční.

Jak odpoledne postupovalo, objevil se na Thompsonově tváři strnulý výraz. Bylo to tak do očí bijící, až se nakonec Kočka Langtry zeptal: „Že ty máš strach?! Přiznej se! Bojíš se!“

„Jo, mám strach," kývl Thompson.

Děti málem propukly v pláč. Když už se bojí i Thompson, je situace na povážlenou. Thompson však dodal: „Poslal jsem Reigiase s gobliními průzkumníky, ale hrozně se bojím, že jim uteče a že se vrátí."

K ránu se z ulice ozvaly kvílivé zvuky. Něco se dobývalo do domu. Znělo to, jako by se dveřmi prořezávaly železné drápy okřídleného griffita vyrobeného Temným mágem.

Kočka Langtry tasil oba krátké meče a připravil se k boji. Thompson se však jen usmál: „Nejhorší je vždycky to čekání, ta nejistota. Když pak pohroma přijde, čelím jí beze strachu."

Načež zvedl závoru a vpustil dovnitř promrzlého Reigiase.

Na dveřích z nalakovaných fošen zůstaly hluboké drápance.

Mrazy nepolevovaly, ale byla jistá naděje, že se oteplí. Koneckonců, každý mráz jednou skončí.

Thompson se několik dní pilně věnoval shromažďování výbavy a proviantu. Trochu ho vyvádělo z míry, že na něj Kočka přestal naléhat. Už ho nenutil, aby se neprodleně vydali na cestu.

Kočka Langtry se totiž sblížil s vdovou Gilmovou. Drželi se spolu a byli samý smích a štěbetání. Kočka doprovázel vdovu na nákupy. Jako třetí se k nim občas připojil Reigias, který posléze přidal do seznamu svých lumpáren další položku.

Vdova Gilmová se rozhodla koupit pár hliněných hrnců. Do krámku s hrnčířským zbožím bohužel pronikl z ulice i Reigias, což mělo za následek pár rozbitých keramických výrobků. Kočka Langtry vzal škodu na sebe, nabídl se, že ji zaplatí. Gobliní hrnčíř mu to napočítal na čtrnáct sorynů.

Kočka Langtry vytáhl z podšívky zlatou minci a otázal se, jaký je směnný kurs. Od vdovy se dozvěděl, že za zlatou marku dostane patnáct až šestnáct sorynů. Kočka dal zlatou marku hrnčířovi a požadoval dva stříbrné zpátky. Vzteklý goblin byl ochotný vrátit jen jeden. Hádali se, Kočka to chtěl urovnat smírně, vdova zvyšovala hlas, až ječela jako harpyje. Celý spor vyřešil Reigias, který se mezitím provinile krčil v hromadě střepů. Vyskočil na polici a shodil další dva hrnce. Spadly na podlahu a rozkřáply se.

Kočka tedy nemusel zlatou marku rozměňovat, goblin ji dostal celou. Vyprovodil je s křikem, ale v podstatě byl s rychlým výdělkem spokojen.

Na podrápané dveře vdovy Gilmové zabušila drobná pěstička. „Mám vzkaz pro pana Thompsona!“ nesl se z ulice skřehotavý hlas.

„Co se děje?“ houkl Thompson.

„Vane jižní vítr!“

„Ah tak… Kočko! Vstávej! Vyrážíme!“

Podíval se na Kočkovu postel. Ve tmě viděl dobře, ale parťáka nějak nemohl v peřinách rozeznat.

„Kočko? Kde jsi?“

Někde v patře zavrzaly dveře. „Jo, už jdu,“ houkl shora Kočka Langtry. Pak se objevil na schodech – bosý, oblečený jen do košile. „Co se děje?“

Kočka strávil noc v ložnici vdovy Gilmové, uvědomil si Thompson. Počkal, až usnu, a pak se vytratil. Umí se opravdu pohybovat tiše jako kočka…

„Pokračujeme v cestě.“

„Ted?“ podivil se Kočka. „Proč zrovna teď?“

„To tys měl naspěch! Já počkám… Pokud máš něco neodkladného, tak si to dodělej. Ale vítr od jihu nevydrží

navěky.“

„Vítr od jihu? Snad nechceš letět tím… *létajícím pytlem?*“

„Máš strach? Bojíš se? Tak se konečně rozhodni. Buď vyrazíme hned, nebo tu můžeme zkejsnout dalších dvacet dní.“

Reigias se vybatolil zpod kuchyňského stolu a dal se do zuřivého štěkání.

KAPITOLA ŠESTÁ

ŽABÍ SKOK

Svítání přicházelo jen neochotně.

Thompson a Kočka Langtry, nacpaní do kožichů, obutí do teplých bot a s čapkami ušankami na hlavách, táhli naložené sáně k barákům Gojwa Olenora. S nimi klopýtala i vdova Gilmová navlečená do kožíšku a blíže neurčeného počtu sukní. Pod nohy se jim pletla vnoučata. Přivstal si také Jared, Borunda i služka. Celé Likario bylo na nohách. Tohle si nemohl nechat ujít nikdo.

Reigias pobíhal kolem a nadšeně bafal.

Za nízkými pahorky probleskovaly plameny. Proti blednoucí obloze se zdvíhal pulzující předmět podobný obrovskému červu či snad oteklé punčoše.

„To je ten *létající pytel?“* ukázal Kočka Langtry.

„Nějak jsi zbledl, hrdino. Buď bez obav, příteli. Všechno je vyzkoušené. Poletíme jako orlové!“

„Říkal jsi, že se s tím dá doletět tak dvacet, třicet mil. K čemu nám to bude?“

„Musíš doufat v nejlepší! Důvěřuj lidskému, ehm, goblinímu důvtipu! Cibuš Kvíkal vynalezl létající pytel s dlouhou dráhou doletu!“

Pár postaviček přihazovalo dřevo na oheň, kouř stoupal vzhůru, kde byl lapán obrovským trychtýřem a odváděn do vnitřku pytle. Zblízka bylo vidět, *že pytel je* sešitý z kusů různých látek a chycený do husté sítě z konopných provazů. Zatím ho přivázali ke kolíkům zatlučeným do zmrzlé země. Byl napuchlý kouřem a zmítal se v čerstvém jižním větru

jako vzpurný mezek.

Pár Olenorových ozbrojenců odstrkovalo čumily. Gojw Olenor, s rukama založenýma na prsou, přihlížel, zatímco Cibuš poskakoval kolem a vykřikoval: „Přitáhněte to lano! Natočte trychtýř, což nevidíte, že nám kouř utíká?“

Když zahlédl Thompsona, mávl na něj: „Už jsme skoro hotovi! Vyletíte jako vystřelený šíp! Kde máte zavazadla? Musíme je naložit rovnoměrně!“

Pár pomocníků přivleklo velký proutěný koš a jalo se ho připevňovat k lanům, která visela ze sítě.

„Ještě kotel!“ křičel Cibuš. „Kde jste s tím kotlem?“

Z kolny se vybatolila čtveřice goblinů, na dřevěném rámu nesli veliký kotel, v němž rudě žhnulo dřevěné uhlí. Donesli kotel k proutěnému koši, vložili ho i s rámem dovnitř, konce rámu opřeli o okraje. Prostor uvnitř koše se rázem zaplnil.

„Thompsone! Nasedejte! Je nejvyšší čas!“

Prostor mezi kotlem a vnitřním okrajem koše byl rámem rozdělen na jakási pouzdra. Thompson se přehoupl přes proutěnou obrubu a zapasoval se do stísněného prostoru. Goblini mu podávali náklad ze saní a on jej ukládal do vnitřku koše. „Sáňky přivážeme zespoda! Než dosednete, tak je musíte odhodit, jinak se rozbijou!“ hulákal Cibuš. „Musíte nasednout všichni, abysme mohli koš vyvážit!“

„No tak, Kočko!“ křikl Thompson. „Na co čekáš?“

Kočka se loučil s vdovou Gilmovou, která mu kolem krku omotávala dlouhou šálu.

„Budu na tebe myslet,“ opakovala donekonečna. „Budu na tebe myslet…“

Kočka ji políbil na tvář. Plavným výskokem překonal okraj koše a vtěsnal se do dalšího pouzdra.

Dav čumilů rozrazila chlupatá pohroma. Reigias

následoval přátele. Skočil, přehoupl se do koše. Pouzdro pro něj bylo příliš těsné, proto se skrčil pod rám. Vystrčil hlavu přes okraj, vyplazil jazyk a po svém psím způsobu se *smál*. Vůbec netušil, co se děje. Domníval se, že je to nějaká nová zábava.

V rychlosti cpali do volných míst zbytek nákladu.

„Uvolněte lana!“ velel Cibuš.

Pomocníci se vrhli ke kolíkům, povolili smyčky a hned je zase přitáhli. Létající pytel poskočil vzhůru. S trhnutím se zastavil. Koš se náhle klimbal dvě stopy nad zemí. Šňůry drnčely jako tětivy na samostřílech.

Reigias zoufale zayyl. Už to nevypadalo jako nějaká legrace. Chtěl ven, ale nešlo to. Zůstal přimáčknutý pod rámem.

„Vyvažte koš! Thompsone, tohle je dřevěné uhlí! Tady máš dmychadlo!“ vřeštěl Cibuš. Párek goblinů podával nahoru malé, ale důkladně nacpané pytle. Jiní goblini zavěšovali na vnější plášť skleněné láhve naplněné čirou tekutinou.

„Nezapomeňte přikládat do kotle!“ křičel Cibuš.

Otočil se k pomocníkům: „Odstavte trychtýř!“

Goblini manipulovali nějakými táhly. Trychtýř, který doposud odváděl kouř do vnitřku pytle, vyklouzl z úchytů. Spadl na zem a odtáhli ho stranou.

„Připravte se!“ ječel Cibuš. „Přesekneme lana! Všichni najednou! Připraveni? Odpočítávám! Tři! Dva! Jedna! Teď!“

Lana, poutající *pytel* k zemi, byla přeťata v jediném okamžiku.

Celé zařízení vyrazilo vzhůru.

Vystřelilo jako šíp. Jako špunt z láhve zkvašeného vína.

Shromážděni goblini propukli v jásot.

„Nezapomeňte přikládat do kotle!“ vřeštěl Cibuš.

V ohlušujícím řevu zanikl vysoký ženský hlas: „Budu na tebe myslet! Budu na tebe myslet…“

Reigias žalostně zavyl. A ještě jednou. A znovu. Nepřestával.

Létajícího pytle se zmocnil bystrý jižní vítr, strhl jej k severu. Zároveň pytel stále stoupal.

Země se ve chvilce ztratila v bělavých parách.

„Tak co na to říkáš!“ řval Thompson do Reigiasova vytí. „Pokrok nezastavíš, co?“

Kočka Langtry si s obtížemi klekl na dno koše. Pod rámem se natáhl k psovi: „Klid, chlapče, klid.“

Reigias se k němu protlačil, až se celý koš naklonil. Kočka mu levicí zakryl oči a pravicí ho hladil po krku. Reigias zmlkl, ale nepřestal se třást.

Thompson, obouruč zavěšený ve spleti lan, se vykláněl přes obrubu: „Jsem volný jako pták! Cítím se skvěle! Jsem orel! A co ty, válečníku? Nevidím žádné nadšení!“

„Já,“ zakoktal Kočka, „musím nejdřív počkat na žaludek…“

„Vane vítr od jihu,“ hulákal Thompson. „Víš, co to znamená? Dostalo se nám nejvyšší pocty! Jsme vyvolení! Ty a já! Vyvolení! Sám Zářící si nás oblíbil! Kdo jiný by mohl obrátit vítr naším směrem?“

„Tohle přeháníš,“ zajíkl se Kočka. „Vždyť ty se rouháš!“

„Já že se rouhám?! Tvá víra je slabá, nepevná! Když už jsi na kolenou, měl bys pronést modlitbu díkuvzdání!“

„Vždyť ty v Zářícího nevěříš!“ obvinil ho Kočka.

„Nevíš nic o mé víře!“ ječel Thompson. „Jedno vím jistě – Zářící si mě vyvolil. Vykopnul mě z pelechu, vtiskl mi do ruky meč a řekl: Jdi, zabíjej mé nepřátele! Rozšiřuj mou

slávu i do té nejšpinavější bažiny! Jsem vyvolený! Arhhh! Zářící je můj pastýř! On vede mé kroky! Na Jeho cestě nebudu míti nedostatku!…“

Ještě chvíli hulákal do svištění větru.

Zdálo se, že *pytel* přestal stoupat. Hnal se k severu tak rychle, že se za ním koš mírně vychýlil. Dole nebylo vidět nic. Bělavé páry zakrývaly zasněženou zemi.

Někde hodně daleko vyšlo slunce. Obloha změnila barvu ze světle šedivé na modrou.

Kočka Langtry se vyškrábal na nohy a podíval se dolů. Reigias, jakmile měl Kočkovu ruku z očí, rovněž vykoukl. Znovu se dal do žalostného vytí. Tentokrát ho už nikdo neutěšoval.

Thompson se díval vzhůru, do otvoru, v němž se převaloval kouř. Otvor byl lemovaný jakousi obrácenou nálevkou z volské kůže a visela z něj nějaká táhla. Thompson popadl jedno táhlo, obrácená nálevka se snížila až ke kotli. Od nálevky vedl do pytle kouřovod poskládaný jako harmonika – bylo možné jej zkracovat i natahovat.

„Fascinující,“ vydechl Thompson. „Fe-no-me-nál-ní. Kuš, Reigiasi, zmlkni! No tak, budeš ticho? Tohle je ten Cibušův vynález: horkovzdušný pytel poháněný kotlem. Ten hund má ale výdrž, co? Vezeme si horký vzduch s sebou.“

Zašmátral po vnějším okraji koše, popadl jednu ze zavěšených lahví a vyprostil ji ze smyčky. Zuby vytáhl špunt a důkladně si lokl. Podal odzátkovanou láhev Kočkovi: „Tohle ti udělá dobře.“

Kočka se napil a rozkašlal se: „Vždyť je to čistej líh! Spálil jsem si krk!“

Thompson si od něj vzal láhev a asi polovinu obsahu vylil do kotle. Plameny vyšlehly. Thompson popadl jeden z

pytlíků, které do koše naskládali goblini. Rozvázal ho, uvnitř bylo dřevěné uhlí. Trochu nasypal do plamenů.

„Někde je tady dmychadlo… Zatím jsme pěkně vysoko, vůbec nemusím přikládat. Jenom jsem to zkoušel…“

Slunce rozpouštělo mlhu. Na západě se tyčily Zrcadlové hory, na jihovýchodě vykoukly vršky Bobřích hor.

Reigias přestal výt, místo toho vydával kňučivé, *ukřivděné* zvuky.

Thompson se vykláněl přes obrubu.

„Dole je to nějaké zvarhánkovatělé. Pořád ještě nejsme nad Orcigardem… A hele, už to začíná. Sníh má špinavý odstín. Támhle vykukují černé olše… Ani sis nevšiml a máme za sebou přes dvacet mil…“

Reigias přidal na hlasitosti, chvíli zase vyl.

Létající pytel se teď vznášel ve výši několika set stop. Tady nahoře byl pořádný mráz umocněný větrem. Thompson, Kočka i Reigias se hřáli v teple, které prostupovalo stěnami kotle.

„Tohle obandážování kotle je další Cibušův skvělej vynález,“ vysvětloval Thompson a upravil si klapky čepice ušanky, aby mu zakrývaly co největší část obličeje. „Vyvinul volskou kůži s ohnivzdornou úpravou. Kdyby kotel neobandážoval, upekli bychom se. Kdyby to s bandáží přehnal, zmrzli bychom jako drozdi.“

„Slzí mi oči,“ stěžoval si Kočka. Stál čelem ke kotli, upřeně zíral do žhnoucího uhlí, vítr se mu opíral do tváří.

„Musíš se k větru obrátit zády!“

„No jo, ale to budu koukat dolů…“

Přece jen se otočil ke kotli zády. Při pohledu do širé krajiny se zapotácel. „Myslím, že budu zvracet,“ stačil vyhrknout. Pak už se naklonil přes obrubu: „Bléé!“

Reigias, který teď *vyčítavě* skojíkal, se znovu pustil do uširvoucího vytí.

„Už ses vyblinkal?“ řekl po chvíli Thompson. „Poradím ti. Sklop si čelní chlopeň čepice. Budeš mít oči chráněné.“

„To je hloupej vtip, ne? Pak už neuvidím nic!“

„Právě, že uvidíš. V čelní chlopni je škvíra, jen ji musíš roztáhnout a srovnat si ji. Takhle,“ ukázal na své čapce. „Nerozšiřuj ji moc. Je to ochrana proti sněžné slepotě.“

Dole uháněla strakatá krajina. Sníh měl všechny možné odstíny žluté, šedé a hnědé. Kočka zkoušel různé úpravy škvíry v chlopni, jejíž okraje byly zaobroubené tak, aby držely tvar. Reigias vyl a Thompson se zamyšleně šťoural pohrabáčem v kotli. Slunce stoupalo vzhůru.

„Nějak nám to ale utíká, co?“ řekl Thompson po dlouhé chvíli.

„Haúúúú! Haúúú! Haúúú!“ odpověděl mu Reigias.

„Ztrácíme výšku,“ upozornil Kočka.

„Nesmíme být moc vysoko,“ pokýval hlavou Thompson. „Ve větru jsou totiž proudy jako v řece, víš? Goblini mě poučili. Teď nás to žene na sever, ale nahoře by nás to mohlo strhnout někam jinam.“

„No, já jen, že se ta země přibližuje nějak rychle…“

„Nejdřív jsi byl moc vysoko a teď se ti zase nezdá, že jsi nízko. Tak si rozmysli, co chceš!… No dobře, přiložíme do kotle.“

Sáhl po pytli s dřevěným uhlím a vysypal ho do kotle celý.

„Udusil jsi to,“ vyjekl Kočka.

„Haúúú! Haúúú! Haúúú!“

„Ale… Ono se to rozhoří… Do hajzlu, máš pravdu! Jdeme k zemi! Popadni tohle a foukej!“

Vrazil Kočkovi dvouruční dmychadlo, jakým se rozfoukává oheň v krbu. Sám se chopil pohrabáče a šťoural v kotli. Létající pytel vytrvale klesal.

Kočka zuřivě dmýchal, Thompson polil uhlíky lihem z další láhve. Plameny vyšlehly, až to zahučelo. Klesání se zastavilo, naopak, koš se zřetelně pohnul vzhůru.

Thompson si setřel huňatou rukavicí pot: „Tak to bychom měli."

Kočka odtáhl dmychadlo, plameny pohasly, koš se zase propadl dolů.

„Do hajzlu! Jsme snad na houpačce? Foukej! Nepřestávej!"

„Haúúú! Haúúú! HAÚÚÚ!"

Dmýchali, rozšťourávali uhlí, polévali ho lihem. Než se jim podařilo zajistit rovnoměrnou teplotu, provedl pytel snad třicet dlouhých skoků.

Konečně se sálavé teplo ustálilo, uklidnil se i koš. Letěl teď ve výšce asi čtyř set stop.

Tam dole, v bažinách, přebývali orkové. Přečkávali zimu v zasněžených hooganech s podlahou zahloubenou pod terénem. Nemuseli se starat o oheň, neboť je zahřívala samotná země. V těchto mrazivých dnech se pokoušeli spát, zahrabáni v kožešinách a v hromadách suché trávy. Neopouštěli pelechy. Letící obludu, vydávající kvílivé vytí, však nemohli přeslechnout. Vylézali z doupat a při pohledu vzhůru ztráceli dech.

Ještě v mnoha příštích generacích se bude vyprávět o obrovském napuchlém červu, který mohutnými skoky upaluje po obloze a děsivě při tom řve.

Krajina se mezitím změnila. Z bažiny vystupovaly vyvýšené pásy a rozsáhlé vybouleniny porostlé lesem.

Zasněžené plochy pokrývaly desítky stezek vyšlapaných divokou zvěří. Thompson několikrát zahlédl stádečko vysoké. Jeleni i losi odhrabávali parohy sníh, aby se dostali k trávě.

Dlouho po poledni Thompson ukázal: „Blížíme se k cíli. Podívej! Támhle jsou jezera. A támhle, na severovýchodě, vykukuje Hráz.“

Na severu se zatřpytila země, jako by se tam slunce odráželo v desítkách zrcadel.

„Měníme směr,“ upozornil Kočka Langtry. „Letěli jsme k severozápadu, teď nás to žene přímo na sever. Měl jsi pravdu, dostali jsme se do nějakého vzdušného proudu.“

„Víš co? Vysypeme do kotle všechno uhlí. Čím dále dolétneme, tím méně budeme muset šlapat po svých. Vezmi si dmychadlo a foukej.“

Thompson vysypal do kotle dva poslední pytle najednou. Prohrabával dřevěné uhlí, aby se dobře promíchalo se žhavými uhlíky. Kočka se činil s dmychadlem. Pomalé klesání se zastavilo, pytel čile uháněl k severu.

Ani se nenadali a první ze zamrzlých ploch se ocitla pod nimi. Leskla se jako vyleštěné zrcadlo. Hráz se přibližovala, teprve teď bylo vidět, jak je obrovská.

„Máme štěstí,“ pokýval Thompson. „Začalo mrznout až potom, co skončila vánice. Takhle poznáme, kde začíná a kde končí jezero. Před soumrakem musíme přistát a utábořit se.“

„Moc času nám nezbývá. Víš ty vůbec, že dneska je nejkratší den a nejdelší noc?“

„Jo, to já vím. Dávám pozor, aby mi zbyla alespoň jedna flaška s lihem. Večer ji vypijeme a tím to oslavíme.“

„Kde se chceš utábořit? Na jezeře? Na ledě?“

„Musíme si vyhlédnout nějaký ostrov. Je jich tu plno.

Některé jsou osídlené. Třeba se staneme hosty orčí rodinky… Obdarujeme je trochou jídla a oni nám na oplátku poskytnou svoje samice. Vlastně mě napadá… Ty o žádnou skřetici nestojíš, co?“

Kočka neřekl nic. Thompson ho popíchl: „Vdova Gilmová je ještě čilá osůbka, co? Pro tebe je vlastně docela mladá, ne? Jsi o deset let starší…“

Kočka mu předvedl svůj *pohled.* Naklonil hlavu ke straně. Zvlnil ústa do *kočičího* úsměvu, upřeně se mu zahleděl do očí.

„No, snad jsem tak moc neřekl,“ zabručel Thompson.

„Fanny ke mně byla moc milá,“ zavrněl Kočka. „Nikdy jí to nebudu moct oplatit…“

„Nevidím důvod, proč by ses k ní nemohl vrátit. Staří vojáci přece odcházejí do výslužby, ne? A ty jsi starý voják. Vdova Gilmová by ti připravila onen mnohokrát citovaný *slunný podzim, života.*“

Kočka mlčel, ve tváři mu probleskl jakýsi smutek.

„Foukej!“ vybídl ho Thompson. „Už zase jdeme dolů!“

„Proč nepřistaneme tady? Dole je nějaký ostrov…“

„Dmýchej a nemudruj. Uletíme ještě alespoň deset mil!“

Slunce se překulilo k obzoru, teď zapadalo téměř na jihu. Skrylo se v mlžném oparu.

Vítr neustával. Zdálo se, že teď směřuje mírně na východ. Snad se vzdušný proud odrazil od Hráze a změnil směr. Dole uháněla lesklá plocha, která v houstnoucím šeru nabrala chladně modrý odstín.

„Támhle!“ vykřikl Thompson. „Támhle na západě! To jsou deštníkové stromy!“

„Co je tam?“ vyhrkl Kočka.

„Drž se! Přistaneme!“

Thompson zatáhl za šňůry a zdvihl obrubu kouřovodu vysoko nad kotel. Zašmátral v zavazadlech, vytáhl čutoru a polil obsah kotle ledovou vodou. Z žhavého uhlí se vyvalil oblak páry. Výsledek se dostavil vzápětí.

„Klesáme," oznámil Kočka skutečnost, která byla jasná všem, dokonce i Reigiasovi. „Jdeme dolů."

„HAUUU! HAUUU! HauuuuUUUU!"

Dosud byl Reigias jenom vystrašený, teď se však loučil se životem a chtěl, aby se o tom dozvěděl celý Orcigard.

„Do hajzlu, nějak moc rychle!" překřikoval ho Thompson. „Podej mi tu poslední flašku s lihem!"

„Nemůžu na ni dosáhnout!"

„Jsme už skoro na zemi! Odhodím sáňky!… Víš co? Vyhodíme kotel! Popadni ho! Zapáčíme!"

Popadli rám, v němž byl kotel uchycen, a páčili ho směrem, kde nikdo z nich nebyl, tedy ani Thompson, ani Kočka, ani Reigias. Překáželo tam sice pár lan, ale Thompson je prostě přeřízl.

Rám se posunul k okraji. Thompson se shýbl, popadl dno kotle a vzepřel. Kotel předtím nesla čtveřice goblinů a Thompson s Kočkou měli nejméně stejnou sílu, zvlášť, když je poháněl strach. Zabrali, zapáčili – a kotel byl venku. Vysmekl se z rámu, spadl dolů.

O chvíli později ho následoval i rám. V koši bylo najednou plno místa.

Rychlost pádu se zmírnila. Teď už to nebyl sešup, koš se jenom *snášel.*

„Za chvíli jsme na zemi… Tedy na ledě… Pouštím sáňky…"

Thompson uvolnil sáně tak šikovně, že se skluznicemi dotkly ledu. Povolil šňůru, skluznice bezpečně dolehly na led.

Vzápětí se ledové plochy dotkla i spodní plocha koše. Na okamžik to vypadalo, že se koš překlopí a všechen obsah se rozsype, ale Kočka i Thompson se duchapřítomně vrhli ke zdvižené stěně a koš vyvážili.

Koš, tažený pytlem, klouzal po ledu.

„Přesekni lana!“ ječel Thompson a oháněl se zálesáckým nožem. Kočka se držel obruby, mával krátkým mečem a přetínal jednu šňůru za druhou. Koš byl ve chvilce oddělený od *pytle.*

Pytel, zbavený zátěže, se zdvihl k obloze. Stoupal, vzdaloval se.

Proutěný koš svištěl po hladké ledové ploše, za ním následovaly připoutané sáňky.

„Měli bychom to nějak zastavit!“ zachrčel Kočka.

„Nic nezkoušej! Zastaví se to samo!“

Jenže koš klouzal bez ustání.

„Nějak to nechce zpomalit…“

„Ono si to dá říct…“

Po dlouhé chvíli bylo zřejmé, že koš opravdu zpomaluje.

Zdálo se to neuvěřitelné, ale od místa, kde se poprvé dotkli ledu, doklouzali snad celou míli.

Koš zpomalil na rychlost vycházkové chůze. Reigias vítězně zaštěkal a přeskočil obrubu. Vzápětí předvedl divadlo zvané *pes na ledě.*

Dopadl na všechny čtyři, nohy se mu rozjely. Chvíli jel po břiše a úzkostně skojíkal. Když se konečně zastavil, pokusil se postavit. Opakovalo se to samé – každá noha mu ujela nepředvídatelným směrem.

Žalostně kňučel, plazil se ke koši po břiše a odrážel se nohama, jako by pádloval.

Šero houstlo, s ním se vracel ostrý mráz. Z ledu stoupaly

bělavé páry, měnily se v mlhu.

„To je pěkný," zamručel Kočka. „Jak se odsud dostaneme? Natlučeme si čenichy jako Reigias…"

„Nenatlučeme. Nevšiml sis, že podnikáš cestu s mistrem plánovačem? Tenhle hladký led jsem předvídal a připravil jsem se."

„Jo? To bych rád věděl jak…"

„Nechal jsem si vyrobit návleky na boty, říká se tomu *škrabky*. Do hajzlu! Reigiasi! Cos to vyvedl? On nejen vyl, ale… Jak bych to řekl… Projevoval svůj strach i jinými způsoby."

„Hm, taky to cítím," začenichal Kočka. „Předtím jsem měl plnej nos kouře z uhlí. Pomočil nám vybavení, co?"

„Kdyby jen pomočil. Jak se zdá, stříklo to z něj ze všech stran. No, tady mám, co jsem hledal. Přišněruj si to na boty."

Byly to plátky železa ve tvaru podrážek, z nichž vyčuhovalo husté a jemné zoubkování. Kočka i Thompson si připevnili *škrabky* na boty a vyskočili na led. Opravdu, fungovalo to. Zoubky se zasekaly do ledu a umožnily jim chůzi. Mohli však dělat jen krátké kroky a pokaždé museli přidupnout.

Vytahovali náklad z koše, ukládali ho na sáňky, při tom z něj otírali Reigiasovo *nadělení*. Jednotlivé části nákladu měli naštěstí zabalené v navoskovaném plátně, takže tělní tekutiny nepronikly dovnitř.

„Kam chceš vlastně jít?" zeptal se Kočka během práce.

„No, zahlédl jsem ostrov. Myslím, že to byl Ostrov harpyjí, protože ho porůstaly stromy s takovými zplacatělými korunami. Deštníkové stromy."

„Jak ho chceš najít? Zdvihá se mlha, což vidíš i skrz ní?"

„No… mno… určitě ho najdu. My elfové máme totiž

dokonalý orientační smysl…“

„Jo? Já jen doufám, že vy půlelfové jste na tom podobně. Od chvíle, kdy jsi zahlédl ostrov, jsme ulétli tak dvě, tři míle. A pak jsme ještě klouzali.“

„Za chvíli mlha spadne… Uvidím dobře… Najdeme ostrov, utáboříme se…“

Převázali náklad zbytky šňůr. Mohli vyrazit. Reigias však nedokázal po hladkém ledu ujít ani krok. A co hůř, za tu chvíli, co ležel, téměř přimrzl. Nezbylo než ho popadnout a naložit na sáně, nahoru na náklad.

Pomalu, drobnými krůčky se vydali k východu. Na úvazech táhli sáňky, na nichž zlobně vrčel Reigias. Šli jednu míli, pak druhou. Jak sílil mráz, mrzla i mlha a snášela se dolů v drobných vločkách. Vyjasnilo se.

Černá obloha se pokryla neuvěřitelným množstvím hvězd. Měsíc zůstával pod obzorem.

„Vidím světlo,“ vyhrkl Kočka.

„Máš pravdu. Trochu jsme sešli ze správného směru, ale támhle je náš cíl. Rozeznávám deštníkové stromy.“

„Co to tam svítí?“

„Že by orkové? Ale ne… Víš, co to je?“

„No, takhle z dálky to vypadá jako ta kouzelná modrá světýlka…“

„To bude ono. Dazz dobyl ostrov. Tourainovi psi zmasakrovali obyvatele a pak odpluli. Zůstaly tam jen ty magické pochodně…“

Museli urazit ještě půldruhé míle, než se k ostrovu dostali. Mezitím vyšel měsíc. V jeho záři poznal i Kočka Langtry, že sněhová pokrývka na ostrově je neporušená. Od chvíle, co napadl sníh, se tu neprošel ani skřet, ani větší zvíře.

Ze závějí vyčnívalo molo vybíhající do jezera. Za ním

vyrůstaly podivné stromy se štíhlými kmeny a plochými korunami. Do větví kdosi umístil rozježené chomáče, jakási obrovská vraní hnízda.

Reigias seskočil ze saní a s radostným štěkáním se rozběhl po ostrově. Svět znovu získal řád. Už žádné lety v oblacích, žádná *namydlená podlaha.* Bořil se sice do sněhu, ale nevadilo mu to.

Thompson s Kočkou si sundali návleky a vydali se na průzkum.

„Je to opravdu ono," hlesl Thompson. „Ostrov harpyjí."

„Byl jsi tu někdy?"

„Ne, ale Nomean mi o něm vyprávěla. Támhleta opuštěná hnízda ve větvích. A támhlety zborcené věže…"

Temné věže splývaly s kmeny stromů. Pod nimi, přikryté sněhovou duchnou, se skrývaly rozvaliny.

Brodili se sněhem ke zborcené stavbě. Z prastarého paláce tu zbývalo jenom první patro. Právě odsud vycházela namodralá záře.

Vešli pod nízký strop. Zakrytá prostora se podobala skalnímu převisu. Sloupy, podepírající křížem valené klenby, byly jako zkamenělý les. V držácích vězely modré magické krystaly.

Nikdo tu nebyl. Na dlážděné, pestře vzorované podlaze se povalovalo naváté listí.

A také peří a kosti.

Kočka Langtry přešel k nejbližšímu opeřenému chomáči: „Tohle byl nějaký obrovský pták! Něco takového jsem ještě neviděl!"

Thompson odhrnul botou peří. „Tohle nebyl pták…"

Mrtvola byla stará dva nebo tři měsíce. Kromě peří a kostí z ní zbyly kousky kůže a šlach. Zteřelé oblečení.

„Máš pravdu… Vždyť to má lidský trup! A tahle lebka patřila člověku! Co to bylo za zrůdu?“

„On nebyl zrůda. Jistě, měl lidské tělo a ptačí křídla. Ze všech svých sil se snažil nastolit mír. Ovládal harpyje, proto mu ostatní naslouchali. Poslal mírové poselství do Likaria. Stal se Sršňovým spojencem. Proto ho zabili… Jmenoval se Corin Alef…“

„Byl to tvůj přítel?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal…“

„Možná bychom ho měli pohřbít…“

„Proč? Jsou to jen kosti a peří. Podívej se: Támhle jsou zbytky ohniště a dokonce i připravené dřevo. Tam přenocujeme. Třeba k nám přijde Corinův duch a vyjeví nám svou vůli.“

Ohniště bylo zřízené až u zadní zdi. Předchozí obyvatelé protáhli zborcenou klenbou komín, do výklenku připravili palivové dřevo. Všude se povalovalo kuchyňské náčiní: cínové talíře, naběračky, dřevěné vařečky, kotlíky i velký kotel.

Thompson vytahal z hranice třísky, naskládal je do ohniště. Nechtělo se mu hledat křesadlo, a tak zapálil oheň ohnivou koulí.

Reigias přiběhl zvenku, radostně bafal. Přehraboval se v rozházeném nádobí, až z něj vyhrabal nějaké kosti.

„Ale fuj, Reigi! Nech toho!“ okřikl ho Thompson. „Vždyť to jsou skřeti kosti! Počkej! Dám ti něco ze zásob.“

Trvalo ještě dlouho, než se Thompsonovi a Kočkovi podařilo připravit ležení. Všechen náklad přenosili k ohni. Přinesli i sáňky, které hodlali použít místo postele.

V kotlíku rozehřáli sníh. Napili se, dali i Reigiasovi. Nakrmili psa sušeným masem, ohřáli si v kotlíku masovou

směs s boby, kterou jim připravila vdova. Najedli se dosyta.

Pak Kočka vytáhl láhev, jednu z těch, které byly původně zavěšené na proutěném koši: „Hele, co jsem zachránil."

„No tohle?" podivil se Thompson. „Koukněte na něj, na kujóna. Málem jsme se zabili pádem střemhlav a on se stará o chlast."

„Je svátek Znovuzrození! Nejkratší den, nejdelší noc! Zářící začne vítězit nad démony temnoty! To přece musíme oslavit!"

Rozředili líh vodou. Hřáli se v teple plamenů, upíjeli z naběraček.

„Víš, zajímalo by mne, kdy jsi vlastně odešel z Raiggia," řekl Thompson. „Kdy tě vyslali, abys zkontroloval, jestli je Daniel naživu…"

„To ti neprozradím. Začínám být docela opilej, ale nedostaneš ze mne nic."

„Nemusíš mi nic říkat. Já si to dokážu spočítat sám."

„Jen jestli se trochu nepřeceňuješ…"

„Hele, to je snadný. Backer koupil panenskou bojovnici v druhé polovině léta. Pak se vydal přes Orcigard zavraždit chlapce. Šel oklikou, takže mu trvalo víc než dva měsíce, než se dostal do Zahrady sirén. V tu samou chvíli, co Backer nakoupil bojovnici, se někdo jiný vydal do Raiggia. Cesta mu trvala tak, hm, pětadvacet dní. Nemám pravdu?"

„Vůbec nevím, o čem mluvíš."

„Nejlepší na tom je, že v Arkastii není vláda, jenom spiklenci. Dvě spiklenecké party, které mezi sebou bojují… Spiklenci číslo jedna jsou: arkastská Rada, kupci ze Severozápadní společnosti, císařský vyslanec Johan Glasser org Rigo a já. Tedy ne přímo já, ale celá zájmová skupina, kterou zastupuju."

„Jakou že to zastupuješ skupinu?“

„Říkej tomu třeba Pohraničí. Především zastupuju Sylvii Viktorinu a Likario. Ale jsou tu i další. Pár hraničářů, kteří přežili zánik Chawyny. Také nějací žoldáci a dobrodruzi, se kterými mě spojuje přátelství. Pár rozumnějších elfů z Izironku a pár chytřejších elfů od Vickey.“

„Ti všichni čekají na tvé rozkazy?“

„Jo. Udělají to, co jim řeknu. A víš proč? Oni mi totiž věří. Vědí, že je nikdy nepodrazím… Hele, nech si ty ksichty. Pokračuju ve výkladu: arkastská Rada před půl rokem sesadila krále. Víš, co byl mladý arkastský král zač? Zalknul by ses hnusem, kdybych ti to měl vylíčit podrobně. Vyžíval se v mučení žen a dívek. Umučil a zavraždil jich snad padesát. Pár let mu to vycházelo… Víš, já nemám lidi z Thonnieriky zrovna v lásce, ale tohle je moc. Pak ho arkastská Rada uvěznila. Jeho věznění ovšem pečlivě zatajili. Tají to pořád. Rozhlašují, že mladý král onemocněl. Tak. Pak tu máme spiklence číslo dvě. Ti jsou na straně arkastského krále. Chtějí ho dosadit zpátky na trůn. Poslali věrného Backera, aby Daniela *eliminoval*. Koupili mu panenskou bojovnici z Hengerone. Zároveň vyslali někoho jiného do Raiggia. Co císařovým úředníkům nabídli? Ke komu se vlichotili? Každopádně přišli se zprávou, že Daniel, naděje obou hraničních zemí, je víceméně mrtvý. Takže jsi byl vyslán, abys to ověřil.“

„Umíš počítat docela dobře,“ usrkl Kočka z naběračky.

„Kdo tě vyslal?“ položil mu Thompson klíčovou otázku.

„Přece Císař.“

„Aha. Císař. Zapomněl jsem. Víš, donesla se k nám jedna nemilá zvěst. Osud hraničních zemí prý visí na vlásku. Říše má v úmyslu zrušit nezávislost Arkastie i vévodství Barro.

Chce si nás vzít zpátky, a to třeba i silou. Stratégové v Raiggiu prý plánují, že z Arkastie vytvoří předmostí ve válce proti Mořským lidem. Nevíš o tom nic?“

Kočka se beze slova díval do plamenů.

„Jistě,“ usmál se Thompson, „Hraniční země by se Raiggijským hodily i jako zásobárna vojáků. Bylo by možné nařídit nucené odvody, vyzbrojovat jeden oddíl za druhým a posílat je do paedwanského mlýnku na maso… Víš co? Hraniční země jsou v tuhle chvíli prakticky bezmocné.

V Arkastii, jak už jsem řekl, bojují jedni spiklenci s druhými. V Barro je to podobné, jen s tím rozdílem, že vládnoucí rod vykosil mor. S výjimkou Sylvy a jejích dětí. Ovšem Sylviino postavení je velice vratké. Ve dne v noci je střežena mými lidmi… Samozřejmě, říkám *lidé,* ale značná část z nich jsou půlelfové, půlorkové, goblini. V případě nepokojů Sylvu popadnou a odvezou do Likaria…

V Barro je plno hodnostářů, kteří by chtěli využít chaos ve svůj vlastní prospěch. Zatím si netroufají. Ne kvůli mně a mým žoldákům. Jen jediný člověk brání těm chytrákům z Barge, aby se postavili na zadní. Víš kdo?“

„Císařský vyslanec? Johan Glasser org Rigo?“

„Tak. On představuje Říši. Dokud stojí na naší straně, nikdo proti Sylvě nevystoupí.“

„Proč mi tohle říkáš, Thompsone?“

„Jsi přece špión z Raiggia, ne? Zajímáš se o tyhle věci. Poskytuju ti informace z čirého přátelství.“

„No, ve svém vlastním zájmu bys radši neměl…“

„Já jen chci, abys věděl, že ten chlapec, Daniel Meis-Arkast la Barro, je naší nadějí.“

„Za koho teď mluvíš? Za lidi z Barro a Arkastie? Nebo čí je nadějí?“

„Mluvím za ne-lidi. Za elfy, skřety a jejich míšence. Nebo jsi toho viděl ještě málo? Orkové byli poštváni proti jiným orkům. Útočníci vyvraždili celé kmeny, ale nestihli se vrátit do svých domovů. Válečníci teď bloudí zimní krajinou, zatímco jejich rodiny umírají hladem. Až se bažiny na jaře zazelenají, zbyde naživu velice málo orků. A goblini? Před stoletím žili v norách a živili se ponravami. Neviděl jsi, co dokázali? Kam až došli? S elfy je to podobné. Také potřebují čas, aby se přizpůsobili. Jen trochu času, nic víc. Ten chlapec, pokud usedne na sjednocený trůn hraničních zemí, poskytne všem ne-lidem šanci.“

„Myslíš si, že ho dokážete ovládat? Ty a tobě podobní?“

„Ne! On se nenechá ovládnout… Je předpovězený. S ním stojí a padá budoucnost ne-lidí, pokud má vůbec nějaká být. Až ho poznáš, pochopíš to… Hele, vyřiď v Raiggiu, že se o paedwanky v Gordonově zemi dokážeme postarat sami. Vykopneme je odtamtud nejpozději do příštího podzimu. Říše pak může zase zapomenout, že nějaké Hraniční země vůbec existují…“

Dívali se do plamenů, upíjeli rozředěnou kořalku.

„Víš co?“ řekl po dlouhé době Kočka. „Jdi spát. Budu přikládat do ohně. Po půlnoci tě vzbudím.“

KAPITOLA SEDMÁ

NÁKLAD PRO HAVRANÍ HLÍDKU

Noc byla dlouhá, a tak se vyspali do sytosti. Před úsvitem se nasnídali. Vynesli sáňky na sníh a naložili na ně zavazadla.

„Tohle nejsou ty sáňky, které jsme koupili v Likariu," nadhodil Kočka.

„Cože? Aha! Vždyť ty máš pravdu! Jsou jiné! Mizerní gobliní kšefťáci! Podvedli nás!"

„Pochybuju, že nás podvedli. Tyhle sáňky jsou mnohem větší a bytelnější. Vypadají jako malá postel."

„Myslíš?"

„Můžeš mi říct, co to vlastně vezeme?"

„No, jídlo a nějaké deky, ne? Na severní výběžek Hráze můžeme jít deset dní, nebo i dýl."

„V noci jsem se díval do balíků. Máme asi čtyřicet dek. A jídla, že bychom s ním vydrželi dva roky."

„Vždycky je lepší mít zásobičku."

„A na co s sebou vlečeme ty svazky šípů?"

„No, kdyby nám došlo jídlo, můžeme lovit."

„Humpfff!… Hele, co včera znamenal ten tvůj proslov? Nevydáváme se zachraňovat nějaké vyhladovělé a promrzlé skřety, že ne?"

„To určitě ne. Dojedeme na severní výběžek Hráze a pak hajdy do Bezejmenného města. Takový je plán. Ale pokud potkáme někoho potřebného, tak mu snad pomůžeme, ne?"

„Ptám se tě jasně: koho chceš zachraňovat?"

„A já ti taky odpovím jasně: zachráníme každého, kdo si to zaslouží… Tak, je naloženo, teď musíme sjet ze břehu na

jezero… Opatrně… Reigi, co to děláš?“

Sotva se skluznice dotkly ledu, přihnal se sněhem Reigias a dlouhým skokem přistál nahoře na připevněných balících. Sáňky pod jeho tíhou zapraskaly. Reigias roztáhl všechny čtyři, aby z balíků nespadl. Plazil jazyk, hlasitě dýchal, *usmíval se.*

„Máme psa k saním,“ vyhrkl znechuceně Thompson. „Sám si na ně vyskočí a vůbec z nich nespadne.“

„Ale on přece po ledu neujde ani krok… Určitě nám to vynahradí, až se dostaneme na pevnou zem…“

„Myslíš? No doufejme…“

Popadli vlečné šňůry a drobnými krůčky se vydali po ledu. Obešli Ostrov harpyjí a přes nekonečnou hlaďounkou plochu se vydali k severu.

Za jejich zády spokojeně pobafával Reigias.

Led se ve sluneční záři leskl tak, až oslepoval. Thompson a Kočka Langtry se dívali skrz uzoučké průzory v čelních chlopních. Nebýt této jednoduché úpravy čepice, byla by je určitě postihla sněžná slepota. Reigiasovi se pokusili zavázat oči šátkem, pokaždé si ho však strhl.

Před polednem vyvstala po pravé straně temná šmouha, jako by se tam formovalo obrovské mračno. Thompson tam ukázal: „Hráz.“

„Jak je od nás daleko?“

„Čtyřicet mil… nebo tak nějak…“

Reigias se dal do štěkotu.

„Co toho psa zase bere?“ podivil se Thompson.

Reigias štěkal a trhal hlavou k ostrůvku na západě.

„Ten pes tam něco cítí,“ nadhodil Kočka. „Měli bychom se tam podívat.“

„To si ale dvě míle zajdeme.“

„Co když je to důležité?“

„No dobře. Odbočíme z, jak říkáme my vzdělanci, *ideální trasy*.“

Vlekli sáňky k ostrovu. Ještě, než k němu dorazili, vytáhl Thompson ze zavazadel luk a natáhl na něj tětivu. Kočka zase vyzkoušel, zda mu nezamrzly meče v pochvách.

Doplahočili se k pevnině. Reigias se vymrštil z nákladu, přeskočil na sníh. Běhal sem a tam, vyskakoval, štěkal, válel se ve sněhu.

„Ten zmetek!“ vydechl Thompson. „Chtěl se jenom proběhnout!“

„To je úžasné,“ zasmál se Kočka. „Jak jsme my dva chytří a jak je ten pes hloupý. A vždycky nás přelstí!“

Čekali, dokud se Reigias do sytosti nevydovádí. Pak, když znova skočil na sáňky, pokračovali v cestě.

O něco později, asi v polovině odpoledne, začal pes znovu štěkat. Teď už věděli, o co mu jde, a tak ho disciplinovaně dovezli k dalšímu ostrovu.

Před soumrakem nebyl na dohled žádný ostrov, a tak putovali dlouho do tmy. Teprve pozdě v noci narazili na kus země.

Vytáhli sáňky na břeh.

„Co plánuješ teď?“ zeptal se Kočka. „Budeme stavět nějakou chýši?“

„Ne. Támhle vidím pořádnou závěj, uděláme si v ní zahrab. Přisvítím ti, aby ses taky mohl zúčastnit prací.“

Vytáhl jeden z modře svítících krystalů a připevnil ho na nejbližší větev. Pak popadl dřevěnou lopatu a začal do závěje prokopávat díru.

„Vyspíme se na sáňkách,“ vysvětloval Kočkovi. „Sáňky se stanou naší postelí.“

„Nejsou trochu úzký?“

„Musejí nám stačit. Jenom doufám, že se v noci nevrtíš… To víš, dneska to bude jiné než s vdovou Gilmovou…“

„Jestli si mě v noci spleteš s *madam* Sylvií Viktorinou, tak se ráno probudíš s těžkým ublížením na zdraví,“ nedal se Kočka.

„Vida, mé *delikátní* tajemství bylo prozrazeno…“

Proházeli do závěje zářez, vtáhli sáňky dovnitř. Místo střechy natáhli stanovou plachtu, kterou Thompson pokryl pořádnou vrstvou sněhu.

Ve stísněné sněhové jeskyňce sházeli ze saní náklad, na nějž si lehl Reigias. Podestlali na sáňky pár přikrývek, pak si na ně lehli. Ještě než usnuli, zapálil Thompson tukovou lampičku. Během chvilky se vnitřek jeskyňky zřetelně prohřál na snesitelnou teplotu. Samozřejmě: spali oblečení v kožiších, na hlavách si nechali čepice.

Za svítání zjistili, že místo, na němž nocovali, je úzký a protáhlý ostrov. Na ledové ploše se takových nacházelo plno. Všechny byly natočeny k Hrázi, jako by se do ní chtěly zabodnout.

Vydali se na další cestu. Vyhýbali se ostrovům, obcházeli je, i když si tak výrazně prodlužovali cestu. Bylo to pohodlnější než tahat sáňky do svahů a zase je spouštět. Nemuseli alespoň čekat na Reigiase. Než obešli ostrov, dosyta se vydováděl, vyválel se ve sněhu a dohonil je na druhé straně.

„Možná se dneska dostaneme ven z Jezer,“ nadhodil Thompson.

„Proč myslíš? Ty to tady znáš?“

„Nikdy jsem tu nebyl. Vlastně jsme dřív vnikali jenom na okraje Orcigardu. Buď jsme vyráželi z Likaria, nebo z

Chawyny přes průsmyky v horách. Z Chawyny to bývalo lepší, za průsmyky žije mnohem víc skřetů. Stačilo pár dní a měli jsme pytle plné skalpů.“

„Slyšel jsem, že v pevnosti Rudenrog vypláceli za skalpy odměnu.“

„Jo. Ti blbci v Thonnierice netušili, že rozmnožovací schopnosti orků jsou takřka nekonečné. Co na tom, že zabiješ dvacet, třicet skřetů? Množí se jako králíci…“

„Onehdy jsi lkal nad krušným osudem orků.“

„Já nikdy nezabíjel samice a mláďata. Samice zůstaly naživu a někdo se o ně postaral, chci říct, že je oplodnil. *Reprodukční proces,* jak říkáme my vzdělanci, pokračoval dál. No, když už to má Sršeň za sebou, můžu ti prozradit tajemství. Sršeň byl můj spojenec. Nikdy jsem se s ním sice nesetkal osobně, ale můj přítel, goblin jménem Stín ve tváři, mi od něj přinášel vzkazy. Sršeň občas potřeboval, abysme ho zbavili nějakých obejdů.“

„Ty ses nechal najímat skřetem?“

„A proč ne? Sršeň byl solidní zákazník, platil dobře a včas. Hele, celý jedno století byl v Orcigardu zavedený, jak se říkalo, Tourainův mír. Skřeti se nesměli zabíjet mezi sebou. Kdo si začal, na toho si Touraine došlápl. Sršeň pěstoval dobytek a zbohatnul. Okrádali ho lupiči a zlodějíčci, kterých bylo mezi orkama vždycky dost. Nebo k němu vyráželi různí samozvaní výběrčí daní. Sršeň se s nima *nesměl* vypořádat sám. Mohl si akorát stěžovat u Touraina, to však bylo na dlouhé lokte. Takže vždycky vzkázal pro nás.“

Kočka se na něj udiveně zahleděl: „Nechceš mi snad říct, že ses nechal najímat Sršněm proti lidem, že ne!“

„Né, vůbec. Buď bez obav, příteli. Jak tě to jen mohlo napadnout?“

Těsně před soumrakem narazili na cestu. Napříč vodní hladinou, směrem k Hrázi, se táhl vyvýšený pás země lemovaný dvěma řadami dubů. Thompson pochopil, že tohle je ona cesta, po které ustupovali uprchlíci ze Sršního hnízda, vedení Floydem Bartlettem.

Připravili si nocleh v zahrabu, stejně jako předchozího večera. Po setmění rozdělali uprostřed houštin skrytý oheň, v kotlíku rozehřáli sníh a v něm rozmíchali oblíbenou masozeleninovou směs. Ke spánku se opět uložili na sáňky.

Další den vyvstala otázka, kudy se pustit. Jestli po jezeře, nebo zda se vydat po cestě až k Hrázi.

Nakonec se vydali po ledové ploše, ale, jak se ukázalo, bylo to špatné rozhodnutí.

Putovali k severovýchodu, protože na sever i na západ se rozkládala zasněžená rákosová pole. Vyhýbali se ostrovům. Obcházeli výběžek Hráze s vrcholem nazvaným Vládce, od nějž teď byli vzdáleni asi dvacet mil. Po poledni už viděli *za něj*, v dálce zahlédli hlavní těleso Hráze a Thompson tvrdil, že rozeznává nejsevernější vršek zvaný Pěšák.

„Pokud udržíme tohle tempo," nadhodil Thompson vesele, „dojdeme k severnímu výběžku Hráze za tři dny."

Jenomže se ošklivě přepočítal.

Ostrovy se shlukly k sobě. Najednou už nebyly malé a izolované, nýbrž vytvářely roztřepené chuchvalce pevniny hustě porostlé vrbovými keři.

Thompson s Kočkou se nejprve snažili pevninu obcházet, ale nacházeli jen stále nové a nové zátočiny porostlé rákosím a přikryté sněhem. Takových zátok se Thompson bál. Našli si tedy místo, kde čistá ledová plocha přiléhala až k pevnině. Vystrkali sáňky do svahu a prodírali se houštinami. Šlo to špatně, ale nic jiného jim nezbývalo. Thompson tasil Krysí

zub a zkusil prosekávat cestu. Brzo toho nechal. Nakonec zjistili, že nejlepší způsob je strkat sáňky silou, protlačovat je přes zkřehlé vrbové větve, které pod tlakem praskají. Překonali pevnou zem, pak se před nimi objevila další zasněžená zátoka. Při březích, v pásu několika desítek kroků, vykukovalo ze sněhu zažloutlé rákosí.

„Tudy neprojdeme," vyhekl Thompson.

„Proč ne?"

„To je přesně ten případ, o kterém jsem už mluvil. V rákosí není led dost pevný. Neunese nás."

„Vyzkouším to," pokrčil Kočka rameny. Vešel do rákosí a opatrnými kroky odcházel dál od pevniny. Sněhová pokrývka se během mrazivých dnů slehla do tenké krusty.

Kočka popošel asi dvacet kroků. Už byl téměř venku z rákosí, kousek od hladkého ledu. Otočil se a zavolal: „Je to dobrý! Unese nás to!"

Přidupl a v tom okamžiku se probořil.

Voda mu sahala nad pás. Otočil se zpět ke břehu, pokusil se vylézt na led, jakmile se na něj však položil, led praskal dál.

Zdálo se, že uvízl v pasti. Stál ve vodě a nemohl vystoupit na led. Zkoušel to znovu a znovu, ale led se pokaždé prolomil. To už mu Thompson házel vlečnou šňůru od saní: „Chytni se!"

Šňůra měřila asi deset kroků a nestačila. Kočka se opřel se o led, aby si prolámal cestu blíž. Zapotácel se, sklouzl a zmizel pod vodou.

Náhle tam nebylo nic – jen zvlněná hladina.

„Kočko?" vyjekl Thompson, zatímco Reigias štěkal jako pominutý.

„Kočko?"

O něco blíž ke břehu se rozletěl led. Prolomil se odspoda, úlomky odlétly stran. Z vody a z rákosí se vztyčil Kočka. Lapal po dechu, prskal.

Thompson svinul šňůru a znovu ji hodil. Teď už byla délka dostatečná. „Chyť se!“

Kočka se držel obouruč, Thompson ho vlekl z vody.

V rákosí se otevřela zvlněná brázda, ale Kočka byl konečně venku. Stál na břehu, voda z něj jen crčela.

„Poskakuj!“ ječel na něj Thompson. „Pobíhej! Musíš se zahřát!“

Sám už kosil Krysím zubem nejbližší vrbové proutí. Házel ho na hromadu, a když se mu zdála dost velká, zapálil ji ohnivou koulí.

Pomohl Kočkovi svléknout promáčený kožich i kazajku. Kočka ze sebe rval košili tak, až ji trhal na cáry. Thompson mu přes ramena přehodil deku. Rozházel balíky ze sáněk, hledal rezervní oblečení i boty.

To vše se odehrávalo za uširvoucího Reigiasova štěkání.

Konečně byl Kočka oblečen do suchého, obut do zásobních bot a usazen na sáňky co nejblíž k ohni. Choulil se v několika dekách a drkotal zuby. Thompson hledal v houštinách lepší dřevo, až objevil pár břízek a rychle je rozštípal. Teprve když přiložil březové dřevo, začal oheň opravdu hřát.

Vyždímal Kočkův kožich, vylil vodu z oteplených bot. Mokré věci rozvěsil na klacky zapíchané kolem ohně.

Nakonec, když bylo všechno hotové, řekl: „Tak přesně tohle jsem nechtěl, aby se stalo.“

Kočka se po něm jen podíval, ale neřekl nic. Zuby mu cvakaly, obličej měl zešedivělý a vrásky se mu prohloubily.

Bylo jasné, že dneska už se nikam nepohrnou. Thompson

přenechal Kočkovi sáňky, nad nimiž zbudoval přístřešek ze stanové plachty s otvorem obráceným k ohništi. Sám si ustlal na hromadě rákosí. V noci toho moc nenaspal, přikládal do ohně březové dřevo, aby se Kočka prohřál.

Ráno už to byl víceméně *původní* Kočka Langtry – klidný, usměvavý. Zimou se třásl jenom nepatrně.

„Ještě pořád máš vlhký věci," oznámil mu Thompson. „Kožich i boty. Nepočkáme tu ještě den?"

„Půjdeme dál," řekl Kočka.

„Mohl bych lovit," mávl Thompson přes jezero, kde se pohybovalo několik tmavých bodů. „Támhle je stádečko vysoké. Vydám se na lov a ty se tu zatím budeš sušit…"

Jenže Kočka už se přehraboval ve svých věcech: „Ještě pořád mám svoje starý boty. Nejsou sice s kožešinou, ale mám pocit, že se otepluje."

„Jo. Už není takovej mráz. Jestli se oteplí ještě víc, začne tát a utopíme se v bahně."

„To je právě ten důvod, proč se musíme vydat na cestu."

Thompson na něj zamával psím postrojem: „Mám pro tebe překvapení. Dneska je ten den, kdy zapřáhneme Reigiase."

Velký pes pobíhal kolem, jak však uviděl postroj, zřetelně *posmutněl.* Zadíval se na Thompsona jaksi hněvivě, jako by říkal *tohle přece ve smlouvě nebylo!*

„Tak pojď, hošíčku," přitáhl ho Thompson za obojek a přikšíroval k saním.

Vydali se na cestu. Obcházeli zátoku, vyhýbali se rákosovým polím. Vrbovým houštím postupovali stylem *beranidlo,* který se jim osvědčil včera. Reigias táhl a rozrážel zmrzlé vrbičky, Thompson s Kočkou postrkovali sáňky zezadu.

Obešli zátoku, překonali další nízký hřeben, vyhnuli se jinému rákosovému poli. Krajina se změnila. Najednou už to nebylo jezero s ostrovy, ale nízké pahorky s proláklinami vyplněnými zamrzlými loužemi.

Mnohokrát za den se museli vracet, protože se jim do cesty postavila zasněžená mělčina. Tu a tam narazili i na nezasněženou ledovou plochu. Taková byla vždy *bezpečná.* Špatné ovšem bylo, když kolem poledne začal popadávat sníh. Přikrýval čistý led (pevný a bezpečný) i ten zasněžený (přinejmenším podezřelý).

Po poledni to přestalo Reigiase bavit. Zahryzl se do postroje a jedním škubnutím ho ze sebe strhl. Dvakrát štěkl a rozběhl se pryč. Marně na něj volali.

Dívali se, jak jim Reigias mizí v rákosovém poli. Led pod ním tu a tam zapraštěl, ale on byl vždycky rychlejší. Neprobořil se.

Thompson zdvihl stržený postroj, Reigias z něj urval přezku. „Ten zmetek… Toho uvidíme, teprve až dostane hlad… Jo, slyšel jsem, že si umí sundat postroj sám. Nevěřil jsem tomu. Ale, jak vidím, je to čistá pravda.“

Táhli sáňky ve dvou. Kličkovali na západ i na východ, hledali zem nebo pevný led. Vyhýbali se zasněženým rákosovým polím.

Sněžení zakrylo Hráz, takže chvílemi ztráceli pojem o tom, kterým směrem je sever. Lopotili se tiše a se zvláštní *zaťatostí.*

Do večera nasněžilo asi dva palce. Rozeznat, která ledová plocha je průchodná, bylo mnohem obtížnější.

Večer, unavení k smrti, zjistili, že se podél Hráze posunuli sotva o deset mil.

Vybudovali si zahrab, něco snědli a uložili se ke spánku.

Prospali celou dlouhou noc. Reigias se neobjevil. Než aby ho znovu připřáhli k sáňkám, raději zůstal v pustině. Nebo je možná nenašel, protože v noci padal sníh a zakryl všechny stopy.

Ráno změnili taktiku. Jeden z nich vždy vyrazil na průzkum a druhý čekal u saní. Průzkumník propátral terén asi dvě míle dopředu, pak se vrátil. Popotáhli sáňky a na průzkum se vydal ten druhý.

Řídce sněžilo. Plahočili se celý den a přesto se přímou čarou posunuli jen o dalších deset mil.

Příští den se opakovalo to samé. Zvolna, s dlouhými oklikami, se posunovali k severu. Už spolu skoro nemluvili. Thompson přestal vtipkovat, na Kočkově tváři, dříve příjemné a usměvavé, se usadil *naštvaný* výraz.

Pak se to přece jen zlepšilo. Thompson, který byl zrovna na průzkumu, natrefil na zajíce a střelil ho šípem. Vypil dva doušky zaječí krve a zbytek nechal Kočkovi. Teplá krev je zahřála a tak nějak rozveselila.

K večeru se doploužili na úpatí Hráze. Terén se mírně zdvíhal vzhůru a nad pásmem rákosových polí vyrůstal olšový les. Mezi černými kmeny byl dostatek místa pro sáňky. Ještě než nastal úplný soumrak, mohli chvíli prostě *jít a táhnout.*

Se západem slunce se vyčasilo. Strmé srázy Hráze začínaly asi tři míle od nich, zdvíhaly se snad až do oblak. Na východě se prostírala zažloutlá rákosová pole.

Daleko za sebou uviděli nejvyšší vrchol uměle navršeného masivu. *Vládce* od nich byl vzdálený asi třicet mil.

„Myslím, že pozítří dojdeme k severnímu výběžku," řekl Thompson. Byla to jeho první slova po dlouhém, předlouhém

mlčení. Neodpustil si ještě dovětek: „No, ani to tak dlouho netrvalo, ne?“

Kočka se po něm vztekle ohlédl, ale v té samé chvíli se od východu, z bažiny, ozvalo vzdálené štěkání. Kočkova zamračená tvář v okamžiku roztála: „Reigi! Tady jsme!“

Ztracený pes štěkal v odpověď. Kočka mu šel vstříc a pořád vykřikoval. Nakonec, tam, kde se olšový les dotýkal rákosových polí, se setkali. Reigias radostně štěkal, zatímco Kočka ho poplácával a vykřikoval: „Kde ses toulal, ty kluku? Máš hlad, co?“

Přivedl ho k sáním, vyndal ze zavazadel kus zmrzlého masa a hodil ho Reigiasovi. Díval se, jak se pes krmí, a opakoval: „Ty tuláku… kam ses zaběhl?“

Thompson se opodál opíral o olši. Poslouchal Kočkovy výlevy dlouho, předlouho. Pak zavrtěl hlavou: „Hele, je to jen pes. To není tvůj ztracenej bratr. On ti nerozumí. Nechápe, co říkáš.“

Kočka se po něm ohlédl: „Ale on mi dobře rozumí…“

Našli si mělkou rokli zavalenou sněhem a udělali si v ní zahrab. Přenocovali dobře, bylo jim téměř horko, protože se oteplovalo. Čerstvě napadaný sníh se začínal lepit, což mohlo znamenat i to, že oblévaje přede dveřmi.

Snídali. Kočka drbal Reigiase za uchem: „Dneska nám pomůžeš s nákladem, že, kamaráde?“

„Jedno malé upozornění,“ oznámil mu Thompson. „Je možné, že narazíme na nějaké skřety.“

„Proč myslíš?“

„Tak nějak mě to napadlo. Rozhodně měj zbraně po ruce. Taky si myslím, že bychom mohli poslat Reigiase dopředu. Upozorní nás, kdyby se něco dělo.“

„Chvíli nám pomůže táhnout sáňky. Viď, chlapče,“

poplácal psa. Ten na něj vyplazil jazyk, zrychleně dýchal, po svém psím způsobu se usmíval.

„Jak myslíš," pokrčil rameny Thompson. „Musíme ho odvázat dřív, než ho to přestane bavit."

Zkontroloval, zda jde Krysí zub dobře z pochvy, a oproti předchozím dnům si hodil na záda toulec se šípy a s lukem.

Kočka kšíroval Reigiase do postroje, ten se kupodivu vůbec nevzpouzel. „Tak pojď, Reigi! Dneska nám to půjde dobře."

Skluznice zasvištěly po sněhu. Mezi černými olšemi bylo dost místa, takže mohli přidat do kroku.

Urazili celou jednu míli. Možná i trochu víc.

Teplé počasí vylákalo hladového králíka. Vyhopkal z nory, aby se porozhlédl po něčem k snědku. Reigias ho navětřil na vzdálenost asi sta kroků.

Sáňky nesáňky – vyrazil po něm.

„Reigi! Zastav! Stůj!"

Králík utíká dolů z kopce, Reigias za ním, sáňky hladce kloužou po sněhu.

Už jsou dole, tam, kde začínají rákosová pole.

„Reigi! Stůj!"

Králík si to metelí skrz rákosí. Reigias ho pronásleduje mocnými skoky. Je zatížený sáňkami a nemá šanci králíka dohnat. Skáče, sáňky *poskakují* za ním. Co chvíli mu téměř narazí do zadku.

Teď už je Reigias dvacet kroků od břehu. Sáňky přelétají bouli z rákosí, skokem dopadají na led zavátý sněhem.

Ozývá se zapraštění a vzápětí čvachtavý zvuk.

Led se prolomil, sáňky jdou pod hladinu. Strhávají Reigiase zpět. Ten hrabe nohama, zachytává se trsů rákosí. Trvá to jen chvíli.

Sáňky přestávají *couvat,* zastavují se. Zadní část je pod vodou, zatímco přední pořád ještě trčí vzhůru nad led. Reigias ještě jednou zabírá, ale je to k ničemu. Sáňky se ani nehnou.

Navyklým pohybem ze sebe strhává postroj. Utíká pryč. Ozývá se praskání, ale led se pod Reigiasem neprolamuje.

Zato Kočka je po kolena ve vodě. Brodí se k sáňkám a při každém kroku se propadá. Pod sněhem je tenký led, pod ledem slabá vrstva studené vody a pak už jen mazlavé bahno.

Kočka jde krok za krokem. Pokaždé, když vyprostí nohu, se ozve zamlaskání.

„Kočko!“ ječí Thompson. „Pojď zpátky!“

Dál od břehu je vody víc, ale bahna pořád stejně. Kočka teď zapadá téměř po pás. Otáčí se, namáhavě pajdá zpátky. Tvář má zkřivenou vztekem.

Reigias se obloukem dostává na břeh. Šourá se ke Kočkovi, kňučí, tváří se *zkroušeně.*

„Ty blbej čokle!“

Rychlý pohyb – Kočka vyráží vpřed. Náhle má v pěstích krátké meče. Jedním bodá a druhým seká.

Reigias uskakuje včas. Pravé ostří se ho ani nedotklo, levé ho jenom škráblo.

Otáčí se. Ze všech sil uhání pryč.

„Ty blbej čokle…“ sípe Kočka.

Stojí na břehu, kalhoty má až nad kolena černé bahnem. Otáčí se k Thompsonovi: „Utopil sáňky… Proč jsi ho s sebou vůbec bral? Je k ničemu, blbej čokl!“

„Tak utopil sáně – a co?“ řve Thompson z bezpečné vzdálenosti. Kočka svírá meče a nikdo neví, zda je nebude chtít ještě použít.

„Ty jsi věděl, co je ten pes zač! Ty za to můžeš!“

Thompson rozhazuje rukama: „To je jenom mezi ním a mnou! Cožpak nechápeš, že se v minulosti něco stalo? Já vím, co je zač, ale prostě ho nemůžu opustit!“

Kočka se dívá na své ruce, malátně vrací meče do pochev: „Co se to se mnou stalo? Vždyť jsem ho málem zabil…“

„Přestaň skuhrat! Musíš se zahřát, jinak ti omrznou nohy! Poskakuj nebo běhej, já rozdělám oheň!“

Otřesený Kočka nevypadal na to, že je mu do nějakého poskakování. Thompson ho popadl za loket a odtáhl do včerejšího tábořiště. U ohniště zaházeného sněhem zůstala nespálená zásoba dřeva.

Usadil Kočku na padlý kmen, zul mu boty a omotal nohy vlastní šálou. Rozdělal oheň a dohlížel na to, aby se Kočka prohřál.

Kočka se zvolna probíral ze šoku. „Nechápu, co to do mě vjelo. Byl bych ho zabil!“

„To je potíž s takovejma, jako jsi ty. Normální chlapík by hunda nakopnul – a nebo taky ne, protože nakopávat takovouhle obludu si jeden rozmyslí…“

„Mrzí mě to. Moc mě to mrzí… Myslíš, že se vrátí?“

„Pochybuju. Vztek z tebe přímo sálal, tu vlnu jsem cítil i já. Navíc jsi ho škrábnul. Vystrašil jsi ho důkladně.“

„Nemohl bys jít za ním a přivést ho?“

„Toho nedoženu, ten je deset mil odsud.“

„Alespoň to zkus. Prosím tě…“

„No dobře,“ uvolil se Thompson. „Hřej se tady, suš si boty a já se porozhlédnu kolem.“

Thompson se vydal na obhlídku. Ani ho nenapadlo, aby se vydal po Reigiasově stopě. Podíval se na místo, odkud předtím vyrazil králík. Kde je jeden, jsou i další.

Byli tam a Thompson jednoho střelil šípem.

Vrátil se k ohni a podal Kočkovi kořist: „Tady, nacucej se krve.“

„Našel jsi Reigiase?“

„Ne. Ale mám dobrou zprávu. Sáňky pořád ještě čučí z vody.“

„Myslíš, že je vytáhneme?“

„Tím si buď jistej. Jen musíme přijít na to, jak. Pokud sáňky sklouznou a potopí se celý, už je zpod ledu nikdy nedostaneme.“

„Půjdu tam já. Jsem lehčí, sníh mě spíš unese…“

„Jo. Stáhnu a upeču králíka. Najíme se a pak se uvidí…“

Blížil se soumrak. Kočka nazul provlhlé boty – oteplovalo se a nehrozilo nebezpečí, že mu omrznou nohy. Thompson se procházel po okolí, rozhlížel se po dalších králících.

Pak zahlédl pohyb. Něco se blížilo a nebylo to zvíře.

Potichu se vrátil ke Kočkovi.

„Někdo přichází,“ sykl. Kočka už to věděl taky. S meči v pěstích se krčil za nejbližší olší.

„Obejdu je,“ zašeptal Thompson. „Dostanu se jim do zad.“

Neznámí přicházeli od severu. Thompson se, přikrčený, rozeběhl hlouběji do olšového lesa. Velkým obloukem se vracel k tábořišti.

Mezi černými stromy zahlédl *sraženou* postavu. Skřeta.

Skřeti bojovník byl oblečený do ocvočkované vepřovice a ozbrojený, pokud to mohl Thompson rozeznat, krátkou *hromovou holí.* Doprovázelo ho skřeti mládě.

Jenomže to mládě vypadalo divně. Hubené, vyčouhlé, přihastrošené do cárů z kůží a kožešin navrstvených na sebe. Pleť mělo našedlou, ve tváři mu probleskovaly drobné spodní špičáky. Postavou se však vůbec nepodobalo skřite ti.

Jako by skřetího bojovníka doprovázel *člověčí kluk.*

Skřet si prohlížel stopy ve sněhu, zatímco skřite se rozhlíželo po okolí. Thompson zahlédl jeho pohled. Skřite ho uvidělo! Nevěřil tomu, byl přece dobře ukrytý, přikrčený za roštím…

Skřite se naklonilo k bojovníkovi, něco mu řeklo. Skřet se napřímil a zamával k Thompsonovi: „Hej! Vylez! Kluk říká, že nejsi ork! My taky nejsme skřeti – i když to tak vypadá.“

Teprve teď ho Thompson poznal.

„Drobečku? Jsi to ty?“

Šel k příchozím. Teď už jasně viděl, že Drobečkův průvodce není čistý skřet, ale míšenec všech tří ras. Postavu měl člověčí, rysy skřeti, ale vyzařovalo z něj i cosi elfského. Oba dva, Drobeček i kluk, byli vyhublí až na kost, tváře měli propadlé.

„Kde se tu berete?“ zeptal se Thompson.

„Šli jsme po psích stopách,“ vysvětlil Drobeček. „Navštívil nás takovej velkej čokl. Jeden z těch likarijskejch.“

Ze stromů se vyhrnul Kočka Langtry: „Viděli jste Reigiase? Tak se jmenuje ten pes… Je u vás?“

„Hele,“ zachrochtal Drobeček, „nemáte něco k jídlu?“

„Jo, pojďte k ohni,“ pozval je Thompson. „Zbylo tam pár kousků z králíka…“

Z olšového lesa vyšla hubená elfka. Jejím hlavním oblečením byla pokrývka, do níž si prořízla díru pro hlavu a kterou si pak převázala v pase provazem. Přes přikrývku si přehodila elfský plášť, ten však byl samá díra.

„To je Perette,“ kývl k ní Drobeček.

„Promiňte, musela jsem si odpočinout,“ hlesla elfka. Působila ušmudlaně a Thompsona až píchlo u srdce. Elfky

nikdy nejsou špinavé. Ale tahle už byla spíš mrtvá, než živá.

Drobeček ji podepřel a odvedl k ohništi. Tam ji posadili na povalený kmen a rozfoukali oheň. Kočka Langtry jim předložil zbytky z králíka: vrhli se na ně, obírali z kostí chrupavky, šlachy i vlákénka zapomenutého masa.

Thompson vytáhl z vnitřní kapsy kožichu železnou zásobu: dvě hrsti oříšků, hrozinek a pár proužků sušeného masa. Rozdělil to mezi vyhladovělé příchozí.

Krmili se, hřáli se v teple plamenů. Soumrak se přehoupl do noci.

„Tohle je sice dobrý," zachrochtal po dlouhém žvýkání Drobeček. „Ale v pevnosti je tři sta hladovejch krků. Potřebujeme jídlo, nebo je s náma konec."

„Ty patříš k Floydovi, že?" zeptal se Thompson. „Floyd je taky v pevnosti? Kdo tam ještě je?"

„Floyd a Paul. Dva tucty skřetích bojovníků. Zbytek jsou samice a mláďata ze Sršního hnízda. Pár skřetic a skříťat už pokapalo hladem. Skřeti válečníci je chtěli naporcovat a sníst, ale Floyd je ještě udržel. No, myslím, že už by se byli vzbouřili, ale dneska dopoledne přiběhl ten pes."

„Je s váma?" zeptal se dychtivě Kočka Langtry.

„Kdyby byl s náma, tak už by byl v nás. Stříleli jsme po něm, ale měli jsme nějakou špatnou trefu. I já jsem po něm prásknul tady ze svýho Polibku," poplácal Drobeček hromovou hůl, která mu visela na řemeni přes rameno. „Utekl nám. Pádil přímo do Dazzova tábora. Možná jsem se ještě nezmínil, že naši pevnost obléhá asi tak půl třetí stovky nepřátel. Dazz Göck Yll a jeho Hünd-ch. S nima je tam asi padesát paedwanků. Cekají, až pochcípáme hladem. Oni sami už taky přežívají na sníženejch přídělech. Ten pes tam rozpoutal pořádnej šrumec."

„Zabili ho? Zabili skřeti psa?“

„Pokud vím, tak ne. Pes mezi nima prokličkoval. Někdo říkal, že pak uháněl přes zamrzlou bažinu tím směrem, co se nachází Citadela… Hele, ten hund vypadal, že k někomu patří a ten někdo že nejsou skřeti. Vykradli jsme se z pevnosti, teda my tři, protože už jenom my se udržíme na nohách.“

Odmlčel se a elfka tenounkým hlasem vyprskla: „No, já už se na nich zrovna nedržím.“

„Hele, je mi blbý se pořád vyptávat,“ zabručel Drobeček, „ale nemáte jídlo pro tři stovky na smrt vyhládlejch uprchlíků?“

„To je právě ten problém,“ pokýval Thompson hlavou. „Máme sáňky naložený jídlem a pokrývkami. Jenže pes s nima utekl na led a ten se pod ním propadl.“

„To jsou ty sáňky, co koukají ven?“ zeptala se Perette.

„Jo.“

„Dojdu tam,“ zavrčel Drobeček. „Vytáhnu sáňky, i kdybych se měl hrabat pod ledem.“

„Nevíme, jak je tam hluboko,“ upozornil ho Thompson. „Jestli je tam víc než tři stopy, sáňky se utopí a už je nenajdeme. Ale kdyby se nám podařilo popadnout tu šňůru, co je natažená na ledě, vytáhli bychom je na břeh.“

„Půjdu tam,“ vyhrkla Perette. „Jsem lehká. Led mě udrží.“

„Já tam půjdu,“ řekl *skřetí kluk.* „Jsem lehčí.“

Vyslovoval jaksi temně. Na to, že mu zdaleka ještě nemohlo být ani deset let, mluvil velice rozhodně. Nenabízel se. Prostě to oznamoval.

„Máte lano?“ zeptal se ještě.

„Lano nemáme, ale navážeme všechny šňůry, řemeny a

opasky.“

„Vždyť už je tma!“ upozornil je Kočka Langtry.

„Já vidím dobře,“ odfrkl kluk. „A Perette taky.“

„Jo. Tak jdeme. Přituhuje. Vytáhneme sáňky dřív, než zamrznou.“

Nakonec to bylo docela jednoduché. Perette, Drobeček a *kluk* si od pasů odmotali šňůry, které jim sloužily místo opasků. Opravdové opasky z kůže totiž už před časem nakrájeli na maličké kousky a snědli. Thompson poskytl svůj opasek i řemen od Krysího zubu, Kočka nabídl taky nějaké řemení. Když to všechno posvazovali, získali improvizované lano o délce téměř patnácti kroků.

Pečlivě vyzkoušeli, jestli je dost pevné.

Kluk popadl konec a vydal se po ledu. Našlapoval opatrně, hledal si cestičku co nejdál od trsů rákosí. Dobře věděl, že blízko rákosí je led slabší. Thompson a ostatní ani nedýchali, *kluk* však došel k pohozenému postroji, který tam zbyl po Reigiasovi. Připevnil na něj konec své šňůry.

Pak se vrátil k čekající čtveřici. „Není to dost dlouhý,“ oznámil jim. „Chybí nám pět nebo šest kroků.“

„Jo,“ kývl Thompson. „Takže se nevykoupeme, jenom se vyválíme v bahně.“

Vešli do rákosí. Led se pod nimi prolamoval, nohy se jim bořily do prostydlého bahna.

„Máme jenom jeden pokus,“ oznámil Thompson. „Pokud se dostanou sáňky pod led, bude se pro ně muset někdo potopit. Naštěstí je teď máme na šňůře. Držíte všichni pevně? Pozor – teď!“

Zabrali všichni najednou. Posvazované šňůry se napjaly, zadrnčely. Na opačném konci zapraštěl led. Sáňky se pohnuly.

Jejich zadní konec se posouval po dně, přední konec drtil okraj ledu.

Pět tahounů se drobnými krůčky rozběhlo ke břehu. Nohy se jim bořily do sněhu i do bahna. Uběhli pár kroků, jejich nohy se dotkly pevné země a pak už to šlo mnohem snáz. Sáňky se vyhouply na led. Svištěly po přemrzlém sněhu, drtily žluté stvoly rákosí. Pak se skluznice dotkly břehu.

„Máme to!“

Z promáčených balíků crčely potůčky vody.

„Šlo to tak snadno!“ užasl Kočka Langtry. „A já jsem na Reigiase tak řval!“

Thompson se k němu otočil, ve tmě ho popadl za rameno: „Tak se uklidni! Reigias je pryč! Už se nevrátí!“

„Jak to můžeš říct?“

„Copak nechápeš, že to takhle mělo být? Přišel, když jsme ho potřebovali. Bez něj bychom zahynuli ve vánici! Šel s náma až sem a teď se postaral, abychom nevběhli skřetům přímo do náruče! Je to jenom pes! Blbej pes! Mimořádně blbej! Ale víš, co si myslím? Možná ho někdo poslal! Možná tu někde opravdu bloudí duch mého dědečka a stará se, abychom přežili!“

KAPITOLA OSMÁ

PŘEDPOVĚZENÝ VĚŠTBOU

Chvíli bylo ticho, ozývalo se jen crčení vody vytékající z nákladu.

„Jak to všechno dopravíme do pevnosti?“ zeptal se Thompson.

„Dost blbě,“ zafuněl Drobeček. „Myslím, že nám jde Dazz naproti. Nejspíš se taky vydal zjistit, kdo přišel se psem.“

„Dokud je noc, tak nemám z žádných skřetů strach,“ řekl Thompson sebevědomě.

„Horší je, že v roklích už nejspíš našli vyústění *kozí stezky*,“ hlesla Perette.

„S tím jsme přece počítali, kamarádko,“ zabručel Drobeček. „Museli jsme něco obětovat. Oni se do pevnosti nedostanou. Floyd je bude čekat. Na to, aby je sházel dolů, mu stačí dlouhej klacek.“

„Mám strach, že zaútočí ze dvou stran, podél hradby i z kozí stezky. Floyd pevnost neubrání. Všichni jsou hrozně zesláblí…“

„Půjdu napřed. Odnesu Floydovi jídlo,“ oznámil *kluk*. „Bojovníci se nasytí, vrátí se jim síla.“

„Hünd-ch tě chytnou…“

„Skřeti v noci nevidí. Já vidím.“

„Určitě hlídají kozí stezku. Bude jich tam plno.“

„Uteču jim. Projdu do Havraní hlídky a donesu Floydovi jídlo.“

„No dobře,“ zabručel Drobeček. „Floyd bude alespoň

vědět, co se děje…“

„Jo… Hele ty,“ otočil se Thompson ke *klukovi*, „jak se vůbec jmenuješ?“

„Chymmis.“

„Jmenuje se Chymmis-dä,“ ozvala se Perette. „To je po našem Chymmísek.“

„Jmenuju se Chymmis,“ řekl kluk rozhodně a jaksi temně. „Dejte mi jídlo pro Floyda.“

Thompson rozmotal šňůry na naložených saních: „Tady, dám ti asi tak pět liber. To uneseš snadno. Je to usušené a rozdrcené maso zalité sádlem. Velice výživné. Těch pět liber klidně vystačí pár stovkám skřetů jako denní dávka. Rozmíchejte to ve vodě a trochu ohřejte. Máte tam nějaké palivo?“

„Jo, za ty roky tam vyrostlo plno bříz a podobnýho roští,“ zafuněl Drobeček.

„Hlavně ať toho nikdo nesní moc, ublížilo by mu to.“

„Vyřídím,“ přisvědčil Chymmis. „Floyd na to dohlédne.“

„Půjdu s tebou, Chymmísku,“ ozvala se Perette. „Doprovodím tě. Kdyby tě obtěžovali nějací skřeti, tak je odstřelím. Dojdeme ke kozí stezce o půlnoci.“

„My budeme mít co dělat, abysme to tam dovlekli do svítání,“ zamručel Drobeček.

„Vrátím se a povím vám, jak to dopadlo,“ řekla Perette. „Jenom potřebuju nějaké šípy.“

„Pár ti jich dám,“ kývl Thompson.

„Máme spoustu šípů,“ vyhrkl Kočka popuzeně. „Vlečeme jich na sáňkách pár stovek. Teď už vím proč.“

Thompson se k němu otočil: „Jak to myslíš, *starý brachu?*“

„Ty jsi věděl, že tu budeme zachraňovat nějaké orky před

jinýma…“

„Věděl jsem to. Asi jsem ti to zapomněl říct.“

„Jak jsi to mohl takhle naplánovat? Víš přece, že máme *poslání. Povinnosti* Nemůžeme se zdržovat nějakou válkou!“

„Nezdržíš se,“ řekl Thompson chladně. „Můžeš tady počkat. Do ničeho se nezapleteš. Ať to dopadne tak či onak, pozítří budou Hünd-ch pryč a ty budeš mít volnou cestu. Odsud se snadno dostaneš na severní výběžek Hráze. Obejdeš ho a v Hengerone si najmeš nějakého průvodce.“

„Proč myslíš, že budou pozítří pryč?“

„No, buď mě zabijou a získají naše jídlo. Pak vezmou Havraní hlídku útokem a zvítězí. Potom odtáhnou. Anebo mě nezabijou. V, jak říkáme my vzdělanci, *ideálním případě* budou pozítří mrtví.“

„Ty chceš ty orky před pevností pobít, že?“

„Jo. To chci. Žádné hájení hradeb, protože na něco takového není čas. Máme naspěch, sám jsi to řekl.“

„Troufáš si na takovou přesilu?“

„Víš co? Před ránem zapadne měsíc. Oni neuvidí nic, zato já uvidím všechno. Stačí, když vystřelím tak čtyři sta šípů.“

„Tolik jich nemáš.“

„Pár jich budu muset vytahat z mrtvol.“

„Měsíc vyjde před půlnocí. Do rána bude viset nad obzorem. Je skoro úplněk. Až zasvítí na všechen ten sníh, rozjasní se jako ve dne. Nebudeš mít žádnou výhodu.“

„Ale jo, měsíc zapadne. Věř zkušenému. Buď bez obav, příteli.“

„Mluvíš, jako by to bylo snadné.“

„Vůbec to nebude snadné, protože oni se nebudou chtít nechat zabít. Jsou to Hünd-ch, tvrdí a zkušení parchanti.“

„Taky jsou tam paedwankové,“ upozornil ho Kočka.

„Proti jejich železné zbroji ti budou šípy k ničemu.“

„Ah? Jejda! Zdá se, že jsem ztracen. Ještě chviličku na mě musíte počkat, jen co zazpívám svou píseň smrti.“

Pod stromy ležela lesklá sněhová pokrývka, nad holými větvemi zářilo neuvěřitelné množství hvězd. Sníh bíle svítil. I teď, před východem měsíce, bylo docela vidět. Kočka se v tom slabém světle opásal řemením a vrátil meče do pochev.

Mlčel.

„Hele,“ dloubl do něj Thompson. „Je to taky tvoje válka, ne? Paedwankové jsou nepřátelé tvého Císaře. Přišli sem, aby mu vpadli do zad.“

Kočka zprvu neodpověděl. Teprve po dlouhé, předlouhé chvíli řekl: „Jdu do toho s tebou.“

„To jsem chtěl slyšet.“

Perette a Chymmis vzali jídlo, zmizeli ve tmě. Drobeček, Thompson a Kočka popadli sáňky. Museli jimi zacloumat, protože mezitím přimrzly k zemi.

Postupovali podél stop. Nejprve tudy běžel Reigias. Pak tu šla trojice z Havraní hlídky. Nakonec, před chvílí, se tudy vracel Chymmis a Perette. Z vyšlapané stezky se pomalu stávala cesta.

Táhnout sáňky nebylo snadné. Přikrývky nacucané vodou pořádně ztěžkly. Terén byl stále obtížnější. Museli jít do svahu, překážely jim vývraty, rokle a erozní rýhy.

Nakonec uvízli v jedné prohlubni a nemohli ani sem, ani tam. Thompson navrhl: „Nedá se nic dělat, budeme muset shodit ty deky. Pokud to dobře dopadne, někdo se pro ně vrátí.“

„To je slovo chlapa,“ zamručel Drobeček. „Jenom nechápu, proč jsme je nenechali na tábořišti.“

Rozvázali šňůry, přerovnali náklad. Na sáňkách nechali

jen jídlo a svazky šípů, jejichž opeření pokrýval mráz ledovým obalem. Přikrývky s ostatními věcmi hodili do závěje a zaházeli sněhem.

Rozsvětlilo se, někde za Hrází se nad obzor vyhoupl měsíc.

„Je po půlnoci," zabručel Drobeček. „Chymmis už došel do Havraní hlídky – pokud se mu podařilo projít."

„Kolik nám ještě zbývá?"

„Nevím. Pět, šest, sedm mil. Hele, na chvíli si sednu. Nemáš ještě pár hrozinek?"

„Něco mi zbylo na dně kapsy. Tady máš. Odpočiň si… Víš co? Musíš nám říct, jak pevnost vypadá. Potřebujeme mít představu. Nikdy jsem tu nebyl, ani jsem o té pevnosti neslyšel. Jak že se jmenuje – Havraní hlídka?"

„Je to stará ptákohlavská pevnost," zamručel Drobeček. „Vytesaná do původní skály. Nedobytná. Můžeš ji hájit s pěti lidma proti celý armádě. Představ si: z bažiny se zdvíhá černý skalisko se skoro svislejma stěnama. Do skály je zařízntá úzká cesta. Stoupá vzhůru."

„Jak úzká je ta cesta?"

„Asi tři stopy. Dva bojovníci neprojdou vedle sebe, ten krajní by spadnul dolů. A nahoře, opravdu vysoko nad bažinou, je hradba. Když chce zdola někdo střílet na obránce, ať z luku, z kuše nebo z hromové hole, je ve velké nevýhodě. Zato ti nahoře nemusejí střílet vůbec. Stačí, když shazují kameny. A kamenuje tam připravená spousta. V hradbě jsou takové skluzy přesně zacílené na cestu.

Pokud by někdo prošel pod hradbou, pokud by přežil to krupobití kamenů, pořád ještě nemá vyhráno. Ze základního skaliska vybíhá do strany ostroh. Vypadá jako špalek, není tak vysoký jako hlavní skála. Cesta vede na tenhle ostroh.

Ptákohlavci tam vybudovali visuté schodiště, které se obrací zpátky a stoupá k boční hradbě. Šlapeš po schodech, nad tebou je hradební ochoz a ty se nemáš kde schovat. Pokud je na hradbě někdo s lukem nebo s prakem, jsi pro něj jako cvičnej terč. No a nakonec, když už jseš u boční hradby, musíš projít takovou mrňavou brankou.“

„Jo. Jako kdybych to viděl. Tyhle mrňavé branky byly pterrskou specialitou… Pevnost je tedy na nějakém skalisku. To skalisko je, předpokládám, oddělené od Hráze.“

„Právě že ne. Je do Hráze zapasované, nebo, jinak řečeno, Hráz se o ně opírá. Chápu, na co se ptáš – jestli není možné vylézt po svazích a napadnout pevnost shora.“

„A je to možné?“

„Nevím. Zatím na to nikdo nepřišel – ani my, ani Dazzovi Hünd-ch.“

„Co ta pevnost původně chránila?“

„Nejspíš starou cestu do Citadely. Vede pár mil od Havraní hlídky a shora je na ni dobře vidět.“

„Nezkusili vás napadnout v noci?“

„Ale jo, to zkusili. Jenže my máme noční oči: Perette a Chymmise. Drželi hlídky. Pak, když začalo mrznout, jsme schodiště polili vodou a udělali na něm klouzačku. Havraní hlídkou totiž protéká nezamrzající pramen.“

„Jak jste se dostali ven?“

„Z Havraní hlídky vede utajená pěšinka schovaná ve stěně. Říkáme jí *kozí stezka*. Zespoda ji nikdo nezahlídne. Kdyby po ní ovšem někdo šel za dne, byl by tam viditelnej jako šváb na obílený zdi. Než začalo sněžit, vydali se Paul a Perette párkrát na lov. Pokaždý něco přinesli. Pak už si netroufali – kvůli stopám, chápeš.“

„Ta kozí stezka ústí v nějaký divočině?“

„Jo. V roklích, necelou míli jižně od Havraní hlídky. Nikdo nemá šanci ji najít – leda by šel po stopách. Ono není snadný ji objevit ani v Havraní hlídce. Nebejt Chymmise, nevěděli bysme o ní. Řeknu ti, ten kluk je poklad. Má úžasný schopnosti. Uvnitř Havraní hlídky objevil zazděný a zamaskovaný vnitřní prostory. Bylo tam plno těch nazlátlejch ptákohlavskejch krystalů. Víš, takovejch, který i hřejou. Jen díky tomu jsme ještě naživu, jinak bysme za těch mrazů zmrzli jako… jako –“

„Jako drozdi.“

„Jo. Přesně tak.“

„Ten kluk, Chymmis, v sobě má trojí krev, že?“

„Jo. Navenek je jako ork a uvnitř jako elf. Má orčí sílu a elfský vnímání…“

„Jeho lidská část nejspíš násobí jeho ne-lidské schopnosti. Slyšel jsem už o takových. Kdo ví, možná z něj vyroste nový Orichalkian…“

„Pokud přežije…“

„To máš pravdu. Zapomněl jsem na Dazze a jeho Hünd-ch.“

„Půjdem. Pohneme se dál.“

Vyvlekli sáňky z rokle a vydali se dál. Teď, když se váha nákladu snížila na slabou třetinu, to šlo mnohem lépe. Svah byl však stále strmější. Z rýh vyrytých stékající vodou vykukovala matečná skála.

Svah byl dolíčkovaný prohlubněmi, jako by si tu zkoušelo zuby nějaké obří mládě. Balvanité rokle, zaváté sněhem, řídce porůstaly duby, břízy a borovice. Stromy, uchycené ve skalních kapsách, se nakláněly do všech stran.

Orkové rozdělali v proláklině ohně a hřáli se u nich. Někteří nakukovali podél skály, dívali se, zda se po skalní

stezce neblíží nepřítel. Z tohoto jediného místa byla *kozí stezka* viditelná. Táhla se podél skály a lemovala ji rozeklaná, nestejně vysoká obruba, která ji při pohledu z jiných úhlů dokonale maskovala.

Pod stezkou se rozevírala propast.

Zdánlivě to vypadalo jednoduše: nepřítel mohl dojít až sem, do místa, kde se o strmou skálu opírala příkrá stráň. Kdyby si dal tu práci a propátral stráň píď po pídi, kdyby prohledal jednu rokli za druhou, musel by stezku objevit. Ve skutečnosti to nebylo možné, protože terén byl neuvěřitelně nepřehledný. Perette, když se poprvé vydala na lov, nalezla cestu zpátky jen díky tomu, že si ji vyznačila zalomenými větvičkami a nenápadnými shluky kamenů.

Teď však bylo utajení k ničemu. Hünd-ch se šli podívat, odkud přiběhl pes. Objevili stopy Drobečka, Chymmise i Perette. Místo toho, aby pronásledovali trojici, vydali se proti stopám.

Došli až sem.

„Neprojdeš, Chymmísku," sykla Perette. „Nedostaneš se tam."

Jenže Chymmis ji neposlouchal. Vlastně u ní vůbec nebyl.

„Chymmísku?" vyjekla polohlasem. Nemusela se bát, že ji zaslechnou. Orkové byli velice hluční. Pošťuchovali se, hádali, překřikovali.

„Chymmísku!"

Po hmatu přebírala šípy, nevěděla, jaký vybrat. Měla své vlastní, vyrobené z hlohových prutů, opatřené vraními brky a hroty z křemene. Thompson jí dal skvělé a smrtící střely. Jenomže Thompsonovy šípy ležely celý den pod vodou a opeření namrzlo. Thompson měl sice plný toulec nenamočených šípů, jenže ty si nechal pro sebe.

Vytáhla šíp od Thompsona. Nebyla si jistá, jak rovně poletí, ale kovaný hrot je vždycky lepší než uštípnutý křemen.

Rozhlížela se, kam zmizel Chymmis. Viděla ostře, za noci však nerozeznávala barvy. Teď, v zimě, získal celý svět šedomodrý nádech.

Stejně jako jiní elfští léčitelé i Perette *viděla* auru živých bytostí. Vnímala ji jako tetelící se opar kolem živých těl. Cítila auru i skrz překážky, takže jí nedalo práci Chymmise objevit.

Chymmis byl ve vedlejší rokli. Blížil ke shluku povykujících orků.

Vyjekla, nasadila šíp na tětivu, vyběhla na svah. Uviděla tábořiště na vlastní oči: čmoudící oheň, dva rvoucí se orky, pár povykujících čumilů. Poházené věci.

Jen Chymmis tam nebyl.

Byl tam a nebyl. Orky míjela jeho mihotající aura.

Zneviditelnil se! pochopila Perette.

Ale jak je to možné?

Jen málo elfů ovládá kouzlo *neviditelnost.* A jen nepatrné množství z nich, jenom ti, z nichž vyrostou opravdu mocní čarodějové, si kouzelnou moc osvojí před pubertou.

Bez dechu, se šípem nasazeným na tětivě, sledovala, jak se Chymmis blíží ke kozí stezce.

Neměl šanci projít. U nástupu stezky se hulákavě dohadovala čtveřice pořádně narostlých skřetů.

Většina z oddílu, který se rozvalil v roklích, patřila k naverbovaným orkům z bažin. Ale tihle čtyři byli zjevně Hünd-ch. Měli na sobě oblečení z probíjené a ocvočkované vepřovice, přes které si přetáhli obrovské beraní vesty. Uzlovitými prackami svírali rukojeti šavlí, palic a seker.

Tušili nebezpečí.

Jeden z nich se otočil a zařval na potýkající se dvojici. Rváči se okamžitě přestali kočkovat, čumilové zmlkli. Do roklí vtrhlo nečekané ticho.

Jeden Hund vstoupil na stezku, popošel dál a zadíval se k pevnosti. Havraní hlídka strměla asi o třičtvrtě míle dál, zhruba na jejich úrovni. Jako tři vztyčené prsty z ní vystupovaly věžičky. Pevnost se teď zdála světlejší, neboť ji zalilo bílé měsíční světlo. Zbývá už jen malá chvíle, než se měsíc posune ještě o kus dál na východ a nasvítí i stěnu s *kozí stezkou.*

Hluboko pod Havraní hlídkou zářily skvrnky ohňů. Tam se, na břehu bažiny, rozkládal tábor Hünd-ch a paedwanků.

Perette vyjekla leknutím. Roztřesená Chymmisova aura se pohnula dál po stezce. Zastavila se za rozloženými zády orčího průzkumníka.

Co chce Chymmis dělat? Musí přece vědět, že kolem orka neproklouzne! Stezka je příliš úzká!

Perettino vyjeknutí se rozlehlo ztichlou nocí, nejbližší skřeti je zaslechli. Otáčeli se, zírali do tmy, chrochtavými výkřiky dávali najevo, že se něco děje.

Hund na stezce se obrátil, popošel zpátky. Narazil do Chymmise, burácivě zařval. Hrábl do čirého vzduchu a popadl Chymmisovo hubené rameno.

Perette napjala tětivu až k lícní kosti. K orkovi to měla nejméně osmdesát kroků. Trefí se? Nezasáhne Chymmise? Nebo poletí šíp s namrzlými letkami někam úplně jinam?

Nestačila tětivu pustit. Orkova aura zmodrala. Blikla. Zmizela. Náhle byla pryč.

Ork zemřel v jediném okamžiku – jako když vítr zhasí plamen svíce.

Nevykřikl, nezachvěl se v křečích, nic. Náhle se změnil v kus mrtvého masa.

Přepadl přes nízkou obrubu. O chvíli později se rozpleskl o balvan vykukující ze závějí.

Orkové propukli v uširvoucí řev.

Co se vlastně stalo? Perette o tom nepochybovala: Chymmis se orka *dotkl* a zastavil mu srdce.

Něco takového dokáží jen opravdu mocní elfští kouzelníci.

Chymmisova chvějivá aura se vzdalovala rychlým během, mířila k Havraní hlídce.

Měsíc se posouval nahoru, až vykoukl nad Hrází. Rázem se rozsvětlilo.

„Tady už začínají rokle," sykl Drobeček. Z dálky slaboučce zaznával křik orků.

„Jo, díky, žes mě upozornil. Ani bych si nevšiml."

Bílé měsíční světlo se odráželo od sněhu. Noc byla tak jasná, že by se dala číst kniha či navlékat jehla. Jenom barvy z ní vymizely. Zůstala černá a stříbřitě bílá.

„Pozor!" hlesl Kočka. „Někdo sem jde!"

Thompson už měl nasazený šíp na tětivě.

Někdo se blížil. Cítili ho, ale neviděli nic.

„To jsem já," řekla kousek od nich Perette a shodila kapuci elfského pláště. I když byl plášť samá díra, za noci ji stále ještě maskoval.

„Orkové našli ústí stezky," oznámila jim.

„A já pořád, kdo to tam tak řve. Že by to byli orkové, říkám si. A vida, jsou to orkové. Kolik jich je?"

„Asi dvacet. Další se nejspíš vrátili do tábora pro posilu."

„Jsou tam nějací paedwankové?"

„Ne, jenom orkové. Obyčejní skřeti a pár Hünd-ch."

„Kdes nechala Chymmise?“

„Chymmis prošel.“

„Cože?“

„Prošel,“ řekla nejistě.

„Tomu nějak nerozumím…“

„Zneviditelnil se…“

„Zneviditelnil se?“ podivil se Drobeček. „Ten kluk mě nepřestává udivovat. Ty se taky umíš zneviditelnit?“

„Ne. To umí jen velice málo elfů. K čemu by se jinak vyráběly tyhle maskovací pláště?“

„Zneviditelnil se,“ zopakoval Thompson, který o elfské magii věděl to samé co Perette a ještě víc. „Vida toho kluka, zneviditelnil se… Obávám se, že začínám chápat jedno Oriho proroctví…“

„Myslíš – proroctví moudrého Orichalkiana?“ zeptala se Perette polekaně. „Proroctví o čem? Co prorokoval?“

„Nic pěkného. Raději to nechtěj vědět. Třeba to není Chymmis, o kterém mluví věštba…“

„Do svítání už moc času nezbývá,“ hekl Drobeček.

„Musíš se na svět dívat zvesela,“ poučil ho Thompson. „S *optimismem,* jak říkáme my vzdělanci. Floydovi bojovníci dostali něco do bříška. I když paedwankové zaútočí, narazí na odpor. Popadněte sáňky, tady nám nezbyde, než je poponášet. Perette, dávej pozor, ať se k těm orkům nedostaneme moc blízko.“

Lopotili se se sáňkami. Vlekli je po sněhu i po skále, chvílemi nezbývalo, než je popadnout a přenést přes vývrat.

Řev orků se přibližoval.

„Jsou blízko!“ hlesla Perette. „Sto kroků.“

„Dobře… Drobečku, půjdeš tam a práskneš do nich z té své hromové hole. Pak utečeš. Až se na tebe vyhrnou, tak je

budeme já a Perette odstřelovat.“

„A co já?“ zeptal se Kočka.

„Podejdeš je. Zkus se dostat támhle k tomu nakloněnému dubu. Až jich zabijeme tucet, začnou ostatní utíkat. Pár jich dostaneš.“

„Jo, dobře,“ odfrkl Kočka. „Jdu tam.“

Zmizel ve tmě.

„Kolik máš šípů, Perette?“

„Asi patnáct.“

„To stačí.“

„Potřebuju zapálit doutnák,“ zamručel půlork. „Umíš hodit jiskru, Thompsone?“

„Kde to máš? Tady? Dobře.“ Thompson si stáhl rukavici, dotkl se doutnáku a ten začal rudě žhnout.

Nechali sáňky být. Přes stříbrně nasvícené vývraty se vydali ke vzdáleným ohňům.

Přiblížili se k první skupince orků na padesát kroků. Tihle nevypadali nijak nebezpečně. Podobali se těm od Hospody na rozcestí: přihrbení, postrojení do potrhaných pokrývek a bobřích kožešin. U ústí kozí stezky však postávali tři siláci, kterým zpod huňatých vest probleskovalo nějaké železo.

„Drobečku, na co čekáš! Nasyp to do nich!“

Orkové si už vyměňovali chraptivé výkřiky a začínali se hemžit. Ti krajní, které neoslňoval svit ohňů, zahlédli na sněhové pokrývce pohyb.

Drobeček popoběhl k nejbližšímu shluku a ze vzdálenosti deseti kroků na ně namířil ústí Polibku.

Doutnák se sklopil k otvůrku, zbraň zaburácela.

Drobeček se obrátil na patě a přes zasněženou skalní plotnu pelášil k Thompsonovi.

Něco takového už Thompson prováděl mnohokrát.

Vyprovokoval orky k útoku a pak do nich střílel šípy. Vždycky je postřílel dřív, než doběhli až k němu.

Takové to bylo i teď. V rychlém tempu vystřílel sedm šípů a Perette to udělala podobně. Útok skřetů se zlomil, zbytek začal prchat.

Thompson však nestihl sledovat trojici Hünd-ch. Než se po nich znovu ohlédl, byli pryč.

Tasil Krysí zub a prošel se po bojišti. Vrážel čepel do těl, která se hýbala, ale i do těch, co ležela nepohnutě.

Část zraněných orků utekla, sklouzala dolů po svahu. Nepronásledoval je, na nich už nezáleželo.

Od nakloněného dubu vyšel Kočka Langtry. „Pár mi jich uteklo," houkl nahoru.

Takže ti tři Hünd-ch jsou pryč. To není dobré. Podají zprávu ostatním.

„Perette, nasaď šíp na tětivu a hlídej! Drobečku! Dojdi do pevnosti! Ať Floyd ví, že jsme tady! Kočko! Pojď se mnou, přivlečeme sáňky až sem!"

Měsíc teď stál přímo před skalní stěnou. Kočka se zadíval za Drobečkem, který se po *kozí stezce* vydal k Havraní hlídce: „Přesně takhle to povídal. Nápadnej jako šváb na obílený stěně."

„Tak už pojď!"

Vrátili se zpátky. Popadli sáňky a vlekli je k ústí kozí stezky.

Než se tam dostali, přiblížilo se svítání o další krok.

„Od Dazzova tábora se sem žene pořádně veliký houf," oznámila jim Perette. „A támhle, po stezce, přichází Floyd."

„Nějak moc rychle, ne?"

„Orkové i Floyd slyšeli houknutí Drobečková Polibku. Ten zvuk je jiný než u ostatních hromových holí."

„Aha… Asi jsem něco nedomýšlel…“

„Nedomýšlel jsi toho víc!“ obořil se na něj Kočka. „Měsíc bude svítit až do rána. Budeme tu jako na střelnici!“

„Jo? Do hajzlu! Spletl jsem se!“

„Spletl ses? To je všechno, co k tomu řekneš?“

„No tak jsem se zmýlil! To se může stát každýmu!“ vykřikl Thompson. Položil svazek zledovatělých šípů do hasnoucího ohniště. Zasyčelo to. Zase šípy rychle vyndal.

Po kozí stezce se přibližovala řádka temných postav. Drobeček, dva lidé, pár orků.

Odzdola problesklo pár plamínků. Vzápětí nahoru dolehlo burácení hromových holí. V mezičase bylo slyšet, jak olověné kule pleskají o skalní stěnu.

Jeden ze skřetů vykřikl, přepadl ze stezky. Zřítil se čtyřicet stop dolů a tam se rozbil o skalní hrany vyčnívající ze závějí. Ostatní postavy zrychlily.

„Paule!“ vykřikla Perette. „Paule! Obraťte se! Vraťte se do Havraní hlídky!“

Spěchající postavy však stále mířily k nim.

„Paedwankové jsou docela blízko,“ řekl Thompson. Držel balík šípů nad ohništěm. Jednotlivé šípy, ačkoli byly ještě pokryté ledem, už šly oddělit.

Zdola houkl osamělý výstřel. Nezasáhl nikoho, olověná kule se neškodně rozpleskla o skálu.

Floyd s ostatními už byl tady.

Thompson jim vyšel vstříc. Udiveně si Floyda prohlédl. Za ty dva měsíční oběhy, co byla Havraní hlídka obléhána, Floyd zpustl. Tváře mu porostly dlouhými řídkými vousy, nečesané vlasy trčely do všech stran. Pomačkaný pancíř pokrývaly ostrůvky rzi. Paul Kranis vypadal o něco lépe, alespoň se holil. I Paula však hlad shrbil a vtáhl mu tváře

dovnitř.

Perette se k Paulovi vrhla a objala ho. „Neměli jste sem chodit!“

Odzadu zachrochtal Drobeček: „Jo, já jsem jim to taky říkal…“

Thompson se stále díval na Floyda: „Tak ty jsi Floyd Bartlett? Nějak si tě nepamatuju.“

„Já si tě pamatuju dobře. Přivezl jsi nám jídlo? Díky, ale zdá se, že nám k ničemu nebude.“

„Proč myslíš?“

„Dazzovi orkové už jsou tady. Za chvíli nás zadupou do země. Nemáme kam utéct. Pár paedwanků se už zastřílelo. Pokud se vrátíme na stezku, tak je po nás. Stejně to ale budeme muset zkusit.“

„Vidíš to nějak černě…“

„Paedwankům stačí, když zalehnou támhle za ty balvany! Budou nás mít jako na dlani.“

„Hele, ještě tu nejsou. Teprve sem jdou. Ale nedojdou, protože já, Drobeček a Kočka je napadneme zezadu. Drobečku, máš nakrmenou hromovou hůl?“

„Chceš je napadnout zezadu? Zbláznil ses? Jak to chceš udělat? Umíš snad lítat?“

„Tady máš šedesát šípů, Floyde. Musíte z nich oklepat led. Stejně nebudou lítat moc rovně, takže si je nechávejte na krátkou vzdálenost.“

Podal šípy Floydovi, pak už si svlékal kožich. Pod ním měl stále ještě ten kabát z losí kůže, který však už nebyl tak pěkný, protože ho řadu dnů vůbec nesundal.

„Kočko, měl by ses taky zbavit kožichu. Jenom by ti překážel.“

Ze všeho nejdřív si znovu hodil na záda batoh. Pak se

otočil k sáňkám, zálesáckým nožem přeřezal šňůry a sházel náklad na zem. Vrátil nůž do pouzdra. Křížem přes tělo si zavěsil pochvu s Krysím zubem, k němu přidal napjatý luk. Na druhý bok si pověsil toulec se šípy.

Špičkou zateplené boty strčil do uprázdněných sáněk: „Kočko, Drobečku, nasedejte.“

„Co chceš dělat?“ vyhrkl Kočka.

„Trošku si zasáňkujeme.“

„Huhaháááá!“ rozřehtal se půlork. „Už chápu! A začíná se mi to líbit!“

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘÍSAHA KRVE

„Vjedeme támhle na tu zasněženou plotnu,“ vysvětlil Thompson. „Vyhodí nás nahoru a přeskočíme spodní rokli.“

Příkrá stráň se skláněla k východu, na severu přecházela ve svislý sráz. Ze zasněžených roklí trčely balvany i nakloněné stromy. Nad závěje, pokryté přemrzlou sněhovou krustou, vykukovaly šlahouny ostružin a větve trnitých keřů.

„Jestli uhneme jen trochu doprava, tak sletíme ze srázu!“ hlesl Kočka.

„Musíš mi víc věřit,“ vyjel na něj Thompson. „Nech to na mě! Budu řídit! Nebo máš strach?“

„Já…“

„Koukejte nasedat. Drobeček dopředu a ty ho přidržíš. Máš zapálenej doutnák, Drobečku? Až ti řeknu, práskneš to do nich!“

Půlork se přihrnul k sáňkám, posadil se. Kočka se váhavě usadil za něj. Thompson se obrátil k Floydovi: „Zaměstnáme je. Vyřídíme střelce. Vy popadnete támhlety balíky s jídlem a vrátíte se do pevnosti! Kočko, Drobečku – zavřete oči! Hodím na ně ohnivou kouli, oslním je! Jedeme! Jedéééém!“

Opřel se o zadní část sáněk, roztlačil je dolů po svahu a pak na ně naskočil.

Sáňky nabíraly rychlost.

Zasvištěly, najely na zasněžený balvan. „Pozor! Zapíchneme se do křoví!“

Skok. Sáňky letí vzduchem.

„Držte se!“

Náraz. Praskání přemrzlých větviček.

Skluznice narážejí na okraj spodního údolíčka.

Thompson se zapírá levou patou, sáňky se naklánějí, zatáčejí, těsně míjejí pokřivenou borovici.

Sáňky jsou široké jako malá postel. Thompson, i když je vysoký a nohy má dlouhé, nedosáhne dolů oběma patama zároveň. Urychleně poposedá, zapírá se pravou patou.

Sníh tryská jako ledový gejzír.

Svistot skluznic. Skřípot. Praskání větviček.

Ticho: to jsou sáňky vymrštěny k dalšímu skoku.

Dole jsou nepřátelé. Proud orků se škrábe vzhůru do stráně. Támhle, na okraji srázu, zalehlo pět paedwanských střelců. Hlídají kozí stezku, doutnáky žhnou.

Sáňky letí vzduchem.

Thompson napřahuje pravici. Od ruky se mu váhavě odděluje planoucí chuchvalec.

Paedwankové otáčejí hromové hole, pokoušejí se zamířit na podivný letící předmět. Nemohou to stihnout.

Sáňky už jsou pryč. O pár kroků dál dopadají na zasněžený balvan, skluznice kvílí, dřevo praští.

Snopek ohně dolétl tam, kam měl. Rozpíná se, jako by se nadechoval. Žhne.

Burácení. Hromové hole střílejí samy od sebe. Paedwankům vybuchují rohy s černým prachem, trhají jejich těla na kusy. To však už Thompson nevidí. V tuhle chvíli je o čtyřicet kroků dál.

A o deset kroků hlouběji.

Zapírá patu. Kormidluje ke shluku orků.

„Drobečku, střílej! Přímo před sebe!“

„Joooo!“

Zaburácení. Před svištícími sáňkami se rozpíná trychtýř

sekaného olova.

„Pozor! Převrátíme se! Kočko! Drobečku! Vyskočte!“

Celo sáněk naráží do shluku orků. Zapíchává se do nich jako do závěje, záď letí nahoru.

Drobeček je vymrštěn do chumlu skřetích těl. Kutálí se, mává rukama, jako by plaval v dravém proudu.

Kočka Langtry elegantně seskočil. Ve výskoku tasil oba své mečíky.

Thompson se držel sáněk, dokud se nepřevrátily. Odskočil, ne však s takovou elegancí jako Kočka. Protočil se kolem dokola. A ještě jednou. V pravici svírá Krysí zub a v levici, podhmatem, zálesácký nůž. Drží si zbraně u těla.

Jak se otáčí, čepele se v měsíčním světle blyští. Slévají se v lesklý pás. Vypadá to, jako by tam rotovala kotoučová pila.

Vypadá to jako pila a funguje obdobně.

Thompson se vrhá proti nejbližšímu shluku, stále se protáčí. Čepele se už nelesknou: pokryla je krev.

Orkové ječí.

Neodolal a vrazil zálesácký nůž do jakéhosi hrudníku. Chyba. Čepel s lupnutím praskla.

Drobeček se zmítá v chumlu skřetích těl. Zatím o něm ještě nevědí. Myslí si, že je jedním z nich. Vypadá přece jako ork.

Skřeti se sem hrnou zdola, shora i ze stran. Na příkrém svahu podklouzávají, padají. Klopýtají, máchají rukama, zachycují se stromů i křovin.

Kočka kráčí proti proudu.

Seká a bodá. Bodá a seká.

Stahuje meče tak rychle, že to vypadá, jako by prostě šel.

S chirurgickou přesností vbodl čepel do nějakého očního důlku. Levicí přesekl hrtan.

Pravý meč zarazil do průramku brigantiny.

Vykrývá předloktím kopí. Přetáčí se, zády naráží do nějakého skřeta. Přes rameno do něj vbodává pravý mečík, zatímco levičkou bodá do strany.

Otáčí se a vnímá jistý odpor: cosi mu uvízlo v zádech.

Thompson se stále ještě točí kolem své osy, teď drží Krysí zub obouruč a seká ve směru otáček. Štastnou náhodou se mu podařilo odseknout skřeti hlavu a zkouší to znova.

Otočka, švih, *klang!* Čepel se s dutým zvukem zasekává do tvrdé lebky.

Otočka, škub, *plop!* Vytrhl ostří z lebky a naplocho máchl po dalším nepříteli. Krysí zub odťal nějakou ruku a zasekl se do žeber.

Chyba. Už zase musí vyprošťovat čepel.

Drobeček se hrabe v chumlu zmítajících se skřetů, převážnou část jich zranilo olovo z Polibku. Podařilo se mu tasit Vlaštovičku, drží ji levicí a čepel přidržuje z tupé strany pravičkou. *Krájí* nepřátele jako kuchař, který zpracovává mrkev.

Kočka vykrývá dorážející sekeru, daří se mu ji zachytit předloktím pod hlavicí. Útok je však veden s velkou silou. Ostří ho bije do těla, Kočka cítí, jak mu prasklo žebro.

Pravicí vráží mečík do skřetova srdce.

Tanečními krůčky ustupuje dozadu.

Vykrývá šavli. Chyba. Na předloktí mu zůstává řezná rána.

Padá do sněhu, kutálí se po svahu.

Řev. Sníh. Krev.

Stříbrná měsíční záře.

Svět je jenom černý a bílý, vše je však zřetelné do nejmenších podrobností.

Thompsonovi se podařilo odskočit z chumlu. Trhnutím si rozepnul losí kabát, až knoflíky ulétly. Tahá z vesty vrhací nože a háže je kolem sebe.

Začíná tu být *volněji*. Část orků se v zápalu boje skutálela po svahu. Ti, kteří takhle unikli, si dávají dobrý pozor, aby se nevrátili.

Ramenatý Hund doklouzal o kus níž. Zdvíhá ptákohlavský scorch, aby ho Kočkovi vetknul do prsou. Kočka leží naznak, oči vytřeštěné.

Thompson je deset kroků od něj. Napřahuje levici. Jednu *ledovou dýku* ještě svede.

Od ruky mu šlehá modravé světélko.

Ork, svírající scorch, znehybní jako kamenná socha.

To už sem sbíhá Thompson a vráží mu Krysí zub do zad. Skvělá zwergská čepel probíjí železný zádový pancíř.

Ork přepadává dolů, sklouzává z meče. Proražený zádový plát hlasitě skřípe o čepel.

Tenhle byl poslední. Poslední živý.

Jenže zdola jich sem spěchá nejméně stovka.

Na zdupaném svahu zůstává třicet nehybných těl. Krev, vyteklá do sněhu, chladne a stoupají z ní bělavé páry.

Drobeček se hrabe na nohy.

Thompson se zastavuje nad sípavě oddechujícím Kočkou.

„Čekal jsem od tebe víc," říká mu.

Kočka chrchlá, na sníh z něj vylétají tmavé cucky. Krev.

Thompson ho opatrně tahá ze sněhu.

„Ruku máš prořízntutou na kost. Prasklý žebro, takže dejchej jenom zlehka. A tady vzadu… Hm, tady tě kuchli pořádně. Zatáhnu ti to ohněm."

Sahá pod Kočkovu kazajku. Dotýká se rány.

Zášleh ohnivého kouzla. Kočka vyhekává bolestí.

„Drobečku! Přitáhni sáňky!“

Sáňky jsou vyrobeny tak důkladně, že se nerozbily ani při nárazu. Je možné nasednout a jet dál.

„Drž Kočku. Budu řídit…“

Svah je povlovnější. Sáňky kloužou docela rychle, ale Thompson je brzdí. Přesedává, střídá paty, sníh vysoko vystřikuje. Sáňky sjíždějí v protáhlých vlnovkách. Už to není ten svistot, co na začátku.

Thompson kormidluje, vyhýbá se stromům. Tohle už jsou olše. Přiblížili se k bažině.

Svah končí. Sáňky vyjíždějí na volný pás mezi olšemi a zasněženou mokřinou.

Zpomalují. Zastavují se.

Kočka bublavě sípe.

Shora se mezi temnými olšemi vracejí orkové. Zaznívají odtamtud hrdelní povely atamanů Hünd-ch.

Od Daziarova tábora přibíhá pár tuctů postav. Leskne se tam paedwanská zbroj.

„Naláduj Polibek, Drobečku,“ velí Thompson.

„Utečte,“ chrčí Kočka. „Nechte mě tady.“

Thompson si přes hlavu přetahuje luk.

„Ty tady neumřeš, Kočko. Postaráme se o tebe. Buď bez obav, příteli.“

Drobeček dusá v hromové rouře nabijákem. „Jsme tady jak mezi kladivem a kovadlinou,“ chraptí. „Za chvíli nás rozmačkají. Rád jsem tě poznal, Thompsone…“

„Drž hubu! Máš naládováno? Práskni do paedwanků,“ křičí Thompson a pohmatem počítá šípy. „Deset, jedenáct, dvanáct…“

„Jsou ještě daleko,“ namítá Drobeček. „Na padesát kroků je Polibek k ničemu!“

„Kušuj a střílej!“ štěká Thompson. Napíná luk a míří mezi olše. Pouští šíp, pak druhý.

Po boku mu burácí Polibek.

„Říkal jsem, že to bude k ničemu,“ téměř fňuká Drobeček.

„Skoč na sáňky! Přidržuj Kočku, ať nespadne!“

Thompson se chápe tažné šňůry, vleče sáňky do rákosí.

„Sedíš, Drobečku? Našťouchej Polibek znova!“

Z chumlu paedwanků práskají výstřely. Olověné kule prorážejí díry do ledu, bzučí kolem.

„Ještě mám v záloze jeden trik!“ huláká Thompson. „Naučil mě ho můj známej jménem Reigias.“

Utíká hlouběji do rákosového pole. Vleče sáňky, prodírá se uschlým rákosím.

„Probořím se!“ chrčí Kočka.

„Ale kdeže! Sáňky se neproboří! Skluznice jsou dost široké! A já – já jsem lehký jako vánek! My elfové můžeme jít přes čerstvý sníh a neotiskneme do něj ani šlépěj! Máš naládováno, Drobečku? Práskni do těch hajzlů!“

Paedwankové i orkové ze svahu jsou blíž. Utíkají rákosím ve dvou neuspořádaných rojnicích. Ti první se přiblížili na slabých třicet kroků.

Vzdálenost se stále zkracuje.

Zaburácení Polibku. Vzápětí je zřetelně slyšet, jak olověné kousky bubnují o paedwanskou zbroj.

Thompson zvolňuje. V běhu střílí jeden šíp za druhým. Rovnoměrně je dělí mezi paedwanky i Hünd-ch.

Orkové řvou, hází oštěpy, které dopadají nepříjemně blízko. Od paedwanků práskají osamocené výstřely. A co hůř, sviští odtamtud i šípy paedwanských lučištníků.

„Máme je!“ křičí Thompson jásavě. „Teď už je musíme

jen zahustit!“

Dosud prchal pryč od paedwanků i od orků. Teď zatáčí. Utíká téměř souběžně s rojnicí lesklých pancířů.

Paedwankové, navlečení ve své zbroji, dupou po zasněženém ledu. Roztažená řada se zkracuje. *Zahušťuje se.* Zároveň se k paedwankům přibližují Hünd-ch.

Vlastně už jsou všichni v jednom chumlu.

Zapraštění.

Led se prolomil v dlouhém pásu. Křik orků i paedwanků zní náhle v mnohem vyšší tónině.

Polekaně. Vystrašeně.

Někteří jsou zatím mimo díru, ale ta se rozšiřuje velkou rychlostí. Další a další bojovníci se propadávají do ledové vody.

Nikdo neunikne.

Thompson běží po ledu, vleče sáňky. Za ním se rozšiřuje trhlina. V jednu chvíli je jen tři kroky za koncem skluznic.

Praštění ledu umlká.

Je slyšet jen cákání a vyděšený jekot.

Horní okraj Hráze lemuje bílá obruba. Svítá.

Thompson zvolňuje. Pak už jde jen krokem.

Přitáhl sáňky na břeh. Drobeček se nejistě postavil na nohy, zatímco Kočka padl nazad.

„Musíme zastavit krvácení,“ vyhrkl Thompson. „Mám v batohu nějaké obvazy…“

„A co ti orkové ve vodě?“ namítl Drobeček. „Co když se vyhrabou?“

„Jdi tam a hlídej břeh!“ křičí Thompson. Svléká Kočkovi kazajku, trhá košili nacucanou krví. „Do prdele, ty blázne! Vždyť tě propíchli ještě tady…“

Kočka otevřel oči: „Co se děje? To už je ráno?“

„Nehýbej se. Lež. Nebudu tě obvazovat, rovnou tě sešiju.“

Rozednívá se.

Po stezce ve skalní stěně, vzdálené necelou půlmíli, spěchají drobné postavičky. Floyd a orkové ze Sršního hnízda.

O kus dál, asi sto kroků od břehu, se plácá půldruhé stovky orků a paedwanků. Voda jim sahá sotva nad pás. Chytají se trsů rákosí, ledový chlad je připravuje o tělesné teplo. Znovu a znovu se pokoušejí vyškrábat na zasněžený led, ten se pod nimi prolamuje.

Paedwankové odhazují hromové hole. Zbavují se železných chráničů, které je stahují dolů. Tím se však připravují o drahocenný čas.

Umdlévají.

Thompson rychlými stehy sešívá Kočkovo předloktí. Ten leží naznak na sáňkách, oči má zavřené, tvář bílou. Sníh pod sáňkami je zacákaný krví.

Shluk asi třiceti nepřátel se prolámal téměř ke břehu. Za nimi se hrnou další.

Zaburácení Polibku: Drobeček je pokropil sekaným olovem.

Svisst! Svisst! Svisst! Perette a Paul střílejí v běhu. Pak přestávají, protože by mohli zasáhnout někoho ze svých.

Na břehu se náhle hemží stovka k smrti vyhublých skřetů. Bojovníci ze Sršního hnízda bodají oštěpy. Rozdivočelé skřetice se vyzbrojily zahrocenými větvemi a zdatně jim sekundují. Skříťata házejí kameny i kusy ledu.

Čas nepřátel se rychle krátí. V noci se vrátil mráz, promáčené oblečení se mění v ledovou krustu. Krev se podchladila tak, že prostě přestává proudit.

Malátnějí. Usínají.

Floydovi orkové řvou, bodají, tlučou do každého, komu se podaří dolézt až ke břehu.

Thompson si je rychlými stehy, ale Kočkova krev stále vytéká z ran.

Na rameno mu položila vyhublou ruku Perette: „Ustup. Pomůžu mu.“

„Jsi hrozně zesláblá, sestřičko,“ zachrčel Thompson. „Nemůžeš mu dodat sílu, chyběla by ti…“

„Pomůžu mu.“

„Nechci, aby umřel,“ zafňukal vedle dětský hlas. Ohlédli se. Stál tam Chymmis. Oči měl zalité slzami, z rozpláclého nosu mu tekla nudle. Vypadal jako normální ubrečené skřite.

„Nechci, aby umřel. Mám ho rád.“

„Neumře,“ řekla Perette. Zlehka se dotýkala Rockových ran, pokoušela se zastavit krvácení.

„Jsem zesláblá,“ vydechla. „Máš pravdu. Nesvedu to.“

„Nechci, aby umřel,“ fňuká Chymmis.

Opatrně se zeptala: „Dokázal bys ho vyléčit, Chymmísku?“

„Nevím…“ zakňoural. „Já nevím… Nevím, co dokážu, nevyznám se v tom!“

Thompson užasle přihlížel. Rázem mu bylo jasné, že Chymmis *neprošel* do pevnosti jen tak a že Perette cosi zatajila.

„Zkus to, Chymmísku. Jinak umře. Ukážu ti, jak na to.“

Chymmis vzal Kočkovu ruku.

Thompson není citlivý na proudění energií, ale tohle nemohl přehlédnout. Jako by z Chymmisovy ruky vytryskl chladný plamen.

„To stačí, Chymmísku,“ vyhrkla Perette. „Dost! Nesmíš

to přehnat.“

Podívala se na Thompsona a zavrtěla hlavou: „O něčem takovém jsem ještě neslyšela…“

„Dítě osudu,“ zachraptěl Thompson.

Uvědomili si, že se okolní *hluk* změnil.

Cákání vody, praskání ledu i uširvoucí jekot jsou náhle ty tam. Zaznívá jen výhružné mručení bojovníků. Floyd cosi vykřikuje, ale je to v orčtině.

„Thompsone!“ zahulákal Drobeček. „Ještě jsme nedobojovali!“

Půlelf se rozhlédl. Za tu chvíli, co se zabýval Kočkou, se rozednilo.

Na východě se zdvíhá obrovská hmota Hráze, Havraní hlídka je do ní obtisknuta jako precizní basreliéf. Na severu, na západě i na jihu se rozkládají zasněžené pláně. Ve veliké díře, prolámané do ledu, se vznáší půldruhé stovky mrtvol.

Sto padesát mrtvých – to je úctyhodné číslo. Thompson si nevzpomíná, že by někdy něco takového viděl. Třicet, čtyřicet, to ano. Kolikrát, během jediného svítání, pobili všechny samce ze skřeti osady. Ale sto padesát…

Svými elfskými smysly cítí obrovskou, náhle uvolněnou životní sílu. Tihle mrtví zemřeli *neusmířeni*. Jejich životní síla se nerozptyluje, zůstává sevřena do pulzujícího, těkajícího chuchvalce.

Orkové na břehu to nejspíš cítí také.

Ještě za pár let bude ten, kdo půjde kolem, pociťovat ozvěnu téhle mnohonásobné násilné smrti.

Thompson však nemá strach z mrtvých. Mrtví mu už neublíží. Daleko horší je, že se po břehu, z tábora paedwanků, přibližuje tlupa Hünd-ch.

Ještě není dobojováno.

Thompson se poohlédl po svém luku. Zkontroloval, zda má Krysí zub v pochvě.

Postavil se vedle Floyda, Paula a Drobečka. Vykročili nepřátelům vstříc. S nimi se, roztažení do rojnice, pohnuli i bojovníci ze Sršního hnízda.

Hünd-ch se zastavili asi třicet kroků od nich. Zformovali se do jakéhosi trojřadu. Někteří z nich ukázali hromové hole. Jiní pozvedli šavle, sekery a palice, zase je hned spustili. Dali najevo, že jsou dobře ozbrojení.

Z hloučku Hünd-ch vyrazil Daziar Göck Yll.

„Nechceme bojovat," vykřikl a zdvihl prázdné ruce. „Nechceme bojovat."

Klopýtal po zdupaném sněhu, zastavil pět kroků před Floydem. „Nechceme bojovat," zopakoval a spustil ruce podél těla.

„Zdravíčko, Dazzi," usmál se na něj Thompson líbezně. „Dlouho jsme se neviděli…"

Daziar nevypadal dobře. Pleť měl zšedlou, tváře vpadlé, a když promluvil, odhalil krvácející dásně.

„Ty zkurvenče," zachrčel Floyd.

„Počkej," zarazil ho Thompson. „Poslechneme si, co nám chce říct."

„Mám pro vás návrh," zamžikal Daziar zapadlýma očima. „Vy nás necháte odejít a my s vámi nebudeme bojovat."

„Nevěřím ti," štěkl Floyd. „Zítra se vrátíte a napadnete nás!"

„Něco pro vás máme," zamžikal Dazz. „Gesto dobré vůle."

Otočil se a zakřičel v orčtině. Několik Hünd-ch popošlo vpřed a hodilo na zdupaný sníh okrouhlé předměty.

„Pár paedwanků zůstalo v táboře," vysvětlil Dazz.

„Přesněji řečeno: bylo jich čtrnáct. Tohle jsou jejich hlavy.“

„Čtrnáct paedwanků? A kolik je vás, zbylých Hünd-ch?“

„Šestatřicet…“

„Na čísla jsi byl vždycky kadet, Dazzi,“ pokýval Thompson. „Měl ses radši stát účetním, *přerozdělovači!*“

Floyd popošel dál a zahleděl se na zachmuřené Hünd-ch. Byli oblečení v kůži, železe a kožešinách, podobali se jakémukoli oddílu lidských žoldáků. Asi deset z nich drželo hromové hole a zjevně s nimi uměli zacházet.

Tohle byla bezvýchodná situace. Nemohli bojovat, ale pokud je nechají odejít, Hünd-ch se vrátí. Když kvůli ničemu jinému, tak pro jídlo.

„Co chcete dělat?“ řekl Floyd.

„Odejdeme,“ hlesl Daziar. „Necháme vás na pokoji… Slibuju…“

Floyd popošel ještě blíž k Hünd-ch.

„Co chcete dělat?“ křikl na ně.

Neodpověděli.

„Co vás to napadlo – přidat se k ďáblům? Co vám slíbili? A co vám dali? Co jste získali? Co chcete dělat?“

Ticho.

„Půjdete za svým vůdcem?“ ukazuje Floyd na Dazze. „Vrátíte se k paedwankům? Po tom, co jste jich pár pobili? Co chcete dělat?“

Mručení.

„Jsem Floyd Bartlett,“ vykřikl.

Křičel a do obecné řeči míchal slova v orčtině. Celý svůj projev vlastně pronesl dvojjazyčně. Každou větu hned překládal do jazyka orků.

„Zabíjel jsem paedwanky a budu je zabíjet zas. Už brzo se vydám na cestu. Překročím Dlouhou vodu a vrátím se do

Gordonovy země. Nemohu vás nechat odejít. Vrátili byste se. Napadli byste orky ze Sršního hnízda, kteří jsou teď mými přáteli. Jsem Floyd Bartlett! Mám pro vás návrh! Můžete jít do Gordonovy země se mnou!“

Hünd-ch zahučeli, tlumeně si mezi sebou vyměňovali názory.

„Líbilo se vám zabíjet paedwanky? Dělali jste to rádi? Můžete jít se mnou a dělat to zas!“

Z chumlu vystoupil ork v potrhané drátěné košili, přes níž měl přehozenou kožešinovou vestu: „Faö hatüs zekar?“

Na druhé straně se ozval jiný skřet: „Üwach oza erö? Wa tach!“

„Dneska jste zabili čtrnáct paedwanků!“ zakřičel Floyd. „To je dobrý začátek! Když půjdete se mnou, zabijete jich mnohem víc! To vám slibuju!“

Z houfu se vyhrnul skřet oblečený v přehozu z bobřích kůží. V chůzi si ho svlékl a odhodil do sněhu. Odhalil nahý hrudník i paže.

Na křivých nohách došel před Floyda, ukázal na jeho válečné kladivo: „Faz chäft!“

Floyd pozvedl zbraň. Ork tasil šavli. Natáhl levici a zubatou čepelí si rozřízl předloktí.

Nechal stéct krev na Floydovo kladivo.

To už se od chumlu přibližoval ten, který vykřikl jako první, v chůzi si vyhrnoval rukáv drátěné košile.

Za ním se hrnul asi desetihlavý shluk.

O chviličku později následovali ostatní.

Párali si předloktí a nechali stékat krev na válečné kladivo. Před Floydem se ve chvilce rozlévala červená kaluž.

Daziar se chtěl připojit, ale Thompson ho chytil za loket: „Ty ne, Dazzi.“

Všech pětatřicet orků vycedilo trochu krve. Když se tak stalo, zdvihl Floyd zakrvácené kladivo a zakřičel: „Slibuju vám, že nebudete mít klid, dokud zůstane v Gordonově zemi jediný paedwank! Slibuju vám válku! Slibuju vám zabíjení! Slibuju vám únavu a smrt!“

Hünd-ch se nadšeně rozječeli. Pak si jeden všiml Daziara, strčil do něj oběma rukama a srazil ho do sněhu. Ostatní zařvali a zvedli zbraně.

Thompson se před Dazze postavil: „Ne!“ vykřikl. „Uděláme to jinak! Civilizovaně!“

„Warüach!“ zařval Floyd a orkové zmlkli.

Dazz se vyhrabal na nohy. Přešlapoval ve sněhu, mžikal očima, rozhlížel se na všechny strany.

„Je se mnou konec, že?“ hlesl.

„Máš nějaké poslední přání, Dazzi?“ zeptal se ho přívětivě Thompson.

„Za hovno,“ zamžikal Daziar. Téměř plakal. „Celej můj život stál za hovno. Na co jsem sáhnul, to jsem posral…“

„Můžeme si dát souboj, Dazzi,“ nabídl Thompson. „Ty a já. Meč proti meči, půlelf proti půlorkovi. Když vyhraješ, nechají tě odejít.“

„Ale hovno. Nemám šanci tě porazit.“

„Nezkusíš to? Nepokusíš se bojovat o život?“

„Ne… Mám jediný přání, Thompsone: zabij mě rychle…“

Zavřel své mžikající oči. Pevně stiskl víčka.

„S radostí,“ řekl Thompson.

Elegantním šermířským výpadem vetknul Krysí zub přímo do Daziarova srdce.

KAPITOLA DESÁTÁ

Na konci cesty

„Jak se cítíš?“ zeptal se Thompson.

Kočka Langtry, sedící na sáňkách, se na něj usmál svým *kočičím* způsobem.

„Skvěle,“ řekl.

Pak, snad aby to dokázal, vstal. Udělal stojku a obešel kolečko po rukách. Otiskoval přitom dlaně do rozměklého sněhu, z něhož vykukovalo borůvčí.

Pak se postavil zpátky na nohy: „To elfské léčitelství je vážně něco. Cítím se o deset roků mladší. Na krásných sladkých pětačtyřicet.“

„Žebro srostlý?“

„Jasně.“

„Chymmis je fakt dobrej, co?“

„Nějak tomu nedokážu uvěřit. Zachránil mě šestiletej kluk. Máte tady v Pohraničí skvělou péči.“

„Prozradím ti tajemství. Z Chymmise jsem celej užaslej i já. Někdo jako Chymmis prostě nemůže existovat.“

„Myslel jsem, že jeho léčitelské schopnosti nejsou až tak neobvyklé. Vždy i Perette to umí. A ta tvoje bývalá přítelkyně, ta půlelfka jménem Richarda, to prý dokázala také…“

„Proklepnul sis mě důkladně, co? Kočka Langtry, šéf-špión. Nic mu neunikne. Problém je v tom, že u elfů i půlelfů se magické schopnosti objevují až v pubertě. A Chymmisovi, jak sám víš, je teprve šest.“

„To znamená, že z něj roste nějaký mocný čaroděj?“

„Napadá mě logické vysvětlení. Orkové stárnou rychleji. V šesti letech už mládě přichází do puberty. V pětatřiceti je ork za vrcholem a v padesáti umírá sešlostí věkem. Chymmis si tedy osvojuje magické schopnosti takříkajíc v souladu s obecně platnými poznatky.“

„To zní logicky.“

„Dokonale logicky. Jenomže logika, příteli, logika je v těchhle věcech zavádějící.“

„Je tady nějaký problém?“

„Bylo vysloveno proroctví. Proroctví o *dítěti osudu.* Mysleli jsme, že jím je Daniel. Možná je dítětem osudu Chymmis a elfové mají nepravého chlapce… Daniel odpovídá proroctví, ale některé charakteristiky se hodí spíš na Chymmise. Napadá mě: třeba jsou děti osudu dvě.“

„Dvě děti osudu? Není to moc náhod najednou?“

„Náhody se sdružují. Tady v Pohraničí se říká, že *divné věci přicházejí v houfu.*“

„Jak se takové dítě osudu pozná?“

„To se pozná až *později.* Víš co? Počkám si takových dvacet let a hned budu vědět, jak to s Chymmisem a Danielem je…“

Bylo to sedmý den od bitvy o Havraní hlídku.

Tři dny zůstali v bývalém táboře paedwanků. Floyd organizoval dělení kořisti, dohlížel na to, aby se na každého skřeta dostalo jídlo i teplé oblečení. Paul s Drobečkem vyrazili na lov, poštěstilo se jim a přivlekli velkého losa. Perette s Chymmisem pečovali o Kočku. Elfka chlapce učila, jak má usměrňovat toky léčivé energie. Zdálo se, že Chymmisova léčívá síla je nevyčerpatelná.

Potom zavelel Floyd k odchodu. Odešli všichni. Vraceli se k Chawynskému průsmyku. I když bylo Sršní hnízdo

vypleněno, stále tam zůstávaly utajené sýpky a skladiště plné potravin.

Kočka a Thompson naložili na sáňky jen to nejpotřebnější a vydali se k severu.

Putovali pomalu, Kočka byl oslabený. Dva dny se vlekli na severní výběžek Hráze, za tu dobu urazili sotva dvacet mil. Kočkovi se však po magické léčebné kúře rychle obnovovaly síly. Třetí den překonali téměř třicet mil. Obešli severní výběžek, nezdržovali se zacházkou do Hengerone a namířili si to přímo podél severní hradby Zahrady sirén. Přenocovali tady, na Borovém pásu.

„Neměli bychom vyrazit?“ zeptal se Kočka. „Jak daleko to máme do Bezejmenného města?“

„Dorazíme tam ještě dnes… Překvapen?“

„Ale,“ vyhrkl Kočka.

„Dlouhé putování končí. Zpátky nám to půjde mnohem líp.“

„Ještě musíme dojít až tam…“

Naložili věci na sáňky. Vydali se na cestu, putovali zasněženým borovým lesem.

Po několika mílích se Thompson zasmál.

„Hele, napadla mě jedna věc. Máš zkontrolovat, jestli je Danny naživu. Ale jak ho poznáš? Jak budeš vědět, že je to on? Co když ti ukážeme nějaké jiné dítě?“

Kočka se zastavil, poškrábal se za uchem: „Přece bys mi nelhal, ne? A navíc, kde by se tady, uprostřed Orcigardu, vzal jiný lidský chlapec?“

„No, v Likariu by se pár člověčích dětí našlo. Mohli jsme si ušetřit celou tuhle štrapáci. Goblini by si nějaké dítě vypůjčili, předvedli by ti ho – a mohl jsi jít domů.“

Kočka mlčel. Jaksi se zakabonil.

„Ale no tak, přece by ses nemračil," usmál se na něj Thompson. „Dělal jsem si legraci. Vím, že jsi voják a plníš rozkazy."

„Jsem voják. Splnění rozkazu je pro mne otázkou cti," přikývl Kočka.

„Chci ti říct jedno: pomohl jsi nám v boji a my jsme tvoji dlužníci. Já jsem tvým dlužníkem. Přál bych si, abych ti to mohl splatit. Řekni, můžu ti nějak prospět?"

Kočka se na něj díval a mlčel.

„Chceš se vrátit k vdově Gilmové a žít s ní? Dokázal bych zařídit, aby tě přestali hledat. Nikdo by tě v Likariu neobtěžoval. Sloužil jsi císařské rodině dlouho, snad čtyřicet let, ne? Máš přece právo na svůj vlastní život…"

Kočka mlčel a teprve po dlouhé chvíli řekl: „Přivádíš mě do rozpaků… Nabízíš mi pomoc a přátelství? Děkuju, ale… I když je ze mě starý dědek, pořád jsem ještě voják… Promiň…"

„No nic, půjdeme dál."

Elfové je objevili chvíli po poledni. Z borového lesa vylétl šíp, přesvištěl tři kroky před Thompsonem a s drnčením se zabodl do borovice.

Thompson zdvihl ruce a vykřikl: „I faw Thompson! Ga chye Daniel! Cew yn Craech Seeikha?"

Chvíli se nedělo nic. Pak se mezi stromy objevila drobná postava v elfském plášti. Z jiné strany, docela blízko, zaznělo troubení rohu.

Malý elfík se zastavil dvacet kroků před Thompsonem. Vykřikl chraplavým, jako by nastydlým hlasem. K boku se mu připojil černohnědý elfský ohař.

Thompson odpověděl v elfštině. Chvíli se dohadovali. Pak Thompson pokýval a sedl si na sáňky.

„Dřepni si taky," vyzval Kočku. „Tohle bude na dlouho."

„Děje se něco?"

„Ale ne. Já bych to nazval *přehnaná opatrnost.* Víš, elfové jsou pověrčiví jako člověčí báby. Když před nima přeletí vrána, považují to za špatné znamení."

„Jak to myslíš?"

„Ale nic. Nech to na mně. Buď bez obav, příteli."

Seděli na sáňkách, mlčeli, slunce putovalo po obloze. Drobný elf chvílemi mizel a zase se zjevoval, jako by si nacvičoval nějaké kouzlo. Černohnědý elfský pes se zvědavě přibližoval k sáňkám. Thompson ho lákal na kus zmrzlého masa, ohař si však nedal říct.

Teprve v polovině odpoledne se něco změnilo. Kolem sáněk, ve vzdálenosti asi deseti kroků, se *zhmotnilo* půl tuctu elfů. Zjevili se z čistého vzduchu a dali si záležet, aby to bylo najednou. Prohlíželi si příchozí přes šípy nasazené na tětivách.

„Ale," vyhrkl Thompson. „To je samotný Craech Seeikha! Wa razoo ych gawe sat, Craech Seeikha!"

Craech Seeikha měl oblečenu svoji pelerínu z lesního lnu, nepotřeboval elfský plášť, aby se stal neviditelným. Ostatní elfové a elfky pláště naopak měli. Všichni, s výjimkou Craecha, byli mladincí. V obličejích jim seděl nepřátelský výraz.

A co se týče *nepřátelských* výrazů – od těchto elfů by se mohli učit i půlorkové z Hengerone.

Craech Seeikha a Thompson chvíli konverzovali v elfštině. Thompson mluvil mírně, usmíval se, zato Seeikha odsekával a tvářil se vztekle. Nakonec kývl. Mávnutím odeslal dva elfy pryč. Ostatní zůstali s Thompsonem a Kočkou jako eskorta.

„Můžeme jít,“ řekl Thompson. Popadl šňůru a táhl sáňky dál.

„Co se děje?“ zeptal se Kočka.

„Tihle elfové! Mají snad pocit, že chlapec patří jim. Vůbec tě k němu nechtěli pustit.“

„Jak to dopadlo?“

„Zaručil jsem se za tebe. Ukážou ti ho, ale pustí tě k němu jen na tři kroky. Stejně si myslím, že Danny si s tebou bude chtít popovídat. Slyšel příběh o černokněžníkově znovuzrození. Bude na tebe hrozně zvědavý.“

Vlekli sáňky, slunce se sklánělo k jižnímu cípu Hráze.

„Myslím, že se zpátky do Barge dostaneme za méně než deset dní,“ řekl Thompson. „Počasí bude příznivé, cítím to v kostech. Vezmeme to přes Likario a Selkidu. Cestu z Hengerone do Likaria už určitě někdo označil…“

Kočka neodpověděl. Usmíval se svým kočičím způsobem a promačkával si klouby na rukách.

„Ty se v Barge nezdržíš, co?“ zeptal se Thompson.

„Ne. Já se v Barge nezdržím.“

„Moje nabídka platí: pokud se vrátíš a budeš se chtít usadit v Pohraničí, udělám pro tebe všechno, možné i nemožné.“

Nad korunami borovic se ukázaly trosky města.

„Hele, Craech Seeikha nás opustil,“ podivil se Thompson.

Stříbrovlasý elf, aniž si toho všimli, zmizel.

Z lesa vycházeli další elfové. Nepřibližovali se k cizincům, doprovázeli je z povzdálí.

Bezejmenné město bylo kdysi opravdu velké a výstavné. Pterrové zde vybudovali několikapodlažní domy, sloupořadí z bílého kamene, věže a věžičky. A také schodiště. Spoustu schodišť.

Tohle všechno už bylo dávno opuštěné. Přede dvěma stovkami roků elfové město napadli a pozabíjeli obyvatele. Díky svým jemným elfským smyslům vytahali z úkrytů všechny. Pobili samce, samice, mláďata, otroky i domácí mazlíčky. Nikdo nepřežil.

Město pak bylo ponecháno na pospas větru, dešti, vegetaci a tlupám orků. Vítr do něj navál hlínu, v ní zakořenily semenáčky stromů. Budovy pokryl a *uzavřel* zelený příkrov. Mezi kmeny a korunami stromů teď čněly jen ty nejvyšší stavby: bělostné sloupy, schodiště, ptákohlavské sochy a věžičky.

„Takhle to skončí vždycky," ukázal Thompson. „Les se vrátí. Les je věčný."

V tuto chvíli je obklopovalo asi padesát elfů. Někteří jim stáli za zády, jiní čekali u visutého schodiště vyklenutého do korun mohutných dubů. Tyto duby tady musely růst dávno před vypleněním města. Pterrové zde vysázeli park, či si tu snad zřídili nějaké kultovní místo.

Schodiště bylo podepřené konstrukcí z bílých sloupů a překladů, celá stavba se podobala vybělené kostře nějakého obrovského tvora. Nahoře, v odlistěných korunách, prosvítal bílý letohrádek.

„Jsme na místě," řekl Thompson. „Setkáš se s chlapcem."

Po schodišti scházel Craech Seeikha, před ním sestupovala postavička v otřásňovaném obleku z kůží a kožešin.

Craech Seeikha zahulákal v elfštině.

„Prý se k němu nemáš přiblížit víc než na tři kroky. Prosím tě, zbytečně je nedráždi. Zkusím to pak urovnat, ještě si s Dannym popovídáš."

Thompson zastavil u paty schodiště. Zamával nahoru:

„Zdravím, Danny! Tohle je Kočka Langtry! Nechtějí ho k tobě pustit moc blízko!“

Kočka stoupal po bílých stupních, ze kterých někdo očistil sníh i návěje hlíny.

Chlapec mu vykročil vstříc. Craech Seeikha Daniela následoval o dva kroky pozadu.

O něco výš stojí na schodišti zamračená Justýnka. Tiskne se k boku Hiwiareé, která ji objímá kolem ramen.

Ve vzduchuje cítit napětí. Elfové čekají, že se něco stane.

Kočka si prohlíží malého človíčka. Zcela zjevně je to lidské dítě v Dannyho věku, tedy asi osmileté. Oblek mu s velkou bravurou a elegancí ušili elfové. Tvářička je vážná, dalo by se říct napjatá.

Daniel zvedá ruce a snímá kapucu lemovanou kuní kožešinou. Jsou vidět neučesané přerostlé vlasy.

Není pochyby, že je to on. Velice se podobá své matce, Sylvii Viktorině.

„Ty jsi Kočka Langtry?“ říká. „Slyšel jsem o tobě.“

Kočka se zhluboka nadechuje.

Craech Seeikha huláká nepříjemným hlasem. Thompson odzdola překládá: „Dál už nemáš chodit. Craech se ptá, jestli jsi viděl, cos potřeboval!“

Kočka pokýval hlavou. Dalo by se říct, že provedl cosi jako úklonu.

Otočil se. Vrací se zpátky.

Za tu kratičkou chvíli zestárl o dvacet let. Zbledl, viditelně se chvěje.

Míjí Thompsona, snad ho ani nevidí. Možná na něj zapomněl.

„A to je všechno?“ popíchl ho Thompson. „Jsem si jistý, žes přišel Dannyho zabít. Vzdal jsi to nějak snadno, ne?“

Kočka se pohnul rychle jako blesk.

Vyráží po Thompsonovi. Náhle má v rukou mečíky. Jedním seká, druhým bodá.

Začínajícím soumrakem prošlehávají modré záblesky. Okolostojící elfové vysílají z prstů *ledové dýky.* Jsou mladinci a nezkušení, takže málokteré kouzlo zasahuje Kočku.

Vlastně ho zasáhl jen Thompson a Craech Seeikha.

Kočka padá naznak.

Leží na schodech, znehybněný kouzlem, hlava mu křísla o bílý stupeň.

Thompson stojí na Kočkou, který dokáže pohybovat jen očima. Dvojí zásah ledové dýky ho mohl i zabít.

„Myslel sis, že jsi rychlejší než elf?“ ptá se ho Thompson. „To ses hodně přecenil.“

„Napij se,“ řekl Thompson. Přidržel Kočkovi u úst hliněný džbánek. „Vypij to všechno.“

Kočka Langtry lokavě polykal.

„Dej si ještě. Udělá ti to dobře…“

Kočka vypil víc, než by býval chtěl. Konečně mu Thompson dal pokoj. Odtáhl džbánek, podložil Kočkovu hlavu smotanou pokrývkou.

Kočka se pokusil pohnout. Už dokázal zvednout ruce i nohy.

Nacházel se v prostorné, ale prázdné místnosti. Podlahu pokrývala silná vrstva hlíny, z níž vyrůstaly mladé stromky. Prázdným okenním otvorem byla vidět zasněžená bažina. Na zdech se mdle leskly dva modré krystaly. Venku už dávno nastala noc.

„Já… Nedokázal jsem splnit rozkaz…“ zachraptěl Kočka.

„Věděl jsem to od samého začátku,“ řekl Thompson. „Tebe neposlal Erhart, tedy Císař. Pověřila tě Celestinina

babička.“

„Jsem jenom voják…“ zachrčel Kočka.

„Já vím, jsi voják a plníš rozkazy… Jak sis mohl myslet, že ti to vyjde? Bylo to tak průhledné… Poznal to i vyslanec Johan Glasser.“

„Jak to…“

„Proč myslíš, že s tebou poslal mě? Vždyť jsme mohli vypravit pár mých žoldáků! V tu chvíli se zdálo, že je mnohem důležitější, abych se vydal do Likaria… Ale ne. Vyslanec trval na tom, abych šel já… A to tvoje plánování cesty… Tolik ses snažil, aby se o tobě nikdo nedozvěděl. Vyhnul ses Selkidě a snažil ses vyhnout i Likariu…“

„Byl to rozkaz…“

„Splnění rozkazu je pro tebe otázkou cti, co? Chtěl jsi splnit rozkaz, i když to znamenalo, že tě elfové zabijou. A kdo by jim pak věřil, že? Proradným elfům? Chlapcova smrt by padla na ně… Mluvil jsi s Backerem, je to tak? Setkal ses s ním po tom, co on neuspěl. Proto jsi věděl zcela jistě, že je chlapec tady, u elfů. Uvěřil jsi, že je Frank Ormond mrtvý.“

„Jen jsem plnil rozkaz… Nesplnil jsem ho… Nedokázal jsem zabít dítě…“

„Nebylo by se ti to povedlo. Craech Seeikha o všem věděl, varoval jsem ho… Takovýhle idiotský plán se mohl zrodit jedině v hlavě staré bohaté ženské. Co si o nás myslí, ta Císařovna matka, dneska už Císařovna prababička? Že jsme, my z Pohraničí, naprostí idioti? Přesvědčili ji, co? Nějací hodnostáři z Raiggia, kterým je proti mysli Erhartovo vyjednávání. Nač vyjednávat, když si můžou Pohraničí prostě vzít a rozdělit?… Víš co? Celou cestu jsem sledoval, jak bojuješ sám se sebou. Ty nejsi vrah dětí. Jsem rád, že jsem se v tobě nezklamal…“

„Přikázali mi…“

„Přimáčkli tě něčím ke zdi? Vydírají tě? Zajali nějakou tvoji dceru a vyhrožují, že ji umučí? Ty blázne, vždyť císař Erhart je na naší straně!… Pokud uvěznili někoho tobě blízkého, řekni mi to. Postarám se o něj.“

„Nemám žádnou dceru… Prostě mi to jen přikázali…“

„Hodilo by se nám, kdybys pověděl jejich jména.“

„Nepovím… nesmím!“

Vytřeštil oči k dveřnímu otvoru, do něhož vstoupil starý muž s dlouhými bílými vlasy a vousy. „Jak to? Orichalkian? Vždyť ho Backer zabil! Říkal mi to! I ty jsi tvrdil, že je mrtvý!“

„Lhal jsem.“

Frank Ormond, elfy nazývaný Orichalkian, si Kočku prohlížel, jako by to byl nějaký zvláštní a velmi zajímavý hmyz.

„Ne! Tohle ne!“ vykřikoval Kočka. „Prosím!“

„Uklidni se! Nikdo se ti nebude hrabat v hlavě! Nikdo ti nebude číst myšlenky!“

Kočka Langtry sípavě oddechoval: „Thompsone? Udělej mi laskavost, zabij mě rychle. Jako toho půlorka u Havraní hlídky.“

„Možná tě zabiju,“ pokýval Thompson, „pokud mě o to požádáš příště. Ale víš co? Učinil jsem rozhodnutí. Už tě nebudu urážet, ani se ti nebudu vysmívat. Budu se k tobě chovat s úctou. Přísahám.“

Zdvihl ruku k přísaze a usmál se: „Stanu se novým – a lepším půlelfem.“

„Cos mi to dal vypít?“ zasípal Kočka. „Zavírají se mi oči.“

„Neublíží ti to. Jenom se prospíš.“

Kočka zamhouřil oči, jeho tvář se uvolnila.

Usnul.

Když si byl jistý, že už ho Kočka nemůže slyšet, Thompson zašeptal: „Odpočiň si, příteli. Ušel jsi dlouhou cestu.“

Pak vstal: „Dohlédneš na něj, Ori? Musím promluvit s elfy.“

Vyšel do chodby. Prázdnými oblouky se drala stříbrná měsíční záře a osvětlovala trávu vyrůstající na dlaždicích. O kus dál, ve společnosti Moncharwa a Hiwiareé, na něj čekal Daniel.

„Proč ještě nespíš, Danny?“

„Mohl bych s ním mluvit?“

„Ne, Danny. Už se s Kočkou nesetkáš. Jedině snad za několik let, kdo ví.“

„Co se stalo? Přišel mě zabít? Jako Backer?“

„Poslali ho. Přikázali mu to. Vzepřel se, nesplnil rozkaz a teď si myslí, že ztratil čest. Celý jeho život, čtyřicet let věrné služby, přišel vniveč.“

„Je mi to líto…“

„Takhle to je, Danny. Někdy se musíš rozhodnout mezi dvěma špatnými možnostmi. Poznáš to sám.“

„Můžu se na něj alespoň podívat?“

„Ano. Teď spí.“

„Já nevím, co mám dělat s Justýnkou,“ řekl Daniel a ukázal do vzdáleného kouta, kde seděla schoulená postavička. „Trucuje.“

„Trucuje? Proč?“

„Chtěla jít na ty schody místo mě. Říkala, že má Kočka zabít radši ji.“

Thompson popošel do kouta a přiklekl ke schoulené

dívence. Odhrnul jí z tváře vlasy.

„Nemůžeš za něj jít jeho cestu," řekl jí. „Můžeš ho jen doprovázet. Tak, jako my všichni."

Loupla po něm očima a neřekla nic.

„Chtěla jsi pro Dannyho nasadit život? Věř mi, budeš mít spoustu dalších příležitostí. Stojíme teprve na začátku. Ale víš co? Teď jsi jedna z nás. Patříš k nám. Až to bude třeba, budu bojovat já za tebe."

Rozplakala se a Thompson ji sevřel do náruče. Plakala, slzy z ní odplavovaly veškerou zatvrzelost.

Pak Thompson vstal: „Myslím, že na nás Craech Seeikha čeká."

Elfové se shromáždili v největší místnosti letohrádku. Měla polokruhový půdorys a vysoký strop ozdobený starými, z větší části už setřenými freskami. Podlahu před časem očistili a odkryli modře a červeně vzorovanou dlažbu. Prázdná klenutá okna lemovaná kamennými ornamenty se podobala krajce. Do zdí byly vetknuty bronzové držáky. Elfové do nich zastrkali modře zářící světla i nazlátlé krystaly vydávající kromě světla i teplo.

V místnosti zůstaly dva kusy původního zařízení: masivní mramorový stůl a veliký krb ozdobený soškami útočících dravců. V krbu hořel oheň. Thompson si s pobavením všiml, že značná část elfíků se stahuje blíž k plamenům. Tradovalo se sice, že elfové oheň *nenávidí,* ale některým z těchhle mláďat sálavé teplo vyhovovalo.

Shromáždili se zde všichni. Někteří seděli na patách, jiní se ve stoje opírali o bílé stěny. Sám Craech Seeikha stál u okna a vyhlížel na zasněženou bažinu. Arietta ho majetnicky držela za paži.

„Arietto," vyhrkl Thompson. „Děvče drahé! Vůbec mě

nenapadlo, že tě tu najdu!“

Arietta mu kývla na pozdrav: „Tys nám tady chyběl, bejku.“ Nevypadala nijak zvlášť potěšené.

Thompson hodil na mramorovou stolní desku svůj batoh.

„Přivedl jsi k nám zabijáka!“ štěkl Craech Seeikha.

„Jo,“ kývl Thompson. „To nepopírám. Neznali jsme jeho pravé úmysly. Museli jsme zjistit, jestli je přítel nebo nepřítel.“

Mluvil v elfštině, aby tomu rozuměli všichni. Jen málokterý z elfíků ovládal obecnou řeč.

„Ohrozil jsi chlapcův život!“

„Nějak se podceňuješ, *příteli*. Varoval jsem tě včas. Kočka Langtry je jenom zestárlý *člověk*. Jakou šanci mohl mít proti tobě, *gizmímu* bytostí?“

Craech Seeikha se prudce nadechl, ale neřekl nic.

Thompson vytáhl z batohu pouzdro a z něj vyňal listiny opatřené pečetí vévodů z Barro.

„Sylvia Viktorina mě pověřila, abych vám vrátil Timorok a Kamenný klíč. Tyto listiny jsou svým způsobem magické. Co na ně napíšu, to se také stane.“

„Vrátíš nám Timorok a Kamenný klíč?“ zeptal se Craech Seeikha nevěřícně.

„Ano. Sylvia Viktorina mi řekla, abych ta dvě místa vyměnil za život jejího syna.“

„My Daniela nezajali!“ vybuchl Craech Seeikha. „Zachránili jsme ho!“

„Zachránili jste ho?“ nadzdvihl Thompson obočí. „Můj příteli Seeikho: často viníš člověky ze lži a teď jsi to ty sám, kdo lže. Dannyho zachránila jeho přítelkyně Justýnka a pak ještě nějací další člověci. Vy jste ho jenom našli v borovém lese. O nějaké záchraně nemůže být řeč.“

„Přišli jsme, abychom ho zachránili… Pobili jsme sirény, které unikly ze Zahrady…“

„To ano,“ přikývl Thompson. „Pobili jste sirény. Ale koho to zajímá? Jedině orky. Zachránili jste orky, to je pravda.“

„Co tím chceš říct?“

Thompson vytáhl psací brk a lahvičku s inkoustem.

„Nebyli jste dost chytří. Kdybyste byli odvedli Daniela do Likaria, pak byste jasně prokázali dobrou vůli. Ale takhle? Vypadá to, že Daniela vězníte.“

„Nevězníme ho.“

„Můžete to dokázat. Tím, že si nevezmete Timorok, ani Kamenný klíč.“

„Ah! Co to na nás zkoušíš?“

„Chcete Timorok? Nebo ho nechcete?“

„Chceme! Ale ne takhle!“

„Dobře. Uděláme to jinak. Napíšu na listiny tohle: vévodství Barro vrací Timorok elfům jako odměnu za vojenskou pomoc. Elfové z osady Ynaverak podpoří Barro ve válce proti paedwankům v Gordonově zemí. Pošlou své bojovníky.“

„Chceš nás zatáhnout do války člověku proti jiným člověkům? Na to nepřistoupíme!“

„Já už jsem to tady víceméně napsal. Připravil jsem to před pár dny. Text je v obecné řeči, psaný písmem člověku, i v elfštině, zapsaný oghamem.“

„Jsou to jen papíry! Schovej si je, nebo je roztrhám! Spálím je ohnivým kouzlem!“

„Proč bys je trhal? Tobě do nich přece nic není. Nemusíš jít do žádné války. Nikdo tě nenutí.“

„Připravuješ nějaký podvod!“ zachrčel Craech Seeikha.

Přestával se ovládat.

Thompson se líbezně usmál. Obrátil se k elfíkům: „Děťátka, mláďátka, víte vůbec, proč vaši rodiče přišli o Timorok a Kamenný klíč? Řekli vám to? Nebo mlčeli a zamlžovali?“

Ticho.

„Já vám to prozradím. Nechtěli bojovat. Nechtěli prolévat krev. Přáli si mír.“

„Ty sám jsi nás připravil o Kamenný klíč!“ zasípal Craech Seeikha. „Tys to byl!“

„Ano,“ kývl Thompson. „Byl jsem to já. To je pravda. Ale není to celá pravda. Můj dědeček Skjúwink daroval *bytostem* Kamenný klíč, když ho vybojoval na ptákohlavcích. Jenže vaši rodiče si Kamenného klíče nevážili. Vyměnili ho za železné nářadí a látkové košile. Mimochodem, pořád ještě nosí ty košile? Vypadaly velice pěkně, k neroztrhání.“

„Neposlouchejte ho,“ zachrčel Craech Seeikha.

„Pravda je taková, že já vám teď Kamenný klíč a Timorok vrátím. Stačí, když se podepíšu tady na ty listiny. Takhle!“

Energicky nadrásal na oba papíry svůj podpis.

„Nepůjdeme do žádné člověčí války!“

„Nemusíte. Půjdu tam já. Mám polovinu krve *bytostí* od Kančího klu a vybojuju tu válku za vás. Mějte si svůj mír. Žijte v míru. Snad o Kamenný klíč znovu nepřijdete.“

Místnost už nebyla tichá. Elfíci hlučeli, vyměňovali si názory. Daniel potichu překládal Justýnce do obecné řeči.

„Nechceme žádné tvoje dary!“ vykřikl chraptivě Craech Seeikha.

Thompson se rozhlédl po shromážděných elfech.

„Tohle je váš *gawyr?*“ ukázal na Seeikhu. „Učitel? Co

vás učí? Naučil vás, že zemi, pro kterou nejste ochotni krvácet, znovu ztratíte?“

„Jsou to ještě mláďata!“ zachrčel Craech Seeikha.

„Přidáš se ke mně, Arietto?“ zeptal se Thompson. „Půjdeš se mnou bojovat do Gordonovy země?“

„Ano,“ kývla půlelfka. Přešla od okna ke stolu, vzala si od Thompsona psací brk a připojila na listiny svou značku.

„Říkala jsi, že mne miluješ!“ vyhrkl nešťastně Craech.

„Miluju tě,“ přisvědčila. „Ale chci bojovat, aby se Timorok vrátil *bytostem.*“

„Přidá se k nám ještě někdo?“ rozhlédl se Thompson.

„Neposlouchejte ho,“ zakřičel Craech Seeikha. „Thompsone! Jsou to ještě mláďata! Všichni tam zahynou! Půjdu s tebou, ale je nech na pokoji!“

Jenomže to už stál před Thompsonem Moncharw: „Kam mám nakreslit značku?“

Thompson se zadíval do Moncharwovy zjizvené tváře: „Bratránku! Musím se ti omluvit! Vysmíval jsem se ti a urážel jsem tě! Promiň! Rád budu bojovat po tvém boku. Tady se podepiš. A tady.“

Elfíci se v chumlu hrnuli ke stolu. Překřikovali se, strkali, natahovali ruce k psacímu brku.

„Jsou to ještě mláďata! Všichni zahynou!“ křičel za jejich zády Craech Seeikha, ale nikdo ho neposlouchal.

Svítalo.

Orichalkian vyhlížel z okna. V koutě, na lůžku ze slámy a kožešin, spal Kočka Langtry.

„Zverboval jsi elfy,“ řekl stařec. Nebyla to otázka, jenom konstatování.

„Ano,“ přikývl Thompson. „V létě překročí Myabewsk armáda z Barro. Bez podpory elfů by v Gordonově zemi

roztáli jako sněhová koule v peci.“

„Armádu z Barro tvoří čtyři stovky vojáků,“ řekl Orichalkian. „A paedwanků je v Gordonově zemi už téměř deset tisíc.“

„Já vím – a tu pevnost už mají skoro dostavěnou. No, snažím se na to dívat optimisticky. S elfy a s Hünd-ch Floyda Bartletta to dotáhneme na pěkných pět set… Zvítězíme? Zvítězíme, Ori?“

Stařec mlčel.

„Ty víš, jak to dopadne. Viděl jsi to ve svých vizích. Naše tažení bude úspěšné, jinak bys nás varoval, že je to tak?“

Ticho.

„Já vím, co se může stát. Tažení bude úspěšné, ale zároveň tam všichni padneme… Ty mi nic neřekneš, že?“

„Viděl jsem oheň a smrt…“

Chvíli mlčeli.

„Dohodl jsem se s elfy takhle,“ řekl po chvíli Thompson. „Odvedou chlapce do Likaria. Ty půjdeš s nimi. Vezmete Nomean i tu, jak se jen jmenuje, jo, Margarettu. Počasí bude příznivé. Měli byste tam dorazit za méně než deset dnů. V Likariu vám bude všem líp.“

„A co ty?“ zeptal se stařec. „Co uděláš ty?“

„Počkám tady, až se Kočka probudí. Budu ho přesvědčovat, že se zachoval správně. Znova a znova, dokud tomu sám neuvěří.“

konec druhého dílu